
„O voce de prestigiu în romanul de dragoste."
SANDRA BROWN
Pamela Morsi
Ceva necurat

"Pamelei Morsi îi este scris să fie un star al anilor '90"
--Romantic Time

"Ca și Sidney Sheldon, Pamela Morsi scrie cărți pline de căldură despre oameni obișnuiți care se luptă să descopere dragostea". --Jude Deveraux

"Pamela Morsi scrie despre viață și dragoste cu un zâmbet în colțul gurii, cu duioșie și mai presus de toate, cu bucurie". --Romantic Time

"Totdeauna îmi dă plăcutul sentiment că am vizitat casa unor prieteni". --Heartland Critiques

"Amprenta unui farmec inconfundabil-Pamela Morsi"
--Publishers Weekly

Ceva necurat

Ultimul bestseller al Pamelei Morsi. O scriitoare care a cucerit binemeritat și publicul din România cu romanele sale: "Dorință împlinită", "Ritualul dragostei", "Haimanaua" și "Casă de piatră". Pamela Morsi revine acum în mijlocul nostru cu o nouă poveste de dragoste plină de spirit, așa cum ne-a obișnuit.

BESTSELLER

ISBN 973-97450-3-2   *5392+108 TL=5500 LEI*

Coperta: Editura Flamingo GD

Pamela Morsi

Ceva necurat

Traducere de Anca Ricus

FLAMINGO GD

Bucureşti

Capitolul 1

Claire Barkley îşi aruncă neliniştită privirile de jur împrejurul holului liceului din Venice. Singurele sunete ce se puteau distinge în liniştea caldă a după-amiezii erau bocănitul depărtat al ciocanelor şi scrâşnetul fierăstraielor dinspre aripa neterminată încă a clădirii unde muncitorii trudeau din greu. Noul edificiu al şcolii, o minune a arhitecturii moderne în ceea ce privea protecţia împotriva incendiilor, era ridicat pe două nivele din cărămidă produsă prin partea locului şi era flancat de două impunătoare case ale scărilor pe cele două extreme. Un liceu adevărat, cu funcţionare permanentă, fusese visul părinţilor din Venice, Missouri. Claire însă, ca dealtfel majoritatea colegilor de clasă, privea noua şcoală şi tot ce reprezenta ea cu indiferenţa pe care tinerii o resimt faţă de tot ceea ce preţuiesc cei mai în vârstă.

Un ţăcănit de tocuri în capătul îndepărtat al coridorului o făcu să se lipească de tocul uşii celei mai apropiate. Ţinându-şi respiraţia o urmări pe miss Dudley, profesoara care preda comerţ fetelor din liceu, îndreptându-se spre intrarea dinspre sud fără să-şi ridice măcar nasul din hârţoagele pe care le frunzărea. Odată aflată afară din clădire şi în siguranţă, scoase un oftat de uşurare. Era atât de emo-

ționată, încât îi transpiraseră palmele. Și atât de prinsă de toată chestia asta încât inima îi bătea nebunește. Ultimul lucru din lume pe care și l-ar fi dorit era să fie pusă în situația să explice unui adult cu-o inimă împietrită ce căuta acolo.

Oricum adulții nu te-ascultă niciodată, își spuse. Și dacă cumva o fac, atunci reușesc întotdeauna să audă ceva ce n-ai zis. Asta, bineînțeles, în afară de mătușa Gertrude. Mătușa Gertrude nu era deloc ca ceilalți. Adevărul cuprins în această constatare o făcu să se simtă aproape tristă, apoi să roșească strivită de umilință. Mătușa Gertrude era mai diferită decât își imaginase ea vreodată.

Își aruncă repede privirile în susul și-n josul coridorului pentru a se mai asigura o dată că era singură. Trebuia să dea de Teddy și să stea de vorbă cu el. Trebuia să stea de vorbă cu cineva sau altfel știrea o va face să plesnească. O luă iarăși pe vârfuri strecurându-se pe partea întunecată a holului.

Claire Barkley era o tânără de șaisprezece ani cu o înfățișare obișnuită. Părul șaten îi era legat auster la ceafă și apoi îi cădea până la brâu în trei bucle mult alungite. Trăsăturile îi erau puțin ascuțite, dar ochii ca de căprioară, pe care ochelarii cu rame rotunde îi făceau să pară și mai mari, îndulceau ansamblul. Hainele, deși bine croite și din materiale de calitate, erau maronii și cam șleampete. Nu-și bătuse capul să aibă un stil al ei la îmbrăcăminte, iar moda care se bucura de succes printre fetele din liceu, midi, cu o bluză puțin lălâie peste o fustă cloș, nu era de loc făcută pentru silueta ei plinuță și cu șolduri largi.

Claire Barkley era exact ceea ce părea să fie – o studioasă fată de bancher. Dar era mai mult decât atât. Şi astăzi, acel ceva al personalităţii ei era scos în evidenţă. Reliefat de secretul pe care-l purta. Un secret scandalos.

Continuă să se furişeze cu aceeaşi precauţie, păşind uşor şi atent; se îndrepta spre bibliotecă. Va fi acolo, aşa cum era în fiecare zi între sfârşitul orelor şi antrenamentul de fotbal. Îi ştia programul şi obiceiurile la fel de bine ca pe-ale ei, deşi nu le urmărise niciodată inteţionat. Pur şi simplu între ei fusese dintotdeauna o legătură. Aşa fusese de când îşi putea aduce aminte şi rămăsese la fel de puternică până în ziua de azi. În toţi anii ăştia fusese pentru ea ca un miracol, dar acum în sfârşit pricepuse. Acum ştia cu exactitate de ce.

Fără un sunet, supraveghind holul într-o parte şi-n alta ca să se asigure că nu este văzută, se strecură în bibliotecă. Încăperea era aproape goală. Nu doar pustie, goală. Mirosea încă a vopsea proaspătă şi simţea vag în nări aroma lemnului tăiat.

Proiectul pentru biblioteca liceului fusese unul grandios. Întregul perete exterior era un şir elegant de ferestre înalte care lăsau lumina soarelui de după-amiază să se reverse înăuntru. Mese de studiu lungi, suficient de solide să reziste câtorva generaţii, străluceau nou-nouţe. Rânduri şi rânduri de rafturi zdravene din stejar erau înşirate cu precizie un metru mai încolo. La capătul lor erau instalate la îndemână mesele pentru hărţi. Deocamdată însă erau goale. De fapt singurele cărţi din bibliotecă erau cele aşezate în faţa lui Teodor Stefanski

ale cărui sprâncene stăteau încruntate de-atâta concentrare.

– Teddy.

Din respect pentru încăperea scufundată în linişte abia dacă-i şoptise numele.

Tânărul îşi ridică privirile surprins că locul lui de studiu de obicei singuratic îi fusese încălcat.

– Claire? Expresia nedumerită lăsă să se ghicească o anumită preocupare. Ce cauţi aici? S-a întâmplat ceva?

O luă spre el dorindu-şi să-şi poată stăpâni agitaţia.

– Teddy, spuse, trebuie să vorbesc cu tine.

Se ridică în picioare imediat, cu atâta eleganţă de gentleman câtă poate avea un puşti stângaci care-a crescut prea repede şi îi trase un scaun pe partea cealaltă a mesei.

O privi întrebător în timp ce se aşeza. Erau prieteni încă din copilărie. Într-o anumită perioadă discuţiile astea aveau loc cam din oră-n oră. Nu avusese ceva în minte sau vreo problemă de rezolvat pe care să n-o împărtăşească cu Claire, iar ea n-avea senzaţia că ceva s-a întâmplat cu adevărat până nu-i spunea lui Teddy. Dar liceul mai schimbase puţin din asta. Schimbul de confidenţe se rărise. Aveau alţi prieteni. El făcea sport. Ea era membră în Lady Lits – cenaclul literar. Se învârteau în cercuri diferite. Totuşi nu fusese un eveniment anume care să pună capăt prieteniei şi nu încetaseră să fie interesaţi unul de viaţa celuilalt. Pur şi simplu vieţile le-o luaseră în direcţii care nu mai erau paralele; dar în după-amiaza respectivă păreau să conveargă încă o dată.

Îi zâmbi cu căldură – aşa cum îl ştia.

- Dacă-ți faci probleme cu funcția asta de șef al clasei, o tachină fără răutate, te anunț că nu mă am prea bine cu John Milton.

Înțepătura o făcu să zâmbească cu nostalgie. În permanentă competiție școlară; dar și camarazi de joacă, în primii ani de viață destinele li se împletiseră fără putință de tăgadă. Când descoperiseră că din cauza diferenței de doi ani dintre ei Teddy urma să frecventeze clasa domnișoarei Duberry, în timp ce Claire continua să rămână acasă, făcuseră atâta tărăboi încât în cele din urmă părinții fuseseră obligați să facă ceva. Micuța Claire, care nu împlinise încă cinci ani, fusese dusă în fața domnișoarei Duberry pentru a demonstra că era în stare să citească și să scrie la fel de bine ca oricare dintre elevii ei. Iar tatăl lui Teddy, care știa să alterneze indulgența cu intransigența, fluturase pe sub nasul directoarei ideea unui acoperiș nou pentru clădirea pe care cu onor o administra. În cele din urmă bătrâna doamnă își dăduse consimțământul ca micuța Claire să meargă la școală împreună cu Teddy Stefanski. De atunci continuaseră să fie în aceeași clasă.

Acum Teddy ocupa postul de fundaș și era una din gloriile echipei de fotbal a liceului din Venice. Solid, puternic, foarte prezentabil, fiu al unui emigrant polonez; taică-su deținea cea mai prosperă antrepriză din oraș: Cărămidăria Stefanski.

Cum se uita peste masă la chipul atât de familiar, la părul cânepiu și ochii de-un albastru deschis, căuta un ceva distinct, concret. Căuta un ceva pe care înainte n-avusese motive să-l caute.

- Hei, Claire? o întrebă curios. Ce-i?

Trase adânc aer în piept, adunându-şi curajul.

– Am dat peste nişte informaţii care te dau gata.

Teddy ridică din sprâncene într-o întrebare nerostită.

Claire tremura uşor şi se simţea prea stânjenită ca să-l poată privi în ochi.

– Nu prea ştiu cum să încep, recunoscu.

Teddy putea să-i perceapă neliniştea din voce.

– Începe prin a defini precis şi la obiect natura discuţiei pe care vrei s-o începi, îi spuse.

Îl privi pieziş; zâmbetul îi era cald dându-i încredere.

– Tu ai fost aia care mă ajuta la engleză, ţii minte?

Dădu din cap. Îşi amintea, cum să nu. Dar cumva ceea ce voia să spună nu se rezuma la un eseu pe tema progresului sau la o diatribă împotriva politicii.

Îşi muşcă nervos buzele. Obrajii îi deveniseră palizi din cauza tensiunii:

– Sunt pe lumea asta lucruri pe care nu le poţi cuprinde într-o declaraţie precisă.

– Atunci fii cât de imprecisă şi de întortocheată ai nevoie să fii, îi spuse. Ştii, Claire, că de câte ori îmi vorbeşti sunt numai urechi.

Îşi întoarse ochii dinspre el pentru a privi afară pe ferestrele generoase care lăsau razele soarelui să pătrundă înăuntru încălzindu-i, în timp ce împiedicau să treacă vântul tăios al toamnei. Protejaţi. Fuseseră întotdeauna protejaţi. Se întoarse pentru a-l mai privi o dată în faţă.

– Acum două zile, începu, mama m-a trimis

în pod să-mi găsesc patinele vechi. Lester... se smiorcăie de-o săptămână că vrea patine. Bestia nici nu poate să aştepte până dă iarna. Mama a spus că poate să le ia pe alea vechi ale mele şi nu s-a liniştit sub nici o formă până nu le-a avut imediat.

Îşi dădea seama că ce spunea era dezlânat şi se opri nesigură.

Teddy îi zâmbea înţelegător. Lester Barkley, de unsprezece ani, era pacostea care otrăvea viaţa surorii sale mai mari. Teddy cădea şi el de acord fără probleme că ticălosul ăsta mic trebuia vârât după gratii la prima ocazie.

– Oferta mea să-l înecăm în iazul ăla cu peşti al lui Mueller stă încă în picioare.

Claire schiţă un zâmbet şi dădu din cap.

– Odată ajunsă în pod, am început să mă uit de jur împrejur, continuă. Ştii cum e peacolo.

Teddy făcu semn din cap. Petrecuse acolo mai mult de-o singură după-amiază ploioasă scotocind cu Claire printre bunurile pământeşti ale celei mai de frunte familii din oraş.

– Căscam ochii la nişte rochii vechi, alea haioase cu turnură la spate. Credeam că trebuie să fi fost ale mamei pentru că erau îndrăzneţe şi viu colorate.

Ezită iarăşi muşcându-şi cu nervozitate buza.

– Sub ele am găsit o carte.

– O carte?

– Un... ăă... un jurnal cred. Îşi acoperi vinovată obrajii. Ca să fiu sinceră am crezut că-i al mamei, probabil cu reţete.

– Dar nu era aşa, spuse Teddy.

– Era scris de mătuşa Gertrude. Era... Bănuiesc că era jurnalul mătuşii Gertrude.
– Pe bune?
Teddy părea mai curând încântat decât îngrozit. La fel ca şi Claire era un vechi admirator al domnişoarei Gertrude Barkley, excentrica mătuşă a lui Claire şi o figură ajunsă proverbială în Venice, Missouri. În casa Barkley mătuşa Gertrude ducea o viaţă mai curând solitară, dar ieşită din tiparele obişnuite, văzându-şi numai de imensa grădină cu flori dintr-o latură a casei şi de scrisul ei. Şi periodic scandaliza târgul cu vreuna din ideile ei trăznite şi comportamentul ei bizar. Cele două romane publicate erau considerate reprobabile şi cu totul nelalocul lor, deşi cea mai mare parte a concetăţenilor care-o afirmaseră le citiseră din scoarţă-n scoarţă.
Dar pentru Teddy şi Claire, domnişoara bătrână plină de dinamism, cu nişte ochi plini de viaţă, fusese persoana la care ştiuseră totdeauna că puteau conta să găsească azil în vremuri de restrişte. Şi amândoi dăduseră de aşa ceva în câteva ocazii. În ciuda faptului că era o domnişoară bătrână şi un veşnic subiect de bârfe, atât frate-su, George Barkley, cât şi tatăl lui Teddy, Mikolai Stefanski, o ascultau.
– Şi, l-ai citit? o întrebă Teddy nerăbdător.
Cu toate rugăminţile, implorările sau vorbele dulci nici unuia dintre tineri nu-i fusese permis să-şi arunce măcar ochii pe-un paragraf din opera infamantă a mătuşii Gertrude.
– Fără să vreau, începu Claire găsindu-şi scuze. Am vrut să-mi arunc ochii pentru o clipă şi după asta, ei bine, m-a prins şi cu cât

citeam mai mult cu atât nu mai puteam să-l las.

- Nu trebuie să mi te spovedeşti mie. Mi-ar place la nebunie să-l citesc şi eu! adăugă imediat. E-nceput din copilărie sau după ce-a început să scrie?

Claire înghiţi nervos.

- Bănuiesc că era un pic mai mare ca noi. Este datat 1898.

- Din anul în care tata ne-a adus în oraş.

- Da, ştiu.

- Pomeneşte de noi?

Claire făcu semn din cap că da.

- Tatăl tău îşi construia casa exact lângă a noastră. Mătuşa Gertrude avea grijă să nu stai în drumul muncitorilor.

- Adevărat? Teddy era surprins. Credeam că doamna Thomas a avut dintotdeauna grijă de mine. Şi miss Gertrude? Tata n-a pomenit niciodată de asta.

Claire oftă din greu şi-şi frecă tâmplele.

- Sunt o grămadă de lucruri de care n-a pomenit niciodată.

Teddy vedea durerea înscrisă pe chipul ei şi-şi încruntă preocupat sprâncenele.

- Ce-i, Claire?

- E ceva... aş zice că e ceva necurat la mijloc.

- Ce?

- Tatăl tău şi matuşa Gertrude... Se poticni. Faţa-i era în flăcări de-atâta umilinţă. Tatăl tău şi mătuşa Gertrude au avut o aventură amoroasă. Ultimele cuvinte abia dacă fuseseră rostite.

- O aventură amoroasă? Teddy repeta cu-

vintele de parcă nu le-ar fi înţeles. Cu ochii mari se lăsă să cadă la loc pe scaun, împietrit.

Claire dădea din cap.

Teddy continua să rămână ca o stană.

– Tata. Şi miss Gertrude. Nu pot s-o cred.

– Nici eu n-aş fi făcut-o, îi asigură. Dar este totul acolo, în jurnal. Întâlniri secrete, jurăminte de dragoste eternă, do... dorinţa carnală pe care-o simţeau amândoi, reuşi să termine coborându-şi ochii-n podea.

Eufemismul auzit atât de des din gura pastorului suna scandalos în gura ei.

Teddy se înecă.

Claire îşi acoperi faţa.

Liniştea lăsată în încăperea uriaşă a bibliotecii era apăsătoare. Lumea familiară a copilăriei, care avea un sens pentru ei, era făcută harcea-parcea. Cei doi tineri rămaseră privind în gol spre orizontul mohorât al vârstei adulte spre care ezitau să se îmbarce.

– Tata şi miss Gertrude. Vocea lui Teddy suna încă fără convingere. Nu pot să-mi imaginez aşa ceva.

– Totdeauna au fost în mod neobişnuit de prieteni unul cu altul, ţinu Claire să sublinieze.

Teddy o aprobă tăcut.

– Tata n-a prea văzut niciodată vreun rost în a-şi face prieteni, dar pentru miss Gertrude a făcut o excepţie.

– Gândeşte-te la discuţiile alea interminabile pe care le aveau în grădină. Alunul ăla despre care tot ziceau că l-au plantat împreună.

– Vorbeau de arbuşti şi îngrăşăminte, protestă Teddy. Zi că nu-i aşa!

Claire ridică din umeri.

– Dacă e să te iei după jurnalul mătuşii Gertrude vorbeau de mai mult decât atât.

Încă o dată liniştea se lăsă asupra lor, lăsându-i gânditori şi dezorientaţi. De afară, de dincolo de fereastră, se auzea foşnetul frunzelor de toamnă.

– Dacă erau îndrăgostiţi atunci de ce nu s-au căsătorit? întrebă Teddy.

– Bunicul s-a opus alegerii, şopti cu o voce pătrunsă de melancolie. Pentru că taică-tu era un imigrant şi pe deasupra şi catolic, nu-l voia în familie.

Teddy înclină capul. Prejudecăţile astea nu-i erau necunoscute. Dar ca vedetă de fotbal, moştenirea poloneză şi background-ul religios îl erau trecute de concetăţeni cu vederea în faţa abilităţii de-a face o piele de porc umflată ce slujea drept minge să înainteze cu câţiva metri. Teddy n-avea nici un fel de accent şi fusese crescut prin biserici protestante.

Nu vedea vreo limitare sau dezavantaj care să-i marcheze viaţa dar ştia că taică-su avusese parte de asta.

În mod straniu, Mikolai Stefanski nu vorbise niciodată de dificultăţile întâmpinate în ţara de adopţie, ci doar de mândria de a fi american.

Tatăl lui Teddy abia dacă ieşise din adolescenţă când sosise în America. Avea o soţie bolnavă şi un copil abia născut de întreţinut şi o spinare zdravănă şi o mare dorinţă de a munci care să-l recomande. Fiu de ţăran, abia dacă putea citi şi scrie în poloneză. Engleza fusese pentru el un adevărat mister. Dar perseverase de unul singur. Adeseori Teddy se minuna cum de-o făcuse.

– De fapt asta explică multe, spuse.

Claire îşi ridică surprinsă privirile apoi deveni gânditoare.

– Da, aşa-i, căzu de acord. Am ştiut eu dintotdeauna că nu sunt din acelaşi aluat cu Lester-Pester ăsta. Totdeauna am semănat mai mult cu tine.

Teddy nu putea să-i urmărească logica. Gândurile i-o luaseră de capul lor.

– M-am întrebat de ce nu s-a recăsătorit tata în toţi anii ăştia. Nici nu-i de mirare că vrea să rămân aici să văd de afaceri. Când o să plec la colegiu n-o să mai aibă pe nimeni. Un bărbat ca tata, fără prieteni, are nevoie de o nevastă.

– Şi mătuşa Gertrude. Şi ea ar fi trebuit să aibă un soţ, spuse cu tristeţe Claire. Merită unul. Trebuia să-l fi avut!

– Da, o aprobă Teddy. Şi-o familie a ei. Totdeauna i-au plăcut copii, cel puţin pe noi.

Claire scoase un sunet înăbuşit şi Teddy îşi dădu seama că plânge.

– Claire, ce s-a întâmplat?

Îşi muşca buzele încercând să-şi reţină lacrimile care-i izvorau.

– Mai e' ceva?

– Dădu din cap şi lacrimile ţâşniră de-a dreptul scurgându-i-se pe obraji. Scotoci prin buzunar până dădu de-o batistă cu care-şi şterse ochii.

Teddy se întinse peste masă şi-i bătu uşor mâna. Când fuseseră copii el fusese cel care-i ştergea lacrimile dar acum era altfel; crescuseră. Fără cine ştie ce succes îi oferi puţinul sprijin de care se simţea în stare.

Claire îşi ridică ochii spre el făcându-şi curaj. Îşi împinse solemn bărbia înainte şi începu

să vorbească de parcă şi-ar fi luat cuvintele dintr-o piesă moralizatoare.

- Nu poţi să te joci de-a v-aţi ascunselea cu normele societăţii fără ca până la urmă să trebuiască să plăteşti, spuse. Apoi începu iarăşi să-şi contemple batista, hohotind îndurerată cu gândul la tristeţea cuvintelor spuse.

Teddy o privea interzis. Ochii căprui aveau pleoapele roşii şi erau scăldaţi în lacrimi. Părul uşor deranjat începea să-i iasă din funda legată la spate. Expresia îi era chinuită.

- Ce tot vorbeşti?

Îşi ridică privirile spre el. Făcându-şi curaj se lăsă peste masă şi-l prinse de încheietura mâinii. Încerca la rândul ei să-i ofere un sprijin consolator aşa cum făcuse şi el.

- Au avut un copil Teddy, şopti. Mătuşa Gertrude şi domnul Stefanski au avut anul următor un copil.

Teddy rămăsese cu gura căscată şi o privea cu evidentă neîncredere.

- Un copil? Asta-i imposibil.

- Nu-i imposibil, Teddy. E-adevărat. Am citit-o în jurnal, spuse Claire.

- Dar cum... unde...

Teddy îşi dădu seama ce era pe cale să întrebe şi roşi.

- Vreau să spun... cum poate fi aşa ceva adevărat?

Claire dădu din cap.

- Nu ştiu. Asta n-o mai ştiu, Teddy. Aşa se termină jurnalul. Spunea că n-o să mai scrie. Da' este acolo. Şi e scrisul ei. În 1899 ea şi Mikolai Stefanski au avut un copil; o fetiţă care s-a născut sănătoasă.

Claire aşteptă o bună bucată de vreme înainte să continue.

- 1899, Teddy, spuse lăsând numărul anului să cadă între ei ca o sentinţă. Eu trebuie să fi fost. Eu trebuie să fi fost copilul.

- Ce?

- Oh, Teddy, Cred că sunt sora ta.

Capitolul 2

Gertrude Barkley ieşi din Frizeria Dooley situată la colţul dintre Main Street şi B Avenue. Cei câţiva bărbaţi care trândăveau în pragul uşii îi aruncară faimoasei domnişoare bătrâne priviri cu înţeles. Le zâmbi aproape cu părere de rău.

- Bună dimineaţa, domnilor.

Salutul îi fu întâmpinat cu răspunsuri mormăite din partea celor pe care priveliştea din faţa ochilor nu-i amuţise. Restul continuau să se zgâiască cu tot atâta uimire şi respect temător cum o făcuseră şi anul trecut când elefantul circului defilase pe Main Street.

Chiar fără expresiile lor năuce ştia că o făcuse iarăşi. Liniştitul orăşel Venice din Missouri era copt pentru un nou tam-tam. Şi încă o dată cauza era ea.

Cu un zâmbet hotărât îşi grăbi pasul. Îşi simţea capul uşor. Nu pentru că i-ar fi venit să leşine, pentru că Gertrude Barkley nu avea asemenea înclinaţii, ci ca şi cum îi fusese ridicată o greutate. Părul castaniu care îi crescuse timp de treizeci şi şapte de ani zăcea acum pe podeaua pardosită cu lemn de pin a frizeriei. Ceea ce-i mai rămăsese îi încadra puţin arcuit faţa; abia dacă i se ghicea intenţia de a se răsuci în sus.

Bărbia şi-o ţinea sus, ceva care-i intrase în obişnuinţă, dar care acum era mai uşor de realizat în timp ce-şi croia drumul pe bulevardul plin de vânzoleală care constituia centrul micii comunităţi din Missouri. Oamenii o priveau. Asta nu era ceva neobişnuit. Fiind o scriitoare recunoscută pe plan naţional şi în mod indiscutabil cel mai faimos cetăţean al oraşului era de aşteptat să se bucure de atenţie. Cea care i se acorda azi însă era mai directă. În dimineaţa aceea pe străzile din Venice oamenii care erau ocupaţi fiecare cu treaba lui se opreau şi căscau ochii la o asemenea apariţie – o femeie cu părul tăiat.

– Frumoasă zi, ţinu Gertrude să remarce politicos în timp ce-o lăsa pe Naomi Pruitt încremenită în drum.

Femeia bâigui ceva cu dispreţ şi dădu din cap până când florile şi fructele care-i împodobeau pălăria începură să se clatine în mod periculos.

Gertrude se simţea ispitită să râdă cu voce tare dar îşi ascunse buna dispoziţie şi-şi văzu de drum.

Bătrânul domn Wentworth, despre care se spunea că-i scăzuse rău vederea, se pare că reuşi oarecum s-o zărească. Gura aproape ştirbă se căscă de-atâta uimire făcându-i trabucul să cadă pe trotuar.

– V-a căzut ceva, sir, şopti uşor Gertrude trecând pe lângă el.

Pe măsură ce străbătea trotuarele de cărămidă bine întreţinută de pe Main Street, oamenii se dădeau în lături lăsându-i calea liberă. Gertrude era mult prea obişnuită să fie în centrul speculaţiilor celorlalţi. Şi fusese conştientă

cam ce reacţie va trezi tunsoarea ei. Nu era vorba că-i plăcea să-şi scoată din răbdări vecinii. De fapt o plictisea faptul că putea să-i răscolească aşa de uşor. Şi totuşi merita. Îşi scutură uşor capul savurând noua senzaţie. Era libertatea. Mai mult decât atât, era ceva nou, atât de nou încât părea o ciudăţenie a simţurilor.

Râse uşor de propria-i aiureală. O faptă care să-i năucească în asemenea hal pe spectatorii reverenţioşi de pe Main Street te făcea să crezi că ar fi o femeie plecată cu sorcova.

Se făcu că nu-i observă. De asta avusese nevoie, îşi spusese Gertrude. Fusese deprimată cea mai mare parte a verii. Îşi petrecuse ore nesfârşite împreună cu directorul Shue făcând planuri în legătură cu echipamentele pentru noul liceu. O ajutase îndatoritoare pe cumnată-sa să facă draperiile pentru sala de întruniri a Cavalerilor Cruciaţi ai Cercului Mistic. Şi muncise îndelung la noul ei roman, ultima carte a trilogiei DuPree. Nici una din toate astea n-o făcuse să se simtă mai tânără, mai puternică sau măcar în viaţă. Şi uite că în dimineaţa asta de toamnă din 1915 noua tunsoare reuşise s-o facă.

Următoarea destinaţie era Barkley Bank. Drepturile de autor pe care le încasa la jumătatea anului îi fuseseră trimise telegrafic în ziua de ieri. Ar fi fost mai simplu dacă l-ar fi pus pe frate-su, George, care era bancherul oraşului să-i depună în locul ei. Şi totuşi n-avea nici un chef s-o facă. Erau banii ei. Bani pe care-i făcuse singură. Nu erau o alocaţie, nici o moştenire, nici un stipendiu. Succesul şi-l câştigase muncind din greu şi nimeni de prin

partea locului nu crezuse în el. Avea să-şi depună banii în persoană, aşa încât toate gurile rele să afle imediat. Şi dacă trebuia s-o facă purtând o coafură nouă cu atât mai bine.

Banca se afla în centrul oraşului şi era cea mai veche clădire de pe Main Street: un fapt ce părea evident celui mai neavizat privitor. În susul şi-n josul străzii erau clădiri de toate mărimile şi stilurile dar toate aveau un lucru în comun. Fiecare dintre ele, fără nici o excepţie, ca şi trotuarele şi pavajul străzii, erau dintr-o cărămidă de-un roşu puternic: cărămizile Stefanski. Făcute şi arse în cărămidăria Stefanski la marginea de vest a oraşului. Banca, pe de altă parte, construită de tatăl ei şi condusă acum de frate, preceda cărămidăria şi era construită din piatră de râu luştruită şi maronie. Contrasta puternic cu celelalte clădiri, mărturie incontestabilă a tradiţiei familiei Barkley de a-şi croi propriul drum. Gertrude Barkley înţelegea asta perfect. Adeseori se întreba de ce n-o făcea. şi frate-su.

Deschise uşa largă de la intrare. Era fără clasicele zăbrele şi era o operă de artă în sine, făcută din sticlă gravată pe care stătea scris „Barkley Bank". Era o mărturie a modului în care gândea comunitatea. Dacă bandiţi notorii precum Jesse James sau fraţii Younger sau Daltonii nu găseau de cuviinţă să jefuiască banca, oamenii n-aveau de gând să-şi facă griji în privinţa unor borfaşi fără importanţă.

Gertrude păşi înăuntru zâmbind larg, cu capul sus. Banca nu era plină cu oameni: doi sau trei erau totuşi prezenţi. Ethel Duberry, o fostă profesoară, şi bine cunoscută apărătoare a unei moralităţi austere, privi în treacăt bu-

cicle retezate ale lui Gertrude şi se grăbi să se uite în altă parte de parcă ar fi avut ocazia să-i vadă desuurile. Dădu repede din cap şi se grăbi să iasă pe uşă ca şi cum şi-ar fi adus aminte dintr-o dată de-o întâlnire urgentă.

Chester Fallon, un fermier din apropiere, stătea în faţa ghişeului plătindu-şi bucuros datoria făcută pentru seminţe. Când se întoarse să plece dădu cu ochii de Gertrude. O măsură din cap până-n picioare dezaprobator şi îşi făcu loc pe lângă ea mormăind ceva despre „femeile astea apucate de la oraş".

Granthan Mitts, probabil cel mai în vârstă cetăţean al localităţii, cunoscut de toţi cei de prin partea locului doar ca „Bunicu"', stătea mulţumit pe una din băncile din capătul celălalt al încăperii unde de obicei aşteptau clienţii.

Se legănă înainte şi înapoi fără griji şi-şi cânta singur cuvintele din „Bandiţii din Taney County".

Gertrude îşi înclină capul spre el cu condescendenţă. Cel puţin el nu părea şocat de părul tăiat scurt. Într-un anume fel era de regretat că nu erau cu toţii dezinteresaţi de problemele lumeşti aşa cum era Bunicu'.

Hotărâtă să-şi păstreze buna dispoziţie, făcu un pas în faţă şi-l salută pe casierul băncii.

– Bună ziua, domnule Harris, spuse c-o voce sonoră.

Tânărul cu aspect ponosit, purtând ochelari cu dioptrii mari, îşi ridică nasul din teancul de bancnote pe care-l număra şi deschise gura ca pentru a vorbi. Dar cuvintele îi rămaseră în gât şi rămase holbându-se ca năuc la Gertrude.

Se făcu din politeţe că nu-i observă ochii gata să-i iasă din cap.

George Barkley care stătea extrem de concentrat la biroul lui simţi că ceva nu-i în ordine şi-şi ridică ochii din registrul contabil. Îşi studie la repezeală sora de sus până jos, apoi privirile îi ajunseră din nou sus fixând-o oripilate.

– Ce Dumnezeu ai făcut? Şoapta răsunase mai mult ca un şuierat.

Cu un zel sporit, domnul Harris îşi reîntoarse întreaga atenţie spre banii pe care tocmai îi număra.

– Bună dimineaţa, George! îi răspunse fratelui fără cea mai mică tulburare. Am venit să-mi fac depunerea.

Îi luă numai o secundă să iasă pe uşa îngustă situată la extremitatea tejghelei. Era clar că de data asta Gertrude o făcuse lată. George se dezlănţui asupra ei precum furia divină. Cu faţa stacojie şi dinţii strâşi; Gertrude era aproape gata să jure că îi ieşeau aburi pe urechi. Stătea în faţa ei, înfoiat cât era de el de înalt şi gata să explodeze, când se auzi clinchetul clopoţelului de la uşă.

Ca şi cum ar fi fost una, fratele şi sora se întoarseră spre intrus. Mikolai Stefanski îşi făcea intrarea în banca aproape pustie.

– Bună dimineaţa, spuse salutându-i. Pe George înclinând politicos din cap, spre Gertrude cu o uşoară reverenţă, un gest care aparţinea manierelor europene şi care la el încă mai persista.

– Stefanski, mormăi George răspunzându-i la salut cu minimum necesar.

– Frumoasă zi, spuse Gertrude cu seninătate.

- Aşa este, fără nici o îndoială, o aprobă Stefanski. Şi tramvaiul a sosit la timp.

Majoritatea oamenilor n-ar fi avut nici cea mai mică idee ce-are una de-a face cu alta, dar Gertrude Barkley îl cunoştea pe Mikolai Stefanski mai bine ca oricine altcineva din oraş. Îi zâmbi.

- Presupun că aţi venit cu statele de plată, spuse George.

- Ca-n fiecare joi, răspunse Stefanski. Mai aruncă o privire spre Gertrude şi fratele ei. Poate să mă ajute domnul Harris.

George îi aruncă surorii o privire inchizitorială şi aproape că oftă de-atâta frustrare. Cărămidăria Stefanski avea cele mai mari liste de plăţi din întregul oraş. Nu le lăsase niciodată pe seama vreunuia din adjuncţi şi categoric nu în grija lui Harris.

- Lăsaţi-mă să vă iau eu registrele, spuse. Îi făcu semn lui Harris să se ocupe de Gertrude.

- Vreau să-mi depun drepturile de autor.

Tânărul îi luă mandatul telegrafic din mână şi-i făcu semn din cap. Se îndepărtă de tejghea iar Gertrude şi Mikolai Stefanski rămaseră singuri, în linişte.

Gertrude îşi întoarse capul şi-i zâmbi discret. Îl simţea ca pe o prezenţă extrem de vie. Cum ar fi putut fi altfel? Cumva făcea clădirea impunătoare şi aproape pustie, a băncii să pară mai mică. Nu era un bărbat înalt şi nici extrem de solid. Era mijlociu ca înălţime şi bine clădit. Dar într-un anume fel era un uriaş. Aşa fusese din acea primă zi cu şaptesprezece ani în urmă când îl văzuse pentru prima oară. Pe atunci era sărac şi jerpelit. Căruţa îi era bă-

tută de vitregiile vremii și ruginită. Vorbea o engleză stricată iar accentul îi era așa de puternic încât o făcea aproape de neînțeles. Băiețelul îi era cocoțat pe genunchi și când intraseră în oraș erau atât de prăfuiți încât păreau aproape soioși. Dar chiar și-atunci, pentru Gertrude fusese o apariție care-o copleșise. Umerii îi erau de-o lățime impresionantă și părea tot numai mușchi de parcă, asemenea lui Atlas, purta greutatea întregii lumi. Era un bărbat spre care trebuia să-ți pleci privirile cu surprindere și respect. Un bărbat care dădea consistență închipuirilor ei romanțioase.

Întâi pe brațe apoi repede pe spate până pe gâtul acum dezgolit, pielea i se făcu de găină. Își drese vocea. Pe moment nu-și găsea cuvintele. Ochii lui Stefanski erau ca aluna; o culoare care nu era nici căprui curat nici verde. Sprâncenele îi erau bine conturate; puternic arcuite și stufoase, aproape că se uneau la rădăcină nasului. Avea o față mare și cu trăsături puternice dar în a cărei forță se păstra totuși frumusețea.

– O zi încântătoare, începu să sporovăiască fără să-și găsească starea, apoi își aduse aminte că spusese și-nainte același lucru.

El dădu politicos din cap aprobând-o.

Poate că ambiția din el îl făcea să pară atât de mare, își spuse. Cu șaptesprezece ani în urmă sosise în orașul ăsta într-o căruță prăpădită. Astăzi era cetățeanul cel mai de vază al orașului care-l făcea pe frate-su, un bancher, să se grăbească în a-i împlini dispozițiile date.

– V-ați tăiat părul, îi spuse.

Gertrude îşi întoarse faţa spre el cu ochii larg deschişi.

- Da, am... în dimineaţa asta l-am tăiat.

Inclină uşor capul.

- Am observat imediat.

- Vă place? îl întrebă. Imediat îşi dori să-şi muşte limba. Bineînţeles că nu-i plăcea. Numai femeile uşuratice de la oraş îşi tundeau părul. Fusese o nebunie s-o facă, un semn al libertăţii pe care şi-o dorea atât. Nu era nimic pentru care să aştepte aprobarea cuiva.

Spre surpriza ei Stefanski dădu uşor din cap.

- Vi se potriveşte, miss Gertrude, spuse. Cred că vi se potriveşte.

Era cam în a doua jumătate a dimineţii când Mikolai Stefanski prinse tramvaiul ce ducea până în afara oraşului, înapoi spre cărămidărie. Când se instală în vagonul încăpător, cu banchete din lemn de pin rindeluit, conductorul îl salută cu respect. Nu alesese el verdele închis al vehicolelor. Când le comandase presupusese că vor fi negre sau maro. Dar îi plăceau. Verdele mergea bine cu roşu, mai ales cu roşul Stefanski. Şi oraşul Venice din Missouri purta aproape în întregime această culoare. Compania de transport fusese doar o altă afacere în care Mikolai Stefanski îşi asumase riscul şi pe care-o începuse spre binele mun-

citorilor săi. Şi se dovedise a fi mai bună decât se aşteptase. Profitabilă şi pentru oraş.

Tramvaiul încetini când trecu peste intersecţia şinelor pe Wentworth Street. Erau doar două linii. Una o lua pe Main Street, de la cărămidărie, în vest, până la casa familiei Barkley, în est. Cealaltă rută se întindea de la cocioabele de pe malul sudic al râului până la noua clădire a liceului ce se înălţa imediat la nord de oraş. Transbordarea se făcea pe gratis, aşa că oricine din oraş îl putea străbate în câteva minute pentru un preţ de cinci cenţi. Se putea înţelege de ce era Stefanski mândru de o asemenea relizare.

- Main Station! anunţă conductorul cu voce tare.

În timp ce tramvaiul dădea să se oprească, Mikolai îşi făcu privirile roată. Se schimbaseră multe în Venice de când sosise aici în vara lui 1898. Şi Stefanski se simţea mândru la gândul că o bună parte din aceste schimbări îi puteau fi atribuite.

Venice fusese un oraş la baza căruia stătuse galena[1]. Mineritul în căutarea rocii de-un gri-albastru ce conţinea în cea mai mare parte plumb, începuse în anii plini de lipsuri de după Războiul Civil. Negustori şi oameni de afaceri ca cei din familia Barkley se grăbiseră să vină pentru a hrăni, a îmbrăca, a adăposti şi în cele din urmă pentru a-i uşura pe minerii rapid îmbogăţiţi de câştiguri. Pe vremea când sosise Stefanski, minele aproape că fuseseră epuizate şi oraşul agoniza. Nu mai era nici un fel de industrie, nici un loc de muncă pentru un

1 *Minereu ce conţine plumb; sulfură de plumb.*

om de rând. Stefanski făcuse toate astea să se schimbe.

Privi spre şirurile de case făcute din cărămidă de calitate ce se întindeau pe ambele părţi ale drumului. În ziua în care îşi făcuse apariţia în Venice, pe Main Street erau nişte construcţii de lemn putregăit.

Acum străzile bine măturate erau pavate cu o cărămidă lucioasă, arsă în cuptoarele Stefanski. Nici în St. Louis sau Kansas City nu puteai să găseşti o treabă mai bine făcută. Era o diferenţă ca de la cer la pământ faţă de şleaurile noroioase pe care se aventurase el când sosise. Îşi mânase căruţa hodorogită în oraş purtându-l pe micul Teodor pe genunchi. Noroiul gros din Missouri pe care-l întâlneai pe drumurile oraşului era la fel de clisos ca un aluat pe jumate copt călcat în picioare de-o turmă de patrupede. Mikolai Stefanski reuşise să schimbe şi asta în aceeaşi măsură. Venice, Missouri, continua să existe, s-ar fi putut spune, pentru că Mikolai Stefanski hotărâse să se stabilească aici. Bineînţeles, pământul lutos şi gros era bun pentru cărămizi. Poate că s-ar fi deschis o altă cărămidărie. Dar nici un alt om de afaceri nu părea atât de făcut să aibă succes cum era Stefanski. Şi de pe urma ambiţiei lui profitase un oraş întreg. Mikolai era mulţumit dar nu credea că realizările pe care le avusese îl făceau mai bun ca alţii. Ambiţia şi succesul era tot ce avea. Nimeni nu-i încălzea sufletul sau patul în nopţile reci de iarnă.

Îşi impuse să se gândească la lucruri cu adevărat importante. Lista de plăţi a săptămânii fusese pusă la punct şi contul îi era echilibrat. Festivitatea în cinstea noului liceu

urma să fie săptămâna asta. Trebuia să-i amintească doamnei Thomas, menajera, să-i perie haina cea mai bună. Avea noul număr din „Architectural Digest" la birou. Trebuia să-l ducă acasă pentru Teddy. Aşa nu-i dădea impresia că-l presează. Şi băiatul era interesat. Pastorul Wilkerson îi spusese că negrii se săturaseră să tot fie obligaţi să stea în picioare în spatele stranelor din biserică şi sperau să-şi găsească un pastor al lor şi să-şi construiască propriul lăcaş de cult. Trebuia să afle dacă erau dispuşi să accepte bani sau materiale de la el. Josh Patrick nu se întorsese încă la lucru după aproape o lună de zile. Pretindea că fusese bolnav pe moarte. Stefanski bănuia că era doar scârbit de muncă. Dar trebuia făcut ceva pentru nevasta şi copii omului.

În cele din urmă, preocupările şi grijile zilei se liniştiră şi-şi putu lăsa gândurile să insiste asupra amintirii unui chip. Era cel al Gertrudei Barkley. Era un chip pe care-l vedea şi admira de ani de zile. Fusese o vreme... ei bine, asta fusese cu mult timp în urmă. Astăzi arăta altfel. Arăta altfel cu părul aşa tăiat scurt şi credea că-i place. Buclele de un şaten închis îi săltau uşor în jurul capului şi una îi stătea căzută pe frunte până la sprânceană. Arăta de zile mari aşa îmbrăcată pentru oraş. Era o anume încordare în ea; modul în care, absentă, îşi dăduse la o parte cu mâna înmănuşată o şuviţă rătăcită lăsându-şi la vedere ochii ăia care parcă scânteiau, lăsase să se ghicească asta.

Privirea i se îmblânzi la amintirea gurii care se ridicase uşor într-o parte într-un zâmbet aproape visător.

Da, îi plăcea părul scurt al lui miss Gertrude. Asta pentru miss Gertrude, ţinu repede să-şi limpezească ideea. De obicei prefera 'femeile aşa precum sunt; asta pentru femeile de rând. Dar miss Gertrude nu era o femeie de rând. Aspectul ei excentric o prindea.

Stefanski îşi dădea seama că asemenea gânduri nu prea aveau cap şi coadă dar nu ştia prea exact unde i-o luau razna. Părul scurt era apanajul femeilor tinere; tinere şi fără scrupule. La ea, buclele ce se legănau în dreptul obrazului şi pe ceafă erau ceva care mai curând te atrăgea decât să-ţi dea de gândit. Miss Gertrude era în felul ei atrăgătoare; aşa i se păruse întotdeauna. Şi într-un anume fel tunsoarea asta scurtă, aproape băieţească, îi accentua feminitatea trăsăturilor.

Da, decise Stefanski, îi plăcea noua pieptănătură a Gertrudei Barkley. Dar odată cu asta nu putea fi tăgăduit că-i plăcea Gertrude Barkley.

Era afară în după-amiaza aia de duminică înfăşurând paie în jurul alunului. Alunul lor. Aşa se gândise totdeauna la el. Îl sădiseră împreună.

- Credeţi că asta l-ar putea îndupleca la anul să producă ceva comestibil? o întrebase de pe marginea verandei.

- Eu rămân optimistă, domnule Stefanski, îi spusese.

Optimistă. Era un cuvânt potrivit pentru a o descrie pe Gertrude Barkley. Fusese atras de latura luminoasă a forţei pe care ea o avea, încă de la bun început. Îl dusese cu vorba când fusese cu copacul ăsta. Bănuia că îl manevrase ca să ajungă acolo. Şi totuşi nu re-

greta că există. Alunul fusese plantat în anul când se întâlniseră. Anul în care venise el în oraş. Ceea ce sădiseră devenise înalt, drept şi umbros; un adevărat refugiu pentru amândoi.

Se petrecuse cu şaptesprezece ani în urmă şi totuşi îşi amintea de ziua aceea atât de viu de parcă i-ar fi fost gravată în memorie. Era obosit, era înfierbântat şi asudat, nicidecum într-o stare potrivită să primească o tânără doamnă. Dar Gertrude Barkley nu-i aşteptase invitaţia, ci pur şi simplu îşi făcuse apariţia în grădina lui. Sau mai curând într-a ei, la marginea celei a lui.

El întindea fire de-a lungul parilor înfipţi care marcau limita proprietăţii. Casa îi era aproape terminată şi-şi propusese să-şi ridice un gard de zidărie.

– Bună ziua, domnule Stefanski, îl salutase Gertrude cu acea politeţe binevoitoare pe care ajunsese treptat să o aştepte de la ea.

Se ridicase imediat în picioare şi-şi scosese cu respect pălăria ponosită. Făcuse o uşoară plecăciune înainte să-şi aducă aminte că oamenii nu făceau aşa ceva în America. Fusese crescut ca ţăran. Educat să manifeste deferenţă faţă de cei care-i erau deasupra. Bineînţeles, în America un bărbat nu putea avea superiori. Dar cu cineva ca Gertrude Barkley era greu să-ţi aminteşti asta.

– Miss Gertrude, spusese în semn de recunoaştere.

Auzi cum îi sunase numele în gura lui şi ştiu că nu era tocmai cum trebuie. Engleza era încă ceva foarte complicat pentru el, mai ales când venea vorba de nume. Dar pentru

această tânără femeie, vecina lui, va exersa până o să iasă bine.

Era înaltă pentru o femeie, în picioare doar cu vreo cinci centimetri mai mică decât el. Își ținea capul sus și ținuta îi părea totdeauna extrem de dreaptă. Într-un anume fel această rigiditate părea să-i sublinieze contururile atât de delicat feminine ale trupului. Cel puțin pentru Mikolai.

– O zi frumoasă, nu? începuse. Continuase să vorbească dar Mikolai pierduse firul conversației. Îi era greu să se concentreze să-i traducă cuvintele când tot ce putea face era să se gândească cât de grosolan și murdar trebuia să pară.

Era îmbrăcat în hainele greoaie de lucru și purta bocancii cu ținte: părul și sprâncenele îi erau leoarcă de sudoare din cauza după-amiezii fierbinți. În dimineața aia nu se ostenise să se bărbierească.

Gertrude îi zâmbise nu prea în largul ei.

Își dăduse seama că probabil îl întrebase ceva. N-avea nici o idee cam ce ar fi putut să fi fost.

– Scuze? spusese, apoi își adusese aminte că ar fi trebuit să fie „Mă scuzați". Nu revenise să se corecteze. Poate că nici nu observase.

Știa cam cum trebuia să-i pară: stângaci, inculț și mai bine de ocolit. Și totuși nu părea deloc să-i fie teamă de el. Poate că ar fi trebuit să-i fie. Era ceva în apropierea ei care-l răscolea. Nu mai fusese cu-o femeie de foarte mult timp.

Era încă un bărbat tânăr pe atunci, de numai douăzeci și unu de ani. Era bățos, grav și hotărât. Dar miss Gertrude... Miss Gertrude

era numai râs, plină de viaţă. Căldura pe care o răspândea, spiritul ei erau asemenea unei ferestre luminate într-o noapte geroasă de iarnă.

Cu un zâmbet reţinut, făcuse semn spre ceva aflat în spatele lui. Se întorsese să vadă ce-i atrăsese atenţia. În nisip, ceva mai încolo, fiu-su se juca în mizerie. Părul de-un blond deschis al băiatului strălucea în lumina soarelui; îşi alerga căluţii mici de lemn în sus şi-n jos pe dealurile şi văile pe care le săpase în ţărână.

– Hello, Teddy, îi strigase băieţelului.

Îi spusese că numele fiului era Teodor. Ea îl scurtase făcându-l Teddy. Suna foarte american. Lui Mikolai îi plăcea să-l audă rostit.

Teddy îşi ridicase bărbia plinuţă şi zâmbise celor mari care-l urmăreau; faţa-i era mânjită după atâta joacă.

– Este un copil aşa de drăguţ, domnule Stefanski, spusese.

Acum vorbea mai încet, cu grijă. Mikolai îşi întorsese mândru privirile spre fiul său. Cu poticneli, căuta să-şi aleagă cuvintele potrivite din vocabularul sărăcăcios pe care-l avea.

– Este băiatul bun, spusese în cele din urmă. Astăzi un nou... Cuvântul îi scăpa. Sâcâit, Stefanski arătase spre propria-i gură. Un nou... żab, cum ziceţi voi?

– Are-un dinte nou?

Oftase recunoscător şi dăduse din cap.

– Da, dinte nou. Fiul meu, Teodor, are dinte nou.

Gertrude îi zâmbise. I se alăturase cu bucurie în acel moment de mândrie manifestată în linişte, dar neascunsă. Era unul din lucrurile după care tânjise cel mai mult – cineva cu

care să împărtăşească bucuriile vieţii, micile succese, o glumă.

Revenise cu picioarele pe pământ. Miss Gertrude nu ieşise afară din casă ca să împărtăşească ceva cu vecinul ei în afară de soarele după-amiezii. Îşi drese glasul pretinzând dinadins că vrea să se întoarcă la lucru. Femeia continua totuşi să-i rămână în preajmă.

– Vă place vremea? îl întrebase.

Stefanski privise în jurul lui zăpăcit. Pentru câteva clipe păruse să nu ştie dacă era primăvară sau toamnă.

– Fierbinte, fusese tot ce reuşise să zică.

– Da, pentru o muncă grea ca asta este cam prea cald, fusese de acord. Şi ce construiţi, domnule Stefanski?

O privise nedumerit o bună bucată de vreme, apoi îi arătase clădirea imensă de cărămidă roşie din spatele lui.

– Casă, spusese.

– Nu, nu casa, râsese uşor Gertrude. Ştiu că vă construiţi o casă. Ce construiţi aici? Arătase parii şi sârma şi terenul parţial nivelat. Ridicaţi un zid?

– Da! Zid! spusese simţindu-se ca un prost.

Bineînţeles că ştia că-şi construia o casă. O ştia toată lumea din Venice. Era aproape gata şi locuia deja acolo împreună cu Teodor. Spera să termine finisările interioare iarna când va fi vremea rea. Erau încă multe de făcut, dar în momentul respectiv cărămidăria era mai importantă. Afacerea prospera şi nu-şi putea permite să se ia cu altele. Concurenţi erau peste tot; gata şi nerăbdători să-l lase fără clienţi dacă se putea.

– Construiesc zid, îi spusese.

- Nu-i o idee prea bună, domnule Stefanski, îi răspunsese.

Sprâncenele i se încruntaseră.

- Nu?

- Nu! declarase Gertrude cu emfază.

Ezitase preocupat, cântărindu-şi cuvintele. Nu putea avea pretenţia că înţelegea apucăturile americanilor. Câteodată erau de nepriceput. Ca atunci când domnul Barkley, tatăl lui miss Gertrude, se-nfuriase pe el că-şi ridica casă. Mikolai ştia că bătrânul era furios din cauza asta, dar, pe viaţa lui, nu-şi putea imagina de ce. Femeia din faţa lui probabil că înţelegea perfect. Şi totuşi, lui zidul i se părea ceva necesar.

- Da, zid idee bună, îi spusese. Stefanski aici. Linie aici. Tata tău aici. Arătase spre bulumacii ce marcau partea de răsărit a zidului. Asta al meu, spusese sigur de el indicând parii dinspre vest. Linia clară, nu problemă.

Îşi ridicase privirile spre Gertrude scrutând-o. Ştia că explicaţia îi era sărăcăcioasă; dorea s-o facă să înţeleagă.

- Bineînţeles că aveţi dreptate, domnule Stefanski, îi spusese în cele din urmă.

Îi luase câteva clipe ca să digere înţelesul cuvintelor. Totuşi, sensul lor nu se potrivea cu expresia întipărită pe faţa ei. Nu era cu adevărat de acord cu el. Erau mai multe de spus despre asta, era sigur. Aşteptase lăsându-se pe lopată ca să audă ce avea de zis.

- Ar fi păcat de veranda pe care-o aveţi.

Ridicase curios din sprânceană.

- Verandă?

- O casă c-o verandă aşa minunată, spuse făcând semn în direcţia ei.

Stefanski privise peste umăr, spre suprafața întinsă care era acoperită și care constituia veranda casei de cărămidă. Ei îi plăcea veranda. Trăi un moment de satisfacție. Era dintre proiectele cele mai nou apărute. Îl văzuse într-o revistă americană nou scoasă. Abia dacă fusese în stare să citească cuvintele, dar studiase cu atenție desenele.

– Și partea din față, și pe laturi, continuă miss Gertrude cu un oftat aprobator.

Dăduse din cap. Voia să-i vorbească despre curenți de aer, ziduri de rezistență, despre raportul dintre frumusețe și funcționalitate. Voia să-i explice despre ideile proiectantului și cum credea el că le îmbunătățise. Voia să vorbească și despre ce stătea în spatele celor văzute. Dar era o explicație prea greu de dat cu un vocabular așa de subțire.

– Verandă bună! admisese cu modestie.

– Da, îl aprobase cu entuziasm miss Gertrude. Și-ar fi atât de păcat ca tot ce veți putea vedea să fie un zid de cărămidă. Nu-i o priveliște prea frumoasă.

Stefanski o cântărise din priviri. Chiar și când se întâmpla într-un limbaj care nu-i era familiar, știa când era manevrat. Dar nu se putu abține.

– Cărămizile mele... foarte frumoase, spusese.

Gertrude dădu se din cap.

– Oh, da, bineînțeles, sunt niște cărămizi cât se poate de frumoase. Cele mai reușite pe care le-am văzut vreodată.

– Cărămizi puternice, spusese. Foarte frumoase și foarte puternice.

- Cu siguranţă aşa par să fie, îi ţinuse isonul. Dar nu vedeţi cărămizi toată ziua?
- Ce?
- Nu vedeţi cărămizi toată ziua?
- Da, eu lucrez ziua toată, fiecare zi, spusese şi nu era doar o fărâmă de mândrie în glasul lui.
- Dar nu v-aţi gândit că atunci când nu lucraţi aţi dori să vedeţi şi altceva în faţa ochilor?
O privise gânditor apoi ridicase din umeri.
- Văd casa ta? întrebase nu prea încântat de perspectivă.
- Nu doar casa noastră, domnule Stefanski. Pădurea şi drumul şi... Ei, dar sunt sigură că de pe veranda dumneavoastră pe timpul iernii se pot vedea munţii Buffalo. Aţi văzut vreodată munţii Buffalo?
- Munţii Buffalo?
Mikolai nici n-auzise măcar de locul ăsta.
- Este-o priveliştе minunată într-o zi senină de iarnă, îl asigură Gertrude.
Se-ntoarse s-arate în direcţia unui deal atât de îndepărtat încât abia putea fi întrezărit în acea după-amiază cu o ceaţă cenuşie la orizont. Putuse distinge entuziasmul care aproape că-i tăiase respiraţia şi asta îl atrăsese. Se urnise din loc şi se proptise chiar în spatele ei lăsându-se uşor în faţa pentru a-i putea urmări cu privirea direcţia braţului. Îi putea simţi parfumul. Închizându-şi ochii, inspirase adânc. Apă de trandafiri. Probabil că-şi clătea părul cu apă de trandafiri.
- Îi vedeţi?
Îşi întorsese capul şi era atât de aproape. Atât de aproape. Destul de aproape ca printr-o

mişcare, uşoară şi fără nimic forţat, buzele lui ar fi putut-o atinge.

Mikolai îşi îndreptase spatele cu-o mişcare bruscă. Sângele îi clocotea în vine şi putea încă simţi în nări parfumul discret, atât de feminin, care-l ispitise.

- Nu pot să văd, spusese sincer, deşi cuvintele căzuseră ceva mai brusc decât intenţionase.

- Nu, în perioada asta a anului nu prea sunt cu adevărat de văzut, recunoscuse Gertrude. De obicei iarna îi vedem cel mai bine; când o să-i puteţi vedea de pe verandă.

Pentru Mikolai era greu să-i urmărească cuvintele. Reacţia neaşteptată pe care i-o provocase apropierea ei îl zăpăcise.

- Stau pe verandă iarna? întrebase.

Miss Gertrude rămase câteva clipe fără glas. Se bâlbâise puţin.

- De... de ce nu. Bineînţeles că nimeni nu stă pe verandă când este vreme rea. Dar se va întâmpla des să fie destul de plăcut pe-aici; şi vom putea vedea în zare zăpada de pe vârful muntelui.

- Zăpada?

Repetase rar cuvântul. I se părea cunoscut dar nu-şi putea aminti înţelesul.

- Zăpada... albă... ca ploaia, cade din cer.

Miss Gertrude îşi agita degetele într-un mod straniu pe care la început nu-l pricepuse; deodată însă începuse să dea din cap de parcă i-ar fi putut citi gândurile.

- Snieg, spusese.

- Snieg?

- Snieg e zăpada.

– Da, spusese miss Gertrude râzând. Snieg pe munţi, foarte frumoasă.

– Frumoasă, aprobase Stefanski.

Râsese şi el bucuros să i se alăture.

– În ţara dumneavoastră aveaţi zăpadă? întrebase.

Mijise ochii simţindu-se atacat.

– America ţara mea, spusese.

O făcuse să roşească. Să se simtă prost. Îi părea rău, dar îi impusese mândria.

– Da, da, ţara dumneavoastră e acum America. Pur şi simplu mă gândisem la ţara unde aţi crescut.

Dăduse din cap în direcţia ei apoi îşi mutase privirile în zare, spre munţii care nu se puteau zări. Trebuia să-şi ceară scuze pentru că o repezise. N-avea cum să înţeleagă ce-nsemna pentru el să fie american; la câte renunţase şi după câte năzuia şi aşteptau încă să fie realizate. Dorea să se explice, să se descarce cuiva, dar era vorba de prea multe cuvinte, sau de nici unul.

– Mult zăpadă în Polonia, spusese simplu. Mult zăpadă şi mult frig.

Pentru o clipă fusese iarăşi acolo. Dealurile blând unduite ale Galiţiei, înverzite şi roditoare, atât de asemănătoare cu acest Missouri pe care-l numea acum acasă. Se închipui încă o dată muncind pământul, alături de tată şi fraţi. Râzând cu ei, vorbind cu ei. Nu fusese un străin închis şi tăcut, ci un fiu iute la minte şi muncitor, care nu suferea să facă baie, îşi împungea surorile, juca feste fraţilor şi-şi făcea tatăl să râdă în hohote. Putea să vadă câmpurile alea din nou, să audă acele voci în limba părinţilor lui. Şi în sufletul lui mai urcă

o dată cel mai înalt pisc, cel de lângă casa Lidei, acolo unde furase primul sărut şi de unde privise în zare spre sud unde se aflau Carpaţii.

- Erau dealuri, spusese într-un târziu.

Se întorsese spre Gertrude şi-o privise direct în faţă. Avea o uitătură întunecată dar nu fără căldură.

- Pentru copii foarte frumos.

Ochii Gertrudei se deschiseseră larg. Pentru o bună bucată de vreme nu făcuseră decât să se privească unul pe altul.

- Atunci aţi fost norocos că tatăl dumneavoastră n-a ridicat în jurul casei un zid înalt de cărămidă şi-aţi putut vedea.

- Ce?

Pe moment îl zăpăcise. Uitase subiectul discuţiei. Expresia feţei îi devenise crispată. Îşi îndoise genunchiul apoi proptise piciorul pe unul din bulumacii de marcaj din pământ.

- Linia clară, nu problemă, declarase încă o dată cu fermitate.

Miss Gertrude înclinase din cap.

- Dar trebuie să fie un zid? întrebase. Nu putem marca linia asta în alt fel? Poate un arbust sau un copac?

Expresia lui Stefanski devenise gânditoare; îşi frecase bărbia. Un zid ar fi fost mai bine dar voia totuşi ca ea să fie mulţumită. Voia s-o facă să zâmbească din nou.

- Un pom care să dea fructe ar fi ceva frumos, spusese. Puteţi planta unul aici, n-o să vă astupe vederea şi nici n-o să mai fie nici un dubiu în ce priveşte limita proprietăţii.

Mikolai cumpăni fără grabă problema; sprân-

cenele îi erau adunate din cauza concentrării. Miss Gertrude continua să-l privească cu speranţă.

- Este un copac care v-ar place? Ceva care poate v-ar aminti de casa dumneavoastră din Polonia! Sau poate un copac care vă poartă noroc? Mătuşa mea Hilly zicea că magnolia ar aduce noroc.

Stefanski rămăsese pe gânduri o bună bucată de vreme.

- Alun. spusese.

- Alun? Gertrude îl aprobă înclinându-şi capul. Nu ştiu dacă o să crească ca lumea aşa de în sud. Da' bănuiesc că putem încerca.

Deodată Mikolai îşi dorise foarte mult să încerce. Îşi dorise să vorbească. Dorise să-i spună povestea alunului. Îşi scotocise mintea după cuvinte, după frazele care-i trebuiau ca s-o spună.

- Poveste de copii, spusese simplu.

- Există vreo poveste pentru copii despre alun? îl întrebase zâmbind. Trebuie să mi-o spuneţi.

Se codise o clipă înainte să-i facă semn din cap că o va face. Îşi cumpăni povestea în minte. Când Maica Domnului fugise de Irod îşi căutase adăpost în pădure.

- Mama lui Dumnezeu în copaci, reuşise să spună.

Gertrude ridicase surprinsă din sprâncene. Mikolai continuase explicându-i în mod cu totul neaşteptat cum Fecioara îi ceruse plopului s-o ascundă pe ea şi Copilul Hristos ca regele care voia să-I măcelărească să nu-I poată găsi.

- Vorbea la plopi.

Ştia că nu era tocmai ce voia el să-i spună. Plopii se temuseră de rege şi O imploraseră pe Fecioară să plece mai departe; altfel regele ar fi putut-O găsi acolo şi I-ar fi tăiat.

- Plopii zis „Du-Te", explicase poticnindu-se în timp ce se lăsase uşor în spate spijinindu-se de lopată, lăsându-şi braţul să se odihnească pe coada ei; părea să se fi relaxat.

Alunul auzise ce se petrecea printre plopi şi-O rugase din inimă pe Fecioară să vină la el. O învelise pe Madonă şi Copilul Ei, aducându-I în siguranţă printre frunzele lui mari; regele care trecuse călare chiar pe lângă Ei nu putuse să-I zărească.

- Maria s-a ascuns în alun.

Miss Gertrude îl ascultă politicoasă dând din când în când din cap.

Alunul fusese binecuvântat pentru fapta lui bună şi din ziua aceea plopii tremură chiar şi-atunci când nu-i nici cea mai slabă adiere; tremură de frică tot timpul. Dar alunul a crescut înalt şi vânjos, dăruind umbră tuturor celor ce treceau pe lângă el, păzit în veci de furtuni şi fulgere.

- Alunul bun pentru casă, bun pentru noi.

Miss Gertrude zâmbise. În mod evident nu pricepuse.

Mikolai oftase din greu.

- De folos marcat proprietatea şi dă umbră pentru grădină la fel.

Îşi zâmbiseră amândoi câtva timp.

Apoi ea râsese încântată.

- Acum singurul lucru pentru care va trebui să ne certăm este al cui va fi alunul.

- Cărămidăria! strigă tare conductorul tramvaiului, făcându-l pe Mikolai să iasă din visare cu-o tresărire.

Un bărbat n-ar fi trebuit să viseze la o femeie când avea pe cap o zi de lucru.

Capitolul 3

Gertrude Barkley stătea scriind la biroul ei de lângă fereastră, în apartamentul situat la etajul unu din casa Barkley. Nu era chiar un apartament, ci abia două camere care comunicau între ele şi care fuseseră rezervate exclusiv pentru uzul ei personal. Dar îi plăcea să le numească apartamentul ei; termenul îi dădea senzaţia de independenţă. Bineînţeles, era independentă. Fusese din totdeauna iute în a reaminti oricui ar fi sugerat altceva că avea o carieră de succes ca romancieră şi odată cu asta proprii-i bani. Nu şi-i depusese la bancă chiar în dimineaţa aia? Simplul fapt că preferase să trăiască în continuare în casa în care se născuse - a tatălui apoi a fratelui ei - nu schimba cu nimic faptul că era o femeie modernă, care-şi ajungea sie însăşi şi care se baza pe propriile-i puteri. Dacă câţiva indivizi analfabeţi, ignoranţi din oraş o considerau o domnişoară bătrână trecută şi depinzând de alţii, era pur şi simplu greşeala lor.

În după-amiaza aia preocuparea ei nu era totuşi legată de poziţia pe care-o avea în societatea din Venice, Missouri, ci fireşte cea mai puţin reală a lui Weston Carlisle, fiul ilegitim al lui Tye DuPree, capul autoritar al familiei DuPree din Carlisle, Virginia.

După ieşirea interesantă şi aproape explozivă din cursul dimineţii, Gertrude hotărâse că ceea ce avea nevoie era să-şi concentreze toate gândurile şi energia asupra noii cărţi. Erau şi-aşa probleme cu duiumul în romanul pe care-l construia şi fără să mai aibă de-a face cu cele din viaţa ei reală.

Odată Tyler DuPree, patriarhul întregii familii, mort, cea de-a doua lui soţie, Alexandra aproape îşi ieşise din minţi de durere. Cei doi fii chipeşi cu care se alesese, Granville şi Lafayette erau la mare ananghie datorită angajării lor alături de cauza Confederaţiei pe timpul războiului. Iar fiica ei Blessida era nebuneşte îndrăgostită de-un colonel yankeu care n-avea nici-un căpătâi. Cel care urma să salveze averea familiei de toţi aventurierii fără nici un Dumnezeu, nu putea fi decât Weston Carlisle, cel dispreţuit pentru legăturile lui cu lumea interlopă.

Gertrude îi crease pe cei din familia DuPree cu zece ani înainte. Întinsă de una singură şi fără somn în patul de lemn de cireş care fusese cadoul primit la a şaisprezecea aniversare, şi privind prin întuneric spre heruvimii bucălaţi ce tronau deasupra baldachinului, imaginase un alt fel de familie într-o altfel de lume. O lume a eroismului şi a onoarei. Una pasionată şi romantică. În toate privinţele, o lume complet diferită de cea în care-şi ducea viaţa.

La început mergea aiurea inventând povestea doar pentru ea. Dar în casa Barkley lipsa de atenţie nu trecea neobservată. Distracţia nu era considerată un defect minor. Frate-su o numise înprăştiată. Mai binevoitoare, cumnată-sa

îi spusese distrată. Taică-su fusese însă cel care pusese piciorul în prag.

– Viaţa asta de domnişoară bătrână îţi face creierul să se moleşească! îi declarase neînduplecat. De dragul decenţei, Gerty, te rog acceptă primul bărbat care-o să ne mai calce pragul.

Poate că ar fi urmat sfatul tatălui, dar bătrânul murise la puţin timp după asta. Pur şi simplu adormise în biserică într-o duminică după-amiaza şi nu se mai trezise niciodată.

După anul cuvenit de doliu, Gertrude se trezise bătând spre treizeci, considerată complet şi irevocabil scoasă din competiţie. Gertrude Barkley, domnişoara bătrână.

Dar în mod straniu faptul că nu mai avea pe cap grija de a-şi găsi un soţ care să corespundă n-o strivi deloc. De fapt găsise că fusese o experienţă eliberatoare. Nu mai trebuia să-şi facă griji despre modul în care se comporta sau despre viitor. Domnişoarele bătrâne se presupunea că sunt excentrice şi dincolo de convenţii. Sentimentul că era în afara normelor sociale fusese cel care-o împinsese să scrie.

Scornise poveşti care s-o distreze încă din copilărie şi-şi încercase talentul punându-le pe hârtie de când intrase în adolescenţă. Cu istoria familiei DuPree undeva ascunsă în minte, continuând să se furişeze hoţeşte în gândurile ei de zi cu zi, Gertrude decisese că ar fi fost în aceeaşi măsură o distracţie şi-o sfidare s-o pună pe hârtie. Când stiloul alergase în sfârşit pe hârtie, descoperise, spre surpriderea ei, că avea cu adevărat talent pentru asta. Deşi prima ei încercare de roman fusese condamnată să rămână obscură, făcând-o printre altele să se maturizeze mai repede ca alţii, încercase din

nou. Saga ei care se-ntindea pe mai multe generaţii şi pe mii de pagini, intitulată „Familia DuPree din Carlisle", îşi găsise în sfârşit un cămin în persoana unui editor din New York. Viziunea ei penetrantă şi pasionată asupra bătrânului Sud abia dacă zgândărise apetitul publicului cititor. Ceruseră mai mult şi le dăduse „Pentru cauza Sudului".

Acum la trei ani după succesul acelui roman, Gertrude încerca vitejeşte să încheie cum se cuvine necazurile familiei în volumul final al trilogiei, „Triumful familiei DuPree". Nu era uşor.

Se lăsă pe spate pe spătarul scaunului şi-şi ciocăni uşor stiloul de dinţi. Şuviţele scurte care scandalizaseră bunii cetăţeni ai oraşului Venice erau acum neatrăgător puse pe moaţe. Stilul, sau mai curând lipsa lui dădea trăsăturilor ei austere şi bine reliefate mai multă gravitate ca de obicei şi numai faptul că n-avea un neg pe nas o salva de asemănarea totală c-o vrăjitoare. Dar îşi vedea de scris şi în intimitatea apartamentului nu vedea nici un motiv să fie ceremonioasă. Dacă femeile arătau bine tot timpul postulă, nu se putea vedea nici o îmbunătăţire,

Coborându-şi ochii pe ceea ce tocmai scrisese clătină din cap. Weston fusese o mică pramatie încă de când se născuse în casa de pe străduţa dosnică, acolo unde Tye îşi ţinuse amanta. Amanta. Era un cuvânt atât de incitant, care te intriga.

Fiul amantei, totuşi, nu era exact aşa. Şi să facă din el omul zilei cerea ceva muncă, chiar şi pentru Gertrude. Nu era sigură ce ar fi putut produce o asemenea schimbare.

Privind gânditoare în gol, undeva dincolo de geam, atenţia îi fu atrasă de bătrâna pasăre care trăia în alun. Alunul lor. Alunga zgomotoasă o pasăre de un roşu cardinal intens, care fusese atât de nesăbuită încât să-i încalce teritoriul. Intrusa se grăbi în cele din urmă să dispară, învinsă, în timp ce pasărea ei cântătoare se cocoţă pe locul ei favorit, undeva spre craca cea mai din vârf, aproape ochi în ochi cu Gertrude.

Îi zâmbi. Aveau amândouă multe în comun, îşi spuse. Nici una dintre ele nu era prea atractivă sau plină de talent. Amândouă făceau din plin ce se pricepeau să facă şi se luptaseră îndrăcit ca să fie lăsate.

– Cred că şi tu ai pe undeva un frate şi-o cumnată, îi spuse păsării.

Creatura cu penaj cenuşiu cu alb privi în direcţia ei şi-şi ridică ciocul dispreţuitoare, apoi şi-l coborî de parcă ar fi dat un ordin. Gertrude râse sonor şi-şi scutură capul.

– Oh, draga de tine, spuse către ea însăşi. Situaţia din oraşul ăsta a ajuns disperată dacă până şi-o pasăre a ajuns să strâmbe din nas când se uită la mine.

De fapt era mândră de controversa pe care-o stârnise.

– Sunteţi o femeie interesantă, îi spusese Mikolai Stefanski odată.

Zâmbise în sinea ei şi se gândise la el în dimineaţa aia. Îi plăcuse părul ei. Credea despre ea că e interesantă. Nu era cine ştie ce. Şi totuşi ar fi vrut să-şi prindă braţele în jurul trupului ca într-o îmbrăţişare.

Pasărea o luă din loc spre cine ştie ce treabă, însă Gertrude continua să se uite lung la

alunul de dincolo de fereastră. Era aproape imposibil de crezut că ea plantase copacul ăsta şi acum era aproape cât casa. Făcând o strâmbătură îşi spuse că probabil crescuse atât de înalt pentru că nu se deranjase niciodată să producă vreo alună. Totuşi timpul se scurgea într-adevăr repede. Şaptesprezece ani. Oftă din greu nevenindu-i să creadă. Şaptesprezece ani.

Un zâmbet i se întipări pe faţă când gândurile o purtară înapoi spre ziua aia, cu mult timp în urmă, o zi de primăvară a vieţii ei. Fusese prima zi în care ştiuse. O bănuise şi înainte, dar în ziua aia o ştiuse cu siguranţă, pentru atunci şi pentru totdeauna. Se grăbi să îndepărteze gândul. Era o închipuire copilărească şi venise timpul să renunţe la ea pentru totdeauna.

Începuse cu Prudence şi cu George. În zilele alea totul începea cu Prudence şi George, cei doi proaspăt căsătoriţi mereu gata să agite lucrurile.

- Oh, nu mai suport. Pur şi simplu nu mai suport, o auzise Gertrude pe cumnată-sa văicărindu-se de parcă ar fi fost în durerile facerii, încă înainte să coboare scările. O să ne astupe priveliştea şi-o să fie ca un ghimpe în coastă chiar aici în casa noastră.

Stând pe covorul de Bruxelles, Prudence Barkley proaspăta soţie a lui George, fratele mai mic al Gertrudei, se sprijinea cu toată greutatea de bărba-su în timp ce-şi frângea mâinile plângând cu jale. Masa de bucle blonde prinse la spate îi sălta odată cu hohotele de plâns.

– Nu mai suport, George. Îţi spun că nu mai suport.

– Pentru numele lui Dumnezeu, acum pentru ce te mai smiorcăi? o întrebase Gertrude.
Își ridicaseră amândoi privirile spre ea acolo unde stătea pe mica platformă dintre scări. Gertrude își strânsese brațele la piept cuprinsă de dezgust. O asemenea priveliște o făcu pe Prudence să izbucnească într-un șuvoi nestăvilit de lacrimi și să iasă la repezeală din cameră.
– Pru! strigase George după ea, dar era deja dusă.
Aruncă o uitătură plină de reproș spre soră-sa.
– Gerty, nu poți să fii și tu mai drăguță cu ea? Știi ce sensibilă este.
Gertrude își dădu ochii peste cap.
– Știu că poate să dea apă la șoareci dacă asta-i ce voiai să spui. Dar nu trebuie să-i caut eu în coarne, George Barkley. Este nevastă-ta și trebuie să-nveți să ai de-a face cu ea.
Căsătoria dintre George și Prudence fusese pentru Gertrude un eveniment dincolo de orice fel de înțelegere. La cei șaptesprezece ani ai săi frate-su era prea necopt ca să-și poată asuma responsabilitatea de soț. Mai curând decât o mireasă îmbujorată, voioasă și împlinită, Pru părea o ființă copilăroasă, prostuță și complet nefericită.
– Știu foarte bine să mă descurc cu ea, îi răspunsese frate-su cu dinții strânși. Tot ce-ți cer este să-ncerci să te-nțelegi cu ea.
– Am crezut că miresele trebuie să fie îmbujorate și fericite. Din toată smiorcăiala și nefericirea pe care le-am văzut la a ta, îți jur că mi-a tăiat definitiv pofta să mă căsătoresc.

- Nu prea văd pe nimeni să dea năvală să-ţi ceară mâna, ţinuse frate-su să scoată în evidenţă fără delicateţe.
- Asta-i bine, i-o întorsese imediat Gertrude. Pentru că nu ştiu în oraşul ăsta vreunul pe care l-aş lua.
- Ai auzit vreodată că cerşetorii nu trebuie să fie prea mofturoşi? o întrebă.
Gertrude îşi scosese limba la el într-un gest infantil de răzbunare.
George pufni plin de pompă.
Cei doi nu fuseseră niciodată cei mai buni dintre prieteni, dar pentru un frate mai mic Gertrude ar fi zis că George nu era prea rău. De fapt nu-i păsa cine ştie ce de Pru, doar că-n ultimul timp părea să plângă şi să se jelească cam mereu. Schimbarea asta din casă era cea care îngreuna lucrurile.
- Şi astăzi pentru ce erau toate zâmbrele astea? întrebă Gertrude coborând scările.
George făcu sâcâit un semn spre fereastra dinspre apus.
- Oh, neamţu' ăla trăznit îşi face-un zid în jurul castelului.
- Ce? Domnul Stefanski?
- Cine-altcineva?
- Nu-i neamţ, e polonez, îl corectă.
- Nu-mi pasă nici dacă-ar fi regele Spaniei. Nu l-a ajuns că şi-a construit o ditamai hardughia de casă din cărămidă roşie, acuma are de gând s-o împrejmuiască cu-n zid de doi metri. N-o să mai fim în stare să vedem până-n drum decât de la etaj.
Gertrude îşi încruntase sprâncenele.
- Ai vorbit cu el despre asta?
George pufni răutăcios.

- Cine poate să vorbească cu el? Omul ăsta nici măcar nu vorbeşte englezeşte.
- Dacă vorbeşti rar înţelege.
- Bănuiesc că nu pot să vorbesc destul de rar, o luă George de sus.
- Oh, George o s-ajungi la fel de rău ca Pa. Lotul era de vânzare şi omul l-a cumpărat. Nu poţi să i-o scoţi pe nas o veşnicie.
- Pot, dacă transformă vecinătatea într-o cărămidărie.
- Are doar un cuptor amărât în curtea din spate, pe care-l foloseşte să-şi facă cărămizi pentru casă. Sunt sigură că n-are de gând să-şi extindă afacerea pe strada asta; pur şi simplu nu-i practic.
- Şi se spune că polonezii sunt nişte oameni practici; recunoscu George în batjocură. Bineînţeles că numai asta nu se spune despre ei.
Gertrude îşi măsură dispreţuitoare fratele.
- Cred, George, c-ar trebui să iei mai puţin în seamă ce spun oamenii despre polonezi şi mai mult ce are de spus domnul Stefanski despre el însuşi.
- Dacă eşti aşa pricepută la vorbă n-ai decât să discuţi cu el.
- Fără-ndoială c-am s-o fac.
Gertrude ieşise afară cu nasul în vânt lăsându-l pe frate-su în foaier. Nu se temea de nici un bărbat sau femeie în viaţă. Şi fiind obligată să crească luptându-se cu încăpăţânarea celor doi, tată şi fiu, ştia o grămadă în privinţa modului de-a negocia cu sexul opus.
Scândurile late ale verandei din faţă erau bine măturate iar balustrada era de un alb impecabil. Familia Barkley era de părere că al-

bul era culoarea potrivită unei case. Aveau o grămadă de convingeri de genul ăsta. Preferințele erau cultivate cu atâta perseverență, încât deveneau convingeri.

Gertrude își văzu de drum spre partea de apus a casei. În toți cei douăzeci de ani pe care-i avusese în partea asta a casei fusese o pajiște neîngrădită care separa casa familiei Barkley de restul orașului Venice. Deși ai ei nu posedaseră niciodată pământul, îl priviseră întotdeauna ca pe un soi de scut care-i apăra de restul lumii, șanțul care înconjura castelul și nu lăsa nici-un cavaler străin să-l ia cu asalt.

Mikolai Stefanski n-avusese de unde să știe asta. Se stabilise în Venice pentru că-i plăcuse compoziția lutului. Gertrude bănuia că din același motiv cumpărase și terenul. Și pentru că era de vânzare. Tatăl și fratele său nu-i iertaseră niciodată această încălcare.

Gertrude, bineînțeles, îl iertase. Dar ea se-ndrăgostise de el. În ziua aceea, în ceasul acela, în locul acela se îndrăgostise de el. Și n-avea ce-i face.

Își mai scutură o dată energic capul și privi încă o dată spre foaia de hârtie din față. N-o să se mai gândească la Mikolai Stefanski. N-o să se mai gândească la el. S-ar fi putut să i se citească pe față sau cineva i-ar fi putut-o analiza în glas. Dacă nu era atentă în una din zile Mikolai și-ar fi putut da seama ce simte pentru el și l-ar fi pierdut definitiv. Era dureros să iubești de la distanță. Dar și mai mult decât atât să nu iubești deloc.

- Iubire, spuse cu voce tare. Trebuie să se îndrăgostească și el.

Începu iarăşi să-şi ciocănescă dinţii cu stiloul în timp ce se gândea la el. Dacă Weston Carlisle era să devină un alt bărbat, dragostea era cea care trebuia să-l schimbe. Da, dragostea îl putea schimba pe Weston. Orice bărbat se putea schimba când se îndrăgostea.

Mikolai ieşi din mica clădire pătrăţoasă, clădită zdravăn din cărămidă, care se ridica lângă poarta întreprinderii. Îmbrăcat în cămaşa cu mâneci lungi de un alb sclipitor, era şifonat şi se resimţea după o zi grea de muncă. Umerii laţi şi fizicul bine clădit dădeau impresia unui bărbat puternic. Sprâncenele groase îi erau adunate ca totdeauna într-o expresie severă. Părul de-un blond roşietic îi era despărţit pe mijloc de-o cărare şi dat pe spate şi făcut să stea aşa cu „Soluţia Tonifiantă pentru Păr J.B. Bristol's". Înfăţişarea pe care-o avea nu te ducea cu gândul nici la avere, nici la poziţie socială, ci mai curând la izolare, singurătate de parcă ar fi existat o prăpastie nevăzută ce se căsca între el şi ceilalţi.

Îşi privi ceasul şi văzu că mai era un minut bun până să se facă ora şase. Cum credea sincer în deviza „Doar o zi de muncă plină îşi merită banii" aşteptă. Îşi lăsă privirile să colinde peste întinderea prăfoasă şi plină de agitaţie a şantierului. Peste tot oameni şi maşini erau ocupaţi să producă. Era un loc al eficien-

ței. Îl construise el însuși cu sudoarea frunții și cu dorința disperată de-a arăta că poate să reușească. Și era exact ce-și dorise dintotdeauna să fie. Mormane întregi de cărămizi perfect finisate, de-un roșu de-acum consacrat, așteptau să fie trimise pe poarta elegant arcuită a fabricii. Până atunci 1915 fusese un an bun pentru producerea cărămizilor, în ciuda betonului și-a oțelului care câștigau tot mai mult teren. Și cărămizile de la Stefanski erau cele mai bine cotate în tot statul Missouri.

Cu mândrie își întoarse atenția spre șopronul unde se făcea amestecul. Învârtitul ritmic al morii cu tăvălug care frământa argila era pentru urechile lui ca o muzică. Tone întregi de materie primă: argilă, ardezie și nisip erau învârtite și amestecate mecanic în cuve mari.

Un piston cu aer comprimat împingea atunci amestecul de lut astfel produs într-o matriță unsă, după care cărămizile erau presate, găurite și apoi lăsate pe un strat de fân uscat. În timp ce Stefanski urmărea totul, o nouă tranșă de argilă astfel prelucrată era încărcată în roabă și dusă de tânărul Jimmy Terrell spre camera de uscare. După o săptămână sau două petrecute acolo, unde se utiliza atât vechea metodă bătrânească, soarele, cât și cea preferată de contemporani, un furnal alimentat cu cărbuni, cărămizile verzui erau gata pentru cuptoarele modern concepute.

Cărămidăria era asemenea unui furnal industrial de ultimă oră. Oameni care munceau din toate puterile. Un lucru la care Stefanski credea că merita tot atât respect ca orice lucru petrecut în biserică. Munca unui om, felul lui

de-a fi, însuşi sufletul lui erau irevocabil legate de ţelul pe care-l avea. Şi cu excepţia celor câţiva dedicaţi unei vieţi de rugăciune sau contemplării filozofice, scopul unui om se regăsea în munca sa.

De la distanţă, Stefanski admira cuptoarele asemănătoare unor stupi sau unor igluuri de cărămidă roşie care scoteau fum. Ele erau cele care transformau cea mai bună argilă din Missouri în cărămizile cele mai renumite la vest de Mississipi.

Îşi scoase încă o dată ceasul din buzunar şi-l privi. Şase fix. Se-ntinse să sune clopotul de lângă poartă. Era ora la care activitatea lua sfârşit în cărămidărie.

Munca nu încetă imediat , ci mai curând se producea o accelerare vizibilă când fiecare căuta să-şi isprăvească sarcina înainte s-o ia spre casă. Stefanski nu era un magnat al industriei pornit pe muncitori. Slujbele de la cărămidărie erau greu de obţinut, dar bine recompensate. Şi în ciuda muncii grele care-ţi rupea spatele, angajaţii erau de părere că sute de alţi oameni le râvneau modul de viaţă.

În câteva minute muncitorii îşi adunară sufertaşele de la prânz pentru a o lua spre casă. Treceau pe sub poartă obosiţi şi înfometaţi, nerăbdători să ajungă la căminele primitoare, unde îi aşteptau copii bine hrăniţi şi neveste aşa cum îşi doriseră. Unii din ei poate că-l invidiaseră pe patron. El cu siguranţă o făcuse văzându-i. Recuperându-şi haina din birou, Stefanski ieşi din curtea întreprinderii. În urmă rămânea peste noapte doar un personal redus, care să alimenteze cuptoarele. Încuie bine poarta înaltă de fier forjat care-i purta numele

în litere modelate cu pricepere în metal şi se grăbi să prindă tramvaiul.

Ca să fie sincer, era cu totul dispus să mai aştepte un sfert de oră pentru un alt tramvai. Dar îşi cunoştea oamenii; ar fi ţinut tramvaiul pe loc până ar fi ajuns acolo. Călătorii la această primă staţie îi erau toţi angajaţi, iar ca patron al liniei de transport, era cu totul improbabil ca cineva să îndrăznească să plece lăsându-l plantat acolo. Aşa că grija să-şi grăbească pasul putea fi luată drept o favoare pe care-o făcea muncitorilor şi conductorului.

Exact aşa cum se aştepta, tramvaiul interurban îl aştepta răbdător să i se urce la bord.

Schiţă cu capul un gest de mulţumire spre conductor şi lăsă să cadă o monedă în cutie. Îl aştepta un scaun liber, dar ca întotdeauna preferă să rămână în picioare. Deferenţa cu care-l tratau angajaţii ajunsese să-l stânjenească. Şi prefera cu adevărat să stea în picioare. În America toţi oameni erau egali. Ştia ce înseamnă să te simţi mai prejos ca alţii. Nu-şi va permite niciodată orgoliul de-a se crede mai bun ca ei.

Tramvaiul pufăia cu vreo treizeci de kilometri la oră. Peste tot în jurul lui oameni pe care-i ştia, ale căror vieţi depindeau de el, râdeau şi trăncăneau împreună cu o caramaderie neforţată. Stefanski asculta, dar nu li se alătura. Mergea cu tramvaiul ca să fie unul de-al lor. I-ar fi fost foarte uşor să-şi şofeze Packardul nou-nouţ până la cărămidărie. Dar avea nevoie de oamenii ăştia, de discuţiile, vieţile lor. Chiar dacă, din voia sorţii, se afla cumva la marginea societăţii din care făcea parte, a-

vea nevoie de-aceste legături umane indiferent cât de slabe ar fi fost ele.

Cu puţine excepţii cei din jur erau bărbaţi cam de vârsta lui, treizeci şi opt de ani. Pete Wilson se-apropia mai mult de cincizeci de ani decât voia s-o recunoască, iar Jimmy Terrell n-ajunsese încă la treizeci, deşi era tatăl a patru copii. Erau fii de mineri, fermieri sau muncitori agricoli care-şi căutaseră pentru ei şi copiii lor un trai mai bun la oraş. Stefanski pricepuse asta mai mult decât bănuiau ei. Şi el la rândul lui venise în locul ăsta ca să-i ofere fiului său ceva mai bun: ceva mai bun decât i se oferise lui vreodată.

În final, aşa cum ajunsese să se întâmple totdeauna în zilele astea răcoroase de toamnă, discuţia se întoarse spre fotbal. Era un subiect drag sufletului lui Mikolai Stefanski. Nu doar prin pasiunile pe care le dezlănţuia, prin provocarea pe care-o adresa fiecăreia dintre echipe, ci şi pentru portiţa pe care o oferea. Stefanski era conştient de-această şansă oferită şi-i era recunoscător pentru asta.

– Aţi văzut scorul de la partida Harvard-Cornell? îi întrebă retoric Tom Acres pe cei din jurul lui. Cine-ar fi crezut că Crimson e-n stare să la bătaie cu zece la zero.

– Harvard nu mai e o forţă, susţinu cu emfază Avery Parks. Zilele astea Notre-Dame poate să-ţi arate cum se joacă fotbal.

– Să facă pase-nainte, asta-i tot ce ştiu, se răţoi Tom. Să zvârli mingea ca să scapi de ea, asta-i pentru laşi şi catolici. Eu nu vreau s-am de-a face cu aşa ceva.

Pete Wilson făcu ochii mari şi c-o expresie

deznădăjduită îl pocni pe Tom pe sub scaun, făcând un discret semn din cap spre Stefanski.

Urechile şi gâtul lui Tom se făcură stacojii de ruşine.

– Nu c-aş spune că tot ce-i catolic este laş, se corectă. Doar c-au un fel de-a fi care-i diferit de cel american.

Deşi auzise exact ceea ce spusese, faţa lui Stefanski nu exprima nimic. Şi-o întoarse în vânt şi privi Main Street-ul defilându-i prin faţa ochilor.

– Ei bine, eu aş spune că noi avem amestecul cel mai reuşit de jocuri unde loveşti mingea cu piciorul, intră şi Tate Bounty în discuţie cu tactul lui obişnuit. Băieţii lui Avery pot s-arunce foarte bine o minge spre buturi şi cu Teddy Stefanski în centrul apărării putem să trecem peste orice echipă din stat.

Faţa lui Stefanski continua să fie golită de orice expresie, dar fu cuprins de mândrie.

– Păi vezi, Teddy nu-i destul de laş să joace fotbal d-ăla catolic, spuse Tom sigur de el. E-aproape unul de-al nostru. Auuu!

Pete îi mai trăsese una pe sub scaun.

Stefanski continua să se uite pe fereastră spre strada care se derula; chipul nu lăsa cu nimic să se vadă că s-ar fi simţit amuzat sau că i-ar fi făcut plăcere cele auzite. Într-un anumit fel Tom avea dreptate. Teodor, singurul lui fiu nu era un laş. America nu era un loc pentru laşi. Şi băiatul aproape că era unul de-al lor. Era mai mult de-atât. Teodor era american.

– Mikolai, noi suntem nişte străini aici! i se plânsese Lida într-una din nopţile petrecute în apartamentul acela din Chicago unde te trăgea

de peste tot. Şi aşa o să rămânem întotdeauna.

- Dar copilul pe care-l duci, îi spusese, copilul nostru n-o să mai fie un străin aici, nevastă. O să fie un american.

Şi totuşi ea continua să plângă de parcă i s-ar fi frânt inima. Şi asta îl făcuse să se simtă neajutorat şi furios.

- Cum poţi să fii atât de egoistă, o întrebase cu voce sugrumată de revoltă. Să ne întoarcem în Polonia, în Galiţia, ar însemna să-i punem copilului pe cap încă de la naştere jugul sclaviei austriece. Aici, în America, poate deveni ce vrea el. Este o ţară a libertăţii. O putem oferi în dar urmaşilor noştri.

Lida nu pricepea nici cum venea cu libertatea nici cu jugul austriac. Apucase să priceapă însă frigul din cămăruţele murdare şi înghesuite şi degradarea vieţii de imigrant în Chicago. Nu fusese în stare nici măcar să schimbe un salut cu italienii guralivi care locuiau în aceeaşi clădire sau cu nemţii rezervaţi care le vindeau pâine şi carne.

Îi era dor de mama şi surorile ei, de prieteni şi sărbători, de polci şi câmpul proaspăt cosit. În America pe care Lida apucase s-o vadă nu existau prieteni, câmpuri sau dans; numai muncă grea şi mâncare proastă, când Mikolai îşi petrecuse ucenicia la o cărămidărie din Chicago economisind fiecare bănuţ.

- Ai răbdare, Lida, îi spusese de atâtea ori. Ai încredere în bărbatul tău şi-ai răbdare. Pot să construiesc o viaţă bună pentru noi toţi în ţara asta nouă.

Stafanski n-o minţise. Construise o viaţă foarte bună. Era cel mai bogat om din oraş şi

cel mai de seamă binefăcător al comunității. Dar Lida nu putuse să aştepte. În primăvara aceea, la câteva zile după ce Teodor fusese născut, se-mbolnăvise şi murise. Plătise cu bani gheață din economiile puse deoparte ca s-aducă un doctor. Dar oricum ea murise.

Îşi alungă gândurile acelea triste. N-avea nici un rost să se învinovăţească şi vina era oricum o risipire inutilă de energie. Şi totuşi se simţea vinovat. Avusese dreptate să vină-n America. Poate nu făcuse bine când îşi adusese o soţie ca Lida într-o ţară unde n-aveau nici-un prieten. Dar nu putea să regrete c-avea un fiu, fiul Lidei şi mândria lui, moştenirea pe care-o lăsa Americii.

Cum vagonul continua să se legene uşor pe şine, Stefanski se-ntoarse uşor pentru a prinde din nou firul conversaţiei. Se vorbea tot despre fotbal.

- Cei din Cochem au fost primii care şi-au dat seama că pasele astea au valoare ofensivă, tocmai spunea Parks. Aşa că-s de pe la noi din Missouri şi sunt un lucru bun dacă mă-ntrebaţi pe mine. Mult mai puţine lovituri şi accidentări de care-au avut parte jucătorii faţă de modul în care se juca în anii trecuţi.

- Bun, bun, dacă-i batem pe ăi de la Rogers de să le meargă fulgii în weekend-ul următor, spuse Tate Bounty, puţin îmi pasă dac-o fac bătrâneşte cum ştiam noi sau cu tertipuri noi - numai s-o facă.

Se-auziră râsete şi-urale de jur-împrejur.

Tramvaiul încetini spre staţia din Pickens Street şi conductorul o anunţă ca de obicei cu-o voce răsunătoare. Trei cucoane plantuoase care se întorceau de la întrunirea Socie-

tăţii Algonquin se urcară în vagon. Bărbaţii, simţind un brusc impuls să-şi etaleze bunele maniere făcură linişte. Cucoanele nu păreau să-ncerce însă aceleaşi porniri.

– Ei bine, eu cred că pastorul Wilkerson trebuie să aibă neapărat o discuţie cu ea, spuse Naomi Pruitt cu fermitate. Pentru mine este clar că femeia asta şi-a pierdut şi ultima fărâmă de bun simţ pe care poate că l-a avut vreodată.

– Oh, eu ştiu? spuse timid Claudy Mitts frământându-şi mâinile. Ochii mari trădau confuzia în care se afla. Oh, Doamne, oh, Doamne.

– Cu siguranţă că trebuie să fie înjositor pentru familia Barkley, spuse însoţitoarea lor, Oleander Wentworth.

Oleander era mai mică decât propria-i pălărie şi scuturatul viguros din cap o punea în pericol atât pe miss Mitts, care-i era alături, cât şi melanjul de fructe, păsări şi flori ce i se lăfăiau pe borul pălăriei.

– Săraca Prudence, sunt cu inima alături de ea, spuse Naomi într-o manieră care-i dezminţea vorbele. Gertrude este-o povară mai presus decât poate duce o simplă femeie. Să facă pe nebuna, să scrie poveştile alea incalificabile şi acum colac peste pupăză să-şi facă şi coafura aia uşuratică.

– Oh, ştiu şi eu, interveni iarăşi Claudy. Oh, Doamne.

– Se spune c-a intrat de-a dreptul la frizerie cu toată neruşinarea şi i-a cerut sărmanului Hank Dooley să i-l taie, spuse Oleander după care chicoti ca o fetiţă de şcoală, ceea ce nu mai era de vreo patruzeci de ani.

Claudy părea că nu se simte în largul ei.

- Ştiu şi eu, spuse. Oh, Doamne, oh, Doamne.

Nici unul dintre bărbaţii din vagon inclusiv Mikolai Stefanski, nu putuseră să n-audă discuţia cucoanelor. Cu toate astea se putea ca Stefanski să fie singurul bărbat căruia să-i pese de ea.

Pe măsură ce tramvaiul înainta tot mai mult spre partea de răsărit a Main Street-ului, tot mai mulţi călători se dădeau jos până când, la capătul liniei, chiar în faţa casei Barkley mai rămăsese doar el şi Oleander Wentworth.

Mikolai se grăbi s-o ia cu un pas înaintea doamnei mai în vârstă ca el şi ridicându-şi puţin pălăria din politeţe, îi oferi mâna pentru a o ajuta să coboare.

- Bună seara, doamnă Wentworth, îi spuse când aceasta ajunse jos în siguranţă.

- Domnule Stefanski.

Răspunsul venise din pură politeţe şi nimic mai mult. Exact la ceea ce se aşteptase şi Stefanski.

La ora opt în casa Barkley cina abia dacă luase sfârşit. Prudence insistase să fie servită târziu, aşa cum era la modă şi să i se spună cină.

Acesta era motivul pentru care George Barkley, care arareori vedea ceva de comentat

la realizările nevesti-si, deschisese gura despre masă.

– Un supeu formidabil, Pru, spuse fără elan. Chiar dacă a trebuit să leşinăm de foame aşteptându-l.

Prudence, care doar cu câţiva ani în urmă ar fi izbucnit în lacrimi la o asemenea remarcă, abia dacă-i aruncă soţului o privire posacă şi se duse să stingă luminile. Peste tot în susul şi-n josul principalelor străzi din Venice străluceau lumini electrice. Dar în casa Barkley iluminatul continua să fie făcut de flacăra gălbuie a gazului.

– Lester, îi spuse Prudence fiului său, în timp ce se aşeza în fotoliul umplut cu mohair până aproape să plesnească şi care era rezervat oficial mamei. Este timpul să te speli pe dinţi şi să fii gata să te bagi în pat.

Tonul îi era copilăros, coborându-se aproape la mintea unui bebeluş.

Puştiul întins ca o pleşcă pe covorul mai vechi de-o sută de ani, ce fusese adus din Virginia, n-o băgă nici un pic în seamă. Scoţându-şi din buzunar o pungă cam ponosită, îi desfăcu băierile şi vărsă o amestecătură de bile, ochi-de-pisică, amulete şi talismane. Cu o totală nepăsare începu să şi le numere pe covorul din salon.

– Nu pune murdăriile alea pe covor, îi spuse maică-sa.

George începu să frunzărească ziarul, adresându-se familiei adunate de parcă ar fi fost acolo ca să-i soarbă cuvintele.

– Ar fi o tâmpenie dacă anul ăsta Cavalerii au de gând să-şi aleagă orice alt Calif Suprem, declară.

Familia nu făcu nici un comentariu cu excepţia nevesti-si care începu să vorbească iarăşi cu Lester.

– Dragă, am spus că trăsnăile astea nu-s făcute pentru covor.

– Anul trecut l-au ales pe bătrânu' Wentworth împotriva mea, da' asta n-o să se mai repete, îi asigură George. Nimeni n-a făcut atâtea pentru Cercul Mistic cum am făcut eu. Merit să fiu Calif Suprem şi o ştiu cu toţii.

Nu-l contrazise nimeni. Lester continua să-şi zăngăne comoara pe covor şi maică-sa îl mai luă o dată la rost.

– Hei, hei, Lester, pune-ţi trăsnăile alea la loc în pungă. Faci mizerie şi mama o să trebuiască să le cureţe.

Puştiul păru să n-audă.

– Pentru că dacă vine vorba de donaţii în scopuri caritabile, am fost persoana cea mai largă de mână din tot oraşul, continuă George. Asta bineînţeles în afară de polonezul ăla nespălat cu cărămizile, da' mulţumesc lui Dumnezeu, nici un idiot n-ar vota un străin în fruntea Cercului Mistic.

– Iubitule! Iubitule! O asculţi pe mămica? întrebă Prudence.

Lester n-o făcea.

– Claire, nu vrei să joci un şah cu mine? o întrebă Gertrude pe nepoată-sa când aceasta intră-n cameră.

Claire părea agitată şi-ntoarsă pe dos. Cât ţinuse cina fusese aprinsă la faţă. Maică-sa o întrebase nu numai o dată dacă are febră sugerând chiar că n-ar fi fost rău să ia o porţie de biter.

– În seara asta nu sunt în stare, mătuşă

Gertrude, răspunse cu un râs nesigur, care nu era al ei. Da' să știi că mi-ar fi făcut plăcere. Îmi place fiecare clipă pe care o petrec cu tine. Sper că știi asta. Cred că ești trăznet.

– Claire! o luă la rost Prudence. Aș dori foarte mult să nu mai folosești astfel de cuvinte. Trebuie să-nveți să te exprimi ca o doamnă și cred că mătușa ta este de acord cu asta.

– Mamă, la școală toți spun „trăznet". Înseamnă nemaipomenit, minunat. Mătușa Gertrude știe ce-nseamnă.

– Totuși este un limbaj de mahala, se plânse maică-sa. Și asta nu-mi place.

– Pe tine nu te deranjează, mătușă Gertrude, nu-i așa?

Gertrude râse ușor.

– Ei bine, nu. Și cred că n-am bănuit până acum că sunt așa, o forță a naturii; și dacă cumva nu te-ai simțit bine în prezența mea, atunci, domnișoară, sunt de părere că ești o actriță desăvârșită.

– Nu m-am prefăcut niciodată față de tine, mătușă Gertrude, răspunse Claire c-o solemnitate exagerată. Pe cuvânt, îți spun drept că sunt bucuroasă de fiecare clipă pe care-o petrecem împreună.

Asemenea declarație o lăsă gură-cască până și pe Gertrude: era gata la rândul ei să-i recomande o gură de biter.

– Lester, o luă de la capăt Pru întrerupându-le firul conversației. Scumpete, pune-ți bine trăsnăile alea și du-te sus la culcare.

Ziarul lui George Barkley foșni.

– Lester Barkley, ia aminte la ce-ți spune

maică-ta. Pentru Dumnezeu, Prudence. Te plângi întotdeauna că nu vorbesc cu tine şi când am ceva important de discutat îi dai mai multă atenţie băiatului decât mie.

Se-ntoarse la citit fără s-aştepte vreun răspuns. Ochii lui Pru se umeziră, dar îşi împinse furioasă bărbia înainte reţinându-şi orice altă emoţie.

Lester îşi furişă o privire rapidă spre taică-su, apoi spre maică-sa. După care se-ntoarse liniştit spre treaba pe care voia s-o facă.

Chiar în clipa aceea se auzi o bătaie la uşă. Claire tresări de parcă s-ar fi auzit un foc de armă.

– Da' cine, Doamne iartă-mă, poate fi? hămăi George Barkley, c-un glas plictisit.

– Este Teddy, răspunse grăbit Claire. Avem mâine lucrare la istorie şi învăţăm împreună.

– Teddy? se întrebară la unison cei trei adulţi din încăpere.

Barkley ridică din sprânceană.

– De-o vreme nu prea l-am mai văzut prin preajmă. Pufni dezaprobator. Cred că fără ajutorul tău notele i-au scăzut simţitor.

– Oh, nu, Pa, răspunse Claire cu mândrie. Este încă-n fruntea clasei.

– Lester, vrei, te rog, să-ţi pui chestiile alea la loc în pungă şi să te bagi în pat. Vocea lui Pru era ca un scâncet de copil.

Claire se grăbi spre foaier şi-i deschise uşa lui Teddy.

– Bună, spuse. Am venit prea târziu sau prea devreme?

Claire chicoti. Era una din glumele pe care le schimbau între ei; după părerea lui George

Barkley, Teddy Stefanski nu putea face nimic ca lumea.

- Târziu, mult prea târziu, şuşoti Claire. Este ora de culcare a micuţului Lester şi bătălia este în plină desfăşurare.

Teddy rânji.

- A câta rundă? Care-i scoru'?

- Cam a cincea, aş spune. Şi până acum toate loviturile le-a plasat Lester.

- Trăznet, comentă Teddy.

O clipă mai târziu tânărul stătea în picioare în mijlocul sufrageriei, părând prea îmbujorat şi prea mare, dar fără să-şi abandoneze zâmbetul. Claire îi stătea alături.

- Bună seara, domnule Barkley, doamnă Barkley.

Lester îşi ridică privirile spre el provocator.

- Bună, moşmondeaţă.

Prudence trase aer în piept icnind oripilată.

- N-am vrut să spun ceva rău, doamnă Barkley, adăugă în grabă Teddy. V-aduceţi aminte, în poloneză „moşmondeaţă" înseamnă frate.

- Oh, da, spuse oftând recunoscătoare. E-atâta timp de când nu te-am văzut încât am şi uitat.

Ochii lui Lester se-ngustară cu ură. El nu uitase. Era singurul cuvânt polonez pe care Teddy îl folosise vreodată şi asta doar pentru el.

- Ei bine, mătuşa Gertrude nu capătă şi ea un pupic şi-un salut de bun venit?

Teddy ezită o clipă apoi îşi dădu drumul emoţionat.

- Miss Gertrude.

Se aplecă îndatoritor şi atinse c-un sărut u-şor obrazul femeii.
Îi apucă mâinile între ale ei.
- Ne-ai lipsit de pe aici, îi spuse Gertrude zâmbind.
- Da, într-adevăr, aşa e, Teddy, o îngână Prudence. Nu-i aşa, George?
Barkley îşi mai foşni ziarul o dată şi privi peste el spre tânărul din încăpere.
- Bună, Stefanski, spuse înainte de-a se întoarce la citit.
- Ia zi, Teddy. Ce şanse aveţi împotriva celor de la Rogers?
Teddy privea spre ea prosteşte. Îşi petrecuse cea mai mare parte a după-amiezii încercând să şi-l închipuie pe taică-su şi pe ea împreună. Trebuia să fi fost o greşeală pe undeva, de asta era sigur. Claire citise ceva în jurnal cum n-ar fi trebuit. Pur şi simplu asta nu s-ar fi putut întâmpla niciodată.
- Rogers?
- Echipa de fotbal.
- Aa... Meciul, ăă... o să fie un joc bun, spuse de parcă repetase replica. O să dăm tot ce putem din noi şi sunt sigur c-aşa o să facă şi cei de la Rogers. Fie ca cei mai buni să câştige.
Gertrude râse încântată de micul discurs pe care-l ţinuse. N-ascunsese niciodată că era topită după tânărul ăsta, aproape la fel de mult ca după proprii-i nepoţi. Dar în seara asta Teddy, deloc în largul său, văzu în această afecţiune mai mult decât o făcuse vreodată.
- Ei bine, o să fiu acolo pe margine să vă-ncurajez. Gertrude îşi agită pumnul prin aer într-un gest ce-i rămăsese de când fusese în

timpul liceului şefa galeriei. Hai, Venice! zbieră cu un chiot tineresc.

– Gertrude, pe cuvânt! ţâţâi Prudence dezaprobând-o.

Atenţia pe care i-o acordă nu dură mai mult de câteva clipe, pentru că Lester trăsese covorul deoparte şi-şi etala loviturile îndelung exersate.

– Lester, iubitule, încercă încă o dată să-l pună la punct. Nu deranja covorul, dragul lui mama. E timpul să-ţi laşi jucăriile de-o parte şi să te duci la culcare.

Băiatul nu dădea cine ştie ce semne c-ar fi dispus.

– Aşa, spuse Gertrude. Va să zică tu şi Claire o să vă faceţi iarăşi temele împreună.

– Ce? Da, doamnă, se bâlbâi Teddy cu greu. Să învăţăm. Sunt aici doar ca să-nvăţăm.

Tânărul se-ntoarse încurcat să privească spre Claire. Gertrude îşi măsură şi ea nepoata, gânditoare. Fata nu făcu altceva decât să-şi plece ochii.

– Atunci de ce nu vă duceţi voi în bibliotecă. Acolo puteţi să-nvăţaţi fără să vă deranjeze nimeni.

Se uită cu înţeles la Teddy care se scuză cu eleganţă în timp ce aproape o şterseră spre biblioteca din colţul cel mai de vest al casei, care le oferea puţină intimitate.

Mai auziră ziarul foşnind o dată.

– Lăsaţi uşa deschisă! strigă tatăl după ei.

– George, te rog, noi nu zbierăm, îl luă Prudence la rost iritată.

– Eu, da, îi răspunse bărba-su morocănos.

– Lester, iubitule, nu se lăsă Pru. Nu ţi-am spus eu să-ţi strângi lucrurile şi să mergi la culcare?

Înăuntrul sanctuarului relativ sigur al bibliotecii, Claire şi Teddy schimbară o privire lungă şi oftară recunoscători.

- Abia dacă pot s-o privesc în ochi, mărturisi tânărul.

Claire dădu din cap.

- Aşa a fost şi pentru mine toată ziua.

- Unde-i ? întrebă Teddy aruncându-şi ochii prin jur.

Încăperea cu draperii grele fusese păstrată aşa de la bunicul lui Claire, Grover Barkley. Murise pe când ea mai era încă un bebeluş, dar camera mai purta încă aroma ţigărilor lui de foi. Claire se grăbi spre unul din corpurile de bibliotecă şi se cocoţă la repezeală pe scara de lemn proptită de el. Bine ascuns în spatele unui dicţionar latin în două volume, rareori folosit, se afla jurnalul cu copertă de postav prăfuit decolorată de vreme.

Claire îl apucă şi-l ţinu în faţa ei de parcă ar fi fost un explozibil gata să fie detonat.

- Uite-l, spuse.

Teddy se codi o clipă înainte să-l ia. Era destul de urât că jurnalul fusese citit de Claire, care-i era nepoată. Dar pentru el, un străin, să-i citească cele mai intime gânduri era un adevărat sacrilegiu.

- Nu ştiu dacă...

- Teddy, eşti singura persoană în care am încredere cu treaba asta, îi spuse. Clătinându-şi capul în mod dramatic, îşi uni mâinile într-un gest care implora. Şi nu pot să-ndur povara să ştiu că sunt singura care l-am citit.

Rugămintea ei, ca totdeauna, avu câştig de cauză. Teddy acceptă obiectul din mâinile ei şi se-aşezară unul lângă altul la masa din bibli-

otecă. Îşi deschise jurnalul în faţă şi Claire începu să frunzărească prin el.

– Prima parte este foarte lipsită de organizare, îi explică. Este doar un fel de calendar al unor chestii plictisitoare de zi-cu-zi. Începe să citeşti de aici.

Îi indică un pasaj pe undeva pe la mijlocul jurnalului. Nu era scrisă nici o dată în susul paginii, dar din cele notate cu câteva pagini înainte, îţi puteai da seama că era devreme în vara lui 1898.

Cu Claire aplecată peste umărul lui, începu să citească în linişte cuvintele aşternute pe hârtie.

L-am văzut azi. Pe cine? o să întrebi. Care el? Bărbatul viselor mele. Bărbatul care mi-a fost sortit. Şi nu, n-am fugit de-acasă. Nu stau acum într-o mansardă undeva deasupra unei cafenele din Paris. Scriu în mijlocul confortului şi căldurii din propria-mi casă. Soarta a crezut de cuviinţă să-mi trimită bărbatul aici, până la mine.

Prima dată când i-am zărit faţa, silueta, a fost pe pajiştea din partea de apus a casei. Stând în mijlocul florilor timpurii care cresc singure pe-aici, cu vântul răvăşindu-i părul. Cu soarele reflectându-i-se în culoarea lui roşietică transformând-o în auriu. L-am văzut acolo şi s-a întors să mă privească. Avea o lopată în

mâini. Îşi construia un zid. Era un zid care să ne despartă. Care să fie între noi. Atunci exista între noi un zid. Chiar de la bun început.

Străfulgerarea unei pasiuni, ademenirea unei aventuri, tentaţia dragostei. Şi cum mă uitam pentru prima dată pe chipul lui, am ştiut în adâncul sufletului meu că acest bărbat, acest superb exemplar masculin, acest străin ciudat care traversase oceanul bântuit de furtuni şi străbătuse şesuri pustii şi aride, făcuse toate astea pentru că Cerul şi destinul mi-l destinaseră mie.

Numele lui era Mikolai. Micholas, din greacă însemnând „bărbat victorios". Sfântul patron al copiilor. Un nume generos. O fi şi Mikolai al meu generos? Numai dacă-şi dăruieşte dragostea. Numai dacă-mi va dărui dragostea lui.

Nu-i un bărbat delicat şi tandru. Este plin de forţă şi de-o energie primordială. Nu-i nimic elegant la el. Cu excepţia eleganţei naturale pe care o are un bărbat în floarea vârstei.

– Tata! am auzit un copil strigând.

Un ghemotoc de băieţel a venit alergând spre el, tot numai zâmbet şi râs, ţinând captivă o libelulă în mâinile plinuţe. A ridicat copilul în braţe şi i-a primit darul cu graţie şi mândrie.

– Unde-o fi mama băieţelului? m-am întrebat fără-a rosti cuvintele.

S-a uitat la mine, aşa de-a dreptul, şi i-am putut vedea privirile goale, ca un abis în care trebuia să i se fi rătăcit şi sufletul.

– Este moartă, mi-a răspuns inima lui.

Şi am ştiut că exist pe acest pământ ca să readuc bucuria în lumea tristă a acestui băr-

bat. Să readuc dragostea în viaţa lui. Şi să aduc viaţa într-a mea. Mă posedă acest bărbat, acest erou al meu. Îmi posedă inima, sufletul. Al lui îmi este şi trupul. Este al lui acum, azi, numai să-l ceară.

Teddy se lăsă pe spate în scaunul din bibliotecă fixând paginile din faţa lui de parcă ar fi fost un şarpe veninos.

– Oh, pe cinstea mea, spuse zăpăcit. Este mai rău decât mi-ai spus.

– Acum mă crezi, nu? întrebă Claire.

Făcu semn din cap.

– La naiba, Claire, ce ne facem acum?

– Ce altceva putem face. Să-i readucem împreună.

Capitolul 4

Mikolai Stefanski stătea jos fără ceremonie, aruncându-şi privirile prin ziarul de seară. Se afla în biroul auster mobilat, situat în extremitatea estică a casei de cărămidă roşie. Iubea casa asta. Era un simbol al bunăstării de care se bucura, al realizărilor sale, a americanizării treptate.

În Galiţia, partea de Polonie stăpânită de austrieci, unde se născuse el, Mikolai trăise într-un bordei de iobag acoperit cu trestie, unde era suficient de frig ca să-ţi îngheţe apa în strachină din octombrie până-n martie. Când murise taică-su nici pe aia n-o mai avuseseră. Trăind ca nişte musafiri nepoftiţi prin casele rudelor şi prietenilor, îşi pierduseră şi mama care nu supravieţuise nici măcar primei ierni.

După asta, unchiu-su, Leos, se uitase urât peste masa unde se-nghesuiau la cină încă cinci guri în plus cu care se procopsise. Nici nu era de mirare că fraţii lui, Bartos şi Dawid, plecaseră să caute de lucru şi nu se mai întorseseră. Apoi soră-sa, Edda, frumoasă ca o floare, se măritase cu un urs bătrân, prieten cu unchiul Leon. Bătrânul destrăbălat îşi dorise atât de tare să aibă-n pat trupul tânăr de numai cincisprezece ani, încât căzuseră de acord să-l ia la el şi pe fratele mai mic, Rhysio,

să-l crească. Sacrificiul Eddei fusese însă de pomană. Rhysio fusese doborât de febră tifoidă anul următor. Fusese îngropat în curtea bisericii, alături de *Matka și Tatus*, mama și tatăl său, înainte să-mplinească șaisprezece ani.

Cu un oftat plin de regret și tristețe, Mikolai își împături ziarul și și-l lăsă în poală, pentru a mai privi o dată în jur camera generos și cu multă pricepere îmbrăcată în lambriuri, care era acum a lui. Cu familia dispărută sau împrăștiată, victoria pe care-o obținuse îi părea searbădă.

Și totuși era Teodor. Totul era pentru Teodor, își reaminti. Pe Teodor al lui îl aștepta un viitor în America. El nu va fi prins la mijloc între ce-a fost și ce va fi. Era un american. Asta era ceea ce conta.

În holul de la intrare, imensul pendul german bătu sfertul de oră. Atât trecuse peste ora nouă și Teddy nu era încă acasă. Adesea, Mikolai era suficient de sincer cu el însuși ca să recunoască că-și făcea griji în legătură cu el când ieșea. Un tânăr prezentabil, cu mult prea mulți bani pentru câtă minte avea, se putea trezi într-o adevărată belea. Mikolai visase întotdeauna că fiu-su va prelua cărămidăria. Stefanski și Fiul. Fusese aproape de-a comanda prima firmă care să sune așa. Din fericire, bunul lui simț îl reținuse.

În planurile de viitor ale fiului său, cele pe care le împărtășise tatălui său la masă, se regăseau lucruri mărețe și nemaipomenite, lucruri îndepărtate și evenimente ieșite din comun. Cărămidăria Stefanski nu fusese pomenită printre visurile lui.

Fiul lui își făcea proiecte legate de colegiu.

Notre Dame. Va juca fotbal pentru marele antrenor. Şi între timp îşi va căpăta şi-o educaţie ca lumea. Apoi se va îndrepta spre Est: New York, Boston, Philadelphia şi va cuceri toate aceste locuri.

Lui Mikolai i se frângea inima să se gândească că fiul lui, singurul lui copil, singura fiinţă care exista în viaţa lui, va fi atât de departe. Dar copiii erau ca nişte flori sălbatice. Cine încerca să le strângă la piept pentru a le păstra în siguranţă, le zdrobea.

Nimic nu putea zădărnici planurile fiului său. Va avea el grijă să fie aşa.

Paşii şi foşnetul de la intrare îl anunţară că subiectul gândurilor sale se întorsese acasă.

– Teodor! strigă Stefanski. Vino-ncoace, te rog.

O clipă mai târziu un chip prezentabil se arătă pe uşă.

– 'Nă seara, tată, spuse. Îmi pare rău c-am întârziat.

– N-are nici o importanţă, răspunse Mikolai dând din cap. Aşează-te, spuse. Aşează-te aici, Teodor. Vreau să vorbesc cu tine.

Teddy părea în mod cu totul neobişnuit să nu fie tocmai în apele sale, dar i se alătură tatălui său în camera de lucru. Cele două fotolii îmbrăcate în piele stăteau faţă-n faţă. Şi deşi tânărul ştia că unul dintre ele era considerat ca fiind al lui, se aşeză mai curând fără tragere de inimă.

– Despre ce-ai dori să vorbim, tată?

Mikolai clătină din cap, zâmbind.

– Nimic aşa important. Voiam doar să vorbesc cu fiul meu. Când erai mic, abia aşteptai

să-mi povesteşti tot. Acum aud despre tine de la străini, prin tramvaie.

– Cine vorbea despre mine-n tramvai?

– Vorbeau despre fotbal, îi răspunse. Şi când bărbaţii se-apucă să vorbească de fotbal, vorbesc şi de Teodor Stefanski.

Era mai mult decât o fărâmă de mândrie în glasul lui.

Teddy dădu din cap, dar Mikolai observă că nu părea la fel de ţanţoş şi sigur de el, ca de obicei. Atenţia îi părea concentrată pe covorul Aubusson mai curând decât la complimentele care i se făceau din inimă.

Sprâncenele blonde şi stufoase ale lui Stefanski se încruntară.

– Ceva care nu prea merge, Teodor? îl întrebă.

Teddy îşi ridică în grabă privirile.

– Nu, îşi asigură tatăl. Totu-i în regulă, tată. Nu-i nimic.

Mikolai nu era uşor de convins.

– În regulă, da, spuse pe-un ton lipsit de suspiciune. Sunt convins că este totul în regulă, pentru că altfel mi-ai fi spus altceva.

Sentimentul de vinovăţie îi făcu obrajii să se înroşească. Era mai apropiat de taică-su decât s-ar fi putut aştepta cineva. Mikolai Stefanski nu încercase pur şi simplu să-i ţină loc de tată şi de mamă. Încercase să fie un bunic chibzuit, un unchi sever, un frate mai mare precaut şi-un prieten lipsit de alte griji. Teddy fusese contraponderea ambiţiilor sale, a ţelurilor, a vieţii pe care-o dusese. Şi băiatul era cât se poate de conştient de asta.

– Ăă..., ăă..., nu s-a întâmplat nimic rău la şcoală, dacă la asta te gândeşti.

Expresia lui Mikolai continua să fie aceeaşi.

– Asta-i foarte bine, spuse, aşteptând în mod evident să continue.

Trcându-şi o mână nesigură prin păr, Teddy se uită spre taică-su intimidat.

– Nu-i ceva pe care să-l pot discuta cu tine, tată, spuse. Este..., ei bine, este ceva personal.

– Ahhh..., răspunse Mikolai cu o înţelegere exagerată. Pot să-nţeleg şi eu ceva personal. Continuă să dea din cap gânditor. Când eram tânăr, aveam şi eu lucruri prea personale ca să pot vorbi despre ele cu tatăl meu.

Cei doi se priviră o bună bucată de vreme. Încet-încet faţa lui Mikolai se lumină.

– Numai nu lăsa treburile astea personale să te reţină de la învăţătură. Un bărbat trebuie să se priceapă şi la altceva decât la fotbal, dacă este să meargă la colegiu.

– Nu-ţi face griji, tată, spuse Teddy.

Mikolai îşi ridică sprâncenele stufoase cu o uimire exagerată.

– Teodor! Asta-i datoria unui tată, să-şi facă griji.

Încercarea lui de-a glumi îl făcu pe Teodor să zâmbească.

– Ştiu că-ţi faci totdeauna datoria. În timp ce zâmbetul i se topea, se grăbi s-aducă un nou subiect în discuţie. Ce mai e nou la cărămidărie?

Mikolai ridică din umeri.

– Facem cărămizi.

Teddy zâmbi.

– Aşa din greu cum am asudat acolo astă-vară şi tot regret locul ăla de când m-am reîntors la şcoală.

– O muncă zdravănă îţi prinde bine la su-

flet, îi răspunse taică-su. Dar sufletul unui tânăr oricum este curat.

Pe moment Teddy rămase privindu-l iarăşi nesigur. Se grăbi să continue discuţia.

– Cum merg vânzările? O să-aveţi iarăşi un an record?

– Vânzările sunt bunicele, dar nu ca-n trecut, răspunse Mikolai.

– Constructorii ăştia în oţel şi beton şi-au tras o parte bună din afacere, spuse Teddy dând din cap cu înţelegere.

– Da, admise taică-su. Dar continuăm s-o ducem destul de bine. Asta era de aşteptat. Moda se schimbă până şi în construcţii. Trebuie să ne împăcăm cu schimbarea, chiar dacă nu vrem să i ne conformăm.

Teddy îşi plecă capul.

– Noul model de cărămizi e-un început pe cinste. Frumuseţea este atuul nostru şi trebuie să ne folosim de el.

Mikolai recunoscu adevărul celor spuse cu mândrie şi respect faţă de discernământul fiului său.

– Da, Teodor, trebuie şi-o vom face, spuse. Dar o s-o facem cu eleganţa unor gentlemani. Stefanski nu mai este o firmă nouă care se luptă să pătrundă, tânără şi plină de energie, dezvoltându-se în salturi. De-acum avem o afacere bine aşezată. Ca un om care-a ajuns la anii maturităţii, nu ne mai apucăm s-o luăm la fugă la fel de repede sau să riscăm s-apucăm pe-o cale greşită, dar ne vom continua totuşi drumul de-a lungul curentului.

– Vorbeşti de parcă-ai fi început să-mbătrâneşti, tată, spuse Teddy.

Mikolai ridică din umeri.

– Da, poate că-mbătrânesc. Cărămidăria se-așează pe făgașul ei, omul îmbătrânește.

– N-ai nici măcar patruzeci, îi aminti fiu-su.

– Nu, sunt încă sănătos și-n putere. Dar în adâncul sufletului nu mai sunt tânărul care-am fost, care-a venit plin de elan din Polonia, nerăbdător ca un ginerică și nesăbuit ca un mânz.

– Nu mi te pot imagina nesăbuit.

Expresia lui Mikolai se întunecă abia perceptibil.

– Un om poate fi foarte nesăbuit când e tânăr.

Teddy se încruntă privindu-și fix tatăl. Următoarea întrebare îi ieși abia îngăimată și lipsită de convingere.

– Ai fost nesăbuit cu femeile, tată?

Luat prin surprindere, Mikolai își privi fiul câteva clipe înainte de-a izbucni zgomotos în râs.

– Toți bărbații sunt nesăbuiți când vine vorba de femei, și asta pentru *eternitate*, Teodor. Este pur și simplu în firea lucrurilor.

Râsul lui Stefanski răsuna plin de căldură, puternic, bărbătește, întâmpinându-l primitor. Teddy i se alătură, dar râsul lui avea un ceva încordat, pe care din fericire Mikolai nu-l observă.

Când buna dispoziție zgomotoasă se mai potoli, Teddy se simți obligat să pună următoarea întrebare.

– Cum era mama?

– Mama ta? Ah, Teodor, știi prea bine povestea asta, îi spuse. Lida era foarte frumoasă, fiule. Era blândă și bună; avea tot ce putea fi de admirat într-o femeie. O știam de când era

doar un prunc în brațele maică-si. Și am dorit-o din clipa în care a devenit o femeie.

Mikolai se opri. Nu dorea să continue, dar fiu-su îl fixa plin de speranță.

– Era o femeie măruntă, dar bine făcută, cu mâini și picioare mici. Avea într-adevăr niște picioare! Zâmbi cu drag aducerii aminte. Lida avea niște picioare care ar fi putut să inspire poeții. Oho, cum mă mai inspirau pe mine! Nu era vreo altă fată în sat după care să fi tânjit așa. Și nu eram singurul. Toți flăcăii din sat umblau după ea, de parcă-ar fi fost o zână venită să ne binecuvânteze ogoarele.

Teddy îi aruncă lui taică-su o privire lungă, gânditoare.

– Trebuie s-o fi iubit foarte mult.

Mikolai își ridică ochii. Expresia îi deveni cumva mai sobră. Își măsură îndelung fiul, cântărind cum ar fi fost mai bine s-o ia. Adevărul gol-goluț era mai tare ca o poveste acceptată. Stefanski îl vedea pe tânărul din fața sa: puternic, cinstit, fără ascunzișuri. Genul de om cu care trebuia să ai de-a face în mod deschis și sincer. Scutură din cap.

– Nu, Teodor, spuse încet. Cu mama ta m-am împotmolit. N-am reușit pentru că n-am iubit-o deloc.

Ochii lui Teddy se făcură mari de uimire; era în mod evident marcat puternic de răspuns.

– N-ai iubit-o niciodată pe mama?

Mikolai simți deziluzia care-l cuprinse pe fiusu și se-ntrebă dacă n-ar fi trebuit să păstreze adevărul pentru el însuși. Dar Teddy nu mai era copil. Dacă era destul de mare să pună

întrebări despre dragoste, atunci era destul de mare şi să afle adevărul despre ea.

Îşi aruncă ochii prin cameră spre ceea ce erau simbolurile reuşitei sale, de parcă prezenţa lor i-ar fi dat putere.

- N-am iubit-o. Am avut nevoie de ea, Teodor, pentru că-mi era teamă.

- Teamă?

- Da, admise Mikolai sincer. Mi-era teamă. Mă hotărâsem să vin în America. Asta era ce-mi doream şi simţeam că trebuie s-o fac. Lumea veche era prea înghesuită. Nu mai era loc pentru un om cu ambiţie. Ştiam că trebuie s-o rup cu tot ce ştiam. Cu o femeie alături de mine, o femeie frumoasă, o femeie pentru care ceilalţi bărbaţi să mă invidieze şi care să depindă de mine, credeam c-o să devin neînfricat.

Mikolai îşi privi fiul adânc în ochi, dorind ca acesta să-l înţeleagă.

- Mama ta nu şi-a dorit niciodată America, Teodor. Mă voia pe mine, nu şi locul ăsta. Era visul meu şi-am tras-o şi pe ea în el.

- Sunt sigur că n-a regretat niciodată, îi spuse Teddy încet.

- Nu ştiu dacă i-a părut vreodată rău. Mie însă da, îi răspunse. Să n-o fi adus aici, să fi fost încă în Polonia, poate că acum era o femeie veselă şi grasă, care mergea la slujba de dimineaţă purtând o basma viu colorată care să-i acopere capul.

Linişea plutea în biroul lambrisat cu nuc, în care stăteau; Mikolai îşi lăsase garda jos, lăsându-l pe tânărul care-i purta numele să-i vadă vulnerabilitatea.

- Poate că nu-i aşa, tată, spuse Teddy cu

voce scăzută. Poate că s-ar fi măritat cu altcineva şi-ar fi murit tot de tânără.

Mikolai îşi reîntoarse privirile spre fiul său. Îi zâmbi.

-.Eşti un fiu bun, Teodor. Nu poate să-mi pară prea rău că m-am căsătorit cu mama ta, pentru că sunt atât de mândru să te am ca fiu.

Teddy roşi, încurcat de lauda din cuvintele tatălui. Îşi drese glasul şi schimbă cu stângăcie direcţia conversaţiei.

- Ai mai fost îndrăgostit de altcineva, tată? Ai mai simţit faţă de altă femeie că iubeşti?

Mikolai scutură din cap şi râse cu poftă.

- Dragostea este-un lucru făcut pentru bărbaţi tineri, aşa ca tine, Teodor. Tineri cu inima uşoară şi cu prea puţine griji. Mikolai oftă. Eu n-am fost niciodată aşa.

- N-ai fost niciodată îndrăgostit? exclamă Teddy nevenindu-i să creadă.

Mikolai ridică intrigat din sprânceană. Se lăsă uşor în faţă pe fotoliu, făcându-şi cuvintele să pară cât mai confidenţiale.

- Nu, n-am fost îndrăgostit, îi răspunse în surdină. Asta dacă vorbim dacă sau nu *am fost îndrăgostit*. Dacă mă-ntrebi dacă am făcut dragoste şi cu alte femei în afară de mama ta, răspunsul este da, bineînţeles c-am făcut.

Teddy îşi drese fâstâcit glasul. Privirea lui taică-su care nu-l mai părăsea devenise enervantă.

- N-am vrut să mă bag în viaţa ta.

Mikolai se lăsă pe spate pe spătarul confortabil al fotoliului, cântărindu-şi gânditor fiul.

- Nu cred că-nseamnă să te bagi, dacă pui nişte întrebări tatălui tău, spuse în cele din

urmă. Pe cine altcineva ar trebui să întrebe un tânăr?

Teddy era stacojiu tot, începând cu porţiunea de deasupra gulerului şi sfârşind cu vârful urechilor.

– Nu trebuie să-mi spui nimic, îl asigură Teddy.

– Nu, poate că nu trebuie. Taică-meu era deja pe lumea cealaltă când aveam vârsta ta. Nu prea ştiu ce-i bine de spus şi ce nu fiului tău. Dar adevărul este că aş spune-o şi altui bărbat, dacă ar vrea s-o afle de la mine. Şi-n mod sigur, cu atât mai mult propriului meu băiat.

– Tată, pe cuvânt, să ştii că nu trebuie...

Mikolai ridică o mână pentru a-i potoli protestele.

– Din când în când, spuse pe-un ton degajat şi cu toată claritatea, am căutat compania unor femei disponibile şi accesibile. Nu-i un lucru de care să vorbesc cu mândrie.

– N-ar fi trebuit să te fac să vorbeşti deloc, spuse Teddy.

– Nu, aici te-nşeli, Teodor, spuse. Sunt sigur că ai întrebări de pus pe tema asta. Ceea ce ţi-am spus eu în trecut despre bărbaţi şi femei putea la fel de bine să fie spus despre câini sau cai. Dar când vine vorba de fiinţe umane, este la mijloc mai mult de-atât şi n-ar fi rău să vorbim despre asta.

– N-am vrut niciodată să spui ... începu Teddy.

– Ce vrei să mă întrebi, Teddy, îl întrebă tatăl. O să fiu cât de sincer pot.

Teddy se încruntă preocupat. În mod evi-

dent, gândurile îi erau răvăşite. Îi luă câteva minute până-şi formulă întrebarea.

– Cine erau femeile astea accesibile?

Mikolai părea să fie la fel de încurcat de întrebare pe cât era şi Teddy. Dar hotărâse să fie deschis şi sincer cu fiu-su şi n-avea să dea înapoi acum.

Îşi drese vocea, dorind să-şi găsească cât mai bine cuvintele care să spună adevărul.

– Când erai tu mic, a fost o femeie mai în vârstă, spuse. Era văduvă şi o mare admiratoare a spinării mele puternice. Am părăsit-o când am plecat din Chicago.

Ezită, lăsând amintirea să se desfăşoare până la capăt, înainte de a chema o alta.

– În urmă cu câţiva ani, am dat o mână de ajutor unei neveste înşelate să-i plătească pe măsură bărbatului ei. Timp de câteva luni a fost o relaţie satisfăcătoare pentru ambele părţi.

Mikolai cerceta cu atenţie chipul fiului său, să vadă dacă putea descifra vreun semn de incredibilitate sau dezgust.

– Şi din când în când au mai fost şi altele. Câteva chiar remarcabile, altele pe care abia mi le pot aminti. De câteva ori, recunosc că m-am coborât până la a avea de-a face cu un gen mult mai uşuratic de femei. Şi nu-i un lucru pe care ţi l-aş dori şi ţie, Teodor. Nu doar ca să eviţi pericolul de-a te îmbolnăvi, ci pentru că are ceva sordid. Pot să-nţeleg şi eu foarte bine impulsul de-a căuta uşurarea într-un trup de femeie. Dar te-aş sfătui să aştepţi o femeie pe care s-o poţi onora şi respecta şi pe care s-o poţi numi a ta în mod deschis. Plăcerea unor asemenea concubinaje trece repede.

Şi-ţi rămâne un oarecare dezgust faţă de propriile-ţi fapte.

– N-a fost niciodată cineva cu care-ai fi vrut să te căsătoreşti? întrebă Teddy.

– Să mă căsătoresc?

Mikolai făcu o pauză: pentru el era o schimbare bruscă a subiectului. Să iei o femeie de nevastă şi să te culci cu ea erau în mintea lui două lucruri distincte.

– A existat o femeie care-am crezut c-ar fi o nevastă potrivită, recunoscu. Dar taică-su nici n-a vrut s-audă de aşa ceva.

Ceremonia de omagiere a noului liceu se ţinea la cinci jumătate după-amiază. Ora fusese personal stabilită de Prudence Barkley ca fiind potrivită unui asemenea ceai festiv.

Urmau să participe oameni de vază ai oraşului. Cel puţin aşa-i spusese George Barkley Gertrudei când insistase să fie acolo.

Gertrude nu se opusese prea mult. Avea o jiletcă nouă şi foarte şic şi-o fustă pe care va fi cam rece s-o poarte. Nu va rata ocazia să-şi expună toaleta de gală abia dobândită. Voia ca toţi „oamenii de vază" ai lui George s-o vadă cu hainele cele noi şi pieptănătura ei îndrăzneaţă. Asta o să le ofere un subiect de trăncăneală. Era de fapt, obolul ei personal la bunul mers al lucrurilor publice.

Locul ceaiului fusese stabilit în holul prin-

cipal de la intrarea în şcoală. Podelele de stejar lustruit luceau de-atâta curăţenie. După părerea ei, finisajele pretenţioase executate de tâmplari erau mai potrivite c-o biserică decât cu un loc unde se învăţa. Dar ei îi plăcea oricum stilul mai modern, simplu şi fără înflorituri, care tocmai venise la modă.

Doamnele de la Societatea Algonquin distribuiau băuturi răcoritoare şi gustări. Fără să se deranjeze să treacă în revistă masa, Gertrude ştia că trebuie să fi fost platourile stivuite cu şunca preparată cu miere a doamnei Ponder, murăturile drese cu mirodenii aduse de Oleander Wentworth şi rulourile delicate produse de cumnată-sa, Prudence. Le mai văzuse pe toate şi-nainte şi le gustase de-atâtea ori. În seara asta se mulţumea doar să-şi bea paharul cu socată şi să stea liniştită pe margine.

Bineînţeles că luxul ăsta nu fu să dureze prea mult.

Hank Doodley veni lângă ea şi-ncepu să rânjească.

- Cum e pieptănătura? întrebă cu-n râs fornăit. Pe femeia mea a-nnebunit-o de era bună de legat.

- Aş putea spune că-mi place, domnule Doodley, răspunse c-o politeţe neclintită.

- Vă place?

- Da, o ţinu Gertrude pe-a ei. Nu-mi încinge ceafa şi-o simt aşa de uşoară. Nu-mi pot imagina de ce femeile preferă să care după ele ditamai claia de păr în vârful capului.

Hank izbucni în hohote de râs de parc-ar fi auzit o glumă bună. Era gata să mai adauge

ceva, când se pare c-o zări cu coada ochiului pe nevastă-sa.

– Păi atunci, lăsaţi-mă să vă zic doar atât, miss Gertrude, îi şopti. Când mai vreţi o tunsoare, puteţi să v-o faceţi la Mansfield sau la Conners. Nevesti-mii nu-i place să vă vază prin frizerie.

– Voi fi bucuroasă să-mi rezolv treburile în altă parte, domnule Doodley, spuse zâmbind. Îşi plimbă privirile prin jur, ca s-o surprindă pe doamna Doodley urmărindu-i şi-i făcu veselă cu mâna.

– Oh, Dumnezeule, se văicări Hank, şi-o luă din loc ca din puşcă.

Apucă un respiro de vreo două minute, înainte ca Doc Ponder să o ia în direcţia ei.

– Cum o mai duci, Gertrude? o întrebă. Am luat lipsa vizitelor la cabinetul meu ca pe-un semn de sănătate.

– Mă simt într-adevăr foarte bine, Doc, îi spuse.

Voia să-i pună pur şi simplu capăt acolo, dar Doc nu se clinti din loc. Ezitările i se prelungiră devenind penibile, obligând-o în cele din urmă să-i întoarcă întrebarea aşa cum cerea politeţea.

– Şi tu, Doc, cum o mai duci?

– Ei, am fost ocupat, spuse. Bineînţeles tu poţi să-nţelegi asta. Să fac pe doctorul nu-i singura mea preocupare. Ca şi tine, am de scris o carte.

– Da, spuse Gertrude fără nici o intonaţie şi-şi lăsă privirile să rătăcească prin mulţime. Spera că neatenţia ei îl va descuraja.

Nu o făcu.

– Ţi-am spus de cartea mea, nu? Da, bi-

neînţeles că ţi-am spus, continuă fără să aştepte vreun răspuns. Este punctul culminant al observaţiilor mele despre natura oamenilor şi destinul lor. Predispoziţia genetică a unei clase sau caste. Mă gândesc acum s-o intitulez „Câte ascunde un nume". Îţi place?

– Un titlu care prinde, comentă vag Gertrude.

– Bineînţeles, când îţi dai seama de unde vine. Ştii că numele noastre de familie, când au fost prima dată folosite ca atare, au fost date în funcţie de rolul fiecăruia în societate? Morarii au fost numiţi Miller[1] şi fierarii Smith[2]. Cam aşa s-au petrecut lucrurile. Şi dacă stai bine să te gândeşti bine, miss Gertrude, încă se petrec aşa.

Gertrude n-avea nici un chef să stea să se gândească bine.

– Dacă începi să priveşti cu atenţie oamenii şi locurile pe care le ocupă în societate, o să realizezi că Millerii şi Smithii din lumea asta tot cu meşteşugurile se ocupă. Şi că marile familii care cândva au avut pământuri în Europa medievală conduc încă lumea asta.

– Cunosc teoria dumitale, doctore, spuse Gertrude.

– Este mai mult decât o teorie. Dacă te uiţi la Darwin, Engels, oricare dintre gânditorii ăştia îţi pot spune că determinismul genetic este o realitate umană, aşa cum sunt viaţa şi moartea.

Doctorul scoase un oftat satisfăcut şi se bătu uşor peste burta proeminentă.

---

1 Miller – morar.
2 Smith – fierar.

– De-asta indivizii ăştia care declară că unele clase sunt oprimate şi că asta trebuie să ia sfârşit latră la lună. Atunci de ce până şi-n Biblie stă scris că vor fi întotdeauna şi săraci printre noi? Grupuri imense de oameni se nasc pe pământul ăsta doar pentru a-i sluji pe cei a căror superioritate genetică le permite să urce până-n vârf.

– Şi ar fi posibil să ştim dacă-am fost făcuţi să slujim sau să fim slujiţi doar pe baza numelor de familie? întrebă Gertrude sceptică.

– Ei bine, nu în întregime. Unii oameni şi-au schimbat numele sau au luat unele pe care nu le merită. Numele unora nu înseamnă nimic. Dar există un ceva care-i important. Şi trebuie să-nvăţăm clasele de jos să nu se ridice împotriva moştenirii lor genetice şi să fie recunoscători pentru soarta pe care-o au, chiar aşa măruntă cum e.

– Sunt sigură că asta-i o predică pe care n-aş vrea s-o ţin nimănui, spuse Gertrude.

– Şi-n mod categoric nici nu trebuie s-o faci. N-ai predispoziţia genetică pentru asta.

– Dar bănuiesc c-o ai dumneata.

– Să-nvăţ pe alţii? Cerule, nu. Gândeşte-te numai la numele meu. Ponder[1]. Sunt un filosof. Exist pe pământul ăsta ca să contemplu adevărul, nu să-i învăţ pe ăia.

Doctorul îşi permise un oftat mulţumit de sine.

– Ah, dar scrisul, spuse. Asta-i cu adevărat dificil. Îţi ia timp, nu glumă, să pui totul pe hârtie. Şi-i o treabă pentru care nu primeşti mulţumiri. Dar trebuie să ştii asta.

---

1 *Ponder – a chibzui, a cumpăni un lucru.*

– Da.

– Cu toate că beletristica este-un stil foarte diferit de ceea ce scriu eu, adăugă.

– Oh, nu, îl corectă Gertrude. Sunt la fel; exact la fel.

Doc Ponder dădu din cap apoi expresia îi deveni tot mai nelămurită.

– Ce vrei să spui...

– Scuză-mă, Doc, îl întrerupse Gertrude. Trebuie să mai iau o cană din socata asta extraordinară.

Își făcu loc prin mulțime cât putu mai repede și mai cu abilitate. Drumul spre cana de socată deveni un adevărat circuit pe măsură ce-o purta dintr-o conversație în alta.

– Și-avem șase mașini de scris de tip din cele folosite în birouri, spunea miss Dudley unor ascultători numai urechi. Atenția care i se acorda o făcea să radieze.

– Am fost totdeauna de părere că o școală pentru copiii noștri ar fi cea mai bună investiție pentru viitorul nostru, spunea frate-su George unui grup de bărbați mai în vârstă, care impuneau. Mai mult ca sigur, își spuse Gertrude, erau potențiali votanți în cadrul Cercului Mistic.

– Pun de fiecare dată puțină lămâie și scoate totdeauna petele, spunea domana Rugh doamnei Wilkerson.

– De fiecare dată? Nevasta pastorului părea zdrobită în fața unei asemenea perspective.

În cele din urmă, Gertrude se trezi lângă masa cu băuturi. Inima începu să-i bată nebunește când dădu cu ochii de bărbatul ce purta o haină cenușie, dintr-o stofă subțire, care se afla deja acolo.

– Domnule Stefanski, spuse făcând un pas spre el. Îmi pare bine să vă văd aici.

Întorcându-se surprins, Stefanski se aplecă deasupra mâinii ei în maniera aceea puțin rigidă, mai curând europeană, care era a lui, și-i zâmbi.

– Miss Gertrude, spuse la rândul lui. Ca-n totdeauna o plăcere deosebită să vă văd.

Îi zâmbi din toată inima. Îi plăcea la nebunie accentul lui. Se îmbunătățise simțitor de când se văzuseră prima dată, dar suna – și-așa avea să rămână-n veci – ca al unui străin, în ciuda limbii engleze pe care-o stăpânea extrem de bine.

– Pot să vă torn o cană de punch? o întrebă.

– Lăsați-mă pe mine să vă torn una, propuse ea. La urma urmei, dacă nu erați dumneavoastră, sir, nu ne-am fi aflat aici în seara asta.

Își drese vocea încurcat și în timp ce Gertrude servea punchul pentru amândoi, hotărî c-ar fi mai bine să lase baltă subiectul.

Contribuția lui Mikolai Stefanski pentru comunitatea din Venice era fără pereche. Și ceea ce dăduse pentru liceu fusese o donație uriașă și-n același timp și secretul cel mai de preț păstrat din oraș.

Începuse, după cum se spunea, oferindu-se să furnizeze el toată cărămida. În cele din urmă, din buzunarele lui adânci, clădirea fusese plătită aproape în exclusivitate. În ciuda contribuțiilor făcute de personajele de vază ale orașului și a donației generoase a Cavalerilor Cruciați ai Cercului Mistic, fără el n-ar fi existat nici o școală.

Discreţia cu care trecuse peste subiect permisese comunităţii în ansamblul său să se felicite pentru o asemenea realizare. Dar Gertrude simţea că ea, cel puţin, trebuia să recunoască ceea ce făcuse.

– Este-o şcoală frumoasă, spuse. Aş fi vrut să fi putut să vin aici.

Dădu din cap cu gravitate.

– Eu mi-aş fi dorit să pot merge la şcoală indiferent unde, spuse el. Dar mă bucur pentru Teodor. Şi pentru Claire a dumneavoastră, desigur.

– Desigur.

– Am auzit-o pe miss Dudley spunând c-ar exista şase maşini de scris pe care copiii pot învăţa să bată.

– Asta-i un lucru bun, spuse. Am şi eu una la birou, dar n-am învăţat să fac prea multe cu ea.

– Mulţi scriitori le folosesc deja, spuse Gertrude. Asta-i ultimul răgnet acum, să-ţi trimiţi editorului manuscrisul deja bătut îngrijit, în pagină.

– Atunci poate c-o să luaţi ore de bătut la maşină, îşi dădu cu părerea.

– Poate, răspunse ea cu un uşor clătinat din cap. Dar mai probabil că nu. Sunt prea rapide pentru mine. Mie-mi place să stau să mă gândesc la ceea ce creez. Şi un creion şi o hârtie îmi lasă exact timpul s-o fac.

– Şi pentru mine-i cam la fel, dar din motive diferite, îi mărturisi. Eu trebuie să gândesc fraza în poloneză, apoi s-o traduc în engleză înainte s-o scriu.

Îşi zâmbiră unul altuia în treacăt şi conversaţia se stinse. Gertrude se simţea cumva tul-

burată. În ultimul timp nu-şi mai permisese luxul de-a visa cu ochii deschişi la domnul Stefanski. Era un lucru nechibzuit. Erau prieteni. Şi dincolo de asta, singurul lucru pe care-l împărţeau împreună era un copac umbros. Să-şi desconspire plăcerea de-a sta alături de el într-un loc public, asta-ar fi fost cu totul lipsit de minte.

– Tocmai am discutat cu Doc Ponder despre cartea lui, se grăbi Gertrude să spună.

Aproape că sporovăia doar ca să se afle în treabă şi să-şi mute gândurile de la stofa care-l îmbrăca fără să facă o cută şi de la aroma apei lui de colonie.

– Ah, spuse Mikolai chibzuit. Am auzit de interpretările personale ale bunului nostru doctor cu privire la modul în care-a fost creată rasa umană.

– O asemenea prostie, declară Gertrude pe un ton tăios. Să crezi că vieţile oamenilor sunt predeterminate la naştere de ceea ce-au fost părinţii şi bunicii lor.

Mikolai dădu din cap.

– Da, bănuiesc că pentru el am fost o mare dezamăgire. Cred că continuă să spere că afacerea o să mi se ducă de râpă şi-o să iau iarăşi secera-n mână şi-o să ies în câmp.

Cuvintele o făcură pe Gertrude să râdă.

– Iar în cazul meu, să las baltă scrisul ca să m-apuc de tăiat lemne, îşi dădu cu presupusul. Barkley, ştiţi, înseamnă lemn de mesteacăn.

– Chiar aşa? o întrebă zâmbind. Poate c-ar fi trebuit să plantăm un mesteacăn în loc de alun.

– Probabil c-am fi adunat cam tot atâtea

alune, îi răspunse. Pe mine mă depăşeşte de ce copacul ăsta nu dă rod.

– Poate că încă nu i-a sosit vremea, spuse Mikolai. Natura are propriul ei calendar, care pentru noi este adesea un mister.

– Asta-i adevărat, căzu de acord. Da' totuşi mi-aş dori să-i dea cineva un brânci naturii înainte să fim amândoi prea bătrâni ca să-i apreciem mărinimia.

În timp ce-şi îndesa izmenuţele roz prin toate crăpăturile ce-nconjurau tocul ferestrei, în dormitorul lui Claire Barkley era întuneric beznă. Era singurul mod în care putea să se-asigure că nici o lumină care să-o desconspire nu va putea trece dincolo pentru a fi observată de maică-sa. Când fu sigură că totul era cum trebuie, scoase la iveală felinarul pe care şi-l păstra în secret ascuns în şifonier. Fâşâitul lămpii cu gaz i-ar fi dat de gol, ajungând până la urechile ascuţite ale maică-si, în timp ce felinarul era la fel de liniştit ca noaptea însăşi.

Aprinse un chibrit de fundul mesei de toaletă, dădu la o parte sticla pentru a aprinde fitilul. Lumina care umplu imediat încăperea era puţin înfricoşătoare. Rămase în tăcere, nemişcată ca o stană de piatră, aşteptând să se-audă de-a lungul holului zgomotul paşilor lui Prudence Barkley îndreptându-se spre camera ei. Cum trecu un minut întreg fără să se-audă

vreo mişcare prin casă, Claire lăsă să-i scape un oftat adânc, potrivi felinarul şi se instală la citit.

Scoase jurnalul din sertarul din mijloc, de sub o sorcovă de panglici de păr şi pene de pălărie. Îl ţinu strâns la piept, punându-şi parcă o dorinţă şi apoi dădu drumul unui oftat rupt din inimă.

Bineînţeles, îl citise deja pe tot. Fiecare cuvânt îi era întipărit în minte pentru totdeauna. Şi totuşi nu putea rezista frumuseţii miracolului şi adevărului incredibil care erau cuprinse acolo.

Ştiind exact ce pasaj căuta, Claire frunzări nerăbdătoare paginile. O găsi cu uşurinţă pe cea care cuprindea acea parte a povestirii căreia îi plăcea să-i spună simplu „Sărutul".

Cu ochi visători, aduse paginile îngălbenite în dreptul luminii pâlpâietoare a felinarului şi-ncepu să mai citească o dată acel prim moment de dragoste, atât de dulce şi mişcător, dintre doi oameni minunaţi care ştia acum că-i sunt părinţi.

Inima îi fu înlănţuită de pasajele când cam dulcege, când incendiare, pe măsură ce jurnalul depăna povestea unei tinere femei hotărâte şi neînţelese, adesea bruscată, fugind din faţa mâniei paterne să-l caute pe bărbatul pe care-l iubea. Iar el era puternic, eroic, nobil, incapabil să-şi domine forţa pasiunii pe care ea i-o trezise.

– *Liebchen*, îngână Claire.

Era numele cu care Mikolai o alinta pe Gertrude. Oftă din greu şi-nchise jurnalul. Îl ridică la piept pentru a-i atinge trupul, aşa

cum reuşise să-i atingă sufletul. Întrezărise adevărata faţă a dragostei.

– E-aşa frumos, şopti doar pentru sine, în timp ce lacrimi de bucurie i se adunau în colţul ochilor Se ridică în capul oaselor şi-ncepu să-şi caute batista prin buzunarul cămăşii de noapte din flanelă. Işi şterse ochii şi mai privi o dată cu uimire spre cerneala ştearsă şi paginile îngălbenite din faţa ei.

– Oh, mătuşă Gertrude, domnule Stefanski, pă... părinţii mei.

Într-un anume fel îşi spuse c-o ştiuse dintotdeauna. Cum se putea ca dintr-un ursuz ca taică-su şi-o fiinţă plictisitoare ca maică-sa să iasă un asemenea copil ca ea?

Bineînţeles că ea, o tânără cu atâta fervoare a sentimentelor, trebuia să fie fructul unei iubiri pasionate şi fără noroc.

– Oh, vă jur, vă jur, Gertrude şi Mikolai, că până la ultima suflare pe care-o s-o aibă trupul ăsta, o să am grijă ca dragostea voastră să nu fi fost în van. Veţi fi din nou împreună. Împreună pentru totdeauna şi nimeni nu vă va mai despărţi. Sunt copilul dragostei voastre. Şi-o să am grijă de ea.

Oftă plină de dramatism.

– Şi Teddy mă va ajuta.

Capitolul 5

– Şi-i spunea *liebchen*, îi şopti Claire lui Teddy, în timp ce-şi făceau loc să treacă prin holul aglomerat şi zgomotos al liceului din Venice.

Dimineaţa de toamnă era rece şi senină şi frunzele de-afară erau ca o simfonie ameţitoare de culori. Dar celor doi tineri nu părea să le pese de asta.

– Tata nu vorbeşte germana. De ce s-o fi strigat c-un nume nemţesc? o întrebă Teddy.

Claire ridică din umeri fără să-şi facă probleme.

– Poate că se zice la fel şi-n poloneză.

Teddy încruntă din sprâncene şi clătină din cap.

– N-aş prea crede.

– Oricum, nu-ţi dai seama că trebuie să facem ceva şi s-o facem acum? îi spuse Claire. Nu putem întoarce timpul înapoi, dar cum le suntem rudele cele mai apropiate şi fiinţele care-i iubesc cel mai mult pe lumea asta, trebuie să-i facem să fie din nou împreună.

Tânărul dădu aprobator din cap.

– Da, bănuiesc că trebuie.

– Se iubesc unul pe altul de-atâta timp! spuse Claire c-o voce plină de melancolie. Uau, au amândoi aproape patruzeci. Trebuie să fie

împreună cât le-a mai rămas şi gata. Împreună în amurgul vieţii.

Teddy dădu iarăşi solemn din cap.

– Tata mi-a zis aseară că n-a fost niciodată îndrăgostit.

– Ce? Claire îşi privi prietenul scandalizată. Bineînţeles că-i îndrăgostit. Aşa zice în jurnal. Trebuie să te fi minţit.

Teddy ridică din umeri.

– Da' a zis c-a existat o femeie cu care-ar fi vrut să se însoare, dar tatăl ei a fost împotrivă.

Ochii lui Claire se luminară cu o încântare plină de veselie.

– Ai văzut, ţi-am zis eu!

– Trebuie să fi fost miss Gertrude, spuse el. Nu-mi imaginez pe altcineva din oraşul ăsta cu care-ar fi vrut să se căsătorească.

– Bineînţeles că n-a fost altcineva, oftă teatral. Este aşa romantic. Trebuie să-i aducem împreună şi de data asta o să trăim toţi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

– Nu ştiu cum o s-o facem, mărturisi Teddy. Fiecare din ei are în mod sigur nişte păreri extrem de personale. Şi-au trăit uşă-n uşă ani de zile. Cred că dacă ar fi vrut să revină împreună ar fi făcut-o când a murit bunicul tău.

– Da' atunci mătuşa Gertrude era în doliu, îi explică Claire. Sunt sigură că n-ar fi trecut peste dorinţele bunicului cât timp mai purta doliu după el. Şi după ce-au renunţat la mine, crezi c-ar fi putut sta aşa împreună, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, în timp ce alţii le-ar fi crescut copilul?

Teddy cumpăni problema.

– Bănuiesc că nu.

– Așa că acum e-n funcție de noi. Trebuie să găsim o cale să le reamintim de dragostea pe care-au împărtășit-o. Să-i facem să știe că noi nu mai suntem o barieră în calea ei. Să-i facem să înțeleagă că noi, copiii lor, *vrem* ca ei să fie împreună.

– Ar fi bine pentru tata să aibă pe cineva când eu o să fiu plecat la colegiu. Nu-mi place să știu c-o să rămână singur în ditamai casa.

– Și săraca mătușa Gertrude, spuse Claire. Poți să-ți dai seama cât de îngrădită trebuie să se fi simțit să trăiască o viață întreagă cu George și Prudence Barkley pe cap.

– George și Prudence?

Claire roși ușor și zvâcni capul într-o parte cu aroganță.

– Refuz să le spun acestor ființe „mamă" și „tată". Poate c-or fi părinții lui Lester, dar nu sunt și-ai mei. Nu pot încă să le zic mătușii Gertrude și domnului Stefanski „mamă" și „tată", dar pot să isprăvesc cu minciuna în care-am fost obligată să trăiesc până acum.

Tonul îi era de-un dramatism exagerat, dar Teddy nu păru să observe cu adevărat. Era căzut pe gânduri încercând să și-l imagineze pe Mikolai Stefanski care, de asta fiu-su era sigur, era în stare de orice – fiind îndrăgostit lulea.

– Tata părea sigur aseară că n-a fost niciodată îndrăgostit.

– Nu fii ridicol. Nimeni nu trăiește atâția ani, ca domnul Stefanski și mătușa Gertrude, fără să se fi îndrăgostit, declară Claire cu siguranța de sine a tinereții. Numai că i-a frânt sufletul în asemenea hal. Asta-i, Teddy. Nu numai că și-a pierdut femeia inimii, dar și pro-

pria-şi fiică. Probabil că şi-a scos definitiv din minte toată povestea.

– Eu ştiu, Claire, asta nu prea seamănă a taică-miu.

Teddy era tocmai pe cale să evidenţieze cât de imposibil era ca Mikolai Stefanski să se eschiveze de la a-şi asuma responsabilităţile faţă de un copil şi să permită ca sânge din sângele lui să fie crescut de George Barkley. Era ceva de neconceput şi voia să pună toată treaba pe tapet, dar pe moment ceva îl distrase.

– Bună, Teddy! Bună, Claire!

Vocea care-i strigase era a Olivei Widmeyer, fata care se bucura de cea mai mare popularitate printre elevii ultimului an.

– Bună, Olive! răspunse Teddy c-o voce care i se frânse, făcându-l să se simtă încurcat de modul cum sunase.

Adolescenta deosebit de atrăgătoare, aproape debordând de entuziasm, se-ntinse şi-o apucă pe Claire de încheietura mâinii râzând plină de nerăbdare şi bucurie.

– Acum am vorbit cu miss Dudley şi directorul Shue şi n-o să ghiciţi ce!

Claire probabil că n-ar fi ghicit, dar Teddy nici măcar nu-ncerca pe departe s-o facă.

Olive Widmeyer era pentru liceul din Venice versiunea femeii fatale. De cum începuseră să se facă vizibile diferenţele între cele două sexe, Olive devenise pentru băieţii oraşului adevăratul simbol a ceea ce era bun şi frumos şi încântător în măreţul lor stat. Cei din echipa de fotbal vorbeau despre ea aproape cu reverenţă. Tinerii ce-aveau înclinări literare compuneau sonete folosindu-i numele în rime. Chiar şi profesorii mai în vârstă şi cu scaun la cap

nu-şi puteau dezlipi ochii de pe ea şi-şi dregeau nervos glasul când erau prin preajama ei.

Buclele-i blonde ca mătasea de porumb îi cădeau cochete până la brâu. Ochii albaştri îi erau depărtaţi şi expresivi. Iar zâmbetul deschis şi cuceritor părea să-i lumineze întreaga faţă cu o strălucire magică. Dar nu fusese vreuna din aceste calităţi cea care captase atenţia populaţiei masculine. Printre băieţii şcolii, Olive era cunoscută pur şi simplu ca „Pieptoasa". Şi la fel ca ceilalţi, Teddy Stefanski era vrăjit până la a nu mai judeca de proeminenţele robuste şi pline de feminitate ce-i umpleau pieptii bluzei.

– O să ne lase să facem o seară de dans, se miorlăi topită de plăcere. Un dans în toată regula, după meci, ca să sărbătorim victoria împotriva ălora de la Rogers. Nu-i nemaipomenit?

– Nemaipomenit! o îngână Teddy.

Claire arăta nedumerită.

– Şi dacă nu-i batem pe ăia de la Rogers?

Olive făcu ochii mari, încurcată.

– Oh, da, o să-i batem. Îşi întoarse faţa atrăgătoare spre tânărul tăcut de lângă ea. O să-i batem, nu-i aşa, Teddy?

– Bineînţeles, spuse c-o voce piţigăiată, pe care apoi şi-o drese la repezeală, revenind la basul obişnuit. Bineînţeles c-o să-i batem, Olive.

– Şi după aia o să dansăm şi-o să dansăm... spuse romanţioasă, adăugând apoi râzând încântată. Este totul aranjat. Tot ce-avem de făcut este să găsim pe cineva care să ne supravegheze.

Asta era adevărat. De câte ori Olive vorbise

celor mari de distracţie şi petreceri, întotdeauna păruseră să se îngrijoreze, de parcă dacă şi-ar fi dezlănţuit toată vitalitatea ei tinerească şi farmecele asupra celorlalţi, lumea ar fi putut fi în pericol. Când Claire venea c-o propunere asemănătoare, oamenii păreau în general mai îngăduitori.

- Bun, fac eu rost de supraveghetori. Ce-ai zice de părinţii tăi? întrebă Claire.

Olive strâmbă uşor din nas.

- Asta numai în disperare de cauză, spuse. Taică-miu e-un înculat şi jumătate. Îl calcă pe nervi fiecare băiat care vrea să danseze cu mine. Mă gândeam la ai tăi, Claire. Nu poţi tu să-i întrebi?

- Cred c-aş putea. Sunt sigură că mama ar fi încântată să vină. Numai să-l poată convinge şi pe taică-miu s-o facă.

- Bine, atunci spune-i că ne bazăm pe ea, spuse Olive. Ne mai vedem. Pa, Teddy.

- Pa, reuşi să îngaime.

În timp ce tânăra se îndepărta, Teddy îşi întoarse capul să-i urmărească silueta. Olive îi dispăru în cele din urmă din raza vizuală păstrându-şi zâmbetul strălucitor şi cu sânii tresăltându-i fără oprire.

Teddy rămase ca o stană în mijlocul holului, privind încă cu jind în urma ei. Expresia îi era jumătate de craidon cu călcâiele aprinse, pe jumătate de căţeluş nenorocit.

Claire nu se putu stăpâni să n-o remarce. Un val de gelozie neaşteptată se declanşă în ea. O dădu imediat la o parte. După părerea tuturor, Olive Widmeyer era cea mai drăguţă fată din şcoală. Şi era amabilă cu toată lumea, asta nu se putea nega. Teddy la rândul lui

merita fata cea mai frumoasă şi care să fie şi de treabă. Ca soră, hotărî brusc Claire, nu-i putea dori nimic mai prejos de-atât.

– Este adorabilă, comentă Claire cu sinceritate.

– Ăă? Oh. Olive. ăhă, e'-n regulă, aşa-i? căzu Teddy de acord.

– Cred c-ar trebui s-o invіţi să te-nsoţească la bal.

Teddy făcu ochii mari şi se holbă la Claire de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

– Eu s-o invit pe *ea*? Eu... Ce bal?

– Despre care tocmai ne-a spus. N-ai auzit ce vorbea?

– Cred că nu, recunoscu.

Adevărat vorbind, nu ştia dacă era în stare să respire, darămite să mai asculte, când era prin preajma lui.

– O să fie un fel de bal după meciul cu cei de la Rogers. Un bal al victoriei bănuiesc.

– Şi dacă nu batem?

– Teddy, tocmai i-ai spus Olivei c-o s-o faceţi.

– Aşa i-am spus?

Claire dădu din cap şi începu să râdă, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

– I-ai spus şi eu sunt de părere c-ar trebui s-o invіţi la bal.

Teddy părea cumva înmărmurit de o asemenea perspectivă.

– Oh, Claire, nu cred c-ar vrea să iasă cu mine.

– Bineînţeles c-ar vrea, îl asigură. Ar fi o proastă să nu. Eşti nemaipomenit.

O asemenea caracterizare neaşteptată îl făcu s-o privească întrebător.

- Crezi asta doar pentru c-am reuşit şi eu în sfârşit să-l citesc pe John Milton?

Claire râse.

- O cred pentru că-i adevărul adevărat. Şi cred că şi ea-i nemaipomenită.

- Este nemaipomenită, nu pot să te contrazic. Tocmai de-asta mă şi sperie de moarte.

- Nu fii fraier. Un fundaş nu se sperie aşa uşor, îl îmbărbătă. Şi chiar cred că trebuie s-o iei pe Olive la bal. Dar întâi priorităţile. N-o să fie nici un bal dacă nu ne găsim nişte supraveghetori.

- Supraveghetori? Îhî, bună idee!

- Cred c-am putea începe cu-ai mei părinţi, spuse cam fără entuziasm.

Oprindu-se în mijlocul pasului pe care tocmai îl făcea, deveni toată numai zâmbet.

- Asta-i!

- Ce?

- *Părinţii mei!*

Teddy ridică o sprânceană întrebător.

- O să-i aduc pe mătuşa Gertrude şi pe tatăl tău ca să ne supravegheze. O să trebuiască să-şi petreacă împreună toată seara şi probabil o să şi danseze împreună şi... Oh, Teddy, o să fie trăznet!

Alexandria DuPree era un personaj de-un mare tragism, recunoscu Gertrude faţă de ea însăşi recitind cuvintele pe care tocmai le scri-

sese atât de ordonat pe hârtia albă. Oftă adânc. Era greu de crezut că o eroină frumoasă şi plină de curaj, pe care-o crease ca cea de-a doua soţie a lui Tyler DuPree, o soţie mult mai tânără, se transformase într-o asemenea văduvă de război care stârnea mila. Era păcat, dar aşa trebuise să fie.

Tyler o luase pe când era a doua fiică, plină de ambiţie şi extrem de atrăgătoare a unui supraveghetor beţiv şi decăzut. DuPree n-o iubise, nu aşa cum îşi iubise prima soţie, dar o dorise. O dorise mai mult decât pe orice altă femeie de când Mona, mama lui Weston, îl sedusese făcându-l să-şi încalce jurământul căsătoriei. Lipsa lui de fidelitate grăbise moartea soţiei şi Tyler DuPree nu şi-o putuse ierta până-n ultima clipă.

Şi totuşi era bărbat. Şi ca bărbat, cea mai mare slăbiciune îi era propria fire pătimaşă. Când tatăl Alexandriei, beat, fusese ucis pentru că trişase la un joc de cărţi, DuPree o salvase pe ea şi pe maică-sa de la o soartă nesigură. Îmbrăţişarea lui rece n-o încălzise niciodată pe tânăra femeie când era cu el, dar îi era recunoscătoare. Şi această recunoştinţă era cea care o făcuse să rămână fidelă amintirii soţului ei.

Da, trebuia să păstreze Carlisle Place întreg pentru a asigura perenitatea familiei DuPree. Era un sacrificiu pentru încă tânăra femeie, o femeie care nu încercase încă niciodată imboldul unei pasiuni arzătoare sau binecuvântarea de-a fi dăruită cu proprii-i copii. Era un sacrificiu ce părea la fel de natural şi fără nimic care-ar trebui trâmbiţat, aşa cum era şi răsăritul soarelui. Alexandria DuPree putea anticipa

pe drept că mai avea de trăit patruzeci şi mai bine de ani. În singurătate.

În mod inexplicabil, lacrimile umplură ochii Gertrudei, întunecându-i cuvintele din faţă. Scotoci prin buzunarul fustei şi-şi regăsi batista. Plânsul nu era ceva care să-i stea în fire, dar în ultimul timp, cât scrisese această ultimă carte, saga familiei DuPree, se trezise copleşită şi asta nu doar o singură dată. Cu toată sinceritatea, nu putea s-o priceapă.

Se lăsă pe spate, de spătarul scaunului, şi privi gânditoare căutând uitarea. Cartea asta era menită să împlinească destinul familiei DuPree. Ar fi trebuit să arate triumful inimii asupra distrugerilor războiului. Dar cumva, atunci când îşi privea personajele, nu vedea nişte oameni curajoşi luând-o de la capăt. Vedea oameni trişti, răniţi. Oameni ale căror vieţi spulberate le lăsaseră doar vise neîmplinite.

Gertrude trase aer în piept când încă o dată lacrimile ameninţau să-şi dea drumul. Îşi şterse dezgustată ochii şi se ridică în picioare. Asta era o prostie. Pur şi simplu o prostie. N-o tolera nici la alţii; dar la ea, pur şi simplu o detesta. O ceaşcă zdravănă de ceai avea s-o pună înapoi pe picioare, hotărî. Va sfâşia păienjenişul ăsta sentimental care-i umbrea modul de-a vedea lucrurile.

Cu papucii tricotaţi în picioare, paşii nu scoaseră nici un zgomot în timp ce-şi văzu de drum traversând locurile familiare ale casei în care se născuse, unde-şi trăise viaţa, casa în care probabil va trăi până-n ziua în care va fi învelită în giulgiu şi întinsă la vedere în salonul din faţă.

Şi totuşi nu era casa ei.

Când ajunse la piciorul scărilor, o auzi pe Prudence lălăind ceva. Cu-o străfulgerare îşi aduse aminte că era miercuri. Miercurea era ziua liberă a fetei în casă şi cea în care se cocea pâinea în casa Barkley. Gertrude ştia că cumnată-sa trebuia să fie vârâtă până peste urechi în aluatul de pâine. Ezită şi aproape c-o luă înapoi spre apartamentul ei. Lui Pru îi plăcea să coacă, era una din puţinele activităţi de care părea să se bucure cu adevărat şi fără să i se fi spus, Gertrude ştia că a o întrerupe era mai mult decât un simplu deranj. Prudence părea să aibe atât de puţine momente fericite în viaţă, aşa încât Gertrude nu suferea ideea de-a i le strica pe cele câteva care existau. Dar în dimineaţa aia, nevoia de-a evada din munca ei era mai puternică decât dorinţa de-a fii bună cu cumnată-sa.

Gertrude străbătu holul paralel cu scările şi-şi făcu apariţia în bucătărie.

Prudence era acolo, aşa cum Gertrude o ştiuse prea bine, arătând năduşită şi roşie şi atât de casnică în şorţul ei alb şi boneta apretată.

– Oh, Gertrude, spuse răsuflând cam greu, însă fără cea mai mică nuanţă de dezamăgire faţă de această încălcare a momentelor ei de intimitate casnică. Nu m-aşteptam s-apari. Ai isprăvit pe ziua de azi?

Îi răspunse făcându-i semn din cap că nu.

– Am venit doar pentr-o ceaşcă de ceai, spuse Gertrude în loc de scuză. Promit să nu te-ncurc.

– Nu fii prostuţă, îi răspunse. Să-ţi faci un ceai nu-i mare deranj, în comparaţie cu dezastrul pe care l-am făcut eu aici.

Făcu semn spre vasul imens pentru dospit, unde coca fusese lăsată la crescut şi pe lângă care resturile de făină de la frământat erau încă întinse pe masă.

– Serveşte-te, îi spuse Gertrudei. Apa s-ar putea să mai fie încă caldă.

Gertrude îi mulţumi politicos cumnată-sii şi luă ibricul cu apă de pe partea neîncinsă din spate a cuptorului. Încercă metalul cu o atingere fugară a palmei şi hotărî că nu era suficient de fierbinte. Îl puse pe unul din ochiurile de fontă ale cuptorului. Lăsându-se leneş pe dulap, aşteptă cu o anumită nerăbdare.

Prudence îşi îngână iarăşi melodia. Se întoarse la frământat şi izbea coca de tăblia mesei. Părea încântată de treaba pe care-o făcea, de parcă se afla la o plimbare cu trăsurica. Gertrude o măsură curioasă din priviri pe cumnată-sa. Prudence era o mamă bună, o soţie adevărată şi o membră de bază a comunităţii, care nu-şi neglija niciodată îndatoririle. Făcea pâine în fiecare săptămână, nu numai pentru hrana familiei, dar şi pentru a trimite văduvelor şi orfanilor şi unor indivizi de nemenţionat într-o conversaţie decentă, care trăiau în cocioabele de la marginea de sud a oraşului. Prudence era tăcută, îndatoritoare şi politicoasă. N-avea stofa unei sfinte, dar Gertrude ştia că se-apropia de asta mai mult decât alţi filantropi o vor fi făcut vreodată.

– Claire m-a rugat să fac pe cerberul la şcoală, rupse Gertrude tăcerea din încăperea însorită şi caldă.

Prudence dădu din cap, în timp ce mâinile-i unse cu unt modelau din coca albă pâinici late

pe care le aşeza apoi cu grijă în formele alungite de tablă.

– Ar fi frumos, spuse. Ţi-ar prinde bine să ieşi ceva mai des.

Gertrude chicoti uşor.

– Eu cred că tu eşti aia care-ar trebui să iasă mai des, Prudence. Dacă-ar fi să te iei după ce spune fratele meu şi soţul tău, ies cam prea des, îi spuse.

– Oh, asta ce vrea să mai însemne?

– Fratele meu, George, este de părere că sora-sa provoacă o scenă de câte ori iese în public.

Prudence încruntă din sprâncene preocupată.

– Sper că asta nu ţi-a rănit sentimentele, Gertrude, spuse. George pur şi simplu nu mai este el în ultimul timp. Se întorsese de la munca ei cât să-şi tragă răsuflarea. Îşi doreşte cu-atâta ardoare să fie ales Calif Suprem.

– Nu pot să-mi dau seama de ce, răspunse Gertrude clătinând din cap. Este doar un club monden, pentru Dumnezeu. Şi George se comportă de parc-ar încerca să fie ales regele Angliei.

Prudence dădu din cap aprobator, dar avea o expresie încurcată.

– Dar este-un gest de mare respect din partea comunităţii să fii ales, spuse. George de-asta are nevoie.

– George este respectat de comunitate, declară Gertrude. La urma urmei, el este bancherul.

– Aicea-i problema, Gertrude, spuse. George are senzaţia c-a moştenit acest respect de la domnul Barkley, aşa cum a moştenit banii, si-

tuaţia şi casa. Când se-ntoarse spre Gertrude, expresia îi era serioasă. Să fie ales Calif Suprem, asta ar fi ceva pe care nici taică-su nici bunică-su n-au reuşit. Asta-l va dovedi lui George că şi-a câştigat locul în societate pentru ceea ce-a făcut el.

Pentru-o bună bucată de vreme, Prudence rămase tăcută privind cu gravitate spre vasele mari unde coca sclipitor de albă stătea să dea pe dinafară.

– Va dovedi că şi-a câştigat locul în societate în ciuda lucrului pe care l-a făcut.

Liniştea din încăpere era uriaşă, apăsătoare, de nepătruns.

Gertrude făcu doi paşi şi-şi îmbrăţişă cumnata, uitând complet de propriile-i griji şi de apa de pe cuptor.

– Oh, Pru. Asta a fost cu-atâta timp în urmă, îi şopti Gertrude pe lângă boneta care-i acoperea părul.

Cu o expresie întunecată, Prudence îi răspunse fără ascunzişuri.

– Cu cât este oraşul mai mic, cu atât îi este memoria mai lungă.

Un ciocănit în uşă şi vocea mătuşii ei, cerând permisiunea să intre, o făcură pe Claire să tresară şi să scape jurnalul pe jos. De-acum îşi petrecea cea mai mare parte a timpului liber citindu-l şi recitindu-l. În mintea ei necoaptă,

cuvintele scrise acolo ajunseseră să aibă o viaţă a lor proprie.

Împinse în grabă acele însemnări înconjurate de mister sub pat şi-şi propti pantofii peste ele. Inima îi bătea ca o tobă, exact la fel cum cu atâta timp în urmă bătuse şi a mătuşii ei când îl întâlnise în secret pe bărbatul pe care-l iubea, bărbatul cu care tatăl ei refuzase să-i permită să se căsătorească, bărbatul cu care din dragoste concepuse un copil.

Faţa lui Claire era roşie ca flacăra, dar în privinţa asta nu prea era ceva de făcut; se cocoţă la repezeală în pat şi-şi netezi cămaşa de noapte, înainte de-a mai verifica o dată dacă jurnalul era bine ascuns.

- Intră mătuşă Gertrude, îi strigă.

- Te simţi bine? o întrebă mătuşi-sa de cum intră pe uşă. Eşti aşa aprinsă la faţă.

- Oh, sunt bine, bine, îi răspunse fâstâcindu-se. Poate c-am stat azi prea mult la soare. De ce întrebi?

- Păi, este cam prea târziu pentru tine să fii trează, spuse Gertrude. Bănuiesc că mâine la şcoală o să caşti tot timpul. Ce citeai?

Claire simţi culorile din obraji aprinzându-se şi mai mult.

- Oh, nimic, se grăbi s-o convingă. Stăteam şi eu aşa şi mă gândeam la unele lucruri.

Gertrude ridică o sprânceană întrebător şi veni să se aşeze lângă ea pe marginea patului. Era îmbrăcată în costumaţia de noapte, o cămaşă de muselină albă garnisită discret cu panglici de mătase roz, iar părul îi era prins într-o bonetă de dantelă mai închisă la culoare. Claire o mai văzuse de sute de ori pe mătuşi-sa arătând aşa, dar în seara asta era par-

că la ea ceva diferit. Încetase să fie pur şi simplu excentrica mătuşă Gertrude, ci mai curând o femeie care zvârlise deoparte orice precauţie şi convenienţe. Şi care în urma unei asemenea crime, devenise mama ei.

– Şi la ce fel de lucruri te gândeai? o întrebă Gertrude. Pentru că, domnişoară, ai o expresie cu totul ciudată, asta fără îndoială.

– Oh, doar nişte lucruri, răspunse Claire vinovată.

Gertrude îi zâmbi şi o strânse apăsat la piept.

– Înţeleg, draga mea, spuse. Mi-aduc aminte când eram de vârsta ta – mintea pur şi simplu îmi vâjâia de-atâtea alternative. Voiam să fac atâtea lucruri, erau atâtea locuri pe care-mi doream să le văd.

Oftă derulându-şi aducerile aminte.

Claire o măsură gânditoare pe mătuşi-sa înainte să vorbească.

– Sunt sigură că îţi făceai vise despre lucruri şi locuri, spuse fără să-şi trădeze interesul. Dar ai visat vreodată să te-ndrăgosteşti, mătuşă Gertrude?

Mătuşi-sa făcu ochii mari, surprinsă. Fremătă puţin emoţionată şi părea că ezită să-i răspundă.

– Sunt sigură că orice fată visează despre asta, admise înainte să adauge, altfel ar fi doar nişte băbătii cu feţe tinere.

Râse de parcă-ar fi făcut o glumă bună, dar cumva râsul nu suna chiar sincer.

Claire nici nu zâmbi măcar. N-avea de gând să se lase expediată aşa de uşor de tentativa mătuşi-si de-a o da pe glumă.

– Nu mă interesează toate fetele, mătuşă

Gertrude. Eu vreau să ştiu despre tine. N-ai visat niciodată să te-ndrăgosteşti?

Gertrude îşi drese glasul. Era evident că subiectul o punea în încurcătură.

– Ei bine, bineînţeles că mi-a trecut şi mie prin cap aşa, când şi când, recunoscu, dar n-a fost vreodată ceva serios. Îşi ridică privirile spre Claire, simţindu-se stânjenită şi se uită la ea lung, aproape cu durere. Nu crezi c-ai putea să discuţi cu mama ta genul ăsta de lucruri?

– Ce Dumnezeu ar putea să ştie mama despre dragoste? întrebă Claire. Ochii mari îi erau plini de uimire. Doar s-a măritat cu George Barkley!

Gertrude păru uşor buimăcită de cuvintele nepoată-sii şi apoi expresia i se înmuie.

– Ce lucruri ciudate poţi să mai spui şi tu, Claire, o luă la rost. Pot să le trec doar pe seama trăznăilor pe care le facem şi le zicem când suntem tineri. Părinţii tăi sunt foarte-ndrăgostiţi unul de altul şi au fost aşa de când aveau vârsta ta.

Claire părea să se-ndoiască de asta.

– Mama n-are altceva în minte în afară de Lester Pester ăsta. Şi tata – îşi dădu ochii peste cap – sub nici o formă nu pot să cred că a fost vreodată un îndrăgostit pătimaş.

Gertrude începu să râdă fără prefăcătorie.

– Oho, dar tu nu-l cunoşti aşa bine cum îl cunosc eu, îi spuse. În tinereţe, taică-tu era un curtezan plin de romantism.

Claire îşi scutură capul neîncrezătoare.

– Bănuiesc că de-asta e acum aşa morocănos.

Buna dispoziţie a lui Gertrude se evaporă

subit şi arăta iarăşi prea puţin în largul ei. Răspunse fără grabă, parcă alegându-şi cu grijă cuvintele.

- Sunt sigură că pentru tine nu-i prea vesel să-l vezi pe taică-tu expediind aşa de uşor lucrurile. Dar aşa e felul lui.

- Felul lui, cam de asta avem parte pe aici, răspunse. Nu pot să sufăr să văd cum îţi spune tot timpul ce să faci. Mamei se pare că nu prea-i pasă, dar pe tine n-are nici un drept să te trateze ca... ca...

- Ca pe-o soră? o întrebă Gertrude cu blândeţe. Îşi trecu cu afecţiune un braţ pe după umerii lui Claire. Tatăl tău e doar îngrijorat de alegerile de la Cavalerii Cruciaţi ai Cercului Mistic. De ani de zile vrea să fie Calif Suprem. Pentru el înseamnă enorm, cu adevărat. Gertrude o bătu pe spate încurajator. Şi, sincer vorbind, cred c-ar fi fost ales anul trecut, dacă eu nu mi-aş fi pus în cap să port fusta aia despicată şi să călăresc bărbăteşte la Parada Întemeietorilor.

- Da' era o fustă frumoasă, mătuşă Gertrude, spuse Claire repezindu-se să-i ia apărarea.

Mătuşi-sa zâmbi cu căldură.

- Oh, dar aşa am crezut şi eu şi ştii că puţin îmi pasă de strâmbăturile din nas şi bârfele lor. Dar trebuia să-mi fi adus aminte că în cele din urmă tot ce fac eu se sparge în capul lui George, spuse. Cam asta se-ntâmplă când eşti capul familiei. Şi de-asta noi toţi trebuie să dăm dovadă de cât de multă înţelegere putem. Săracul taică-tu a trebuit să se lupte cu toate astea de când a murit bunică-tu.

– Da' tot nu-mi place să-ţi spună ce să faci, spuse Claire.

Gertrude se lăsă spre ea şi-i spuse pe-un ton conspirativ.

– Ei bine, scumpa mea, şopti, dacă asta te face să te simţi mai bine, abia dacă-l aud.

Claire râse împreună cu mătuşi-sa câteva clipe, de-a dreptul încântată, până îşi dădu seama că fusese în mod inteligent îndepărtată de la subiectul pe care voia să-l discute.

– Oh, mătuşă Gertrude, m-ai făcut să uit la ce eram, spuse. Vreau s-o aud de la tine. Vreau să-mi spui despre cum te-ndrăgosteşti.

Gertrude îi luă fetei părul din ochi şi-o privi în ochi câteva clipe.

– Sincer, îi spuse; sunt sigură că nu ştiu nimic despre asta.

– Ba sigur că ştii, protestă Claire.

Gertrude dădu din cap cu hotărâre.

– Să te-ndrăgosteşti e ceva care seamănă cumva cu vărsatul. L-a avut aproape toată lumea, dar nu-i ceva pe care-l poţi face tu să se-ntâmple. Ezită câteva clipe înainte să adauge: Şi când ţi s-a întâmplat, nu-i nimic de făcut ca să eviţi povestea.

Capitolul 6

– Grăbeşte-te, mătuşă Gertrude, meciul e-aproape gata să-nceapă, izbucni Claire în timp ce cele două femei îşi făceau loc prin mulţimea adunată pe marginea terenului de lângă liceu.

Ziua era friguroasă şi cenuşie; ameninţa cu ploaia. Oamenii prezenţi acolo arătau la fel de închişi ca cerul de deasupra lor.

În sacoul ei bleumarin şi fusta în carouri ecosez, Claire nu se deosebea prea mult de oricare persoană de sex feminin venită acolo. Gertrude, pe de altă parte, etala un costum de după-amiază în trei piese, care era mai şic şi mai elegant decât văzuse vreodată Venice-ul de când era el. Haina şi fusta erau de-un trandafiriu aprins şi aveau la guler şi mâneci o garnitură la culoare, dar cu dungi în nunaţa zahărului ars; era uşor de remarcat în mijlocul celorlalte cucoane îmbrăcate sobru în mătăsuri şi serjuri cenuşii. Iar pălăriuţa băieţească împodobită c-o pană roz de egretă nu făcea decât să atragă şi mai mult atenţia asupra buclelor tunse scurt. Era puţin neobişnuit pentru un meci de fotbal, dar Claire o implorase să vină să le supravegheze la balul victoriei de după şi Gertrude nu se putuse prezenta la o astfel de ocazie fără ceva cât de cât stilat.

Nepoată-sa continua să navigheze prin mulţime.

– Pentru Dumnezeu, Claire, o strigă Gertrude. Unde te tot duci? Putem vedea forte bine şi de aici.

Claire se opri doar pentru a arunca încă o privire în jur, apoi părând să zărească un loc care-i convenea mai mult, o luă grăbită din loc.

– Pe-aici, mătuşă Gertrude, aici e-un loc pe cinste, strigă la rândul ei.

Gertrude îşi urmă nepoata aproape împotriva voinţei ei spre rândul din faţă al mulţimii, undeva imediat în dreapta careului de jucători care se adunaseră. În zonă erau aproape numai bărbaţi, cu trabucele lor urât mirositare. Gertrude nu putea înţelege ce făcea locul ăsta mai bun decât un colţişor îndepărtat, undeva într-o margine. Era tocmai pe cale să i-o spună lui Claire, când îl zări pe Mikolai Stefanski alături.

– Hei, hello, spuse puţin surprinsă.

Asta nu că s-ar fi aşteptat să nu fie prezent la meciul fiului său. Dar arareori se vedeau în altă parte decât în grădinile lor. Şi acum se treziră antrenaţi în conversaţie de câteva ori într-o singură săptămână.

Îmbrăcat discret, ca orice alt om de afaceri prezent, se înclină uşor:

– Bună ziua, miss Gertrude!

Simţi iarăşi acea căldură pe care prezenţa lui părea s-o strecoare în ea, dar se strădui să privească c-o expresie nonşalantă prin mulţime.

Descoperi că mulţi dintre domnii şi doam-

nele îmbrăcaţi sobru, asortându-se cu cerul tot mai acoperit, o priveau insistent.

Îşi netezi fusta.

– Se pare că sunt puţin cam prea aranjată pentru ocazie, îi spuse lui Stefanski. Chiar şi când nu-mi pun în cap să atrag atenţia, se pare că tot o fac.

Privi la rândul lui în jur, înainte de-a se întoarce spre ea. Expresia avea ceva cald, dar trăsăturile feţei îi erau sobre.

– Nu prea aranjată, miss Gertrude, ci doar o rază de soare într-o zi înorată ca asta.

Gertrude râse la ceea ce era mai curând un compliment.

– Ei, dar vă mulţumesc, domnule, răspunse c-o exagerare luată-n joacă. Ca-ntotdeauna, sunteţi mai mult decât un vecin binevoitor, sunteţi un cavaler plin de galanterie.

Îi zâmbi cu toată faţa.

– Sunt un bărbat care este-n stare să aprecieze o femeie într-o costumaţie reuşită, îi răspunse.

Gertrude se simţea mulţumită s-o audă. „Costumaţia reuşită" era ultimul răgnet în creaţia de modă şi plătise pentru ea enorm. Venise cale lungă cu trenul, tocmai de la o casă de modă din New York, care făcea livrări prin poştă. În dimineaţa aia, când şi-o pusese pe ea, se văzuse şi ea ca pe-o răzvrătită a modei şi abia aşteptase să devină cea mai năucitoare supraveghetoare care va participa la vreun bal de liceu. Şi constumaţia cucerise un zâmbet de-al lui Mikolai Stefanski. Chiar dacă nu avea s-o mai poarte niciodată, îşi meritase banii.

– Arăt mai curând ca pasărea paradis în mijlocul unor vrăbii, recunoscu, roşind în timp

ce-şi plimba iarăşi privirile peste rânduri şi rânduri de domni şi doamne îmbrăcaţi în cenuşiu sau maro.

Mikolai răspunse cuvintelor ei c-o sinceritate solemnă:

– Asta, miss Gertrude, pentru că sunteţi o pasăre a paradisului şi o astfel de pasăre este întotdeauna o priveliște binevenită, miss Gertrude. N-aş dori în nici un caz ca o astfel de pasăre să se-ascundă în penele unei vrăbii.

Complimentul fusese făcut fără cel mai mic zâmbet sau gest care să dea de înţeles c-ar fi vrut s-o flateze. Gertrude simţi inima palpitându-i. Cum putea o femeie să nu se-ndrăgostească de-un asemenea bărbat? Gândul era la fel de spontan pe cât era de periculos. Inima continua să-i zvâcnească. Nu putea să gândească asemenea lucruri. Nu în public şi nu în prezenţa lui.

– Vă mulţumesc mult, domnule Stefanski, spuse pe-un ton plin de bună-cuviinţă şi c-o expresie serioasă. Ca întoteauna, pun mare preţ pe opinia dumneavoastră.

Mikolai îi aruncă o privire, evident luat pe nepregătite de schimbarea ei abruptă de comportament. Îşi drese glasul în mod nenecesar şi îşi înclină abia perceptibil capul spre ea, înainte de-a se întoarce spre terenul gol din faţa lor.

Gertrude făcu şi ea la fel. Îşi îndreptă gulerul dungat şi-şi trecu degetele peste manşete, cu obrajii radiindu-i. Dintr-un motiv inexplicabil, Claire se-nvârtea pe loc fără-ncetare, obligând-o să stea şi mai aproape de Stefanski. Abia dacă se putea mişca fără să se frece de

haina lui. Şi în starea de spirit în care era, asta trebuia evitat cu orice preţ.

Cu un ţignal scos din fluier, arbitrul puse mingea ţuguiată, din piele de porc, la mijlocul terenului şi jucătorii din ambele echipe se grăbiră să-şi ocupe poziţiile. Tinerii de la Rogers, care sosiseră cu trenul de dimineaţă, îl aveau doar pe antrenor şi doar câteva alte persoane care să-i susţină.

Băieţii care jucau acasă, pe de altă parte se bucurau de urale răsunătoare. Gertrude era suficient de aproape ca să-l audă pe antrenor cum îi îmbărbăta.

– Ţineţi minte, băieţi, fără împinsături şi lovituri inutile, îi preveni. Nu daţi înapoi, fără faulturi şi izbiţi-le zdravăn linia.

După o bătaie din palme, care-nsemna că pot să-şi vadă de treabă, echipa din Venice se grăbi să ajungă pe poziţii şi să-şi apere poarta.

Gertrude bătea şi ea din palme, încurajându-i cu aprindere; zgomotul palmelor care se izbeau era însă înăbuşit de mănuşile albe pe care le purta. Îi cunoştea pe majoritatea băieţilor din echipă. Părinţii lor fuseseră prietenii ei din copilărie şi urmărise desfăşurarea vieţilor tinere cu distanţarea obligatorie a scriitorului, observând totul cu nesaţ. Dacă ar fi avut şi ea un băiat, probabil că şi el ar fi jucat în echipă.

Gândul era plin de melancolie şi se chinui să-l gonească. Nu era nevoie ca o femeie să aibă un fiu propriu ca să poată aprecia forţa şi graţia unui sportiv aflat în pragul tinereţii.

– Pentru Dumnezeu, Gertrude, ce trebuia să te-aşezi aşa aproape de linia de margine!

Cuvintele fuseseră rostite c-o îmbufnare pli-

nă de dezaprobare de către frate-su, care sosea cu întârziere.

Gertrude tresări, trăgându-se cât mai departe posibil de Stefanski.

– Claire a ales locul ăsta, răspunse la repezeală. Şi mie mi s-a părut la fel de bun ca oricare altul.

Barkley pufni total indispus. Privi peste creştetul Gertrudei.

– 'Ziua, Stefanski.

– Barkley, veni răspunsul.

George îşi întoarse atenţia spre soră-sa.

– Este de-a dreptul pueril din partea ta s-o laşi pe Claire să ia asemenea hotărâri. Ai putea la fel de bine s-o laşi pe Prudence să facă o alegere sau alta. Nici una din ele n-are pic de minte.

– Îmi place unde stau şi nu văd care-i problema, îl minţi Gertrude pe frate-su. În clipa aia ar fi dat orice să fi departe de bărbatul lângă care se aşezase. Cred că-i cum spun copiii, trăznet. Dacă ţie nu-ţi place, n-ai decât să te instalezi în altă parte.

Obrajii lui George se umflaseră gata să explodeze.

– Familia trebuie să stea împreună. Cum altcumva ar putea capul familiei să-i direcţioneze pe ceilalţi? Dacă tu şi cu Claire ne-aţi fi aşteptat, aşa cum ar fi trebuit, n-am fi avut problema asta.

Ochii Gertrudei se îngustară şi arăta gata pusă pe harţă.

– Nu s-a ivit nici o *problemă*. Claire şi cu mine o să stăm unde vrem şi poţi să stai şi tu oriunde-ţi face plăcere.

George se-nroşi şi-şi coborî vocea, până-i deveni doar o şoaptă.

– Doamne Dumnezeule, Gerty, nu mă înfrunta în public. Ştii că o să candidez pentru titlul de Calif Suprem. Probabil că jumătate din Cavalerii Cercului Mistic sunt cu ochii pe noi chiar în clipa asta.

Gertrude îi răspunse c-o voce la fel de joasă.

– Nu-mi mai spune ce să fac şi n-o să te mai înfrunt, George Barkley.

Frate-su dădu din cap înghiţind adevărul celor spuse şi-o privi mai de-aproape.

– Ce-i toaleta asta pe care-o porţi?

Gertrude fu scutită de-un răspuns de Prudence, care i se alătură lui bărbată-su, începând c-o voce panicată.

– Micu' Lester s-a pierdut de mine prin mulţime! exclamă. Nu pot să-l găsesc nicăieri.

– Doamnă Barkley!

Vocea lui George era ridicată şi severă. Era evident că ceea ce spunea era menit nu numai pentru urechile nevesti-sii, căreia i se adresă, dar şi mulţimii.

– Ca nevastă, nu eşti bună de absolut nimic.

Bărbaţii din preajmă îşi zâmbeau şi-şi făceau semne aprobatoare din cap unul altuia, în faţa unei perdăfeli atât de zdravene şi bine făcute, venite din partea unui bărbat care în mod sigur îşi purta pantalonii în familie.

Prudence era prea bine crescută ca să-i răspundă şi cei doi se făcură nevăzuţi în mulţime, căutându-şi vlăstarul nepreţuit care se pierduse, lăsându-le pe Claire şi Gertrude de capul lor.

Gertrude îşi înăbuşi un oftat de uşurare, ga-

ta să-i scape de pe buze. Ridicându-şi privirile, văzu că asta nu trecuse neobservat de bărbatul care-i stătea alături.

– George este-un pic agitat zilele astea, spuse ca un fel de explicaţie.

Stefanski dădu din cap.

– Când se va vota pentru Califul Suprem, votul meu o să-l aibă, îi spuse. Trebuie să fie un bărbat plin de calităţi, dacă nişte doamne ca dumneavoastră şi cumnata dumneavoastră aţi putut avea de-a face cu el atâţia ani.

Slăbiciunile lui George Barkley fuseseră subiectul unor glume împrăştiate de ei doi de-a lungul anilor. Deşi frate-su le era foarte apropiat ca vârstă, se purtase totdeauna de parcă ar fi făcut parte din generaţia părinţilor lor, în loc de cea a lor.

Înţepătura prietenească din spusele lui evoca tocmai jocul ăsta prietenesc. Şi Gertrude nu putu să nu-i zâmbească înainte de a-şi întoarce atenţia spre teren.

Jucătorii îşi luaseră în primire poziţiile. Trecând în revistă grupul, privirile îi căpătară viaţă când dădu de Teddy Stefanski. Aproape de un metru şi nouăzeci înălţime şi cântărind cam în jur de optzeci de kile, era unul dintre cei mai zdraveni băieţi din echipă. Tricoul echipei, tricotat dintr-un albastru penetrant, se mula pe spate şi pe umeri scoţându-i în evidenţă fizicul solid. Nu acelaşi lucru putea fi spus de şortul lăbărţat, croit pe-o măsură uriaşă, pentru a se potrivi peste genuncherele proeminente pe care le purtau pentru a se proteja.

Pantalonii imenşi reuşeau totuşi să sublinie-

ze talia subțire a băiatului și linia frumos construită a gambelor.

Ca într-o străfulgerare, amintirile îi reveniră. Da, și-l amintea pe tatăl băiatului, care cu doar câțiva ani în urmă arăta cam la fel. Se-ntoarse spre Stefanski, care-i stătea alături.

– Teddy vă seamănă așa de mult, îi spuse.

Stefanski părea surprins de cuvintele ei și privi curios spre fiu-su, care se afla pe teren.

– Chiar îmi seamănă?

– Arată exact așa cum îmi amintesc eu că arătați când ați sosit în oraș.

– Nu mi-am dat seama că m-ați remarcat cu-atâta timp în urmă, răspunse Mikolai.

În timp ce priveau, Teddy își luă în primire locul în linia de apărare. Își băgă mâna în buzunarul din spate al pantalonilor de sport și-și scoase la iveală cascheta de piele. Și-o puse pe cap și se propti cu mâinile pe genunchi, jumătate pe vine, gata să respingă adversarul.

– Credeți c-arată ca mine?

– Da, chiar foarte mult.

Stefanski clătină din cap.

– Eu îl văd în el doar pe Teodor, îi spuse.

Dădu la rândul ei din cap.

– Da, sunt sigură că-i același gen de bărbat care sunteți.

Privi întrebător spre ea, dar fluierul de început o salvă. La centru, Roy Bert Pugh, aplecat în față într-o poziție de așteptare, cu un braț întins spre zona neutră pentru-a înșfăca mingea. Echipa adversă se mai foia încă de formă pe poziții, sperând să ademenească vreun individ mai nerăbdător de la Venice să facă o mișcare neregulamentară, mai repede decât era

permis. Dar ispita nu le fu luată în seamă de cei aliniați acolo cu un singur scop.

– Dă-i! strigă Paul Parks, un tânăr fundaș.

Cu o mișcare fulgerătoare, centrul zvârli mingea înapoi printre picioare, într-un unghi de treizeci și cinci de grade, direct în brațele fundașului.

Parks, c-o nonșalanță ce făcea în ciudă cetei de adversari care se îndreptau țintă spre el, lăsă mingea să cadă la pământ, în fața lui. În clipa în care ateriză cu un pleoscăit sec în iarba tunsă scurt, îi trase un șut puternic, trimițând-o cu putere pe deasupra celor ce se îndreptau spre el.

Meciul începuse. În timp ce tinerii alergau, se placau și izbeau, pe margine, prietenii și familiile băteau din palme, strigau urale și chiuiau încurajându-i. Gertrude se lăsase prinsă de joc. Le ridicase moralul și-i lăsase impresia, cel puțin pentru-o scurtă bucată de vreme, că este și ea parte a ceva, o membră acceptată a unui fel de comuniune.

Când echipa reuși să țină piept atacului, respingându-i pe cei de la Rogers, Claire se întoarse spre mătuși-sa, izbucnind copleșită de bucurie:

– Nu sunt nemaipomeniți?

Gertrude îi zâmbi fetei aprinse și radiinde care-i stătea alături.

– Da, aș spune că sunt, răspunse.

Echipa școlii aproape că înscrisese de la prima luare în posesie a mingii, dar fură blocați de ultima linie de apărare a celor de la Rogers. Când mingea fu trimisă înapoi, antrenorul ceru un time-out și toți jucătorii se-ngrămădiră de-a valma pe margine.

Mulţimea care aclama, abia a avut timp să-şi tragă răsuflarea când Delfane Ponder, şeful galeriei, purtând un tricou de-al echipei cu un şort bleumarin, intră alergând pe teren. Îşi ţinea portavocea de tablă neagră la gură şi zbiera:

– Cine-i tare ca fieru' şi iute ca oţelu'?

– Băieţii noştri! Băieţii noştri!

– Cine-i tare ca piatra şi iute ca săgeata?

– Echipa noastră! Echipa noastră!

– Ura! Ura! Uraaa! Liceul din Venice! Hau! Hau! Hau!

Urmă un schimb de urale şi bătăi din palme, atât pentru felul tânărului Ponder de a-şi potrivi cuvintele cât şi pentru modul în care ceilalţi jucau fotbal.

Când se auzi iarăşi fluierul arbitrului, tinerii se-ntoarseră pe teren. La doar câteva minute, Roy Bert forţă c-un şut puternic şi Clifford Bounty se lăsă să cadă recunoscător peste minge, recuperând-o.

Fără vreo intenţie conştientă, Gertrude îşi lăsă atenţia să alunece spre bărbatul tăcut de alături. Mikolai Stefanski urmărea jocul cu solemnitatea unui judecător.

– Joacă cu adevărat bine, spuse ea.

Mikolai dădu din cap.

– Asta-i bine, răspunse. După cum urlă ai noştri tot timpul, nu poţi să-ţi dai seama dacă pierdem sau dacă câştigăm.

Gertrude făcu ochii mari.

– Nu înţelegeţi jocul?

Dădu din cap.

– Tot îmi spun c-ar trebui să-l pun pe Teodor să-mi explice. Dar de câte ori discutăm

avem întotdeauna ceva mai important de vorbit.

Pe moment Gertrude îi acceptă cuvintele fără să reacţioneze, apoi colţurile gurii i se ridicară într-un zâmbet uşor parşiv şi în ochi i se aprinseră luminiţe jucăuşe.

– Ceva mai important decât fotbalul, domnule Stefanski? Dar asta-ar putea fi doar baseball-ul şi pe-o vreme rece de toamnă ca asta nu se poate juca.

Stefanski îşi încruntă sprâncenele, dar Gertrude era suficient de aproape pentru a sesiza scânteierile alea întunecate în ochii lui ca aluna.

– Ascult şi eu ce se spune, recunoscu Mikolai. Ştiu că fiu-miu blochează linia. Da' n-aş putea spune de ce.

Gertrude râse, apoi clătină din cap scuturându-şi buclele de care pălăria nu era prinsă chiar foarte bine.

– Nici eu nu sunt prea sigură *de ce*, recunoscu la rândul ei. Dar cred că sunt în stare să explic regulile jocului.

Păşi ceva mai aproape de el şi Stefanski îşi aplecă uşor capul spre ea pentru a-i auzi mai bine cuvintele.

– Terenul este lung cam de-o sută de metri, spuse arătând distanţa ce separa cele două buturi.

Stefanski privi îndatoritor spre amândouă, apoi dădu din cap.

– Fiecare echipă, continuă Gertrude, are de apărat o zonă unde se marchează, deşi se face un schimb la mijlocul jocului.

– Ah, spuse Mikolai aprobând-o din cap. As-

ta explică de ce aleargă ca nişte apucaţi într-o direcţie, ca apoi s-o ia în cealaltă.

Gertrude râse.

– Cred că ar fi greu ca asta să scape neobservată, recunoscu.

– Când una din echipe este-n posesia mingii, are patru încercări să străbată zece metri spre terenul de ţintă advers. Încercările astea se numesc „josuri". Pentru că se-ncepe cu mingea de jos, de pe iarbă.

Mikolai asculta tot numai urechi.

– M-aţi înţeles până aici?

– Echipa are patru „josuri" ca să străbată zece metri, răspunse.

Gertrude zâmbi, mândră de el.

– Dacă în final nu străbat cei zece metri, trebuie să lase mingea celeilalte echipe. Dacă reuşesc să-i străbată, mai au alte patru încercări pentru alţi zece metri în plus.

– De ce trei încercări? o întrebă. De ce nu patru sau şase?

Gertrude ridică din umeri.

– De fapt au fost doar trei încercări, dar au schimbat regulamentul cu vreo trei ani în urmă. Bănuiesc că era prea greu pentru nişte băieţi de liceu să facă faţă pentru o asemenea distanţă. De obicei la ultimul jos, lovitura este de aşa manieră încât cealaltă echipă trebuie s-o înceapă cu mult mai din spate, aproape din propriul teren de ţintă.

– Asta-i o idee bună, comentă Mikolai. Acum am priceput cum obţin mingea, dar n-am înţeles cum punctează.

– Când trec linia dintre buturi au înscris, spuse arătând spre structurile în formă de H de la cele două capete ale terenului.

– Câte puncte? o întrebă Mikolai.

– După modul în care ajunge mingea dincolo de linie se acordă şi punctele, îi răspunse. Un „touchdown", asta-i când pui deliberat mingea sau treci cu ea dincolo de linie, este cel mai bun. Face şase puncte.

Mikolai dădu concentrat din cap.

– Touchdown-ul este cel mai bun, repetă.

– Dacă din orice parte a terenului o trimiţi cu un şut printre buturi, în partea de sus a lor, primeşti trei puncte.

– Prin partea de sus?

– Prin partea de deasupra H-ului, spuse ea. Dar, continuă, dacă şutezi pe acolo ca să transformi după un touchdown, asta-nseamnă doar un punct. După un touchdown ţi se dă posibilitatea să transformi pentru încă un punct.

– Touchdown-ul este cel mai bun, căzu el de acord.

– Acum, dacă treci în propriul teren de ţintă cu mingea, se numeşte „touchback" şi nu-nseamnă nici un punct; asta dacă echipa cealaltă n-o pune la pământ acolo. Când se-ntâmplă aşa ceva, se numeşte „de siguranţă" şi au două puncte pentru asta.

– Cine primeşte două puncte?

– Cealaltă echipă.

– Asta nu mi se pare „de siguranţă" mie.

Gertrude îi aruncă o privire rapidă şi după luminiţele din ochi îşi dădu seama că glumea.

– Mă tachinaţi!

– Vă asigur, miss Gertrude, că un gentleman polonez nu tachinează niciodată, îi spuse.

– Şi dumneavoastră sunteţi un gentleman polonez?

– Cu siguranţă că nu, i-o întoarse. Eu sunt

un om al muncii american, căruia îi pasă doar de fotbal şi făcut să tachineze femeile interesante.

Gertrude îi zâmbi din tot sufletul. Era amuzat şi amuzant. Se simţi dintr-o dată tânără, fericită şi plină de viaţă.

Cu coada ochiului o zări pe nepoată-sa şi se-ntoarse s-o privească. Avea o expresie visătoare şi stranie. Gertrude nu-şi amintea s-o fi văzut vreodată arătând aşa bizar şi rămase privind-o, nedumerită.

Mikolai trebuie să o fi văzut şi el. Gertrude îi simţi adierea uşoară şi caldă a respiraţiei pe obraz. Domnul Stefanski se aplecase aproape de ea pentru a-i şopti:

– Tânăra domnişoară Claire pare purtată de gânduri. Cred că i-a sosit şi ei vremea să se îndrăgostească.

– Să se-ndrăgostească? întrebă Gertrude şoptind speriată. Ce vreţi să spuneţi cu „şi ei"?

Vocea îi căpătă un ton confidenţial.

– Teodor al meu a pus nişte întrebări despre dragoste. Cred că pur şi simplu le-a venit vremea. Tinereţea este-aşa însetată de dragoste, spuse.

– Da, bănuiesc c-aşa e, răspunse Gertrude.

Deodată realiză, cu stânjeneală chiar, că se afla iarăşi prea aproape de domnul Stefanski.

Cu o nonşalanţă deliberată se trase discret ceva mai deoparte şi-şi întoarse încă o dată cu hotărâre atenţia spre meci. Era un lucru bun. Doar un minut mai târziu Teddy primi o pasă de la alt fundaş şi străpunse linia ceva mai la stânga de punctul de la centru. Ca printr-o vrajă trecu alergând prin şirul impu-

nător de tineri, apoi încă treizeci şi cinci de metri plini de emoţii, până la un touchdown.

Mulţimea celor din Venice se dezlănţui. Persoane marcante din oraş, recunoscute pentru stăpânirea de sine şi buna-cuviinţă, tropăiau în sus şi-n jos de bucurie. Claire striga şi plângea pe rând. George Barkley zbiera într-o manieră total nepotrivită unui bancher. Micuţul Lester, care reuşise încă o dată să scape de maică-sa, se-mpăuna de parcă el însuşi ar fi făcut touchdown-ul şi le spunea tuturor care voiau să-l asculte că Teddy Stefanski îi era vecin.

Spre groaza ei, Gertrude se trezi strângând mâna lui Mikolai Stefanski într-a ei. Erau aproape, foarte aproape. Îşi coborî privirile spre degetele care li se împleteau. Palmele li se umpleau una pe alta, exprimându-le bucuria şi mândria şi... şi era ceva mai mult de-atât. Încet, oh, atât de încet, de parcă s-ar fi mişcat împotriva ambelor lor voinţe, mâinile împreunate se ridicară venind între ei. Ochii ei priveau larg deschişi într-ai lui şi pentru o clipă, doar o clipă, buzele lui atinseră încheieturile îndoite, peste mănuşile albe ca zăpada.

Capitolul 7

Era din fericire un bal al victoriei. Echipa liceului pusese capac celor de la Rogers în ultimele zece minute ale jocului. Teddy Stefanski fusese eroul zilei, care însă se dovedi incapabil să-şi compună o ţinută plină de demnitate şi modestie, şi se-apucase să ţopăie de bucurie. Şi nu era singura persoană apucată. Pe marginile terenului, cetăţenii din Venice puteau fi văzuţi zbierând ca nebunii. Se părea că o victorie la fotbal asupra oraşului cel mai apropiat era la fel de importantă ca intrarea în război sau nu a Europei de Est.

Gertrude ar fi putut fi la fel de ambalată ca restul celor din jur, dacă nu s-ar fi simţit atât de copleşită. Mikolai Stefanski îi sărutase mâna în public, şi era sigură că într-un fel ea era cea de condamnat. Îl încurajase oare? Reuşise în vreun fel să întrezărească acea dragoste neîmpărtăşită în ochii ei când îl privise? Oricare ar fi fost adevărul, Gertrude era îngrozită de ceea ce se întâmplase. Putea să fie recunoscătoare doar pentru faptul că mulţimea fusese prea aprinsă ca să bage de seamă o asemenea bârfă suculentă care s-ar fi putut înfiripa chiar în mijlocul ei.

În seara asta, îşi jură în tăcere, doar pentru sine, ocupându-şi locul de supraveghere sub

acoperişul pavilionului de dans, va fi un model de comportament şi bună cuviinţă. Nu că le-ar fi ţinut la prea mare respect, ci mai ales pentru că i se oferea o imensă ocazie să-şi exersese autodisciplina. La urma urmei, nu mai era o puştoaică. Nu era nimic rău sau deplasat în a fi ieşit din comun şi puţin excentric, dar asta nu-nsemna că era şi frivolă sau apucată de frenezia tinereţii. Şi în mod sigur nu voia să dea impresia asta, mai ales în faţa lui Mikolai Stefanski. Nu exista o privelişte mai demnă de compătimire decât o femeie trecută de prima tinereţe, dar care nu voia s-o admită.

Gertrude îşi cobori privirile spre ţinuta pe care-o purta şi se mai încurajă o dată, spunându-şi că a arăta elegant nu-nsemna că te pretinzi şi tânăr. Nu era o cochetă pe cale să îmbătrânească, care se apuca cu disperare de ultimele distracţii pe care i le oferea o viaţă tot mai scurtă, ci - după cum îi plăcea să creadă - era o femeie modernă, c-o gândire liberă şi care-şi avea propriile resurse materiale.

Zâmbi uşor la gluma care-o făcuse doar pentru ea. Miss Gertrude Barkley scriitoreasa, era în aceeaşi măsură un personaj creat de ea exact ca Alexandria DuPree sau Weston Carlisle.

Alungându-şi în mod deliberat aceste gânduri, Gertrude începu să ia aminte împrejur. Pavilionul de dans din Parcul Monumentului era împodobit cu felinare japoneze care urmau să fie aprinse la lăsarea întunericului, pe seară, cu crengi, ale căror frunze erau colorate în toate nuanţele, şi lăstăriş. Fetele care făcuseră decorul meritau felicitate, îşi spuse. Una era

să pui la cale un bal primăvara, cu-atâtea flori care erau. Era cu totul alta să faci același lucru într-un octombrie friguros. Dar tinerele domnișoare o făcuseră admirabil. Frunzele de-un roșu aprins ale tufărișurilor și cele de-un galben incendiar ale arțarilor erau întrețesute pe balustrada pavilionului cu cele arămii ale crengilor de stejar și de-un verde închis, aromitoare ale cedrilor. În felul lui propriu, octombrie putea fi mai frumos ca maiul.

Parcul Monumentului nu mai avea acea noutate puțin sărăcăcioasă din vremea tinereții ei. Fosta pășune pentru vite fusese transformată în parc de cineva care avusese o gândire cu o bătaie lungă și spirit civic pe când mai era încă o fată. Taică-su avusese și el o contribuție însemnată. Își dorise mai ales să pună capăt pășunatului în limitele orașului dar fusese și destul de deștept ca să-și dea seama că un parc în centrul orașului, era o idee bună.

Propunerea de a-l închina eroilor din Războiul Civil fusese puțin parșivă. Chiar și în ziua de azi spiritele erau destul de aprinse în acea regiune care mersese cu Confederații, dar care mai târziu fusese ocupată de trupele nordiste. Cel care șugerase că un monument pe care să nu fie specificat nici războiul, nici armata ar fi ceea ce-și doreau oamenii, fusese de părere taică-su, un adevărat patriot din Virginia. Confederații își puteau aminti de morții lor. Simpatizanții Uniunii îi puteau elogia pe ai lor. Iar oamenii pe care nu-i privea cu nimic un război de mult stins se puteau pur și sim-

plu bucura de frumuseţea parcului. Cu adevărat un monument care să spună ceva tuturor.

Gertrude zâmbi amintirii. Taică-su ar fi putut fi învinuit de multe. Dar inevitabil trebuia să i se şi mulţumească pentru multe.

Domnii din orchestră începeau să apară. Erau bărbaţi din partea locului, ale căror zile grele de muncă erau luminate de uniforma cu albastru puternic pe care şi-o puneau pe ei şi de muzica răsunătoare şi plină de vitalitate pe care o prezentau. Gertrude îi ascultă în timp ce încercau să se armonizeze perfect unul cu celălalt şi cu instrumentele la care cântau.

Sunetele aproape scrâşnite ale corzilor şi vuietul cornului erau la întâmplare şi lipsite de melodie, dar era un fundal potrivit care să acompanieze venirea tinerilor.

Soseau cârduri de fete sporovăind pe tonurile vibrante ale unei viori. Băieţii voinici, cu expresii serioase, erau asemenea trombonului şi tubei, scoţând puţine sunete, dar care lăsau o impresie puternică. Cuplurile păreau să se simtă ca peştii pe uscat, ştiind că sunt sub observaţie. Asemenea clarinetelor şi trompetelor, ştiau că trebuie să preia conducerea, dar nu ştiau dacă au suflul suficient pentru o asemenea sarcină. Gertrude le asculta vocile tinere şi animate amestecându-se una cu alta, cu mai mult zgomot şi exuberanţă decât ar fi fost necesar.

Teddy Stefanski sosi cu frumoasa domnişoară Widmeyer la braţ, aducând foarte mult cu un erou victorios. Era aclamat de toţi, bătut pe spate de cei care-i erau mai aproape şi venerat cum i se cuvenea campionului zilei.

Gertrude lăsă deoparte mândria ei personală

în ceea ce-l privea pe tânărul pe care-l ştia aşa de bine şi îl privi cu ochiul scriitorului. Era frumos, sincer, plin de cavalerism. În anii care se scurseseră cu atâta repeziciune, timp în care ea îşi exersase talentele la scris, dintr-un bebeluş plinuţ cu nişte scutece care-ţi strâmbau nasul şi c-o înclinaţie spre a mânca ţărână, crescuse devenind asemenea unui războinic robust, elegant şi cu sentimentul onoarei.

Poate ar trebui să-l pună într-o povestire. Alungă imediat ideea. Nu, era mult prea tânăr. Nu existau în cărţile ei personaje atât de crude ca vârstă. Dacă ar fi fost mai mare, se lăsă purtată de gânduri. Nu, dacă ar fi fost mai mare ar fi fost ca domnul Stefanski şi pe el l-a folosit fără nici o îndoială destul ca model de personaj eroic fără să mai fie nevoie s-o mai facă o dată.

Gertrude continuă să urmărească scena ce se desfăşura în faţa ei. Frumoasa Olive radia toată plină de emoţiile zilei şi veselie. Paul Parks părea să fie aproape vrăjit de fiecare cuvânt al ei. Roy Bert Pugh îşi ţinea ochii în pantofi, ridicându-i doar din când în când pentru a privi vreuna din domnişoarele din jur. Delfane Ponder făcea pe învingătorul şi pe băiatul de treabă, atât cât îi permitea statutul lui de şef al galeriei. Iar Tappy Smith nu era încă suficient de copt la minte încât să nu-ncerce să-i şterpelească panglica din păr lui Edith Rottman. Erau nişte tineri fericiţi, încă inocenţi şi lipsiţi de griji, nerăbdători şi temători totuşi să-şi înceapă propriile vieţi, să-nceapă dansul.

Gertrude, în ceea ce-o privea, nu mai fusese

la un bal de ani de zile. Nu însă aşa de mult încât să fi fost ca una din domnişoarele vesel îmbrăcate de acum, care râdeau atât de atrăgător în timp ce erau conduse pe ringul de dans. Şi erau încă şi mai mulţi ani de când nu se mai deranjase să se gândească la astfel de lucruri.

Bineînţeles că se dăduseră baluri şi serate la Casa Carlisle. Cu candelabre de cristal cu sute de lumânări şi zeci de perechi de pantofi de dans franţuzeşti alunecând pe pardoselile de marmură. Toate acele personaje pline de dramatism purtând redingote şi crinoline. Gertrude clătină din cap zâmbind. Se întreba ce-ar fi zis oamenii dacă-ar ştii că balurile cărora le dăduse viaţă pe hârtie era mai reale pentru ea decât vreunul la care participase vreodată în Parcul Monumentului.

Meditaţia îi fu întreruptă brusc de izbucnirea plină de energie a unei trompete şi de orchestra care începu să cânte. Bătu politicos din palme, aşa cum făceau toţi cei din mulţime, mănuşile făcându-i însă aplauzele cu totul de neauzit. Domnii erau cei cărora li se îngăduia să-şi arate aprecierea tare, cu strigăte şi fluierături. Poate ăsta era şi motivul pentru care lumea le satisfăcea dorinţele.

Cu siguranţă domnii erau cei ce hotărau cine va dansa. Primul număr era o melodie cu un ritm atât de îndrăcit, încât peste tot prin pavilion lumea începu să bată din picior. În numai câteva clipe pâlcurile de fete care se formaseră de ambele părţi ale ringului de dans se topiră ca prin minune, când tinerii se grăbiră fiecare să-şi ia cea mai aleasă parteneră.

Hop pe călcâie şi apoi la loc pe vârful

picioarelor, toate stilurile de Turkey Trot, Grizzly Bear şi Bunny Hug se dezlănţuiră de-a lungul podelei de stejar presărată cu rumeguş.

Spre deosebire de multe femei din generaţia ei, care păreau să fie şocate de ritmul sălbatic, devorator al muzicii negre la origine, Gertrude rămase urmărindu-le cu admiraţie mişcările, atât de pline de viaţă, exprimând atâta bucurie. Le înţelegea nevoia de a se mişca şi-i invidia că aveau putinţa s-o facă. Dansul era un fel de uniune mistică a trupului cu muzica. Îţi putea amorţi durerea, sublima dragostea şi umple sufletul pustiu! Gertrude ştia asta pentru că-şi simţise sufletul gol mai mult de-o singură dată. Era mult de când nu mai dansase. Oh, de Crăciunul în care Prudence primise noua Victrola, George dansase cu ea. Dar o făcuse atât de fără tragere de inimă, iar salonul casei Barkley nu se putea compara în nici un fel cu pavilionul de dans din Parcul Monumentului. Taică-su dansase acolo cu ea la nunta lui George cu Prudence, dar asta fusese cu-un secol în urmă. O femeie ar trebui să danseze mult mai des, îşi spuse gândindu-se la ea. Şi cu cât avansează în vârstă are mai multă nevoie de dans decât atunci când era tânără.

Gândurile continuară să i se înlănţuie în direcţia asta. Poate că un bal era exact ceea ce avea nevoie în cartea ei. Se încruntă puţin cumpănind ideea. De la sfârşitul războiului veselia dispăruse cu totul din saga familiei DuPree. Chiar ca scriitoare găsea firul povestirii prea adesea strivit de un cer acoperit şi expresii grave. Şi-i imagină pe Grandville şi Lafayette îmbrăcaţi în hainele peticite care le fuseseră odată uniformele gri atât de venerate,

făcând încă o dată piruete cu femeile pe care le țineau în brațe. Gertrude oftă tare în fața unei perspective încărcate de speranță. O să fie încântător. O să fie ca un simbol. Va fi sfâșietor. Rămase cumpănind cu seriozitate.

Avea nevoie de-o scenă de amploare în care să folosească minele Case Carlisle. Și un bal ar fi un lucru care s-o distreze să-l scrie. Îi va ridica moralul așa cum va face cu cel al Blessindei, și Dumnezeu îi era martor c-avea nevoie. Frumusețea aceasta serafică descoperise de curând că iubitul îi era o secătură care o înșela și tristețea unei asemenea lipse de credință o consuma.

Da, un bal ar fi exact ce lipsea pentru noua ei carte. Își lăsă imaginația liberă să întoarcă proiectul pe toate fețele. Ce fel de bal? Într-o zi de sărbătoare: May Day sau Crăciunul. Să se danseze în jurul stâlpului de Arminden, asta ar fi ceva prea plin de simbolism. Și cu toate că un bal de Crăciun ar fi fost plin de culoare și strălucire. Crăciunul era cu adevărat mai mult o sărbătoare a copiilor și ea nu avea asemenea personaje în carte.

Își frământă ușor buza între dinți și privea fără să vadă spre mulțimea adunată. Ar fi fost o prostie să pretindă că Alexandria și-ar fi dorit așa, din senin, o seară de gală. Gertrude muncise prea mult s-o contureze ca pe-o văduvă călită de greutățile vieții, hotărâtă și lipsită de asemenea frivolități. Ar fi trebuit să fie ceva cu adevărat important ca s-o facă să reintre în societate. Va fi un bal dat în scopuri filantropice.

Ochii lui Gertrude se dilatară și inima începu să-i bată mai repede. Putea avea un bal

de filantropie unde să strângă bani pentru a salva Casa Carlisle de colectorii de impozite. Gertrude îşi puse o mână pe piept, în dreptul inimii care zvâcnea de bucurie, anticipându-i plăcerea. Era o idee aşa de bună încât se întrebă de ce nu-i venise mai înainte. Un bal filantropic era cu siguranţă singurul lucru care i-ar fi putut scoate din bârlogurile lor pe cei din vechea gardă, cu hainele lor transformate şi trăsurile lor în ruină.

Bineînţeles că vechea gardă nu avea bani. Gândurile i-o luară ceva mai încet, în timp ce cumpănea situaţia. Aventurierii erau singurii care aveau bani.

– Un Bal al Aventurierilor! şopti.

Asta era! Aproape că izbucni în râs cu voce tare. Weston va organiza un bal la Casa Carlisle. Ştia toţi yankeii cu bani şi largi la mână. Şi oamenii ăştia erau gata să plătească din greu ca să participe la un autentic bal din sud, unde avea să vină vechea gardă. Şi pentru Casa Carlisle însăşi Evica DuPree Humbrington îşi va face apariţia. Era perfect. Era minunat. Abia dacă mai putea să aştepte.

– Mătuşă Gertrude? Te simţi bine?

Tresărind, Gertrude dădu cu ochii de nepoată-sa, care era alături.

– Claire, nu te-am văzut venind.

– Ce faci, mătuşă Gertrude? Ai o expresie aşa de ciudată pe faţă!

Gertrude ridică din umeri şi-i zâmbi puţin stânjenită.

– Mă gândeam doar la cartea mea. Câteodată mă trezesc că mă încurc în propriile-mi iţe.

Claire dădu din cap arătându-i că înţelege ce vrea să spună.

– De ce nu dansezi? o întrebă Gertrude.

Tânăra expedie cu nepăsare întrebarea cu un simplu gest din mână.

– Nu sunt cine ştie ce dansatoare şi pe lângă asta, voiam să stau de vorbă cu tine.

– Cu mine? Probabil că nu-i o idee rea. De fapt nu ştiu nimic despre ce trebuie să facă o supraveghetoare, îi spuse Gertrude cu un râs potolit, autoironic. Eu tot mai cred c-ar fi fost mai potrivit să-ţi rogi părinţii pentru asta. Lui Prudence nu i-ar fi stricat să iasă o seară, iar lui taică-tu i-ar fi mers la suflet să fie văzut aici făcându-şi datoria civică. Candidează pentru Califul Suprem, ştii asta.

– Ştiu, răspunse Claire oftând chinuit. Dar pe *tine* te voiam aici.

– Nu pot să-mi dau seama de ce.

Pentru câteva clipe Claire rămase fără grai ca apoi, cu o expresie ciudată care i se aprinse pe chip, să se repeadă să răspundă:

– Tata-i un cusurgiu bătrân. De câte ori vrea un băiat să danseze cu mine îi sare ţandăra.

– Chiar aşa? rămase Gertrude surprinsă.

Nu prea avea idee ce însemna „cusurgiul" ăsta, dar nu se mira prea tare ca frate-su să fie aşa ceva. Totuşi, Geordi nu păruse decât arareori s-o bage în seamă pe Claire sau pe cei de-o seamă cu ea. Gertrudei i se păruse totdeauna că semăna cu taică-su, la fel de puţin interesat de viaţa lui Claire cum fusese Grover Barkley de-a ei.

– Claire, dacă vrei să vorbesc eu cu el..., încercă să-i propună.

– Oh, nu! răspunse grăbită Claire. Pe cu-

vânt, nu-i cine ştie ce. Eu..., eu... voiam pur şi simplu să stau de vorbă cu tine.

– Despre ce?

– Cred c-a fost o chestie trăznet c-ai stat de vorbă cu domnul Stefanski în timpul meciului, i-o trânti.

Gertrude arăta încurcată şi puţin nepregătită pentru asemenea constatări.

– Ce vrei să spui cu asta?

O întrebase simţindu-se vinovată pentru senzaţia de căldură, de plutire, pe care tête-à-tête-ul cu Mikolai Stefanski o trezise în ea şi mai ales pentru acele clipe stânjenitoare când se trezise ţinându-l de mână.

– Doar că eşti întotdeauna foarte drăguţă cu el, spuse Claire. Şi o grămadă de oameni nu sunt. Vreau să spun că sunt pentru că-i cel mai bogat din oraş. Dar nu-i vorbesc pentru că-l plac pe el. La tine pot să văd că este aşa cu adevărat.

Gertrude simţi că faţa îi ardea din cauza vinovăţiei pe care-o încerca. Se întorsese Claire şi-i văzuse? Strângerea lor de mâini nu scăpase neobservată? Fusese martoră când buzele lui îi sărutaseră mănuşa?

– Să fii politicos cu un vecin nu seamnă să faci ceva mai mult decât eşti obligat, răspunse Gertrude.

Dar în sinea ei aproape că făcu o strâmbătură auzindu-şi propriile cuvinte. Sunaseră la fel de pompos ca ale lui frate-său George.

Claire îşi privi unghiile din nervozitate, apoi de jur împrejur, căutând parcă pe cineva.

– Teddy spunea că tatăl lui este aşa de singur, începu să-i spună Gertrudei. Sunt doar

aşa, bucuroasă, că ţie-ţi face plăcere să stai de vorbă cu el.

Se încruntă uşor şi-şi privi nepoata întrebător.

- Domnul Stefanski, singur? N-aş prea crede.

Pentru Gertrude ideea că un bărbat ca Mikolai Stefanski să se simtă singur i se părea absurdă. Bineînţeles, îşi dădea seama că o fată cum era Claire era prea tânără ca să înţeleagă un bărbat ca el, cu cluburile lui, barurile şi grădinile de bere, cu saloanele de biliard şi casele deocheate, abia dacă având timp *să fie singur*. Erau femeile cele care-nduraseră multe în viaţă, care imploraseră cerul să le dăruiască copii pentru a le lua povara singurătăţii de zi cu zi.

- Domnul Stefanski este-un bărbat foarte singur, mătuşă Gertrude, spuse Claire. Uite, tu, cu tot scrisul şi grădinăritul tău şi cu ajutorul pe care-l dai prin casă, ar trebui să fii una din cele mai ocupate femei din oraş.

Se uită interzisă spre nepoată-sa.

- Doar cu siguranţă, Claire, nu te gândeşti că eu aş fi singură.

Tânăra roşi prosteşte. Se părea că asta gândea.

Gertrude se simţea jignită.

- Bine, dar eu te am pe tine, pe Lester, pe părinţii tăi, spuse. Sunt sigură că n-aş putea fi niciodată singură.

- Nu, bineînţeles că nu, începu Claire, dar era prea târziu ca să dea înapoi.

Dăduse de înţeles că mătuşi-sa ar fi o femeie singură. Şi dintr-o dată Gertrude se simţi exact aşa.

– Bună seara, miss Dudley, domnule Shue, îi salută politicos Mikolai Stefanski în timp ce-şi făcea loc prin pavilionul vesel colorat.

Era încă îmbrăcat în costumul gri pe care-l purtase la meciul de fotbal, dar îşi îndreptase cravata şi-şi pieptănase părul, ca un semn de respect pentru gradul mai ridicat de ceremoniozitate pe care ocazia îl cerea.

Nu mai supraveghease în viaţa lui vreun bal şi n-ar fi făcut-o nici acum, dacă ar fi găsit vreun mod de-a se sustrage.

– Toţi ceilalţi părinţi au făcut-o deja, îl asigurase Teddy. Este fără îndoială rândul tău, tată. Gândeşte-te la asta ca la alta dintre obligaţiile tale faţă de ceilalţi.

Mikolai avea o grămadă de obligaţii civice, şi-ar fi fost fericit s-o facă uitată pe asta. Era un bărbat singur, care aparţinea unei alte culturi. Aici făcea pe cel ce supraveghea, pe cel care-i urmărea pe tineri să nu facă vreun pas greşit. Dar nu era prea sigur că şi-ar fi dat seama care era un pas greşit, dacă ar fi văzut aşa ceva. Şi dacă şi-ar fi dat, sigur n-ar fi ştiut cum să-l îndrepte.

Ajungând în plimbarea sa până-n capătul îndepărtat al pavilionului, îşi găsi un colţ retras unde să nu fie băgat în seamă. Privea spre dansatorii plini de energie din mijloc. Ştia prea puţine despre dansul ăsta, în afară de nume şi de felul cum suna muzica. Cât despre

el, nu era cine ştie ce dansator. Şi era pe de-a-ntregul convins în timp ce-i urmărea pe tineri, că dacă putea nimeri o polcă sau un vals, era total incapabil să bată podeaua într-un ritm îndrăcit ca al noilor dansuri americane.

Lida lui fusese o dansatoare pe cinste. I-ar fi mers la suflet o muzică ca asta, o asemenea seară. Cu ochii minţii o vedea parcă din nou, tânără şi plină de viaţă încă o dată, dansând pe-un câmp proaspăt cosit, într-o zi rece şi-nţepătoare de toamnă cum erau în Polonia. Era puternică, iute şi senzuală. Când se mişca, uşoara legănare a trupului îl vrăjea pe privitor. O piruetă întâmplătoare sau o adiere de vânt îi ridicau poalele fustei, nu prea mult, doar cât să te lase să prinzi o uitătură furişă spre picioarele ei lungi, dar perfect modelate. El însuşi simţise dorinţa trezindu-i-se pe când ea se mişca graţioasă în braţele altui bărbat.

Ah, dorinţa. Aproape că zâmbi. Dorinţa şi tinereţea, două lucruri pe care nu puneai cine ştie ce preţ când le aveai, dar pe care învăţai să le preţuieşti după ce le pierduse-şi de mult. Relaţiile sexuale pe care se întâmpla să le aibă, din când în când, nu mai erau inspirate de acea dorinţă aprinsă a trupului. Când impulsul cărnii nu-i dădea pace, căuta ocazia să se elibereze. Dacă o femeie potrivită pentru aşa ceva nu era de găsit, atunci aştepta pur şi simplu să-i treacă cheful. Pentru Mikolai Stefanski să-ţi pierzi judecata, să-ţi simţi inima bătând ca apucată şi sângele alergându-ţi prin vine, toate astea erau doar o amintire.

Lida fusese cea care-i trezise dorinţa fizică. Celelalte femei i-o menţinuseră sau se bucura-

seră de ea. Timpul şi vârsta îi temperaseră intensitatea şi înlocuiseră extazul care-l consuma cu o mulţumire aşezată. Poate că nu regreta tinereţea, dar îi lipsea patima care-o animase. În mod inexplicabil, imaginea Gertrudei Barkley, îmbrăcată cu şic în rozul acela stins şi privindu-l lung în ochi, îi luă cu asalt.

Mikolai îşi drese în mod inutil vocea şi-şi potrivi încă o dată cravata. Era aici ca să-şi îndeplinească una din îndatoririle sale civice, îşi reaminti singur. Să reaprindă sentimentele de mult trecute faţă de femei, sau să-şi descătuşeze amintiri prea intime pentru a fi lăsate să iasă la lumină, ăsta era un mod prostesc de a-ţi petrece timpul.

Chiar în clipa aceea Teddy şi tânăra domnişoară Widmeyer trecură exact prin faţa lui. Teddy nici nu-şi observă măcar tatăl, atenţia fiindu-i cu totul ocupată de dans şi de partenera lui.

Mikolai îi privi pe cei doi cu îngrijorare. Trupurile le erau foarte aproape. Braţele ei i se agăţau de gât, iar ale lui i se proptiseră fără să se mai dezlipească de pe şolurile ei. Olive urmărea pasul cu reţinere şi totuşi sânii îi tresăltau simţitor, frecându-se de pieptul lui Teddy, iar volanul fustei lăsa să se vadă mai mult decât doar un pic din picioarele elegant acoperite de ciorapi.

Sprâncenele i se adunară. Mikolai îşi urmărea fiul ţinând în braţe o tânără atrăgătoare. Era tată. Şi-şi făcea griji.

Îşi amintea de propriile-şi porniri tinereşti, pe care le încercase alături de Lida, şi-şi putea imagina ceea ce fiu-su, încă radiind de satisfacţia unei binemeritate victorii la fotbal, încer-

ca fiind atât de aproape de trupul moale şi ademenitor al unei fete crude încă şi nevinovate.

Acum sosise vremea pentru Teodor să trăiască dorinţa şi iubirea. Mikolai nu încerca să-i nege acest drept. Şi totuşi, ca tată, îşi făcea griji. Un tată nu se putea abţine să nu-şi facă. Mikolai îşi dorea atâtea pentru băiatul lui. Pusese o afacere pe picioare pentru el. Şi voia să i-o dea în primire ca pe un dar. Teodor nu părea însă nerăbdător s-o primească. Părea să tânjească după alte lucruri. Lucruri neobişnuite. Colegiul. Călătorii. Şi dacă asta era ceea ce-şi dorea Teodor, va avea grijă ca visul să i se împlinească.

Câteodată Mikolai se întreba de ce singurul lui vlăstar trebuia să arate înclinaţii atât de diferite faţă de cel care-i dăduse viaţă. Era pur şi simplu în firea lucrurilor. Şi un tată bun nu încerca să schimbe cu forţa firea fiului său. Mikolai voia ca el să aibă parte de tot ce nu-i fusese dat la rândul său să aibă. Şi încă pe deasupra, de lucruri de care nici nu ştia. Le voia pe toate pentru Teddy.

În timp ce tinerii se învârteau în ringul de dans, Mikolai îl urmărea pe fiul său lipindu-şi strâns trupul de cel la fel de tânăr şi fierbinte al domnişoarei Widmeyer. Dragoste. Dorinţă pătimaşă. Mikolai dorea toate astea pentru fiul său.

Dansul luă sfârşit şi tinerii bătu... politicos din palme. Mikolai se alătură şi el plauzelor. Consideră de datoria sa să-ncline respectuos din cap spre şeful orchestrei, Abe Hulbert. Abe lucra pe postul de cărămidar pe şantierul lui. Să-i recunoască talentul, era cam acelaşi lucru

cu a-şi manifesta aprobarea personală. Hulbert acceptă aprecierea nerostită a şefului cu mândrie şi, într-o manieră elegantă, începu apoi să bată ritmul unei alte melodii săltăreţe.

Mikolai îşi întoarse încă o dată atenţia spre ringul de dans. Spre surprinderea lui, o văzu pe miss Widmeyer condusă în dansul de doi cu doi de fundaşul Parks. Fiu-su, Teddy, fără parteneră, o luase spre el.

– Ce Dumnezeu pe lumea asta ar putea face un tânăr în putere să lase o frumuseţe ca miss Widmeyer în braţele lui Parks? îşi întrebă fiul când îi ajunse alături.

Acesta ridică din umeri şi zâmbi.

– Mi-am zis c-ar fi mai bine să-mi verific tatăl cărunt şi pe cale să chelească, să mă asigur că-şi vede de treabă şi că ştie ce-are de făcut, spuse.

Mikolai pufni pe nas într-un mod care-ar fi fost luat drept nemulţumire de oricine altcineva în afară de fiul său.

– Poate c-o fi început să-mi încărunţească părul, dar de căzut nu-mi cade. Şi-mi văd de treabă, aşa cum m-ai rugat. Cât despre ce-am de făcut, spuse, cred că taţii nu-s făcuţi să priceapă tineretul din ziua de azi.

Teddy dădu din cap c-un zâmbet provocator pe buze.

– Asta-i foarte adevărat. Ceea ce *voi* nu ştiţi n-o să ne facă *nouă* rău.

Un alt cuplu defilă prin faţa lor. Un alt tânăr care stătea aplecat şi-şi strângea partenera în braţe mai mult decât permitea buna cuviinţă. Iar ea, părând să nu-şi dea câtuşi de puţin seama de poziţia delicată în care se afla, continua să râdă şi să bată cu putere pasul

în ritm perfect cu muzica care răsuna zgomotos peste întregul pavilion.

- Dansează cam prea aproape. ţinu Mikolai să scoată în evidenţă.

- Aşa se face, răspunse Teddy. Asta-i ultimul răgnet, să te lipeşti şi să te ţii aşa strâns.

- Cred că nu-i periculos să stai lipit de-o fată când te priveşte toată lumea, spuse Mikolai.

- Din cauza muzicii devine totul cum trebuie, explică Teddy. Să-ncerci să faci mişcări ca astea fără s-auzi ritmul ăsta, este calea cea mai sigură pentru un individ să iasă pălmuit.

- Aşa mi-am imaginat şi eu, îi răspunse taică-su.

- Cred că de-asta mulţumim Domnului pentru muzică.

Tată şi fiu, izbucniră amândoi împreună în râs, înţelegându-se reciproc.

- Şi cum Dumnezeu se-nvaţă să dansezi aşa? îl întrebă Mikolai.

- Este-o mişcare sincopată, tată, răspunse Teddy. Te laşi pur şi simplu purtat de ritmul muzicii.

- Pe vremea mea dacă te lăsai purtat de muzică într-un asemenea hal, taţii fetelor ar fi fost după noi cu câte-un cuţit bine ascuţit.

Teddy râse în barbă.

- Atunci nu-i prea diferit de vremurile noastre, spuse. Toţi pe care i-am auzit fac glume cu taţi scoşi din minţi care aleargă cu puşca după tine.

Mikolai dădu din cap, dar tonul îi deveni serios.

- Atunci ar fi bine să-ţi păstrezi sângele rece în privinţa asta, Teodor. O mireasă venită pe

neaşteptate ar putea însemna schimbări majore în ceea ce-ţi priveşte viitorul.

Roşind, Teddy scutură din cap.

– Este vorba numai de dans, tată, îi spuse. Olive şi cu mine, vreau să spun..., na acum, că-i aşa de drăguţă că mă sperie de moarte.

Mikolai sesiză sinceritatea care răzbătea în glasul fiului său şi-ncercă cu stângăcie să schimbe subiectul.

– Spune-mi şi mie mai multe despre ritmul ăsta sincopat. Ştiu că astea-s mişcări de dans, dar n-am mai văzut o aşa varietate. Ca să-ţi spun sincer, şi când eram tânăr îmi venea cam greu să stăpânesc şi cei câţiva paşi pe care-i aveau dansurile de-acasă, recunoscu el. Nu cred c-aş fi fost vreodată în stare să-nvăţ o serie aşa complicată de mişcări.

Teddy se-ntoarse să-şi privească prietenii care dansau mai cu luare-aminte.

– Mişcările vin pur şi simplu firesc, spuse. Când ritmul ajunge până la tine, dansul pune stăpânire pe trupul tău şi gata.

– Pare firesc poate pentru un tânăr, spuse Mikolai luând aminte fără invidie la graţia plină de forţă a tinereţii. Dar pentru un individ ca mine, care s-a mai trecut ceva, nu cred că mai este ceva care să vină aşa de firesc.

– C-o femeie în braţe, spuse Teddy, n-ar fi surprinzător deloc să te simţi iarăşi tânăr.

Mikolai aruncă o privire rapidă spre fiu-su. Acesta îl privea cu nişte ochi mari şi curioşi.

– O femeie?

Privirile i se reîntoarseră, a câta oară oare, spre ringul de dans. Era îngrozit de ceea ce credea că-i sugerase fiu-su. Prietenia cu propriu-ţi copil era foarte bună şi frumoasă, dar

un bărbat în banca lui n-avea să-şi caute niciodată o companie feminină printre domnişoarele din anturajul fiului.

– Astea sunt doar nişte fetişcane, Teodor, spuse într-o şoaptă ce era menită să-i mascheze şocul. Dacă ar fi să invit la dans pe vreuna din ele, m-aş aştepta ca taică-su să vină după mine cu una din puştile de care pomeneai.

– Nu voiam să spun... Nu mă refeream la vreuna din fete, tată. Mă refeream la o femeie, o femeie de vârsta ta.

– O femeie de vârsta mea?

– Sigur, sunt şi doamne mai în vârstă pe-aici. De ce nu-ţi cauţi una să te-nvârţi cu ea puţin prin ringul de dans?

Mikolai îşi scutură capul, într-un mod ce părea definitiv.

– Dansatul, ca şi dragostea, sunt pentru cei tineri.

Capitolul 8

Soarele după-amiezii târzii se lăsa jos spre linia orizontului când Mikolai dădu o mână de ajutor directorului Shue să aprindă felinarele japoneze. Tinerii abia dacă se opriseră din dansat pentr-o scurtă pauză şi asta când orchestra declarase că nu mai poate. Se adunaseră în grupuri mari şi zgomotoase în jurul meselor cu de-ale gurii.

Din spatele unei astfel de mese o zări şi Mikolai pe Gertrude Barkley. Purta încă costumul acela de-un roz stins şi pălăria atât de trăsnită. Costumaţia o făcea să pară foarte la modă şi plină de viaţă. Iar privirea aceea ruptă de realitate îi dădea un aer interesant. Şi acel *interesant* atrăgea atenţia lui Mikolai Stefanski mai mult decât o făceau acel „la modă" sau „plin de viaţă".

– Vă distraţi bine, miss Gertrude? o întrebă pe când muzica reîncepea şi tinerii se îndepărtau în grabă de lângă platourile cu rulouri şi saleuri.

Tresări auzind pe cineva că vorbeşte lângă ea.

– Oh, domnule Stefanski, spuse. Mi-e teamă că m-aţi prins dormind în post. Ei bine, nu chiar dormind. Mă gândeam la cartea mea, îi spuse.

- Ah! Silaba fusese rostită într-o respirație largă care-o făcea plină de înțeles. Atunci vă rog, continuați, pentru că și eu, asemenea dumneavoastră, aștept cu nerăbdare următorul capitol din saga familiei Du Pree.

Gertrude făcu ochii mari.

- Mi-ați citit cărțile, domnule Stefanski?

- Mă tem că nu, răspunse dând cu părere de rău din cap. Am reușit să-nvăț să citesc oarecum în engleză, dar nu suficient de bine ca să parcurg o carte întreagă.

Îl privea de aproape. Totdeauna părea să-l privească așa. Era răscolitor.

- Atunci de ce sunteți așa nerăbdător pentru noua mea carte, îl întrebă c-o intensitate surprinzătoare.

Expresia îi era la fel de serioasă, dar vocea îi deveni ceva mai relaxată.

- Nu prea sunt multe distracții în orașul ăsta, miss Gertrude. Și cărțile dumneavoastră sunt singurele care-i fac pe oamenii de pe-aici să mai vorbească și despre altceva decât despre sport.

Îi zâmbi. Cu zâmbetul acela larg, din toată inima, pe care-l asociase dintotdeauna cu miss Gertrude.

- Dar sunteți un mare admirator al sportului, domnule Stefanski.

- Da, dar și-unui prinț care mănâncă fazan în fiecare zi, mirosul nu-i mai spune nimic.

Râse tare auzind răspunsul și asta-i făcu plăcere.

- Și ce v-aduce în seara asta la bal? îl întrebă în maniera ei fermecătoare, care făcea cea mai superfluă dintre conversații să capete

importanţă. Participaţi des la seratele astea ale liceului?

– Eu? Părea surprins. Ei bine, miss Gertrude, nu obişnuiesc. Asta este prima. Şi sunt aici pentru că nepoata dumneavoastră şi fiul meu n-au vrut s-accepte nici un fel de refuz.

Gertrude râse în hohote.

– Aici nu pot decât să fiu de acord. Eu însă tot sunt de părere că nepoată-mea ar fi trebuit să-şi cheme părinţii să supravegheze în loc de mătuşi-sa, dar pretinde că taică-su este-un încuiat şi că nu-l vrea pe aici.

– Şi ce Dumnezeu ar vrea să-nsemne încuiatul ăsta?

– Nu prea am idee.

Dădu din cap făcându-şi buclele tăiate scurt să-i joace în jurul feţei într-un fel atrăgător.

– Presupun că asta nu-i ceva *trăznet*, spuse Mikolai pe-un ton solemn.

Pufni iarăşi în râs.

– Nu, n-aş prea crede.

– Ei bine, despre orice-ar fi vorba, observă maliţios şi sperând s-o facă să râdă din nou, şi George Barkley este-aşa, mă simt deja convins că nu-mi doresc să fiu şi eu.

Râse într-adevăr şi din tot sufletul. Atât de mult încât capetele începură să se-ntoarcă. O văzu înghiţindu-şi intimidată râsul, făcându-se că-şi drege glasul.

– Asta este motivul pentru care nu v-aţi alăturat Cercului Mistic? Pentru că George Barkley se roagă ca un apucat să-i devină Calif Suprem?

Pentru câteva clipe Mikolai nu spuse nimic. Rămase privind-o pe Gertrude, urmărind cum

i se înroşeau obrajii pe măsură ce realiza. Răspunse fără s-o pună la inimă:

– Am prea puţin timp pentru cluburile mondene, iar Cavalerii Cruciaţi ai Cercului Mistic nu prea par toleranţi faţă de un imigrant.

Zâmbetul Gertrudei dispăruse cu desăvârşire şi era înlocuit de-o expresie de vinovăţie. Era bine cunoscut că o mulţime dintre aceste cercuri şi societăţi îşi făcuseră o regulă secretă din a ţine la distanţă tot ceea ce era de altă rasă şi religie. Cu tot amuzamentul pe care-l împărtăşiseră, Gertrude uitase că Mikolai, deşi devenit atât de mult o parte a oraşului Venice, în anumite privinţe va rămâne pentru totdeauna un intrus.

Asta nu-i pricinuia lui Mikolai Stefanski cine ştie ce preocupare. Aceste reguli nerostite care-l alungau din înalta societate a micuţului oraş vor fi totdeauna prezente în ceea ce-l privea. Dar Teddy nu va fi şi el expulzat! Teddy al lui era la fel de american ca toţi ceilalţi. Şi ăsta era singurul lucru care conta.

Gertrude era în mod evident îngrozită de ceea ce spusese. Îi vedea tulburarea şi se grăbi să i-o alunge din suflet. În felul ei, alegând să rămână o domnişoară bătrână şi să devină scriitoare, era o paria în aceeaşi măsură ca şi el. Nu voia să o lase să sufere nici o clipă din cauza rigidităţii unei societăţi care îi suporta şi ei prezenţa doar cârtind întruna.

– Vreţi să-mi acordaţi un dans, miss Gertrude?

Era surprins de propriile-şi cuvinte. N-avusese deloc intenţia să danseze în seara aia. Şi

în mod sigur nu cu o parteneră ca miss Gertrude, dar orchestra cânta acum o schottische, un dans scoțian care era o versiune ceva mai lentă a polcilor din tinerețea lui. Fără îndoială c-o puteau dansa, deşi el nu şi-o dorea.

– Oh, nu, nu pot, domnule Stefanski, spuse, cu obrajii înroşindu-i-se, gata să ia foc. Suntem, suntem aici ca să supraveghem.

Îşi dorise să-l refuze. Sperase c-o va face. Dar acum, c-o făcuse, era dezamăgit. Deodată îşi dori foarte mult să danseze cu ea.

– Oh, vă rog, miss Gertrude, spuse. Doar un tur în jurul pavilionului, doar să le arătăm tinerilor ăstora cum se face cu adevărat. Putem să o luăm ca pe un alt serviciu pe care-l facem societății.

Îşi întinse mâna spre ea, mâna lui mare şi urâtă de om care munceşte.

– Dați-ne şansa să încercăm, spuse.

Şi abia c-o vagă ezitare îşi puse degetele înmănuşate în palma lui. Cu acelaşi respect şi galanterie cu care-ar fi făcut-o orice gentleman din Sud care dansase cu una din frumusețile locului, Mikolai o conduse până la locul unde se dansa.

Ritmul schottische-ei era iute şi entuziast. Ghetele lui fine izbeau zgomotos podeaua de lemn şi fusta ei trandafirie i se învârtea în jurul picioarelor plină de exuberanță. Săltară amândoi de jur împrejurul spațiului de dans până când aproape li se tăie respirația. Dar motivul pentru care Mikolai se opri undeva în fața orchestrei era mai mult decât epuizarea.

– Nu vă lăsați, domnule Stefanski, îl îmboldi Abe Hulbert din orchestră.

– Nu-i asta muzica pe care-am dansat când eram flăcău, îi spuse c-o bună dispoziție reținută.

– Da, atunci ce ziceți de asta? îi aruncă Abe.

Spre totala lor surpriză, Abe își lovi bagheta de portativ până când dansul scoțian se poticni, apoi se stinse cu totul. În timp ce murmurele începură se se-audă din mijlocul dansatorilor, Hulbert mai dădu câteva indicații instrumentiștilor și deodată se înălțară sunetele unui vals.

Acordurile romanticului „După bal, iubita mea", melodie atât de îndrăgită pe vremea când părinții liceenilor ieșeau la dans, le era cunoscută lui Mikolai și Gertrudei ca atâtor altora. Pentru tinerii prezenți era, după cum se exprimau ei, „o fosilă". Pentru Mikolai muzica care-i reînvia trecutul. Îndrăgea cântecul ăsta așa cum îndrăgea toate melodiile lui Strauss. Le iubea și totuși o durere stranie îi apăsa pieptul.

Străfulgerarea unei amintiri îi sfâșie vălul eului conștient. Putea să-i vadă pe maică-sa și pe taică-su, *Matka și Tatus*, dansând încă o dată un vals, cerul senin al toamnei din Polonia deasupra capetelor lor, scripcarul hoinărind din sat în sat care le cânta. Era acolo și-i privea bătând din palme, alături de frații și surorile lui. Era tânăr și fericit, având toată viața în față. Și n-avea nici cea mai mică idee câtă tristețe și singurătate îi va aduce.

Melodia pe care-o cânta orchestra îi era la fel de familiară. Și era ca și cum trecutul ar

fi revenit brusc pentru a-l înfrunta, neîndurător. Familia lui, cei de-acelaşi neam, tinereţea lui, erau toate atât de îndepărtate. Trecutul nu mai putea fi regăsit vreodată. Greutatea de plumb ce-i apăsa sufletul era durerea de-a le fi pierdut.

- Domnule Stefanski, s-a întâmplat ceva? îl întrebă Gertrude.

Mikolai îşi coborî privirile spre chipul atât de cunoscut de lângă el. Trebuia să pară un idiot, îşi spuse. Stând în mijlocul ringului de dans pierdut în amintiri ca un bătrân cu mintea slabă. Adunându-se, alungă gândurile care nu-i dădeau pace şi se întoarse spre Gertrude, aplecându-se cu graţia unui rege peste mâna ei.

- Norocul care mi-a surâs m-a lăsat împietrit, miss Barkley, spuse. Cred că dansul ăsta este special pentru noi.

Roşi la fel de atrăgător ca o tânără fată.

- Credeţi c-ar trebui să valsăm? Suntem doar supraveghetori.

- Pot doar să-mi închipui că dansul ăsta a fost scris pentru supraveghetori, spuse. Şi dumneavoastră, miss Barkley, nu sunteţi dintre cele care să lase să treacă un asemenea dar pe lângă.

- Fără îndoială, aveţi dreptate, admise râzând aproape înveselită. O asemenea ocazie este aşa rară, încât nu trebuie s-o irosim, spuse. S-ar putea să nu mai avem alta.

Cu o grijă cu totul deosebită îi luă mâna înmănuşată într-a lui şi şi-o puse pe cealaltă pe talia pe care-o simţea surprinzător de subţire. Avea proporţii perfecte, îşi dădu seama. Nu era nici prea mică, ca să trebuiască să se

aplece spre ea, nicl prea înaltă, ca să-şi amintească de flecare dată să stea drept. Formele, deşi nu din cele care să câştige aprecierea imediată a unui bărbat care să-şi fi aruncat întâmplător privirea asupra ei, erau feminine şi bine conturate. Schimbările inevitabile cu vârsta îi îndulciseră rotunjimile, neteziseră unghiurile, o făcuseră infinit mai ademenitoare. Mikolai simţi o dorinţă bruscă de-a şi-o apropia.

Erau aproape, se părea chiar foarte aproape, când începură să alunece în mod impresionant pe podea. Paşii de vals erau aceeaşi peste tot, dar felul în care îi învăţase Mikolai în Polonia îi făcea să pară mai uşori decât era obişnuit în Missouri.

Gertrude se adaptase imediat plutirii care-o purta. Era la fel de uşor s-o conduci la dans cum era să respiri. I se părea ciudat de familiar s-o ţină în braţe; de parcă ar fi exersat o viaţă întreagă să se mişte în armonie unul cu altul. Părea atât de uşor; venit de la sine.

Mikolai îşi coborî ochii spre faţa ei. Buclele-i tăiate scurt, dese şi închise la culoare, îi tresăltau în jurul obrajilor. Aroma de apă de trandafiri care i se ridica din plete îi era familiară şi totuşi continua să-i trezească plăcerea. Era aprinsă la faţă în mod atrăgător şi-i zâmbea încântată. Îi făcuse plăcere luând-o la dans. Se bucura de asta. Se temuse că faptul că-i sărutase mâna, un gest făcut din pură prietenie din partea lui, o va face să se îndepărteze de el. Nu era aşa. Şi de fapt i se părea că, deşi dansau la distanţa respectabilă de-un braţ unul de altul, nu exista nimic care să-i separe şi nimic care să existe pe lume în afara

lor. Uită de ochii neiertători ai cucoanelor din oraş care-i măsurau speculând orice gest. Şi de tinerii exuberanţi din jur, care acceptau cu toleranţă valsul demodat şi aşteptau un dans mai viu să înceapă. Uită şi de amintirile triste, care-l sufocau, pe care muzica asta le trezise în inima lui. Uită că avea aproape patruzeci de ani. Şi că romantismul şi pasiunea erau pentru cei tineri. Era puternic şi elegant şi plutea de-a lungul şi de-a latul podelei, ţinând o femeie încântătoare în braţe. A cărei rochie i se răsucea în jur cu graţia unei rochii de bal. Atât de dulce, atât de apropiată, atât de sensibilă încât nu se putea stăpâni. Se îndrăgosti de ea.

Ceea ce fusese în Parcul Monumentului fusese un simplu dans între prieteni, ţinu Gertrude să-şi reamintească. Nimic din dramatismul sau pasiunea din romanele ei. Dar fusese plin de strălucire. Gertrude se bucurase de el. Era departe de grandoarea Casei Carlisle. Şi poate că domnul Stefanski nu era un cavaler elegant, dar era mai mult decât abia atrăgător. Şi dansa chiar bine şi, în maniera lui europeană, era chiar romantic. Asta fusese o surpriză. Totul fusese o surpriză şi o bucurie cu totul deosebită. Gertrudei îi venea să-şi strângă braţele în jurul trupului. Fusese în

braţele lui, cu adevărat în braţele lui. Şi fusese mai bine decât în orice închipuire a ei.

Îngâna melodia în timp ce-şi îngăduia luxul să retrăiască fiecare clipă a dansului. Se scuzase retrăgându-se şi acum se îndrepta spre masa cu băuturi şi mâncare.

Le furnizase iar prilej de scandal, asta o ştia, fără nici un dubiu. O scoţiancă, era deja ceva rău, dar un vals! Era bucuroasă că George nu fusese acolo s-o vadă. Ar fi luat-o iarăşi la rost. Oh, bineînţeles, asta făcea tot timpul şi nu se lăsase niciodată intimidată prea mult. Dar n-ar fi vrut să-i strice momentul. Nu voia să-şi aducă aminte de el ca de-un alt gest deplasat care-i indispusese fratele. Fuseseră clipele ei de glorie, în braţele lui Mikolai Stefanski. Voia să le păstreze în amintire aşa, pentru totdeauna.

George fără nici o îndoială că va auzi totul. Ar fi fost mai bine, hotărî, să-şi pregătească cât mai repede autoapărarea. Cu asta în minte se retrase la adăpostul relativei obscurităţi a locului unde doamnele serveau punch şi prăjituri. Prezenţa ei acolo va da de înţeles că nu era preocupată de ceea ce se întâmplase. De asemenea, va obliga amatoarele de bârfă să aştepte până va ieşi din raza lor.

Dansul ritmat, cu paşi repezi, care tocmai era cântat de orchestră, se bucura de popularitate printre tineri. Ringul era acum aglomerat de amatorii neobosiţi de mişcare. Nevrând să treacă prin mijlocul grupurilor, Gertrude o luă în jos pe trepte, afară din pavilion şi ocoli clădirea până pe partea cealaltă.

Seara era rece, dar în mod plăcut, iar întunericul se instalase de-a binelea asupra lor.

Aruncă o privire spre labirintul de alei ce duceau spre interiorul parcului. În timpul zilei erau locuri de plimbare ce atrăgeau copiii însoţiţi de părinţii lor. Dar astă-seară locul părea un tărâm interzis şi exclusiv rezervat.

Zâmbi în sinea ei. În romanele ei aceste poteci vor deveni locuri secrete pentru iubiţii ce se întâlneau la lumina stelelor. Dar, aici, în Venice, Missouri, erau simple alei neluminate ce străbăteau Parcul Monumentului.

Gertrude se gândea încă cu bucurie şi seninătate la Mikolai şi la dansul lor, când se apropie prin spate de masa cu de-ale gurii. Iedera deasă care dădea răcoare părţii vestice a pavilionului în timpul zilelor de vară îi ascundea acum venirea.

Când îşi auzi numele rostit, rămase pe loc, nemişcată. Sunetul vocilor era foarte clar.

– Aşa ceva n-am mai văzut în viaţa mea, declară Oleander Wentworth sotto voce. Să flirteze cu imigrantul ăsta de Stefanski, bătând podelele astea de la un cap la altu', de parcă de-asta ar fi fost aici.

– Oh, Doamne, oh, Doamne! se auzi Claudy Mitts, aproape copleşită de emoţie.

– Tu ai crede că femeia asta ar putea avea bunul simţ să-şi vadă lungul nasului, comentă Naomi Pruitt. Dar Gertrude Barkley n-are pur şi simplu nici un fel de limite când vine vorba de prost gust şi purtare scandaloasă.

– Oh, Doamne, oh, Doamne! continuă Clandy să se văicărească.

În spatele cortinei protectoare de iederă, Gertrude stătea şi dădea din cap. Şuşotelile şi începuseră deja. Şi nu sfârşise dansul decât cu vreo cinci minute în urmă. Îşi strânse

buzele hotărând să adopte o poziţie filosofică despre toată treaba asta. Îi intrase în obişnuiţă să fie gazul turnat pe focul bârfelor din Venice, Missouri şi, sincer vorbind, îi păsa prea puţin. Să dea cucoanelor ăstora motiv să se-ambaleze şi să toace, devenise pentru ea aproape o datorie, îşi spuse. Cu toate astea, nu-i făcea plăcere.

– Şi modul în care-i zâmbea bărbatul ăla, continuă Oleander. Fără pic de demnitate şi de-o indecenţă crasă.

– Eşti prea îngăduitoare cu ea, îi spuse Naomi. Domnul, deşi străin şi fără-ndoială de proastă condiţie prin naştere, este la fel de conştient ca şi noi de ceea ce-nseamnă purtare necuviincioasă. Trebuie să se fi simţit prost din cauza comportamentului ei necuviincios faţă de noi toţi ceilalţi. L-ai mai văzut vreodată să aibă asemenea expresie întipărită pe faţă?

– Nu, nu l-am văzut, răspunse Oleander.

– Nu, niciodată, căzu şi Claudy Mitts de acord.

– Ce vă spuneam eu, replică Naomi. Nefericitul ăsta încerca să-i mai atenueze şi el cât putea din purtarea ei scandaloasă.

Gertrude ridică o sprânceană auzind. Să-l apere pe Mikolai Stefanski împotriva *ei*, asta era o chestie serioasă, îşi spuse.

– Doamnelor, vă rog, vă rog, le întrerupse Amanda Ponder, soţia doctorului. Cred că interpretaţi greşit situaţia.

Celelalte cucoane amuţiră imediat. Ca soţie a doctorului, mamă a patru băieţi mai curând efeminaţi şi ca femeie de-o reputaţie fără cusur, cuvintele şi părerile doamnei Ponder nu put ،u fi lăsate uşor de-o parte.

– Cred c-ați fost prea necruțătoare cu miss Barkley.

Dincolo de zidul de iederă, Gertrude zâmbi. Nu și-o imaginase pe Amanda Ponder ca pe-o înflăcărată apărătoare a ei. De fapt, femeia îi dăduse întotdeauna impresia că nu putea s-o sufere. Asta poate din cauză că doctorul își petrecea o grămadă de vreme plictisind-o pe Gertrude cu cartea aia îngrozitoare a lui despre predispozițiile genetice, pe care-o scria. Nevastă-sa fără îndoială că nu aprecia faptul că o considera pe Gertrude colegă de breaslă. Odată Amanda îi sugerase chiar că scrisul unei cărți este o treabă de bărbat și c-ar fi fost nesănătos pentru o femeie cu o constituție delicată.

Dar se părea că-și schimbase părerea și Gertrudei îi făcea plăcere s-o audă luându-i apărarea.

– Au vrut să danseze doar o simplă schottische, spuse Amanda Ponder doamnelor. Doar n-a fost vina Gertrudei că orchestra a schimbat dansul când se afla în mijlocul melodiei.

Tonul femeii era neafectat și sincer.

– Și chiar în timpul valsului s-a purtat perfect decent.

– Mulțumesc cerului pentru asta, declară Oleander pufnind cu dezaprobare. Doar n-am pus în cârca femeii faptul că orchestra a-nceput s-o dea spre zgomotele astea oribile ce ne-asurzesc. N-o să le-acord cinstea de-a le numi muzică.

– Și fără îndoială că asta avea în minte pentru pasul următor, spuse Naomi. Să poarte niște culori care s-ar potrivi infinit mai bine unei femei care să aibă jumătate din anii ei

şi să se dea-n spectacol pe ringul de dans de parcă-ar fi fost printre cei tineri.

– Oh, Doamne, oh, Doamne! adăugă iarăşi Claudy.

– Pot să pun mâna-n foc că femeia asta se crede una din eroinele alea romantice din romanele ireverenţioase pe care le scrie.

– Asta mi s-ar părea foarte firesc, o aprobă Oleander. Totdeauna mi-am spus că întâi trebuie să-şi dorească cu ardoare o asemenea viaţă de ruşine ca să poată scrie despre ea cu atâta uşurinţă.

– I-aţi citit cărţile? o întrebă doamna Ponder cu o şoaptă scandalizată.

– Oh, Doamne, oh, Doamne!

– Bineînţeles că nu, răspunse Oleander. Dar toată lumea ştie ce-i în ele.

– Da, se băgă şi Naomi, de parcă ideea deabia i-ar fi dat prin cap. Trebuie că scrie despre lucrurile pe care ar vrea să le facă, dar pentru care n-a avut niciodată ocazia pentru că este păzită de-aproape de familia ei, domnişoară bătrână cum este.

– Exact aşa este, o aprobă doamna Ponder. Oleander se-mbăţoşă ţâfnoasă.

– Este pur şi simplu un scandal şi George Barkley ar trebui să pună un punct la toate astea, afirmă cu convingere.

– Oh, da' nu-ţi dai seama, continuă doamna Ponder, că ar trebui mai curând compătimită decât ţinută din scurt?

– Compătimită? întrebară cele trei surprinse.

Auzind, Gertrude simţi cum i se zbârleşte părul pe ceafă.

– Da, bineînţeles, spuse Amanda. Că se duce la frizer să-şi taie părul, că poartă hainele

astea ţipătoare, dansul, toate fac parte din aceeaşi treabă, ştiţi?

- Parte din ce? întrebă Claudy Mitts.

- Ei, din *schimbare.*

Doamna Ponder şopti cuvântul, dar pentru femeile din jur ca şi pentru Gertrude care se afla dincolo de perdeaua de iederă, fusese perfect auzibil.

- Ohhh...

Toate cucoanele scoaseră o exclamaţie care lăsa să se-nţeleagă c-au priceput şi că au înţelegere pentru aşa ceva.

- Dar este destul de-n vârstă pentru asta? întrebă Oleander.

- Oh, bineînţeles, o asigură Amanda Ponder. Este bine ştiut că femeilor care niciodată, ei bine, ştiţi, n-au dat rod, li se întâmplă mai devreme.

- Aşa am auzit şi eu, spuse Naomi.

- Şi-i absolut adevărat, spuse Amanda. O soţie de doctor ştie lucrurile astea, credeţi-mă.

- Doctorul a spus că trece prin *asta*? o întrebă Oleander c-o şoaptă plină de curiozitate.

- Nu, nu în atâtea cuvinte, răspunse Amanda eschivându-se. Un doctor trebuie să păstreze bineînţeles secretul profesional.

- Bineînţeles.

- Da' după douăzeci şi şapte de ani pot să-l citesc destul de bine, ştiţi ce vreau să zic.

- Ştiţi de fapt tot ce face, o aprobă Naomi.

- Şi asta explică multe, spuse Amanda.

- Oh, da, într-adevăr explică.

Erau cu toatele de acord.

- Oh, Doamne, oh, Doamne! se miorlăi iarăşi Claudy Mitts.

- Săraca creatură, spuse Oleander cu amă-

răciune în glas. Cred că stă-n datoria noastră creştinească să-i iertăm ieşirile necontrolate. *Schimbarea* poate fi atât de neplăcută. Eu însămi am zăcut la pat vreo şase luni. Bineînţeles, am avut dintotdeauna o constituţie mai delicată.

– Oh, dragă, da. Oleander a fost totdeauna sensibilă, îi susţinu Claudy spusele.

– Şi pentru o femeie care n-a fost niciodată măritată, adăugă Amanda, poate fi mai mult de-atât. Să ştii că în cele din urmă tinereţea a trecut pe lângă tine şi că tu ţi-ai irosit rodnicia cu care-ai fost menită.

– Oh, Doamne, oh, Doamne!

– Sărmana Gertrude, declară cu înalt dramatism Amanda Ponder. Tinereţea este-acum pentru ea doar o lumină palidă rămasă undeva în urmă şi n-are nici copii, nici nepoţi. Şi-a trăit traiul şi şi-a mâncat mălaiul. Acum priveşte spre-un orizont pustiu.

– Oh, Doamne, oh, Doamne!

– Ar trebui să fim mai înţelegătoare, trase doamna Ponder concluzia.

– Cred că s-ar cuveni să fim, o aprobă Oleander. O asemenea perspectivă ar descumpăni orice femeie.

– Şi Gertrude Barkley nici n-a fost vreodată prea cumpănită, adăugă Naomi Pruitt cu venin.

În spatele iederii, Gertrude stătea ca împietrită, palidă la faţă ca un mort. Inima îi bătea cu putere. Adevărul nu-i putea servi drept adăpost. Fusese, cam cu un an în urmă, să-l vadă pe Doc Ponder, în legătură cu problema ei *femeiască*. Ciclul îi era schimbător şi neregulat. Sperase să primească alt răspuns decât cel pe care-l bănuia, dar doctorul nu găsise

altceva de spus. Erau semnele timpurii ale schimbării, îi spusese. Expresia îi fusese compătimitoare, dar ea n-avea nevoie de milă. Îi acceptase diagnosticul şi cursul firesc al naturii cu o eleganţă calmă. Dar nu se aşteptase să-şi audă cele mai intime probleme discutate de Societatea Algonquin.

Să fi fost o altă zi, alt moment, Gertrude ar fi ridicat probabil din umeri în faţa unor asemenea cuvinte răutăcioase şi bârfe usturătoare. Dar furia, frustă şi perfect îndreptăţită, îi atinse repede punctele vulnerabile. Acele locuri pe care neprevăzătoare şi le expusese din nevoia de-a fi ţinută în braţe de bărbatul pe care-l iubea. Femeile astea o compătimeau. Începu să tremure, deşi aerul serii nu era atât de rece. O compătimeau. Încă o dată cuvintele lor îi răsunară în minte. Şi se simţi cuprinsă de milă faţă de ea însăşi.

Cărţile *reprezentau* viaţa ei. Trăise cu adevărat *prin* ele. Erau singura realitate care rupea monotonia apăsătoare care devenise viaţa ei. Îşi *irosise rodnicia cu care fusese menită*, fiind îndrăgostită timp de şaptesprezece ani de un bărbat care nu-i dăduse nici cea mai slabă scânteie de speranţă sau semn de înţelegere.

Întoarse spatele pavilionului şi începu să meargă. Cât de multă dreptate aveau. Numai de-ar fi ştiut. Se descotorosise de propria-i viaţă punând frânturi din ea în poveştile pe care le scrisese. Se descotorosise pentru că nu era nimic acolo care să merite păstrat, nimic care să se fi împlinit. Oamenii erau morţi după poveşti. Ele aduc cititorului noutate şi plăcere. Dar nu de-asta le scrisese. Ci pentru a umple un gol imens care se căsca în propria-i exis-

tenţă. O existenţă tipică pentru mătuşa domnişoară bătrână dintr-un orăşel ca oricare altul din Missouri. O existenţă ca multe altele asemenea, lipsite de viaţă şi dragoste şi pasiune. N-avea nici una din astea, aşa că le inventase.

Înghiţi cu greu, simţind cum ochii i se umplu de lacrimi.

Se păcălea zilnic spunându-şi că drumul pe care şi-l alesese era cel pe care şi-l dorise. Numai în orele cele mai târzii ale nopţii putea admite că nu fusese alegerea ei să rămână nemăritată, privată de bucuria de-a fi mamă, ci mai curând lipsa unei alegeri. Singurul bărbat pe care-l iubise n-o ceruse niciodată. Dar era mai rău de-atât. Dacă ar fi rămas domnişoară bătrână doar pentru că dragostea îi fusese neîmpărtăşită, s-ar fi putut vedea ca pe-o eroină. Adevărul era infinit de înjositor.

Bărbatul pe care ea şi-l dorise n-o ceruse niciodată. Mai mult, n-o ceruse niciodată nici un bărbat. Nici un gentleman respectabil nu venise să-o ceară cum se făcea, n-o curtase nici un cavaler, nici măcar vreun fermier de prin preajmă. Nu existase şi nu va exista nici o aventură în viaţa ei; niciodată. Nici un sărut, o atingere, o îmbrăţişare care s-o facă să tremure. Nu va exista nici o comuniune fizică cu o altă fiinţă umană. Nu vor exista niciodată copii.

Îi scăpă un icnet înfundat. Crezuse că era mulţumită cu asta. Îi avea pe Claire şi Lester; destul, îşi spusese. Era mai mult decât aveau multe femei norocul să aibă. Să fii alături şi să vezi doi copii sănătoşi cum cresc şi intră-n viaţă, asta era un dar măreţ şi nepreţuit. Chiar dacă cei doi nu o vor chema niciodată mamă.

Şi-l mai avea pe domnul Stefanski, dragul de Mikolai. Locuia chiar alături şi-l putea vedea în fiecare zi plecând şi venind. Îi putea vorbi din grădină. Puteau râde împreună de frate-său, George.

Şi mai erau cărţile. Acele dulci creaţii ale imaginaţiei, unde viaţa şi dragostea erau două principii inseparabile şi toate lucrurile se rezolvau cum era mai bine pentru toţi. Cei care meritau erau onoraţi, iar mizerabilii îşi primeau pedeapsa. Cei care doreau dragoste o găseau şi rămâneau neclintiţi în ea, până la sfârşitul sfârşitului.

Lumea reală nu găsise însă de cuviinţă să-i acorde şansa pasiunii, a unui tovarăş de viaţă, a unui vlăstar al ei. Îşi promise să nu-şi mai plângă vreodată acea durere şi pierdere a ei. Dar faptele erau necruţătoare, simple şi sigure. Nu va fi nevasta nici unui bărbat. Nu va fi iubita nimănui. Nu va ţine nici un băieţel mic cât o păpuşă la sânul ei şi nu-şi va ridica privirile spre ochi care s-o privească plini de adoraţie pentru a şopti: „Ţi-am născut un copil, un dar al trupului meu, un simbol al dragostei noastre". Asta n-o va spune niciodată. Pântecul îi e gol şi sterp. Dar ceea ce era mai rău, mai rău decât un pântec neroditor, era o inimă pustie. Şi-a ei era, acum şi totdeauna, un gol fără sfârşit.

Şi-atunci lacrimile începură să curgă, cu hohote care-o scuturau. Nu era încă bătrână, *schimbarea* abia dacă începuse să vină, dar bătrâneţea va veni. Şi n-o va putea întâmpina cu mai mult decât avea în ziua aceea. Era o domnişoară bătrână care se trecea, îndrăgostită

fără speranță de un bărbat pe care îl putea numi doar prieten.

Începu să alerge. Prinzându-și fața în mâini, o luă la fugă prin întuneric pe aleile pustii și neluminate ale parcului. Alerga de propriile-și gânduri. Fugea de propriile-și lacrimi. Dar nu putea scăpa de realitatea în care trăia.

Capitolul 9

Gândurile nu-i dădeau pace. Nu era ceva care să i se întâmple prea des. Mikolai o luă la plimbare, afară din pavilionul de dans plin de animaţie şi de strălucire, spre locurile mai întunecoase şi singuratice din jur. Îi făcuse plăcere dansul. Foartă multă plăcere. Miss Gertrude era la fel de uşoară când făcea paşii pe cât de însufleţită era în conversaţie. Dar clipa aceea în care văzuse adevărata faţă a lucrurilor, în care-şi simţise slăbiciunea şi ştiuse că o iubeşte, persista în sufletul lui. Nu încercă să-şi clarifice nebuloasa sentimentelor, ci doar să se elibereze de povara lor.

Bănuia că nu era ceva atât de neobişnuit ca un bărbat în perioada asta a vieţii să privească în urmă, să încerce să găsească acele plăceri care-i lipsiseră în tinereţe, dar lupta împotriva tentaţiei. Nu-şi mai putea permite acum să iubească. Dacă-ar fi fost să se-ndrăgostească, trebuia s-o fi făcut cu Lida.

Exaltarea asta nu putea veni decât din faptul de a-şi fi văzut fiul trecând pragul maturităţii. Când un bărbat îşi ia asupra-i datoria, dar şi ambiţia, de-a creşte un copil cum se cuvine, era de înţeles că atunci când această sarcină se apropia de sfârşit să nu-şi mai găsească locul. Viitorul pentru un bărbat care-a-

vea aproape patruzeci, şi avea o firmă şi o afacere sigură, nu mai era aşa de plin de neprevăzut ca la douăzeci. Dar în mod sigur nu era nici un motiv să devină melancolic. Şi să se imagineze îndrăgostit ar fi însemnat exact asta.

Îşi pipăi buzunarul după pipă, ca să descopere că nu era. Stupizenia gestului îl surprinse. Lăsase fumatul cu ani în urmă. Fumul părea să irite ochii micului Teodor. Şi terminase cu pipa la fel de uşor cum terminase cu multe alte lucruri care-i făcuseră plăcere. Renunţase la ele pentru copil. Poate c-o să reînceapă când fiu-su va fi plecat la colegiul ăla îndepărtat, undeva în Est. Poate că n-o va face.

Cu coada ochiului zări ceva mişcându-se la distanţă în întuneric, şi-şi întoarse privirile într-acolo. Sprâncenele stufoase i se încruntară. La început nu vru să creadă ceea ce vedea, sau să înţeleagă ceea ce credea. Miss Gertrude, care totdeauna atingea pământul cu atâta distincţie şi eleganţă, mergea acum grăbit, îndepărtându-se de pavilion. Îşi ţinea mâinile apăsate puternic pe piept, într-o poziţie care te făcea să crezi că încerca să-şi aline o inimă îndurerată. În timp ce o privea, paşii repezi i se transformară în fugă. O luase pur şi simplu la sănătoasa.

I se puse un nod ciudat în gât; era îngrijorat pentru ea. Ridică o mână pentru a o opri şi se gândi s-o strige, dar fără să mai cadă inutil pe gânduri, ştiu imediat că ar fi de neconceput să atragă atenţia asupra plecării ei. Imediat, ştiindu-i ţinta periplului, se grăbi după ea. Într-o anumită privinţă trebuia să o facă.

Lăsând în urmă luminile strălucitoare ale fe-

linarelor, zona devenea tot mai cufundată în noapte şi umbre. Luna era abia ca o seceră subţire pe cerul de toamnă, întoarsă ca o ceaşcă ce revărsa ultimii stropi de lumină în noapte. O luă grăbit prin întuneric.

Era deja la o distanţă bună în faţa lui când ajunse lângă labirintul de alei. Goale şi pustii, cu umbre ce fremătau, erau luminate doar ici şi colo de razele lunii care se strecurau printre crengile copacilor. Mikolai era cât se poate de conştient de rădăcinile, pietrele, denivelările acoperite cu pietriş ce i se întindeau la picioare, toate gata să-l dea peste cap la fiecare pas, dar nu slăbi ritmul nici o secundă. Ceva nu era în regulă; era foarte ne-n regulă cu Gertrude Barkley. Şi cumva era de datoria lui să îndrepte lucrurile.

Era într-un mic luminiş între tufe de bumbac, unde luna arunca un cerc de lumină, când o văzu. Alerga înainte orbeşte, ca apucată, de parcă diavolul în persoană i-ar fi fost pe urme. Se temea pentru siguranţa ei.

– Miss Gertrude! Miss Gertrude! o strigă în timp ce alerga. Miss Gertrude, sunt eu, Stefanski!

La început strigătele îi rămaseră fără răspuns. Dar ştiu exact clipa în care ea îi auzise vocea. Se oprise în mijlocul aleii şi se întorsese să privească în direcţia lui. Pălăria îi căzuse într-o parte, iar buclele scurte îi erau într-o dezordine nebună. Era destul de aproape ca să-i vadă expresia. Era îngrozită.

– Miss Gertrude, sunt eu, Stefanski! mai repetă o dată.

Imediat, dintr-o mândrie mai curând înnăs-

cută decât dobândită, îşi ridică bărbia şi-şi îndreptă pălăria.

Se întrebă deodată dacă-ar fi trebuit s-o urmărească. Nu-i era permis unei persoane, mai ales uneia ca miss Gertrude, să-şi aibă momentele de durere? În singurătate? Nu ştia ce-i provocase starea asta. Amestecul îi putea fi nedorit până în punctul de-a fi necivilizat. Dar simţise că trebuie s-o ia după ea şi-acum era aici. Şi n-avea de gând să plece fără să facă ceva care s-o ajute.

Continuă să se-ndrepte spre ea, dar pe măsură ce se apropie îşi încetini pasul. Îi lăsă timpul necesar să-şi şteargă lacrimile care-i înroşiseră ochii şi să încerce să-şi potolească tremurul nervos al buzelor.

- Miss Gertrude, v-am văzut alergând, îi explică. Rostea cuvintele încet şi rar, temându-se parcă să n-o sperie. Era îngrijorat.

- Oh, domnule Stefanski, nu trebuia să vă deranjaţi pentru atâta lucru, îi spuse c-o voce doar uşor gâtuită.

Îşi zvâcni capul într-o manieră aristocratică şi încercă să-şi compună un zâmbet de zile mari.

- Sunt cum nu se poate mai bine.

Era aprinsă la faţă, cu ochii umflaţi şi se ţinea băţos de dreaptă, impunându-şi autocontrolul.

- Era doar... doar...

Era în faţa ei acum. O privea direct în ochi. Era îndrăgostit de ea, dar îndepărtă gândul ăsta. Erau prieteni şi nu de azi de ieri. Şi dacă un bărbat nu-şi putea oferi sprijinul unui prieten, atunci la mai ce bun prietenia.

– Miss Gertrude, șopti. Nu pot să suport să vă văd plângând.

– Oh, prostii de femeie, dădu să-l liniștească.

Fața-i era ascunsă în umbră. Mikolai se mai apropie un pas pentru a o vedea mai bine.

– Dacă este ceva din ceea ce-am zis sau am făcut eu, miss Gertrude..., începu el.

– Dumneavoastră? Vocea îi suna îngrozită. Oh, nu, n-are legătură cu dumneavoastră. Ce v-a făcut să credeți că...?

Nonșalanța care-i răzbătea în voce se evaporă. Își acoperi gura cu mâinile împreunate și se-ntoarse dinspre el. Era tăcută, neliniștitor de tăcută în suferința ei. Se simțea neajutorat. Tresăltatul umerilor ei fu ceea ce-l făcu în final să treacă la acțiune. Acele suspine pline de jale îl trăgeau mai aproape.

– Miss Gertrude, vă rog, nu, spuse trecându-i stângaci o mână peste păr, lăsându-și apoi palma ușor pe umărul ei.

Îi stătea în spate, neștiind ce să spună sau ce să facă. Era în impas. Îl încercă senzația că n-are nici un pic de putere, senzație care i se potrivea atât de puțin. Fără apărare în fața intensității sentimentelor ei și a celor neobișnuite pe care le trăia el însuși.

În viața lui bine ordonată tranșa problemele în același fel direct, fără ocolișuri, în care-l folosise pentru a transforma pământul în cărămidă. Emotivitatea era pe cât de nedorită, pe atât de inoportună, așa cum era pietrișul în argilă. Și femeile, femeile erau pentru Mikolai numai emotivitate. Creaturi frumoase și delicate, prea înclinate spre sentimental ca să devină vreodată puternice. Și nu era obișnuit cu felul

ista al lor de-a fi. Nu ştia cum să-i facă faţă. Femeile cu care-avusese el de-a face te mai şi taxau cu încă ceva pe deasupra pentru fiecare manifestare afectivă. Şi-n mod sigur durerea nu era unul din sentimentele foarte cerute pe piaţă. Relaţia lui cu doamnele din societate era în cel mai bun caz distantă. Şi amintirea lipsei de răbdare pe care-o arătase faţă de lacrimile nevestii-si nu-i era de nici un sprijin.

Soră-sa, Edda, vărsase multe lacrimi din cauza vieţii ei nefericite. În nenorocirea ei se-ntorsese de mai multe ori spre el. Îi oferise un umăr consolator şi nişte urechi gata s-asculte.

Dar miss Gertrude nu era sora lui. Şi nici nevastă-sa. Să-i ofere ei consolare, asta da, era un lucru nou şi pentru care nu era în nici un fel pregătit. Raţiunea nu-i oferea nici un sprijin, aşa că lăsă inima să-l conducă.

– Scumpă Gertrude, îi şopti cu gura atingându-i părul. Fără să-şi lase timpul de a-şi face griji în privinţa propriilor gesturi, îi întoarse faţa spre el. Îşi petrecu braţele în jurul ei şi-o trase la piept ţinând-o strâns. Şşş, nu mai plânge, murmură. O să fie totul bine.

Într-un anume fel, îmbrăţişarea care încălca normele bunei cuviinţe era perfect îndreptăţită şi justificată. S-o ţină în braţe părea ceva în firea lucrurilor, aşa cum fusese şi în ringul de dans. Nu era nimic rău sau deplasat în a-i potrivi capul în scobitura umărului şi a-i mângâia uşor buclele moi, dându-le la o parte din ochi.

– Linişteşte-te, scumpa mea, scumpa mea dragă.

Tandreţea lui nu păru să-i uşureze imediat durerea, ci mai curând să i-o înteţească.

Hohotele îşi dădură drumul într-un şuvoi nestăvilit. Trupul îi tresălta de parcă încercările lui de-a o linişti rupseseră zăgazul sentimentelor undeva înăuntrul ei. Eşafodajul convenienţelor, care-o ţinuse întotdeauna din scurt, se prăbuşi.

– Oh, Mikolai, sunt aşa de nenorocită, îngăimă printre hohote.

Auzindu-şi numele mic rostit de buzele ei, inima începu să-i bată mai repede.

– Oh, miss Gertrude, oh, miss Gertrude, o consolă. Nu poate fi atât de rău. O strânse la piept mai tare pentru a-i da sentimentul că este protejată. Sunt aici. Eşti în siguranţă. Totul o să fie bine.

Simţi umezeala lacrimilor răzbătând prin fâşia de mătase a reverului.

– Hai, hai, spuse. Dă-i drumul, descarcă-te. Sunt aici şi eşti în siguranţă.

Gertrude plângea de parcă i s-ar fi frânt inima. Iar el o ţinea. Cu fermitate, protejând-o, încercând dacă se putea să-i dea prin îmbrăţişarea lui puterea să îndure suferinţa care-o strivea.

Mikolai îşi închise ochii. Pentru câteva clipe se lăsă purtat de plăcerea deplină de a-i simţi trupul apăsat de-al lui. N-o mai ţinuse niciodată înainte. Nu aşa. Nici măcar în vis. Sânii ei plini de feminitate îi erau apăsaţi de muşchii tari, încordaţi ai pieptului. N-avea nimic din îmbrăţişarea din timpul unui dans. Nu era nimic de formă, menit să menţină doar iluzia bunei cuviinţe. O ţinea ca pe ceva drag aparţinând inimii lui, ceea ce şi era.

– Draga mea, Gertrude, draga mea, draga de tine, spuse blând. Pot să-ţi iau tristeţea de pe suflet, te rog să crezi c-o s-o fac. Da, să fii sigură c-o s-o fac.

Lacrimile ei erau ca un mortar care-i cimenta laolaltă. O strângea tot mai tare lângă el. Dar nu era suficient de aproape. Vor putea fi oare vreodată aşa? Destul de aproape ca inimile să li se contopească?

– Gertrude a mea, a mea şi numai a mea, şopti spre ea.

Aroma discretă a părului ei îi umplu nările. Apă de trandafiri. Iubea părul ăsta al ei. Buclele astea scurte, rebele, care ridicaseră tot oraşul în sus, erau pentru el o încântare.

Îi dădu o şuviţă la o parte din ochi. Îşi redobândea autocontrolul, dar nu-i venea s-o lase din braţe.

Mâinile începură să se mişte în sus şi-n jos pe spatele ei, mângâind-o, alinând-o. Şi atingerea trupului ei, de la omoplaţi până la arcuirea uşoară a taliei, îi era alarmant de plăcută. Reacţia îi fusese pe cât de puternică pe atât de bărbătească. Avea o moliciune atât de feminină şi era, oh, era atât de binevenită în braţele lui. Simţi cum partea din faţă a pantalonilor devine repede neîncăpătoare. Acel dor răscolitor pe care-l atribuise doar tinereţii punea stăpânire pe el. Neliniştea dulce a simţurilor. Dorinţa. Şi nevoia. Sângele îi zvâcnea în vene. Îi bubuia în urechi. Timp de-o clipă îşi lăsă mâna să se odihnească pe derriere-ul frumos rotunjit. Paradis.

Se trase brusc de lângă ea, de parcă l-ar fi muşcat un şarpe. Realizase aproape prea târziu cât de deplasate îi erau gesturile. Ea plângea

încă şi nu putea fi decât recunoscător că nu-i băgase de seamă necuviinţa.

– Miss Gertrude, trebuie să-mi spuneţi ce nu este în ordine, spuse ţinându-i trupul la o distanţă respectabilă de al lui. Ce v-a făcut să plângeţi în halul ăsta. Spuneţi-mi, miss Gertrude, poate pot eu să rezolv asta.

Gertrude puse în linişte frâu emoţiilor cele mai violente pe care le încerca. O urmări cum încerca cu curaj să revină la un comportament ceva mai normal.

– Trebuie să mă scuzaţi, domnule Stefanski, spuse printre sughiţuri înlăcrimate. Nu mai sunt eu însămi.

– Sunteţi foarte dumneavoastră înşivă, miss Gertrude, o corectă Mikolai cu blândeţe. Doar că sunteţi dumneavoastră înşivă în suferinţă. Acum trebuie să-mi spuneţi ce vi s-a întâmplat.

– Nimic, pe cuvânt că...

– Sigur este-un ceva. Şi trebuie să-mi spuneţi. Poate sunt în stare să rezolv eu..., spuse cu siguranţa unui bărbat care fusese obişnuit să facă lumea să danseze după cum cânta el. Şi dacă-mi stă în putere, cu siguranţă că o voi face.

Făcu o tentativă curajoasă de-a zâmbi. Îşi şterse ochii şi îşi îndreptă părul.

– Mă tem că nu poate fi rezolvat, spuse încercând să nu dea greutate celor spuse. Acum sau vreodată.

Continua să-i ţină mâna, cumva nedorind să rupă complet acea legătură dintre ei.

– Lăsaţi-mă să încerc, o rugă. Nu veţi şti niciodată cât de mult pot îndupleca răul dacă veţi pregeta să-mi cereţi ajutorul.

Îşi ridică privirile spre el. Sub lumina lunii ochii-i înlăcrimaţi străluceau ca stelele. Te puteai pierde în ei.

– Viaţa a trecut pe lângă mine, domnule Stefanski, spuse încet. Lacrimile îi ţâşniră iarăşi şuvoi şi-şi întoarse faţa dinspre el. A trecut pe lângă mine şi n-o s-o mai pot avea niciodată înapoi.

Cuvintele ei îl luară pe nepregătite.

– Vina este-a mea, spuse repede, înainte să-şi dea seama că-şi ţinuse ascunse în suflet sentimentele acelea noi şi stranii pe care le încerca faţă de ea.

Nu-i luă în seamă asumarea vinovăţiei.

– Sunt o domnişoară bătrână, răzgâiată şi proastă, domnule Stefanski. După cum vedeţi, asta nu se poate aranja, spuse. Mi-am ales viaţa şi-am dus-o aşa cum am vrut. Dar am ales greşit şi nu-i nici un alt vinovat în afară de mine.

– Miss Gertrude, lăsaţi-mă să...

– Nu vă faceţi griji din cauza mea, domnule Stefanski. Sunt sigură că Doc Ponder ar numi toată chestia asta o furtună într-un pahar cu apă. Sunt doar o domnişoară bătrână pe cale să-mbătrânească şi care a descoperit dintr-o dată că este dezamăgită.

Îi întoarse spatele şi o luă repede din loc. Mikolai rămase în micul luminiş privind-o cum se îndepărtează. Cu durere. Cu înţelegere. Cu mirare.

– Scumpă, scumpă Gertrude, şopti către cerul nopţii.

Sub ascunzişul întunericului şi-al tufelor de pe partea opusă a luminişului scăldat de lumina lunii, erau ascunşi Teddy Stefanski şi

Claire Barkley, aşezaţi în linişte pe vine. Nu putuseră auzi cuvintele, dar auziseră în schimb plânsul mătuşii Gertrude şi văzuseră tandreţea cu care-o ţinuse în braţe tatăl lui Teddy. După aceea îl urmăriseră cum stătea acolo abandonat, continuând să privească gânditor încă câteva minute spre aleea unde dispăruse ea. În cele din urmă îşi trecuse o mână prin păr, consternat, şi începuse- s-o ia înapoi spre pavilion.

Când le dispăru din vedere, Claire scoase un oftat lung şi buimăcit, după care se lăsă să cadă pe pământ, aşezându-se turceşte pe iarbă.

– Oh, Teddy! exclamă nevenindu-i să creadă. Este totul adevărat. Fiecare părticică.

Dădu încet din cap.

– Ca să spun sincer, eu nu crezusem – adică am crezut – dar nu puteam – vreau să zic – era într-adevăr aşa...

– Ştiu, căzu Claire de acord. I-ai văzut cum dansau? Ce perfecţiune. Probabil c-au dansat împreună de-un milion de ori.

– Tata totdeauna-mi spunea că nu se omoară cu dansul.

Claire aproape că-şi ieşise din fire de-atâtea lucruri incredibile.

– Chiar şi când ştiu – când văd şi tot mi se pare aproape un basm, dar este o realitate, Teddy. Este cu adevărat realitatea.

Cei doi rămaseră în tăcere unul lângă celălalt, încercând să prindă sensul unei lumi a adulţilor, pe care nu erau complet pregătiţi s-o înţeleagă.

– Cine-ar fi crezut că nişte oameni în vârstă

ar mai putea simţi atâta... atâta pasiune unul pentru celălalt, spuse Teddy.

Claire dădu din cap.

– Este clar că sunt încă îndrăgostiţi, îi spuse.

– Nu poate fi altceva, o aprobă. Şi noi i-am readus împreună.

– Da, am făcut-o.

Teddy oftă melancolic.

– Acum bănuiesc că tot ce ne mai rămâne de făcut este să-aşteptăm să facă anunţul.

– Ce anunţ? îl întrebă Claire. Pentru Dumnezeu, Teddy, n-ai văzut că a fugit de el?

– Bine, sigur.

– Nu aşa ajung oamenii fericiţi până la adânci bătrâneţi, este?

Îşi luase un ton superior şi afectat.

– Bineînţeles că nu, da'...

– Încă nu cred că pot fi împreună. Şi-ncearcă să ţină toată treaba în secret.

– Şi de ce-ar face asta?

– Din cauza scandalului.

– Ce scandal?

– Scandalul de-a mă fi avut pe mine! răspunse Claire exasperată. Şi trebuie să-ascundă asta, mai ales de mine.

– Da' nu-i nici o nevoie. Tu ştii deja, spuse Teddy.

– Da' ei nu ştiu că eu ştiu.

– Atunci ar trebui să le spui.

– Teddy Stefanski, fotbalul ăsta ţi-a lâncezit creierul, intră în el. Ce te-aştepţi, să dau buzna peste ei şi să le spun că sunt fiica lor nelegitimă?

Teddy începu să bălmăjească.

– Păi, nu...

– Ei trebuie să ne spună nouă, nu? Ca să fie iarăşi împreună trebuie să fie sinceri şi să mărturisească totul. Dar nu ne pot spune nouă ca să nu ne facă să suferim, poate ca să nu ne distrugă vieţile. Este ca o pedeapsă, nu vezi. Nu pot fi împreună din cauza noastră. Iubirea faţă de tine şi vinovăţia faţă de mine îi vor ţine despărţiţi pentru totdeauna.

Tânărul îşi încruntă îngândurat sprâncenele.

– Aşa c-am ajuns înapoi de unde-am plecat.

– Nu chiar, spuse Claire. Ştim că jurnalul este în întregime adevărat. Şi mai ştim că încă se iubesc.

Teddy clătină din cap.

– Da' dacă nu pot fi împreună din cauza ta, cum o să schimbăm noi asta?

– Nu ştiu, recunoscu ea. Da' mă gândesc eu la ceva. Haide, ar fi mai bine să ne-ntoarcem. Olive o să înceapă să se-ntrebe ce s-a întâmplat cu tine.

Teddy o ajută să se ridice-n picioare şi-şi scuturară amândoi fără tragere de inimă iarba de pe haine, în timp ce făceau cale întoarsă pe alee.

– Numai de-am putea veni cu ceva care să-i forţeze să recunoască totul, spuse ea.

– După ce-au ţinut un secret atâta timp, spuse Teddy dând din cap, nimic n-o să-l mai facă pe taică-meu să spună acum.

– Există totdeauna un ceva, Teddy. O cale să scoţi adevărul la lumină. O să ne pice nouă fisa ce.

– Tu ai un plan, pot să bag mâna-n foc, spuse Teddy.

Claire zâmbi ridicându-şi faţa spre el.

– Mă cunoşti prea bine. De fapt n-am încă un plan, dar mă străduiesc.

– Şi mai pun mâna-n foc c-o să fiu şi eu amestecat până peste gât, spuse Teddy pe-un ton văicărit, dar Claire nu-i luă lipsa de entuziasm ca pe ceva de care merita să-ţi faci griji.

– Vrei la fel de mult ca şi mine să fie fericiţi, îi răspunse.

Nu putu decât s-o aprobe.

– Da' cum avem s-o facem?

Claire îşi frământa încă mintea când dădură în unul de colţurile întunecoase ale aleii ca să se trezească faţă-n faţă cu silueta masivă a unui director Shue foarte irascibil.

– Ce Dumnezeu se petrece aici?

Cei doi se-opriră ca-mpietriţi, holbându-se la el surprinşi.

– Când am auzit că doi tineri au fost văzuţi furişându-se printre copaci, am fost şocat. Nu mi-aş fi imaginat niciodată însă c-o să fiţi voi.

Capitolul 10

Mikolai era furios. Asta era evident. Vorbise foarte puţin de la întâlnirea cu directorul Shue, dar faţa îi era ca o mască întunecată şi ameninţătoare.

Asta probabil, îşi spuse Gertrude, îi făcuse pe copii să tremure ca nişte frunze.

Ceea ce simţea ea însăşi era mai mult vinovăţie decât furie. Teddy şi Claire fuseseră prinşi întorcându-se din întunericul parcului. Dar ca să iasă de-acolo trebuiseră să intre. Gertrude ar fi trebuit să-i fi văzut când o luaseră într-acolo de la început. Dar n-o făcuse.

Îi lăsase singuri, atât de prinsă de sentimentele ei prosteşti şi fără rost, încât uitase că scopul pentru care se afla la bal era să-şi ţină ochii pe nepoată-sa, celelalte domnişoare şi tineri domni prezenţi acolo. Şi acum Claire şi Teddy abia dacă scăpaseră de-un scandal.

Dar scăpaseră. Mulţumită domnului Stefanski, care acum stătea atât de ferm şi de nădejde alături de ea. Scaunul din faţă al automobilului costisitor era capitonat fără economie, luxos. În starea de spirit în care se afla acum îşi dorea să se lase pe spate pe perna moale şi să-şi golească mintea de orice gând. Asta însă nu era totuşi posibil.

Porniri emoţionale alimentau fără îndoială

maşina. La volan, Mikolai întoarse de pe Stefanski Packard pe Main Street şi continuă să o ţină spre est, c-o viteză bunicică, cu motorul funcţionând din plin cu toţi cei doisprezece cilindri ai lui. Abia dacă ezită la avertizarea felinarului galben menit să amintească şoferilor, dacă n-o făceau şinele ieşite care-i scuturau, că pe-acolo trecea la fiecare douăzeci de minute tramvaiul interurban.

Balul din Parcul Monumentului continua încă, spera, fără sau măcar cu foarte puţine persoane care să fi fost la curent cu cele întâmplate. Directorul Shue avea s-o însoţească pe Olive până acasă. Povestea pe care-o lansaseră era că lui Claire i se făcuse deodată rău şi Teddy împreună cu tatăl lui se grăbiseră s-o ducă pe ea şi pe mătuşi-sa acasă. Nu era alibiul perfect, dar prinsese.

Principala grijă a directorului Shue fusese să-i vadă pe Teddy şi pe Claire plecaţi de la bal şi predaţi în grija însoţitorilor lor cât mai repede posibil.

Gertrude îi putea auzi pe cei doi şuşotindu-şi unul altuia pe bancheta din spate. Se părea că între ei se desfăşura o dispută de-un fel sau altul. Până atunci spuseseră amândoi aceeaşi poveste. Că admirau amândoi cerul nopţii şi din greşeală se treziseră rătăcind în întunericul dintre copaci. Nu părea o poveste prea plauzibilă, dar cei mari se făcuseră c-o înghit.

Mai ales directorul Shue. O acceptase pentru că Mikolai îl încurajase. Şi el era omul cel mai puternic din Venice, Missouri. Nimeni nu punea asta la îndoială. Până-n seara asta, Gertrude nu-l văzuse, din câte-şi amintea, fo-

losindu-şi această putere. Şi-asta era un semn că situaţia era extrem de serioasă dacă se hotărâse s-o facă.

Privind spre chipul crispat din spatele volanului, Gertrude se simţi ca o domniţă slavată din pericol. În seara aia, Mikolai Stefanski fusese cavalerul care-o ţinuse la piept cât plânsese, îi ştersese lacrimile şi apoi salvase onoarea nepreţuită a nepoatei ei. Semăna atâta cu unul dintre personajele romanelor ei. Dar asta trebuia să fie o surpriză doar pentru ceilalţi.

Nu era ca unul din gentlemanii din cărţile ei. Aia erau bărbaţi făcuţi din cuvinte, cuvinte ca onoare şi glorie şi renume. Bărbatul de lângă ea era din carne şi oase; cald, cât se poate de în viaţă. Realitatea faptului o făcu să-şi simtă pielea făcându-i-se de găină pe tot trupul.

Putea să-i simtă mirosul ademenitor de bărbat, care-i aparţinea doar lui, estompat doar o idee de aroma coloniei. Îi putea simţi căldura trupului aşa de aproape de ea. Umerii-i erau laţi şi puternici, părând capabili să ducă o povară; tangibilă sau nu. Mâinile-i expresive şi sigure îi conduceau spre casă. Putea avea încredere în bărbatul ăsta. Îi putea alina durerea când lucrurile mergeau prost. O ştiuse din instinct de ani de zile. Acum o ştia din experienţă.

Şuşotelile care veneau de pe bancheta din spate încetară brusc şi urmă o linişte prelungită care anunţa ceva. Teddy îşi drese glasul.

– Tată, miss Gertrude, spuse cu acea voce plină care-i dezminţea vârsta, eu şi Claire am hotărât să ne căsătorim.

– Ce?!

Gertrude lăsase cuvântul să-i scape, şocată, dar sunetele se pierduseră când Mikolai îşi izbi piciorul, apăsând cu toată forţa pedala de frână. Packardul strălucitor, în galben şi maro, patină uşor pe caldarâmul de cărămidă, înainte de-a se opri de tot, imediat lângă curba din faţa băncii Barkley National.

Gertrude fu zvârlită în faţă, apoi răsturnată pe spate pe perna de pluş bleumarin, cu buclele tresăltându-i în toate părţile şi pălăria căzându-i pe-o parte.

Înainte să se poată aduna, Mikolai Stefanski îşi deschise portiera şi era afară pe strada podită cu cărămidă.

Se răsti ameninţător peste umăr:

– Teodor, pot să vorbesc cu tine între patru ochi, te rog.

Rugămintea sunase mai mult ca un ordin şi tânărul Teddy se conformă fără să mai aştepte.

Gertrude făcu ochii mari şi faţa-i deveni palidă. Un nod greu, ameninţător, i se formă în stomac în timp ce-i urmărea pe cei doi înaintând până ieşiră din raza auditivă a doamnelor. Mintea ei dădu la iveală, în cele mai mici amănunte, amintirea scenei dintre tatăl ei, clocotind de furie, şi fratele ei, George. Fuseseră aruncate cuvinte grele, care răneau, cuvinte care nu fuseseră niciodată uitate. Ar fi vrut să le fi putut opri de-a fi rostite, dar nu fusese destul de curajoasă ca s-o facă.

Azi nu mai era însă tânăra nesigură, pierdută, de altă dată. Şi pentru-o clipă îi trecu prin cap să se ia după ei şi să se-aşeze între tată şi fiu, pentru a preveni schisma pe care ultima dată nu o înţelesese. Dar priveliştea ce-

lor doi vorbind calm în timp ce se plimbau pe trotuarul curat de cărămidă îi îndepărtă teama.

Oftă profund, uşurată. Mikolai Stefanski nu era Grover Barkley. Şi se părea că nu simţea nevoia de-al intimida pe Teddy, aşa cum o făcuse taică-su cu George.

Mai relaxată, se-ntoarse spre Claire, care stătea tăcută pe bancheta din spate. Părea total indiferentă faţă de drama familiei Stefanski care tocmai se desfăşura pe trotuarul de pe Main Street. Întreaga atenţie îi era concentrată asupra mătuşi-si. Părea că aşteaptă ceva. Că aşteaptă s-audă ce-avea mătuşi-sa să-i spună.

Gertrude se simţea încurcată. N-ar prea fi vrut să spună nimic. Ar fi trebuit să stea de vorbă cu Claire? Ar fi trebuit să-i pună întrebări? Nu prea era treaba ei. N-avea nici un fel de experienţă în crescutul copiilor. Şi chiar şi mai puţin când venea vorba de lucrurile de suflet ale tinerilor. Să-i dea sfaturi nepoată-si nu era deloc ceea ce-şi dorea să facă.

Ceea ce voia Gertrude în momentul respectiv era să meargă acasă, în singurătatea apartamentului ei şi să bea o ceaşcă zdravănă de ceai şi să se vâre bine sub aşternuturi. Voia să-şi lase sentimentele să explodeze cu maximă intensitate până se vor irosi şi durerea din inimă va fi consumată. Voia să-şi mai amintească încă o dată cuvintele răutăcioase care-o răniseră. Şi să fie încă o dată alinată de senzaţia aceea de căldură pe care-o trăise când braţele primitoare ale domnului Stefanski fuseseră în jurul ei.

Dar nepoată-sa continua s-o privească aşteptând ceva. Fusese o dată egoistă în seara aia, aşa că n-o să şi-o permită iarăşi. Ani de

zile slujise ca tampon între Claire şi părinţii ei. Fusese un rol pe care şi-l asumase cu dragă inimă, din iubire. Şi nu părea că asta se va schimba.

– Claire, scumpo, spuse cu un calm liniştitor. Asta a venit cam din senin.

– Da, recunoscu ea foarte repede. Cred că s-ar putea spune şi asta.

Îşi privea mătuşa atât de intens, încât Gertrude începu să nu se mai simtă în apele ei. Îl adora pe Teddy. Îl considera un tânăr remarcabil, dar cu siguranţă nu era destul de copt ca să fie soţul cuiva. Şi mai cu seamă bărbatul lui Claire.

– Bănuiesc că asta are de-a face cu conversaţia noastră despre dragostea din seara trecută, spuse Gertrude încercând să-şi mascheze încurcătura, devenind mai sofisticată.

– Da, cred că are, răspunse Claire.

Gertrude rămase un moment pe gânduri.

– Domnul Stefanski mi-a spus că şi Teddy a abordat subiectul faţă de el.

O lumină stranie se aprinse în ochii fetei.

– Deci aţi discutat despre asta, spuse încântată.

Nedumerită de-asemenea cuvinte, Gertrude se încruntă.

– Ei bine, da, s-ar zice c-am discutat, deşi nu ne-am aşteptat niciodată...

Cuvintele rămăseseră nerostite în timp ce privea cu speranţă spre nepoată-sa gândind că va vorbi aruncând lumină asupra anunţului surprinzător pe care-l făcuseră. Claire continua însă să se uite de parcă ea ar fi trebuit să fie cea care să dea explicaţii. Era vizibil stârnită de ceva şi nerăbdătoare. Gertrude nu-şi

putea imagina motivul unui astfel de comportament, dar cum tăcerea trena în continuare, pricepu că nepoată-sa n-o să-i ofere nici un fel de informaţii.

– Bun, începu Gertrude făcându-şi curaj, după ce aruncase o scurtă privire pe fereastră să se asigure că cei doi Stefanski continuau să fie în limitele unei purtări civilizate. Bănuiesc că putem presupune că voi doi v-aţi îndrăgostit!

– Ce? Oh, da, Teddy şi cu mine. Suntem foarte îndrăgostiţi, răspunse Claire pe-un ton plat care era total lipsit de orice pasiune sau sentiment profund.

– V-aţi, ăă... şi v-aţi gândit la asta cu grijă, da?

– Sigur, sigur, o asigură Claire. Asta şi făceam astă-seară. Discutam despre asta. Vrem să ne căsătorim. Pare o idee destul de bună, nu ţi se pare? Este de-a dreptul trăznet.

– Păi, ştiu şi eu Claire, răspunse Gertrude cu prudenţă. Căsătoria-i un pas atât de important, iar voi sunteţi aşa tineri.

– Asta n-are nimic de-a face cu vârsta, se grăbi Claire să răspundă. Am aceeaşi vârstă pe care-o avea mama când s-a măritat cu tata.

Cuvintele ei făcură inima mătuşi să tresară de surpriză şi teamă. Era, pentru Gertrude, ca şi cum cuvintele ei ar fi reverberat în interiorul elegant şi bine compartimentat al Packardului. „Am aceeaşi vârstă ca mama" era o afirmaţie periculoasă.

Se lăsă într-o parte pe scaun ca s-o poată privi pe Claire drept în ochi şi se-ntinse să-i prindă mâna.

Nepoată-sa părea calmă şi adunată. Gertrude

era cea care tremura. Îi ţinu mâna prelungă în a ei o bună bucată de vreme înainte de-a pune întrebarea care îi stătea pe buze.

– Claire, trebuie să-mi spui adevărul chiar acum, spuse. Îşi muşcă nervoasă buzele, în timp ce-şi alegea cuvintele. Tu şi cu Teddy aţi... aţi făcut ceva..., ceva de care ar trebui să vă fie ruşine?

– Ruşine? Expresia lui Claire părea nedumerită. Ce vrei să spui?

Abia dacă întrebarea i se desprinsese de pe buze când deveni evident după ochii căscaţi larg şi icnetul speriat care-i ieşi din piept, că ştia exact la ceea ce se referă mătuşi-sa.

– Bineînţeles că n-am făcut! Era clar că întrebarea o şocase. Mătuşă Gertrude, n-am... noi n-am... cu siguranţă nu!

– Mulţumesc cerului, spuse Gertrude.

– Cum de-ai putut să te gândeşti la aşa ceva? o întrebă Claire.

– Îmi cer scuze, Claire, sincer, îmi pare rău c-am îndrăznit să sugerez un asemenea lucru, îi răspunse. Te rog, iartă-mă. Singura mea scuză este că m-aţi luat aşa, pe nepregătite. Gândeşte-te, Teddy nici măcar nu ţi-a făcut curte cum se cuvine. Ce Dumnezeu o să spună taică-tu de toate astea?

Claire rumega încă insinuarea revoltătoare a mătuşi-si şi spuse cu insolenţă:

– Nu-mi pasă ce-o să spună. Eu vreau să aud ce-ai tu de zis, mătuşă Gertrude. Aştept asta de mult timp.

Stând atât de singur pe trotuarul de pe Main Street, tânărul Teddy urmărea puţin nervos cum Mikolai îşi ţinea furia în frâu c-o voinţă de fier. Ştia că taică-su n-avea să i-o plătească sau să-l dăscălească peste ceea ce merita. Dar Stefanski cel mai în vârstă era departe de-a se arăta mulţumit de fiu-su.

- Ştiu că aici suntem în America, spuse în timp ce-ncepu să-şi poarte paşii pe cărămizile bine măturate din faţa băncii. Dar chiar şi-aici sunt reguli de care trebuie să asculţi, principii pe care trebuie să le onorezi!

Teddy înghiţi cu greu, încordat.

- În sufletul meu, continuă taică-su, eu nu cred că ai copromis-o pe tânăra asta care ţi-a fost prietenă încă din copilărie. Te rog, Teddy, dă-mi asigurarea c-am dreptate.

Teddy privi în faţă furia tatălui nu cu teamă, ci cu nelinişte. Era mai mult decât umilit. Nu-şi minţise, din câte ştia el, niciodată tatăl cu bună ştiinţă şi în seara asta însăilase o minciună după alta; nu mai avea nici un fel de idee unde se putea opri.

- Bineînţeles că n-am compromis-o, tată, spuse. Ştii că n-aş face niciodată ceva care s-o rănească pe Claire.

Cuvintele pe care le spusese erau perfect adevărate, deşi în clipa în care le rostea i-ar fi făcut o extremă plăcere să-i sucească gâtul lui Claire Barkley.

– Asta o să-i dea gata, îi şuşotise în penumbra liniştită de pe bancheta din spate a Packardului. Eu mă sforţam să pun cap la cap un plan şi uite că ne-a căzut el însuşi în poală.

– Ăsta nu-i plan, Claire, asta-i nebunie.

– Nu-i nebunie, este o idee strălucită! nu se lăsase ea. Le spunem că vrem să ne căsătorim. Oamenii se căsătoresc tot timpul; nu-i nici un motiv pentru care să nu ne creadă.

– Nu putem să le spunem asta, Claire! protestase Teddy. Ce-o să creadă despre seara asta? Şi ce Dumnezeu o să spună?

– O să creadă c-a sosit vremea să spună adevărul. Nu pot lăsa un frate şi o soră să se căsătorească. Pur şi simplu o să trebuiască să ne spună totul.

– N-o să meargă, Claire. O să fie doar o belea în plus.

– O să meargă. Şi mie nu mi-e frică de belele. Mai ales când ştiu că sunt pentru o cauză bună.

Teddy îi ţinuse piept atât cât îndrăznise. Dar aşa cum se întâmpla cu fiecare idee trăznită pe care-o avea Claire Barkley, sfârşise în cele în urmă prin a se împăca cu gândul. Acum trebuia să-şi înfrunte tatăl.

– Dar cum vine, Teddy, să însoţeşti o domnişoară la bal, ca apoi să pretinzi că vrei să te căsătoreşti cu alta? îl întrebă Mikolai aruncându-l brusc la realitate.

– Oh..., păi...

Teddy îşi storcea în zadar creierii după o explicaţie rezonabilă. Ceea ce făcuse era lipsit de sens. Ştia asta. Dar Claire îl băga întotdeauna în astfel de chestii.

– Atunci nu-mi dădusem încă seama, răspunse Teddy.

– Nu-ţi dădusei seama de ce? îl întrebă Mikolai.

– Că... că vreau să mă căsătoresc cu Claire, spuse. Da, asta este. Dădu din cap entuziasmat, încântat de propria-şi judecată. Nu mi-am dat seama până în seara asta.

Taică-su îl privea gânditor. Lumina ce venea de la becul atârnat de stâlpul din faţa băncii nu era destul de puternică pentru a da la iveală amănuntele, dar Mikolai continua totuşi să cerceteze chipul fiului său.

– Vrei să te căsătoreşti cu fata, dar nu ţi-ai dat seama de asta până astă-seară?

Zâmbetul lui Teddy se topi. Poate că judecata nu-i fusese aşa bună cum i se păruse lui.

– Nu, am vrut-o mai dinainte, îl asigură pe taică-su. Continuă apoi în acelaşi mod jalnic. Dar după aia mi-am spus că poate mai curând mi-ar trebui o nevastă ca Olive, aşa că am invitat-o pe ea la bal, da' acum ştiu că nu-i făcută pentru mine.

Mikolai ridică din sprânceană sceptic, măsurându-şi fiul.

– Şi ce te-a făcut să ajungi la concluzia asta?

Teddy înghiţi cu greu.

– Păi, începu, pur şi simplu nu mă simţeam în largul meu cu Olive. Şi vreau să mă simt bine alături de femeia cu care-o să mă însor.

Mikolai continua să-l privească pe fiu-su, de parcă n-ar fi fost tocmai în stare să-l înţeleagă, dar în cele din urmă dădu din cap aprobându-l tăcut.

– Da, cred că asta-i o pretenţie de bun simţ.
– Şi eu şi cu Claire suntem prieteni de-atâţia ani, se grăbi Teddy s-o scoată în evidenţă.
Taică-su dădu din cap.
– Prietenia, îmi închipui, poate fi o temelie bună într-o căsătorie. Da' cu toate astea, cred că-i nevoie de mai mult.
– Oh, da' este mai mult, îl asigură Teddy la repezeală.
Dar când taică-su îi aruncă o privire întrebătoare, aşteptând evident să expună ideea mai pe larg, nu găsi nimic de spus mai departe. Aşa că îşi ţinu gura.
– Pur şi simplu vrei să te-nsori? continuă în cele din urmă taică-su.
– Ăă..., da, asta vreau.
– Şi ideea ţi-a venit aşa, chiar astă-seară.
– Păi, nu chiar, se eschivă Teddy. Da' în seara asta am fost cumva în stare să mă hotărăsc, ca să spun aşa.
Mikolai se opri din mers şi-şi privi fiul. Expresia îi era gravă.
– Te-am crezut un băiat strălucit, Teodor, spuse. Nu spun asta pentru că eşti fiu-miu, ci pentru că eu cred că este adevărat.
– Mulţumesc, tată.
Teddy aproape că se simţea strivit de vinovăţie.
– Când eram de vârsta ta, eram un bărbat însurat în drum spre America, continuă. Aşa că ştiu că un bărbat îşi poate lua propriile decizii fără înţelepciunea unei vârste avansate.
Teddy clătină din cap.
– Dar ăsta nu pare să fie un plan la care să fi reflectat cu prea multă atenţie, îi spuse

taică-su. Ai de gând să te căsătoreşti în mijlocul ultimului an pe care-l mai ai de făcut la liceu?

Teddy făcu ochii mari.

– Da' n-am zis că mă-nsor acum, spuse.

– Nu vrei să te-nsori acum?

– Ăă... nu, nu acum, cred. Mai târziu, da, avem de gând să ne căsătorim mai târziu.

Teddy se-ncurca emoţionat în cuvinte.

– Ai de gând să te căsătoreşti şi să nu mai mergi la colegiu? îl întrebă taică-su.

– După colegiu, îi răspunse. O să ne căsătorim după colegiu.

– După colegiu? întrebă Mikolai.

– Da, bineînţeles, spuse Teddy cu uşurinţă. După colegiu ne convine perfect. Ar fi nemaipomenit.

Teddy îl auzi pe taică-su oftând uşurat, în timp ce-şi trecea un braţ pe după umerii lui, strângându-l cu dragoste.

– Atunci înseamnă că este timp. Îşi bătu fiul pe spate cu afecţiune. Pentru o clipă m-ai cam speriat.

– N-am vrut s-o fac, se scuză Teddy.

Mikolai clătină din cap.

– Nu, nu te scuza. Eu ar trebui să-ţi mulţumesc. Nu mi-am mai simţit inima bătându-mi în halul ăsta de-o bună bucată de vreme.

Teddy oftă uşurat la rândul său. Furia lui taică-su dispăruse cu totul. Se sfârşise. Începu să se relaxeze alături de taică-su.

– Şi zici că te-ai hotărât s-o iei pe fata lui Barkley? spuse Mikolai.

Imediat stomacul lui Teddy se strânse iarăşi.

– Ăă... bine, da, aşa ziceam.

– Îmi place, spuse Mikolai. Mi-a plăcut dintotdeauna. Este o fată isteaţă.

– Da, da, este, îl aprobă Teddy.

– Îmi aminteşte de mătuşa ei, Gertrude.

Teddy îşi măsura tatăl cu mai multă şiretenie.

– Păi, cam toată lumea zice că seamănă cu miss Gertrude. Mai bine decât cu maică-sa şi taică-su.

Mikolai dădu din cap.

– Asta-i bine. Dar căsătoria, Teddy – scoase nişte sunete dezaprobatoare – căsătoria este-un lucru de care trebuie să te ocupi cum se cuvine.

– Nu crezi c-ar trebui s-o iau de nevastă? întrebă Teddy.

– Sunt de părere că trebuie să faci ce crezi tu că este mai bine, dar un bărbat nu-şi poate anunţa intenţiile aşa, direct la nuntă.

– Nu, nu cred, admise şi Teddy.

– Va trebui bineînţeles să vorbesc cu George Barkley. Dacă n-aş face-o cred c-ar fi un semn de lipsă totală de respect.

– Trebuie să vorbesc cu George Barkley? Teddy era îngheţat de-asemenea perspectivă. Detesta minciuna în care se vârâse. Şi cu siguranţă nu mai voia să tragă şi pe altcineva după el.

– Sau pot să vorbesc eu cu el, din partea ta, propuse Mikolai. Aşa cum se obişnuia să facem în Polonia.

– Tu ai lăsat pe altcineva să vorbească în locul tău?

– Da. Taică-su rămase o clipă pe gânduri, asaltat de amintiri. O să fiu *swat* pentru tine.

– *Swat* pentru mine?

– Cel care negociază o căsătorie, îi explică taică-su.

– Am nevoie de-un negociator?

– Poate că-aici nu, dar în Polonia, da, totdeauna, spuse Mikolai.

– De ce? Teddy își privea tatăl curios. Mi se pare mai bine ca un individ să vorbească el în numele lui însuși.

– În Polonia ginerele nu vorbește niciodată familiei miresei, spuse. Niciodată. Nu până nu sunt stabilite toate amănuntele.

– De ce nu?

– Așa-i tradiția, răspunse Mikolai. Și bănuiesc ca să-i apere reputația.

Teddy avea o expresie curioasă.

– De ce-ar trebui un bărbat să-și protejeze reputația?

– Păi, dacă un pețitor ar fi respins de fată sau de familia ei, atunci ar fi foarte stânjenitor pentru toți.

– Da, cred că da.

– Așa că nu vorbesc niciodată direct, explică Mikolai. Și dacă potrivirea nu iese până la urmă, toți pot să se facă că nici măcar nu i-a interesat.

Teddy dădu uimit din cap.

– Și totuși mi se pare ciudat ca un bărbat să nu-și ceară el însuși mireasa.

– Așa se face la polonezi. De fapt și să discuți orice despre căsătorie se spune că nu poartă noroc nunții, spuse. Așa că până nici *swat*-ul nu pomenește de ea niciodată.

Se reîntoarseră lângă Packard, dar Teddy nu făcea nici o mișcare pentru a se alătura doamnelor dinăuntru. Poveștile astea despre Polonia, pe care nu le mai auzise niciodată, îl intrigau.

– Şi cum o cere dacă nu pomenesc niciodată de căsătorie?

– Păi, spuse Mikolai proptindu-şi piciorul pe roata din faţă şi lăsându-se în faţă pentru a-şi odihni bărbia în palmă, când am mers s-o cer pe maică-ta, a fost cu mine unchiu-miu, Leon. Şi i-a spus lui bunică-tu: „Am auzit c-aveţi o gâscă faină de vânzare şi ne-am zis şi noi că poate dăm o mână de ajutor să scăpaţi de ea".

Teddy râse cu poftă.

– Aţi pretins că v-aţi dus să cumpăraţi o gâscă?

– Nu, nu chiar, îl temperă Mikolai. Este doar un fel de-a zice. Aşa se fac pe-acolo lucrurile. Bătrânii ştiu ce vrei şi de ce eşti pe-acolo.

– Şi ce-a zis atunci: „Da, puteţi să luaţi gâsca"?

Mikolai clătină din cap.

– Nu, nu aşa. Nu-i niciodată aşa uşor. I-am pus bătrânului în faţă o sticlă de vodcă. Şi uite cum se răspunde:

– Oh?

– Dacă spune doar „mulţam" şi o ia – asta înseamnă că nu-ţi face hatâru' să te aibă ginere. Şi asta ar pune capăt trebii. M-aş fi dus şi nu s-ar mai fi spus niciodată nimic despre asta.

– Da' nu ţi-a mulţumit şi-a luat-o? spuse Teddy.

– Nu, a deschis vodca, şi-a turnat pentru el şi pentru *swat*, răspunse Mikolai. Asta-nseamnă că era de acord cu potrivirea.

– Şi cu asta s-a isprăvit totul?

– Nu, bineînţeles că nu. Chiar şi în Polonia, mireasa are şi ea dreptul să-şi spună cuvântul.

- Şi ce-a zis mama? S-a oferit să fie gâscă?
Mikolai clătină din cap.

- Bătrânu' a chemat-o să-mi aducă un pahar pentru vodcă. Dacă maică-ta ar fi ieşit din cameră şi-ar fi rugat pe altcineva să-l aducă, asta ar fi însemnat că nu vrea să mă ia.

- Dar a vrut.

- Da, a vrut, spuse Mikolai. Mi-a adus paharul şi a turnat vodcă. După ce-a gustat din el mi l-a întins. Aşa am ştiut cu toţii că-i de acord cu potrivirea şi că era la fel de nerăbdătoare ca şi mine.

Teddy dădu din cap, nevenindu-i să creadă.

- Ciudat mod de-a cere unei fete să te ia de bărbat.

- Da, este ciudat, recunoscu Mikolai. Pentru un moment rămase gânditor. Îmi place mai mult în America. N-ai decât s-o întrebi pe Claire şi dacă zice „da", atunci ne ducem şi vorbim cu taică-su.

Teddy îşi aruncă o privire plină de speranţă înăuntrul maşinii. Se explicase în faţa lui taică-su, dar nu făcuse nici un pas înainte în a-l face să vorbească despre miss Gertrude. Spera, în van însă, ca la rândul ei, Claire să fi avut mai mult noroc în a obţine adevărul.

- Aha, da, spuse vag. Am s-o întreb şi-o să vorbim cu taică-su. Da' nu cred că-i nici o grabă. Nu vreau încă să vorbesc cu taică-su.

- Nu, îl aprobă Mikolai. Nu-i nici o grabă. Asta doar dacă nu te temi c-ar putea un altul să ţi-o sufle.

- Altul? Lui Teddy nu-i venea să creadă. Oh, spuse, nu s-ar mărita cu altul, se grăbi să-şi

asigure tatăl. Am... am zis că n-o să ne căsătorim decât după colegiu, aşa că nu-i nevoie să agităm lucrurile.

Mikolai dădu din cap aprobându-l, după care adăugă pe-un ton scăzut, neutru, care te păcălea prin moliciunea lui.

– Nu-i nevoie să agităm nimic, şi mai ales nu prin întunericul din Parcul Monumentului.

Capitolul 11

Aerul dimineţii era înţepător şi rece. Exact cum trebuie pentru septembrie, îşi spuse Mikolai. Afacerea cu cărămizi mergea perfect. Ea îi era viaţa şi sensul de a fi. Ceea ce nu explica de ce îl lăsase pe maistru să vadă de treburi în locul lui şi-o luase spre casă în toiul zilei.

– Azi mă duc acasă devreme, Toppett, îi spusese. Sunt convins că ştii foarte bine să te descurci.

– Da, sir, răspunse maistrul, părând surprins pe moment. Deşi şeful lui avea o grămadă de alergat cu diferite treburi, arareori pleca înaintea celorlalţi. Tot ce-avem nevoie-i să vedem ce-o să descarece vagonetul ăla.

Stefanski dădu din cap.

– Odată ce se face ceva loc în şopronul de uscare, pune toţi muncitorii să bage cărămizile înăuntru. Vremea poate de-acum să ne facă oricând figura şi nu vreau să periclităm stocul.

Toppett mormăi ceva drept răspuns.

– Băieţii o să fie în stare s-o facă până mâine, asta sigur, domnule Stefanski.

Mikolai dădu mulţumit în cap.

– Numărul patru fumegă albăstrui, remarcă maistrul.

Mikolai îşi aruncă o privire în direcţia uria-

şului cuptor ce semăna cu un stup sau cu un imens iglu de cărămidă, situat undeva la extremitatea îndepărtată a şantierului. Urmărea aburul albăstrui, rezultat în ultima fază de oxidare a procesului de ardere, ridicându-se spre cer din acest ultim cuptor din şir.

– La noapte ridicaţi temperatura de vitrificare şi de dimineaţă sigilăm, spuse.

– O să înteţim focul, domnule Stefanski, promise Toppett.

Maistrul continua să-şi privească curios patronul, dar Mikolai nu făcu alte comentarii. N-avea nici un motiv să se explice. Era pur şi simplu nerăbdător să se întoarcă acasă. Ca proprietar al cărămidăriei n-avea nevoie să spună şi *de ce*.

Dar bineînţeles c-o ştia. Înţelesese la fel de bine motivul pentru care nu fusese în stare să se concentreze asupra hârtiilor pe care le lăsase să-l aştepte pe birou; motivul care nu-l lăsase să se gândească la nimic altceva decât la cele petrecute în seara în care avusese loc balul victoriei.

Voia s-o vadă pe Gertrude Barkley. Voia să stea iarăşi alături de ea. Voia să-şi coboare privirile spre chipul ei atât de familiar. Voia să vorbească cu ea despre viaţa ei.

În ciuda finalului spectaculos al serii, când fiu-su îşi declarase intenţia de-a o cere pe Claire Barkley, Mikolai nu fusese totuşi în stare să dea uitării clipele în care-o ţinuse pe Gertrude Barkley în braţe, auzindu-i hohotele disperate.

– Sunt doar o domnişoară bătrână care a descoperit într-o dată că este dezamăgită, cam asta îi spusese.

Propria lui reacţie îl răscolise cam mult. Gertrude Barkley era o prietenă, o prietenă bună şi o femeie cu totul de excepţie. Era de nesuportat să-i vadă lacrimile încărcate de regret. Amintirea lor îl urmărise în ultimele câteva zile. Atât de mult încât în dimineaţa aia se hotărâse să-i vorbească. Şi când Mikolai Stefanski hotăra ceva, arareori se abătea din drum.

Lăsase conducerea şantierului în mâinile competente ale maistrului său în toiul zilei de lucru şi luase tramvaiul interurban pe toată lungimea Main Street-ului.

Nu era greu să-i dea de urmă. Era acolo unde Mikolai o văzuse adesea – lângă alunul care marca graniţa dintre cele două proprietăţi. Purta o rochie simplă de lucru, acoperită de-un şorţ de muselină albă ca zăpada, garnisită de-a lungul voalului încreţit cu un zig-zag verde; ar fi putut fi oricare din gospodinele ce munceau din greu în Venice, Missouri. Dar aparenţele, ca întodeauna, erau înşelătoare.

Nu s-ar fi putut spune c-o pândea. Dar stătu acolo privind-o timp de câteva minute înainte de a-şi anunţa prezenţa. Îngrijea şi alinta rădăcinile alunului, încercând să-l facă să rodească. El nu credea c-o va face, dar o admira pentru că nu se dădea bătută.

– Bună ziua, miss Gertrude, îi strigă.

Se-ntoarse spre el vădit surprinsă de prezenţa lui neaşteptată.

– Oh, domnule Stefanski, tocmai mă gândeam la dumneavoastră, spuse.

Apoi dându-şi seama de înţelesurile pe care le-ar fi putut lua cuvintele ei, roşi într-un fel care-o făcea şi mai atrăgătoare.

Mikolai înclină din cap. Se gândise la ea aproape fără-ncetare şi-i era cumva recunoscător că nu era singurul care fusese afectat de întâlnirea de la bal.

– Ce faceţi? o întrebă dându-şi pălăria cu panglică de mătase jos din cap, în semn de respect.

– Presăram doar un strat de cenuşă, spuse arătând spre praful cenuşiu din găleată. Un strat de-aşa ceva de jur împrejurul rădăcinii ţine gângăniile la distanţă.

Dădu din cap gânditor.

– Ar fi mai bine de pus primăvara decât toamna, sugeră.

Gertrude înclină din cap, plăcut impresionată de cunoştinţele lui în ale grădinăritului.

– Azi am avut cenuşa, recunoscu râzând.

Mikolai râse şi el uşor. Nu era un lucru pe care să-l facă prea des. Şi se părea că atunci când i se întâmpla, miss Gertrude era catalizatorul.

Înaintă şi lăsă mâna să alunece cercetătoare pe scoarţa aspră a copacului; atinse uşor cu degetele dosul pufos al frunzelor adânc zimţate. Clătină din cap.

– Copacul ăsta pare aşa vânjos şi rezistent, dar eu nu mai cred c-o să ne dea vreodată alune, miss Gertrude.

– Eu n-am renunţat, spuse. Dacă voi continua să am grijă de el, în cele din urmă mă va răsplăti cu siguranţă.

Mikolai n-arăta prea plin de speranţă.

– Cred că îl răsfăţaţi. Copacul ăsta-i prea leneş ca să facă ceva folositor.

Râse.

– Copacii nu sunt leneşi. Cel puţin eu nu

cred că pot ajunge aşa. Dar o s-o ştiu oare vreodată? O să mă vedeţi că n-o să-l mai bag în seamă în speranţa c-o să înveţe să-şi poarte singur de grijă.

– Mi se pare o atitudine bine gândită, spuse.

Gertrude îl privi scrutător.

– Asta faceţi şi cu tinerii? Speraţi doar să-nveţe să-şi poarte singuri de grijă?

– Ăă..., bălmăji. Teodor şi Claire? Ce vreţi să spuneţi?

– N-am auzit nici o obiecţie din partea dumneavoastră faţă de căsătoria lor.

Ridică din umeri.

– N-am nici o obiecţie. Am fost surprins, dar cred despre Claire că-i o fată minunată. Într-o bună zi va fi o nevastă şi-un tovarăş de drum de nădejde.

Buzele Gertrudei se subţiară până când gura-i deveni doar o dungă subţire şi clătină din cap.

– Într-o bună zi, poate. Dar nu acum. Nu vreau să se mărite prea devreme şi să-şi rateze şansa de-a se maturiza.

Mikolai îşi coborî privirile spre ea. Era atât de categorică, de sigură pe ea. Expresia îi era gravă dar nu lipsită de căldură.

– Claire o să-şi aibă ocazia de-a se maturiza, deşi s-ar putea să nu fie deloc aşa cum ne închipuim noi. O să-şi găsească drumul propriu. Vă seamănă mult.

Gertrude îşi lăsă capul pe-o parte şi spuse dând-o pe glumă.

– De-asta mă şi temeam.

Puse jos găleata golită de cenuşă şi-şi scutură resturile de pe mâini.

– Cum reuşiţi s-o faceţi, domnule Stefanski? îl întrebă.
– Să fac ce?
– Să staţi calm în banca dumneavoastră. Ştiu că în seara aia eraţi bine pornit, dar acum se pare că nu vă mai deranjează cu nimic discuţia asta despre căsătorie.
Dădu din cap.
– Nu că nu m-ar preocupa, spuse pe-acelaşi ton măsurat. Am fost furios când am crezut că Teodor este atât de fraier încât să se lase prins furişându-se cu o tânără prin întuneric. Am înlemnit când a pomenit de căsătorie; am devenit recunoscător când mi-a spus că n-o să se petreacă curând şi destul de înţelept ca să nu mă pun de-a curmezişul.
– Şi totuşi cum puteţi să acceptaţi totul aşa? în întrebă.
Mikolai ridică din umeri.
– Am încredere în fiul meu, spuse. Asta ajută. Şi mai ştiu că uneori dacă vrei să păstrezi ceva trebuie să-i dai frâu liber.
Gertrude părea sceptică.
– Este-un vechi proverb polonez? întrebă.
– Nu chiar un proverb. Dar vine de undeva de demult.
Îl privea întrebătoare.
– Când primul rege al Poloniei s-a convertit la creştinism, el a închinat ţara Sfântului Scaun.
– A renunţat la ţara lui? întrebă Gertrude nevenindu-i să creadă.
– Da, răspunse Mikolai. A renunţat la ea.
– Dar asta-i îngrozitor!
– Poate că nu-i chiar aşa. După toţi anii ăştia de invazii şi cuceriri, conducători incapa-

bili şi cotropitori nedrepţi, noi am rămas întotdeauna Polonia.

Gertrude dădu încet din cap, încercând să-l urmărească.

- Chiar şi-acuma, continuă Mikolai, cu teritoriul împărţit între Prusia, Rusia şi Austria, Polonia a rămas una, intactă. Şi de ce asta?

- Pentru că primul rege a închinat-o, spuse ea.

Mikolai dădu din cap.

- Vaticanul are-un cuvânt de spus. Închinând Polonia Sfântului Scaun, regele a reuşit să-i garanteze existenţa prin timp, pentru totdeauna.

- Şi asta faceţi acum cu fiul dumneavoastră?

Luminiţele care apăruseră în ochii lui Mikolai nu puteau să-nsemne decât c-avea chef de glumă.

- Ei bine, eu n-am de gând să-l închin Bisericii, spuse.

Lăsă cuvintele să-şi facă efectul cuvenit până-o văzu zâmbind.

- Dar cred cu siguranţă că lăsându-l să fie propriul său stăpân, lăsându-l să plece pe propriul drum, va fi mai uşor pentru el să-mi stea aproape.

Gertrude dădu îngăduitoare din cap.

- Teodor este un fiu bun şi cu simţul datoriei, spuse Mikolai. Şi dacă i-aş cere să rămână aici, în Venice, şi să intre-n afaceri alături de mine, ştiu c-ar face-o. Dar atunci cred că aş pierde din dragostea lui. Şi pentru mine inima este mult mai de preţ decât braţele de muncă.

- Poate că ăsta a fost necazul tatei cu Geor-

ge, spuse Gertrude. Nu l-a dat niciodată drumul, nu l-a lăsat niciodată să fie el însuşi. Aşa că-ntr-o bună zi a rupt el însuşi lanţul.

Mikolai nu făcu nici un comentariu. Pentru moment era mulţumit doar să privească în ochii strălucitori şi pătrunzători ai femeii de lângă el şi să se minuneze de inteligenţa şi sensibilitatea de care dădea dovadă.

– Bineînţeles, tata nu se-nşela de tot. Când sunt tineri, oamenii pot lua hotărâri cu totul aiurea.

Dădu din cap.

– Şi asta credeţi c-au făcut şi cei doi? o întrebă. Au fost destul de nesăbuiţi să-şi irosească tinereţea aşa cum aţi făcut-o şi dumneavoastră?

– Oh, Doamne! lăsă Gertrude să-i scape cu nervozitate. Deci am ajuns şi la asta, nu-i aşa?

Cu o eleganţă necăutată, neaşteptată pentru un om atât de solid, se lăsă pe iarbă, sprijinindu-şi spatele de trunchiul copacului care se încăpăţâna să rămână neroditor.

– Tinerii iau adesea hotărâri pe care-ajung să le regrete mai târziu în viaţă. Nu despre asta vorbeaţi în cealaltă seară?

Faţa Gertrudei se aprinse de ruşine, dar zâmbi cu seninătate ca pentru a face împrejurarea mai uşor de îndurat.

– Speram că sunteţi destul de gentleman să-mi uitaţi purtarea din seara aceea.

Îşi ridică una din sprâncenele s[illegible] foase.

– Cred c-aş putea s-o fac dacă doriţi cu adevărat, îi răspunse. Probabil că sunt mai bun ca prieten decât ca gentleman. Şi ca prieten s-ar putea să fiu în stare să vă scot din cap asemenea gânduri prosteşti.

Îşi ridică mâna spre ea, oferindu-i un loc în iarba adumbrită de lângă el. Se aşeză într-adevăr, dar ţinându-se la o distanţă exagerată în respectibilitatea ei.

– Cu siguranţă că nu trebuie să vă mai spun cât vă admir, începu el.

Bărbia Gertrudei ţâşni înainte trădându-i surprinderea.

– Pe mine?

– Ei da, bineînţeles, spuse. Fără îndoială că sunteţi conştientă de aprecierea înaltă cu care vă privesc eu şi mulţi alţi oameni din această comunitate pentru talentul şi spiritul dumneavoastră.

Râse fără veselie.

– Nu sunt sigură că talentul sau spiritul îmi sunt mai mult decât tolerate aici în Venice, Missouri.

El dădu din cap.

– Vă aveţi detractorii, recunoscu el. Dar toţi cei care-şi dau silinţa, cu mai multă sau mai puţină pricepere, sunt ridicularizaţi de cei care n-au nici măcar curajul să-ncerce. Dumneavoastră aţi avut acest curaj, şi ce contează mai mult, aţi reuşit. Mie mi se pare foarte straniu să-aveţi motive să vă regretaţi alegerea.

– Aveţi bineînţeles dreptate, domnule Stefanski. Ar fi prosteşte din partea mea să-ncerc măcar să privesc în urmă, admise cu o veselie forţată.

– Dar priviţi, spuse.

Tăcerea îi fu răspunsul.

Mikolai oftă din greu.

– Cu toată sinceritatea, miss Gertrude, spuse, şi eu mi-am petrecut o grămadă de vreme privind în trecut. Şi eu am regrete.

– Dumneavoastră? Expresia Gertrudei era dezorientată. Ce Dumnezeu aţi avea dumneavoastră de regretat?

– Aceleaşi lucruri ca şi dumneavoastră, cred, răspunse.

– Ei, asta-i o prostie, spuse. Viaţa dumneavoastră a fost atât de plină, de importantă. Nu-mi pot da seama pentru ce-ar trebui să priviţi înapoi.

– Importantă? Ce vedeţi de-aşa mare importanţă în viaţa mea? o întrebă.

– Ce vede întregul oraş, îi spuse. Dacă nu aţi fi fost dumneavoastră, oraşul ăsta s-ar fi reîntors demult la crescutul viţelor. Şi dacă nu ar fi fost asta, cu siguranţă că ne-am fi împotmolit spre biserică pe nişte străzi numai noroi, cam cinci luni pe an. Şi fără cărămizile alea rezistente la foc, Main Street ar fi ars fără îndoială până-n temelii încă cu ani de zile în urmă, ruinând afacerile şi pierzându-se vieţi. Copiii n-ar mai avea locul ăsta minunat. Şi gândiţi-vă la câte locuri de muncă a adus cărămidăria pentru oraşul ăsta. Toţi bărbaţii deprinşi cu mineritul ar fi luat-o de mult din loc fără slujbele astea.

Ridică din umeri.

– Dacă n-aş fi făcut eu toate astea, le-ar fi făcut altcineva.

– Nu puteţi fii sigur de asta, domnule Stefanski. Şi pe lângă asta, nici un altul n-ar fi făcut treaba în felul în care-aţi făcut-o dumneavoastră.

Rămase tăcut o bună bucată de vreme.

– Adevărat vorbind, sunt mândru de realizările mele. Nu de astea mă plâng.

– Atunci, ce este?

Culese un fir de iarbă şi-şi trecu suprafaţa lui netedă şi mătăsoasă peste buza de jos.

În ultimul timp sunt de părere că am lăsat visele şi ambiţiile să ia tot ce-a fost mai bun din viaţa mea particulară.

Gertrude îşi încruntă uşor sprâncenele.

– Dar aţi avut-o, domnule Stefanski. Aţi avut o soţie şi-acuma aveţi un fiu minunat.

– Îmi iubesc fiul şi sunt foarte mândru de el, spuse Mikolai. Dar dacă-aş fi fost un om ceva mai puţin ambiţios, mai puţin înverşunat, aş fi putut probabil avea până acum mult mai mulţi fii şi fiice.

Natura cu totul personală a cuvintelor o făcu să roşească, dar curiozitatea fu mai puternică decât jena.

– Am crezut totdeauna despre dumneavoastră că sunteţi prea îndurerat de moartea fostei dumneavoastră soţii ca să vă mai recăsătoriţi vreodată, îi spuse.

Mikolai făcu ochii mari, evident surprins de cuvintele ei.

– Am fost îndurerat, bineînţeles. Dar am simţit durere şi vină în aceeaşi măsură. Mi-am jurat că n-o să mă mai căsătoresc şi n-am s-o fac. Dar asta era mai mult o scuză pentru mine decât un mod de-a o onora pe ea.

– Nu-nţeleg.

– Mi-era teamă că o femeie, oricare femeie, ar putea să mă ţină pe loc, recunoscu Mikolai. O nevastă s-ar fi aşteptat de la mine la mai mult decât puteam eu să dau. S-ar fi aşteptat şi la altceva, nu numai la banii şi la numele meu. S-ar fi aşteptat să mă aibă pe mine, un lucru pe care nu m-am simţit niciodată gata să-l ofer. Aşa că, în cunoştinţă de cauză, m-am

hotărât să nu mă mai recăsătoresc. Acum că-mi văd fiul plecând să-şi trăiască propria-i viaţă, cred că mă tem că o să rămân singur.

Gertrude îşi plecă capul.

– Înţeleg ce spuneţi. Unora le este milă de mine, pentru că nu m-am măritat niciodată. Dar sincer vorbind, asta mi-a fost alegerea. Cred c-am ştiut dintoteauna că un soţ nu mi-ar permite să-mi continui scrisul. Propriul meu tată era categoric împotrivă. Şi chiar dacă-aş fi găsit un bărbat liniştit şi tolerant cu care să mă mărit, nişte copii trăgându-mă de poale n-ar fi fost de cine ştie ce folos în ceea ce cream din imaginaţie.

– Şi totuşi încercaţi regrete, spuse Mikolai. Şi eu la fel.

– Chiar ştiind c-am ales direcţia cea mai bună, mă fac la fel de vinovată ca nevasta lui Lot de privitul în urmă, spuse Gertrude. Să-mi fie dat să fac aceeaşi alegere azi, aş proceda la fel. Şi totuşi este un anumit fel de tristeţe în viaţa mea pe care în ultimul timp nu sunt în stare s-o risipesc.

– Regretaţi că nu v-aţi căsătorit, că n-aţi avut copii?

– Ei bine, am... nu, cred că nu, recunoscu ea. Poate ar fi fost drăguţ să trăiesc viaţa asta în loc să scriu poveşti despre ea. Dar sunt propria-mi stăpână. Nu mi-aş dori să aparţin pur şi simplu unui bărbat.

Mikolai clătină din cap aprobând-o.

– Şi lumii i-ar fi lipsit poveştile dumneavoastră dacă nu le-aţi fi scris.

Gertrude îi primi cuvintele cu un ridicat din umeri.

– Opera mea este mai curând mediocră. Toată

lumea din sfera scrisului este de-acord că dacă publicul apreciază un scriitor, ceea ce-a scris trebuie că n-are cine ştie ce valoare.

– În felul ăsta judecă? Şi ceea ce-i bun este ceea ce nu vrea nimeni să citească?

Râse.

– Mi-e teamă că aşa au cam stat lucrurile dintotdeauna, îi spuse Gertrude. Şi cum ziceaţi, ca şi străzile şi clădirile din oraşul ăsta, dacă nu aş fi scris eu romanele astea, ar fi făcut-o altcineva fără îndoială.

– Şi ca şi cu străzile şi clădirile, spuse el, altcineva nu le-ar fi scris în modul în care-aţi făcut-o.

Îi zâmbi foarte mulţumită.

– Darul de-a aşterne cuvintele pe hârtie într-un asemenea fel încât oamenii să se zbată să pună mâna pe ele, nu-i un talent de disprețuit.

Gertrude îşi lăsă gânditoare capul în jos pentru câteva clipe înainte de a-i răspunde.

– Îmi place într-adevăr să scriu. Dar munca asta mi-a luat aşa de mult din timpul meu, încât câteodată îmi zic... cred că poate am trecut pe lângă viaţă.

– Ce vreţi să spuneţi cu asta? Pe lângă ce viaţă aţi trecut?

– Bănuiesc că-mi lipseşte ceea ce au Teddy şi Claire. Îmi lipseşte să fi iubit.

– Ah, dragostea.

Mikolai îşi plecă şi el capul, rămânând pe gânduri. Privi apoi spre grădina perfect întreţinută a familiei Barkley.

– Căsătoria nu-i nici o garanţie când vine vorba de asta, ştiţi. Într-adevăr şi eu însumi am ratat dragostea, dacă aşa ceva chiar există.

– Credeţi că s-ar putea să nu existe?

– Cinstit vorbind, nu ştiu. Tot ce-am văzut din dragoste au fost doar câteva substitute.

– Ei bine, cel puţin dumneavoastră aţi avut parte de astea. Eu nu m-am întâlnit nici măcar cu rudele ei mai îndepărtate.

Imediat ce cuvintele fură rostite, Gertrude păru să le regrete, acoperindu-şi cu modestie obrajii.

– Asta cu siguranţă nu-i adevărat, miss Gertrude, îi spuse. Nu păstraţi un ceva mai deosebit pentru vreunul din tinerii care v-au făcut curte?

La început, Gertrude nu răspunse. Era de parcă ar fi cumpănit dacă să spună adevărul sau doar să dea drumul unei minciuni acceptabile.

O văzu înghiţind cu hotărâre înainte de-aş ridica capul, refuzând să fie laşă.

– Am fost îndrăgostită, domnule Stefanski, o dată. Dar domnul nu mi-a întors niciodată afecţiunea.

Mikolai nu făcu nici un comentariu, ci aşteptă doar să-i dea o explicaţie. Şi ea o făcu.

– N-am avut aşa de mulţi curtezani. Mult timp nici nu prea m-au interesat bărbaţii. Sincer vorbind, n-am luat în serios intenţiile niciunuia din ei.

– Dar tatăl dumneavoastră n-a insistat să aveţi pretendenţi? o întrebă.

Gertrude dădu din cap.

– Tatăl meu a fost un bărbat extrem de rigid şi deloc predispus spre compromisuri, spuse. M-a ţinut vreme îndelungată la adăpost de lume.

Zâmbi curajoasă şi-i adresă cuvintele următoare cu o uşurinţă ce le dezminţea înţelesul:

– Cred că tinerii din oraş erau băgaţi în sperieţi de el.

– Pot să-mi imaginez, răspunse Mikolai.

– Când, în sfârşit, şi-a dat seama că purtarea lui era pe cale să mă transforme într-o domnişoară bătrână, spuse, era pur şi simplu prea târziu.

– Cu siguranţă că exageraţi.

– Nu, nu exagerez. Când am ajus la douăzeci, eram deja considerată scoasă din competiţie. Nu intenţionase asta niciodată. Puţin înainte de-a muri mi-a spus că ar trebui să mă mărit cu primul bărbat care ne va călca pragul.

– Dar n-aţi făcut-o.

– Nu. Până atunci, inima îmi era prinsă de bărbatul care nu mi-a întors afecţiunea cu atâta tărie, încât am ştiut că n-o să mă mărit niciodată. Am văzut destule căsnicii ca să ştiu că dacă n-o faci din dragoste, atunci n-are nici un rost să te căsătoreşti. Şi bărbatul pe care-l iubeam nu ne-a trecut niciodată pragul. N-a ştiut niciodată ce-am simţit pentru el.

Furie, neputinţă, milă, îi fulgerară gândurile lui Mikolai.

– N-a ştiut niciodată?

– Bineînţeles, n-am putut niciodată să i-o spun, iar el n-a ghicit-o niciodată.

– Ei bine, domnul este-un zevzec nefericit, miss Gertrude. Pot să vă asigur că dacă prostul ăsta ar fi ştiut că l-aţi privit cu bunăvoinţă ca pretendent, tatăl dumneavoastră ar fi trebuit să angajeze nişte bătăuşi să-l ţină departe de casă.

Gertrude râse plină de încântare auzindu-i vorbele galante.

– Sunteţi foarte drăguţ, domnule Stefanski.

– Şi-am foarte multă dreptate, spuse, O femeie ca dumneavoastră este într-adevăr ceva rar.

– Oh, vă mulţumesc foarte mult, sir. Ca să fiu sinceră, sunt destul de orgolioasă ca să găsesc măgulitor să fi rămas singură pentru că domnul n-a ştiut că eram în căutare de soţ şi nu pentru că m-ar fi găsit indezirabilă.

– N-aţi putea fi niciodată indezirabilă, miss Gertrude.

Rostise cuvintele pe-un ton blând, dar ceva o făcuse să-şi ridice repede capul şi să-l privească de aproape în ochi. Era un moment straniu, un moment stânjenitor. Mikolai nu se simţea în largul său, de parcă ar fi deschis o cameră ce-ar fi trebuit să rămână ferecată pentru totdeauna. Se grăbi să-i închidă uşa încă o dată.

– Este foarte trist că bărbatul pe care l-aţi iubit n-a ştiut-o niciodată. Numai dacă-am fi fost în Polonia aici, spuse.

– În Polonia?

– În Polonia tatăl dumneavoastră ar fi trebuit doar să împestriţeze casa şi flăcăii i-ar fi ştiut intenţia.

– Să-mpestriţeze casa?

– Se zice *tarantowate*. Să stropeşti puncte colorate pe casă. Asta fac taţii în Polonia când vor să spună bărbaţilor din sat, dar şi trecătorilor, că în casa aia este-o fată bună de măritat şi că atât tatăl cât şi fiica îi vor considera pe peţitori bine-veniţi.

– Vorbiţi serios? Îşi pătează vopseaua de pe casă? întrebă Gertrude.

– Oh, da, îi dădu Mikolai asigurări. Şi treaba merge foarte bine. Atrage atenţia tuturor.

– Asta fără nici un fel de îndoială, căzu Gertrude de acord.

– Dacă un bărbat se gândea la vreuna din fetele din casă, se grăbea s-o ceară înainte ca tatăl s-accepte pe-altul mai iute.

Gertrude râse înveselită.

– Atunci asta-i exact ce-ar fi trebuit taică-miu să facă, să tragă un rând de buline poloneze pe toată casa.

– Nu-i prea târziu, spuse Mikolai.

Gertrude făcu ochii mari.

– Oho, este mult prea târziu, spuse.

Mikolai o privi sceptic.

– Bun, dacă fratele dumneavoastră, George, nu-i cine ştie ce mare pictor, sunt sigur că poate să aranjeze pe cineva s-o facă.

– De-acum nu mă mai pot mărita vreodată, spuse Gertrude ţinând-o cu încăpăţânare pe-a ei. Sunt fericită aşa, domnişoară bătrână cum sunt, în micul meu apartament. Nici dacă-aş fi singură şi muritoare de foame nu aş mai rămâne pe gânduri când este vorba de asta. M-am deprins prea mult cu felul ăsta de-a fi ca să mai înghit icurile vreunui bătrân morocănos.

– Aşa că cercul se-nchide, spuse Mikolai. Aveţi regrete în legătură cu viaţa pe care v-aţi ales-o, totuşi n-aţi schimba ceea ce aveţi.

– Nu, nu cred c-aş schimba. Dar mă gândesc la ce-am pierdut.

– Dragostea.

Roşi.

– Da, dragostea.

Mikolai studie firul prelung de iarbă cu mai multă atenţie ca înainte. Protejat acolo, la adăpostul alunului, era printre ultimele rămase verzi din toamna aia. Era încă mătăsos, dar uşor uscat din cauza frigului ce începea să se lase. Trăia încă, dar nu pentru totdeauna.

– V-ar plăcea să vă luaţi un iubit, miss Gertrude?

– Ce?!

Poza relaxată pe care şi-o luase Gertrude dispăru complet. Mikolai o urmărea. Era ca şi cum un par ţeapăn de fier ar fi luat locul şirei spinării.

– Mă insultaţi, domnule Stefanski! spuse dând să se ridice.

Mikolai îşi puse o mână pe braţul ei.

– Aşteptaţi, spuse.

Era tăcută şi nemişcată ca o stâncă alături de el.

– N-am vrut să fiu jignitor, spuse încet.

– Ei bine, cu siguranţă aţi fost! Nu sunteţi mai bun decât ceilalţi, restul. Doar pentru că mi-am tăiat părul şi port haine elegante credeţi că sunt gata să-mi fac de cap şi să ies cu un străin oarecare în...

– Nu cu un străin, miss Gertrude. Cu mine.

Gertrude rămase ca trăznită de cuvintele lui. Îl privea cu insistenţă.

– N-am vrut să fiu lipsit de respect, dar cum abia am mărturisit, nici unul din noi nu vrea să se căsătorească, dar amândurora ne-ar place... ne-ar place să avem, şansa unei noi tinereţi. M-am gândit că poate asta ar putea fi o cale.

Îl privea cu ochii măriţi, nevenindu-i să creadă.

– Nu ne putem schimba vieţile pe care le-am trăit şi nici unul din noi nu-şi poate regăsi tinereţea, spuse. Am ales ce-a fost mai bine pentru noi. Dar poate c-ar fi potrivit ca pentru un timp să le schimbăm cursul. Un timp, despre care nu este nevoie să mai ştie nimeni altcineva, în care să experimentăm lucruri pe care poate că nu le-am cunoscut niciodată. Pentru a avea cel puţin un substitut demn de luat în seamă pentru unele lucruri pe care avem motive să ni le dorim.

– Un timp în care să ne schimbăm cursul vieţii? şopti Gertrude fraza doar pentru sine.

– Da, ceva cu totul aparte, de care nimeni altcineva în afară de noi nu va trebui să ştie.

– Domnule Stefanski, eu...

– Când v-am strâns în braţe în seara aceea, îi şopti şi cuvintele lui aveau o duioşie răscolitoare, am simţit ceva, ceva ce n-am mai simţit de mult timp.

Îşi ridică privirile spre ea. Inima stătea să-i sară din piept şi pulsul i-o luă razna. Încrederea în sine îl abandonase. Se simţea prudent şi foarte vulnerabil. Alături de el, Gertrude stătea rigidă, cu o ţinută impecabilă, cu o expresie pe chipul cuprins de paloare care exprima ceva total opus propunerii mai mult decât libertine pe care i-o făcuse. Tăcerea îi era acuzatoare.

– Iertaţi-mă, miss Gertrude, spuse în cele din urmă. Credeam că simţiţi acelaşi lucru. Dacă v-am jignit, îmi pare rău. N-am să mai vorbesc despre asta niciodată.

Gertrude continua să-l fixeze încremenită. Îi luase tăcerea drept o respingere oripilată.

Mikolai se ridică repede să plece, prea ruşinat pentru a-i întâlni privirea. Se simţea un prost, bădăran şi netrebnic. Nu ştia de unde-i veniseră cuvintele. N-avusese de gând să facă o asemenea propunere lipsită de curtenie. Probabil că distrusese pentru totdeauna speranţa unei prietenii cu femeia pe care o admira cel mai mult. Dacă ar fi fost prietenul lui cel mai bun şi-ar fi zburat cu plăcere vreo câţiva dinţi. Era demn de dispreţ, josnic.

– Aşteptaţi!

Glasul ei îl opri în mijlocul pasului. Ezită mult înainte de a se întoarce. Ea era încă acolo, sub umbra ultimelor vestigii din ceea ce fusese frunzărişul de vară al alunului. Îşi ţinea capul sus şi obrajii îi erau îmbujoraţi de-a binelea. Îi absorbi imaginea, deliberat, ca pentru a şi-o imprima în memorie şi-a şi-o putea readuce aminte aşa cum era.

– Poate că m-am grăbit cu răspunsul, îi spuse părând să nu-şi dea seama că nu-i răspunsese deloc.

Trase profund aer în piept, de parcă ar fi fost gata să sară într-o apă adâncă şi primejdioasă. Vocea îi era joasă şi sub control; părea să-şi măsoare fiecare cuvânt pe care-l rostea.

– Cred, domnule Stefanski, că nu vreau vreodată să privesc înapoi spre acest moment şi să-mi regret laşitatea.

Capitolul 12

– O să ne distrăm nemaipomenit! își asigură Claire mătușa în timp ce-o grăbea din spate pe Gertrude. Croquet-ul la lumina lumânărilor este pur și simplu un alt joc. Este trăznet!

Lipsa desăvârșită de entuziasm de care dădea dovadă trecu neobservată, când atenția lui Claire se fixă mai deaproape asupra unui cu totul alt joc.

Avea atâtea în minte. Era, trase ea concluzia ca și cum gândurile ar fi fost cam de un galon[1] iar mintea ei abia cât un sfert de pahar. Sperase să-și poată petrece seara ascunsă în camera ei, făcându-se că scrie. Trebuia să se facă. Viața ei adevărată devenise deodată mult mai animată decât a personajelor pe care le crease; abia dacă mai putea să-și lase gândul să zboare în trecut la Weston, Alexandria și Carlisle Place. Dar chiar dacă nu se mai putea îngropa acolo încă o seară, singură cu emoțiile propriilor gânduri, ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era să joace un joc de societate cum era croquet-ul. Și mai ales cu familia Stefanski.

După discuția pe care-o avuseseră sub alun,

---

1 Galon = unitate de măsură a capacității folosită în Marea Britanie și SUA; în SUA 3,78 l.

Gertrude sincer nu mai ştia cum să-l privească pe bărbatul ăsta iarăşi în faţă. Acceptase să se angajeze într-o scandaloasă „schimbare de curs a vieţii" alături de el. Nu era sigură cam ce fel de aspecte imorale urma asta să implice, dar ştia că era vorba de ceva necurat.

– Sunt într-adevăr obosită în seara asta, insistase faţă de nepoată-sa. Sunt de părere c-ar trebui să te duci singură.

– Fără un însoţitor? o întrebase Claire făcându-se că este oripilată de idee. N-aş putea.

– Nu fii prostuţă, Claire, o luase din scurt mătuşi-sa. Tu şi cu Teddy aţi petrecut atâta timp singuri de când eraţi copii.

– Da, da' acum o să ne căsătorim, spuse Claire.

Tânăra îi arunca iarăşi Gertrudei acea privire grea pe care mătuşi-sa nu ştia cum s-o interpreteze şi de care era prea tulburată ca să-şi mai facă griji.

– Ţi-aduci aminte că ne căsătorim, nu?

Expresia Gertrudei deveni gravă şi îşi manifestă delicat ceea ce spera să fie luat drept o preocupare izvorâtă din dragoste.

– Nu este realmente nici o grabă.

– Oh, dar eu abia mai pot să aştept.

– Dar trebuie s-o faci, dragă, insistă Gertrude. Timpul mai schimbă lucrurile pentru noi. Ceea ce crezi că vrei când eşti tânăr este adesea de nesuportat atunci când avansezi în vârstă.

Expresia lui Claire era de nepătruns.

– Nu intenţionez să-mi schimb părerea, spuse mătuşi-si cu emfază. Când îmi pun în minte ceva, ştii că-l duc până la capăt. Ar trebui un

motiv de proporţii impresionante ca să mi-l scoată din cap.

Chipul lui Gertrude era marcat de îngrijorare. Dar doar o infimă parte din ea era pentru fericirea nepoatei. Inima-i proprie bătea într-un tam-tam nestăpânit. Teama de-al vedea iarăşi pe Mikolai diminua orice alte nelinişti pe care i le putea da o nepoată plină de exuberanţă.

Cu trei zile în urmă, sub coroana aproape complet scuturată a alunului neroditor, crezuse că este gata să se-arunce în viaţă. Că era gata să-şi asume riscurile. Că ea, Gertrude Barkley, era gata, să se implice într-o mare pasiune. Una la care visa de şaptesprezece ani.

Din acel moment, totuşi, o groază autentică luase locul unei curiozităţi nepotolite. Nu ştia dacă putea trece prin toate astea. Cum va putea fi atât de apropiată, atât de intimă cu el şi să-i ascundă că-l iubea?

- Uită-te în grădină! exclamă Claire de lângă ea.

Gertrude o făcu. Şi îi tăie pur şi simplu răsuflarea. Grădina din spate a familiei Stefanski era luminată de strălucirea lumânărilor.

Croquet-ul la lumina lumânărilor era una dintre ultimele nebunii cu care clasa de mijloc îşi petrecea timpul liber. Croquet-ul în sine era preferat în egală măsură de bărbaţi şi femei pentru şansele egale pe care le oferea. Tenisul şi golful favorizau pe cei cu un fizic robust şi abilităţi atletice. Dar ca şi vărul lui mai puţin savuros, biliardul, croquet-ul era un joc al îndrăznelii şi îndemânării. Cea mai micuţă şi delicată dintre femei putea stăpâni jocul cu aceeaşi pricepere ca un flăcău zdravăn. Şi mai mult de-atât, spre deosebire de alte sporturi,

croquet-ul nu obliga femeile să comită infamia atroce de-a transpira. Şi în privinţa asta croquet-ul la lumina lumânărilor răsplătea pe deplin.

– Nu-i trăznet? şuşoti Claire.

Gertrude nu se putu abţine să nu fie de acord cu ea.

– Este frumos, spuse.

Întinsa suprafaţă a grădinii din spatele casei Stefanski, lipsită de straturi sau măcar margini sădite cu flori, avusese totdeauna un aspect pustiu şi dezolant. În seara asta Gertrude putea aproba din tot sufletul, pentru prima dată în viaţă, noţiunea mai modestă de *gazon* ce precumpănise în ultimul timp asupra celei de *grădină*.

Contururile pe care le desenau portiţele, două la un cap şi celălalt, păzind stâlpii de finalizare, una la fiecare dintre colţuri şi la centru, erau scoase în relief de lumina lumânărilor prelungi care stăteau bine înfipte în găurile făcute într-o parte a micilor bolţi de metal.

– Este ca-ntr-un basm, lăsă Claire să-i scape.

– Este uimitor, spuse Gertrude, că ceva cu care te-ai obişnuit atât de mult poate să ţi se pară atât de încântător.

– Da, este cu-adevărat uimitor.

Vocea care răspunsese era una joasă şi bărbătească, care venea din spate. Gertrude se întoarse, luată prin surprindere, ca să se trezească faţă-n faţă cu Mikolai Stefanski.

– B-b-bună seara, îngăimă.

– Bună seara şi dumneavoastră, miss Gertrude, îi răspunse.

Cei doi se priviră unul pe celălalt în tăcere.

Stefanski arăta de parcă tocmai s-ar fi întors de la lucru. Cămaşa de in albă ca zăpada îi era acoperită de o haină gri la patru nasturi, cu un model cu brăduţi în ţesătură care se potrivea cu pantalonii. La gât, cu grijă aleasă, avea o cravată de mătase Windsor, clasic legată.

– Am rugat-o pe mătuşa Gertrude să vă ajute să ne supravegheaţi, domnule Stefanski, se amestecă Claire. Sper să nu vă deranjeze.

Nu avu timp să mai adauge nimic când el făcu un pas înainte şi-i luă cu eleganţă mâna.

– Nu l-aş fi lăsat pe Teodor să mă convingă să joc nu într-o asemenea seară rece de toamnă un joc de vară dacă nu mi-ar fi dat de înţeles că vom fi onoraţi de prezenţa dumneavoastră, miss Gertrude.

Vorbele şi gesturile îi erau extrem de galante, dar chipul îi rămase o mască gravă. Era prietenos şi politicos, părea chiar mulţumit de prezenţa ei, dar când Gertrude îl privi adânc în ochi, văzu acolo ceva mai mult de-atât. Atât de mult încât o sperie. Speranţă, nelinişte, nerăbdare, grijă, toate cuprinse acolo, în privirea lui. Şi ştia acum că dorinţa şi îndoiala lui le dominau pe-ale ei.

Nu era o simplă escapadă ceea ce puneau la cale. Nu aveau să fie nopţi înfierbântate, nopţi ale unor impulsuri reprobabile. Era o decizie gândită să-i angajeze într-un act ilicit. Un act care se temea că-i va schimba destinul şi propriile-i aşteptări pentru totdeauna.

– Suntem bucuroşi c-aţi venit să ni vă alăturaţi, miss Gertrude, strigă Teddy peste întinderea gazonului în timp ce bătea unul din pari în pământ.

Gertrude se forţă să-şi desprindă privirile de pe bărbatul care stătea în spatele ei să-şi compună un zâmbet în timp ce răspundea fiului.

– Mulţumesc foarte mult.

– Dumneavoastră şi cu tata o să fiţi nişte parteneri grozavi, strigă iarăşi spre ea. Dar el n-are prea multă experienţă.

– Oh, sunt sigură că tatăl tău... vreau să spun... oh. Obrajii-i erau în flăcări.

– Claire mi-a spus că sunteţi o jucătoare bună, continuă Teddy.

– Oh, asta, da, vreau să spun... Se simţea prosteşte şi încercă să ridice cu modestie din umeri. Am câştigat o partidă sau două mi se pare.

– Atunci, miss Gertrude, va fi cu siguranţă cea de-a doua jumătate a echipei mele, anunţă Mikolai. De fapt n-am jucat niciodată jocul ăsta, îi mărturisi cu voce scăzută. Am fost asigurat de mulţi care-l cunosc că este ceva uşor. Dar cred c-o să am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

– O să fac ce pot.

– Trăznet, exclamă Claire încântată. Teddy şi cu mine împotriva voastră. Este ca şi cum am juca perechi, nu, Teddy?

Tânărul dădu din cap în timp ce se îndrepta spre ei.

– Claire şi cu mine suntem jucători încercaţi în aşa ceva, dar n-am mai jucat împreună de-o bună bucată de vreme. Cred că asta o să echilibreze ceva competiţia.

– S-o echilibreze? întrebă Gertrude.

– Da, cum sunteţi mai în vârstă şi mai înţelepţi nu sunteţi capabili de greşelile de care suntem noi, spuse Teddy în glumă.

– Vârsta nu-i o garanţie a înţelepciunii, îi răspunse taică-su. Şi cred că un adevăr care să stea în picioare, despre greşeli vreau să spun, este că toată lumea le poate face.

– Ei bine, spuse Claire cu un râs tineresc, n-avem decât să sperăm c-o să faceţi o grămadă în seara asta.

Gertrude înghiţi nervos.

Mikolai îşi drese glasul.

– Hai să-ncepem, spuse Teddy nerăbdător. Cum sunteţi îmbrăcată în albastru, miss Gertrude, dumneavoastră şi cu tata puteţi lua albastrul şi negrul.

Claire ofta.

– Bănuiesc că asta ne lasă nouă galbenul şi roşul. Îşi dădu ochii peste cap. Teddy, tu o să trebuie să fii cardinalul. Eu vreau să fiu canarul.

Tânărul începu să râdă.

– Ar fi putut fi altfel? spuse. Roşu pentru mânie şi galben pentru laşitate. Ni se cam potriveşte; când o să ratez o lovitură Claire o să se-nfurie pe mine, aşa c-o să fiu destul de laş ca să ţintesc ca lumea.

Buna dispoziţie a tinerilor nu se potrivea cu starea sufletească a celor mai în vârstă. Când Gertrude îşi trimise bila până la jumătatea distanţei dintre stâlpul de pornire şi prima poartă simţi cum emoţia o face să tremure incontrolabil. Dar asta n-o îndemna în nici un fel să zâmbească. Palmele i se umeziseră de transpiraţie şi strângeau crosa puternic. Îşi ridică privirea doar pentru o secundă, dar fu suficient pentru a o surprinde pe cea a lui Mikolai. Arăta la fel de tulburat cum se simţea şi ea. Partea de sus, făcută din mătase albastră, u-

ṣoară, şi-o alesese din motive de confort şi uşurinţă a mişcărilor. Dar în momentul ăla îşi simţea pieptul de parcă ar fi fost apăsat de o tonă de zale. Iar fusta c-o tăietură oarecum bărbătească părea făcută din plumb şi nu din poplin.

Trase adânc aer în piept şi încercă să-şi recapete autocontrolul. Era acolo. Cuvintele fuseseră rostite între ei. Nu-i mai rămăsese altceva de făcut decât să joace şi să se roage ca domnul Stefanski să fie la fel de dezgustat ca şi ea de ziua trecută ca măcar să pomenească de ea.

Gertrude ridică crosa şi izbi cu putere în bila dungată în albastru. Lovitura stârni puternice aplauze din partea adversarilor.

Din prima încercare Gertrude luase cu uşurinţă primele două porţi. Totuşi, ratā următoarele două lovituri la ţintă ca o începătoare şi trebui să-i cedeze locul lui Teddy.

Tânărul profită repede de avantajul dobândit şi trecu de patru porţi înainte ca eforturile să i se zădărnicească.

– Teddy, la jumătatea drumului până la stâlpul de întors, anunţă Claire fără să mai fi fost nevoie. Ar fi bine să vă valorificaţi bine loviturile domnule Stefanski, urmează negrul.

– Şi mai exact ce fac? întrebă.

Teddy îi arătă de unde se începea şi prima încercare nu fu deloc rea; dar lovise bila puţin cam prea lateral şi-o luase puţin câş, trecând prin prima poartă, dar ratând-o pe a doua.

– Asta-i greu de adus înapoi, îi spuse Teddy. Îşi aruncă ochii spre Gertrude. Este partenerul dumneavoastră, poate c-ar fi mai bine să-i daţi un sfat.

- Vă rog, miss Gertrude, spuse Mikolai politicos. Sfătuiţi-mă ce să fac.

Îi venea greu să se uite la el. Îl cunoştea de-atâta timp. Şi totuşi în seara asta cuvintele lui, modul cum o privea păreau să-i taie respiraţia. Cu siguranţă nu-şi mai găsea deloc cuvintele.

Când îşi ridică privirea spre el uită ce voise să spună.

- Cred c-o să-i dau pur şi simplu una spre mijloc, spuse Mikolai. N-ar fi o soluţie bună?

- Dar aveţi doar o singură lovitură, domnule Stefanski, îi răspunse.

- Nu pot să aştept aici până mai face toată lumea un tur? Atunci mai am încă o şansă?

Dădu din cap.

- Nu prea pare posibilă altă şansă.

- Urmează Claire, şi dacă sunteţi pe punctul de-a trece poarta, probabil c-o să vă ia şi pe dumneavoastră poarta.

- Oh, răspunse, privind mai atent spre lumânarea ce ardea lângă mica boltă de metal şi spre bila cu dungi negre.

- Trebuie totdeauna să ţineţi cont de jucătorii care urmează după dumneavoastră, îi spuse. Au aproape tot atâta control asupra rezultatelor dumneavoastră pe cât aveţi dumneavoastră înşivă.

La sfatul Gertrudei, Mikolai dădu o lovitură uşoară, care modifică doar unghiul mingiei faţă de poartă. Lăsându-i calea liberă, Claire trecu fără probleme pe lângă el înainte de-a mai lua două porţi, până când dădu pe lângă.

În următoarele două tururi deveni evident că în ciuda tinereţii lor, tinerii îi conduceau detaşat pe Gertrude şi Mikolai. Lovitură după lo-

vitură, Gertrude se bâlbâi ratând. Şi, cu toate că loviturile îi erau îndrăzneţe, se vedea clar că Mikolai era prea nou în mânuirea crosei.

Tatăl şi fiul se treziră că se îndreaptă amândoi în acelaşi timp spre poarta din centru. Mikolai, totuşi, era la dus în timp ce fiu-su făcea cale-întoarsă.

Fu aproape un noroc chior când o lovitură nu prea bine ţintită a lui Gertrude lovi în colţul unei porţi, ca apoi să se rostogolească oprindu-se accidental în bila de plumb a lui Teddy.

- Roquet! Mătuşa Gertrude a făcut un roquet!

Era primul noroc adevărat de care avusese parte echipa negru-albaştrilor. Claire şi Teddy erau atât de ambalaţi de lovitura Gertrudei, de parcă ar fi fost în echipa lor şi nu un adversar.

- Şterge-l din teren! strigă Claire încântată.

- Hei! se făcu că se răsteşte furios spre ea. Tu parcă erai în echipă cu mine.

Gertrude zâmbi cât de mult o lăsă inima. Voia doar ca jocul să ia sfârşit. Şi cu cât Teddy şi Claire câştigau mai repede, cu atât mai repede ajungea şi ea acasă.

Lovitura cuvenită pentru un roquet era că pui piciorul pe propria-ţi bilă pentru a o ţine pe loc şi să o izbeşti cât de tare poţi. Forţa loviturii avea să propulseze bila adversarului departe de locul respectiv şi, cu puţin noroc, definitiv în afara jocului. Gertrude se foi de jur-împrejur încercând să-şi potrivească piciorul în poziţia cea mai bună. Din nefericire tocurile ascuţite ale ghetelor nu voiau să coopereze.

– Ce nu merge?

– Nu pot să prind bila asta, spuse exasperată. Talpa-i prea alunecoasă, iar spaţiul dintre toc şi partea plată prea îngust.

– Lăsaţi-mă s-o ţin eu în locul dumneavoastră, spuse Mikolai.

Gertrude îşi ridică ochii surprinsă.

– Este voie, nu? îl întrebă pe Teddy.

– Sigur că e voie.

– Şi la urma urmelor este partenera mea, sublinie Mikolai fără să mai fi fost nevoie.

Trecându-şi propria crosă sub braţ se îndepărtă de ceilalţi doi luând-o peste gazon spre locul unde stătea ea şi-i îngenunchie la picioare. Apucând bila o ţinu ferm aşteptând ca ea să lovească.

– Mi-e teamă să nu vă lovesc mâna, spuse ea.

– Nu, îi răspunse. O să loviţi bila. Sunteţi o femeie în care am încredere şi pentru lucruri mai importante decât să nu-mi striviţi degetele.

Atunci îl privi. Încă o dată nu se referea la lucrurile despre care vorbea. Cu un genunchi îndoit pus pe pământ stătea în faţa ei privind-o în ochi. Întrebând. Exprimând. Ascultând. Ţinea încă crosa gata să lovească, dar se opri ştiind că el avea să vorbească.

Vocea-i era aşa scăzută şi liniştită, se insinua cu atâta duioşie, de parc-ar fi fost un poem sau un cântec de dragoste.

– Am închiriat un apartament deasupra tutungeriei de pe Second Street, partea de miazăzi, îi spuse. Este o intrare de servici pe aleea din spate. Pot să fiu acolo mâine, pe la trei, dacă asta vă convine, desigur...

– Este... este bine, răspunse.

Când în cele din urmă izbi cu toată puterea crosa de bila condamnată, emoția și teama i se scurgeau năvalnic prin vene.. Nu-i atinse degetele, iar forța loviturii se transmise bilei în dungi galbene a lui Teddy trimițând-o afară din perimetrul de joc.

– Ce lovitură!

– Mătușă Gertrude, a fost nemaipomenit!

– Cea mai bună lovitură pe care-a reușit-o pe ziua de azi.

– Merge, Teddy, șopti Claire partenerului ei de croquet. Merge într-adevăr.

Ridicându-și privirile, îi studie mai îndeaproape pe membrii echipei adverse care era de partea cealaltă a gazonului.

– Ar face bine să meargă, se văicări Teddy. Dacă mai trebuie să-aud o dată predica bine intenționată despre responsabilitățile căsătoriei, îmi ies din minți.

– Ai văzut-o și tu șoptindu-i ceva când a executat roquet-ul?

Teddy dădu din cap.

– Pun pariu că-l întreba chiar atunci cum și când au să ne spună.

– Eu știu? spuse Teddy.

– Este rândul tău, Claire, îi strigă Gertrude.

Fără multă ceremonie, tânăra își lovi cu ușurință bila trimițând-o prin poarta dublă spre capătul terenului unde lovi stâlpul de-ntoarcere.

– Lovitură de două puncte, anunță. Și iute încă două.

Și așa cum zisese, trimise c-o lovitură bila la loc pe unde venise. Se părea că era posibil să se revanșeze pentru expedierea lui Teddy afară din joc, dar la a treia încercare dădu greș

trebuind să-i cedeze rândul domnului Stefanski.

– Tata n-a spus un cuvânt împotriva ta, îi spuse Teddy în timp ce-l urmăreau pe Mikolai reuşind să treacă de porţi, nu cu cine ştie ce stil, dar cu multă hotărâre. Din cum vorbea s-ar zice că ar fi de părere că ai fi o nevastă bună.

– Da' aş fi o nevastă bună! exclamă Claire.

Vocea ridicată atrase câteva clipe atenţia asupra ei şi zâmbi prosteşte celorlalţi înainte ca ei să-şi reîntoarcă atenţia asupra jocului.

– Este şi taică-miu, şuieră spre Teddy. Bineînţeles c-o să spună aşa ceva.

– Bun, da' mie mi se pare că nu mi-ar fi spus-o mie, îi spuse Teddy. Nu mi-ar fi spus-o mie dacă erai *într-adevăr* soră-mea.

– Oh, da' bineînţeles că sunt soră-ta mormăi Claire sâcâită. Iar trebuie să-ncepem cu asta?

– Cred doar că dac-ar fi fost adevărat ne-ar fi spus.

– O să le mai dăm puţin timp. Încearcă şi ei să-şi imagineze o modalitate să ne dea asemenea veste, insistă.

– Aşa sper şi eu.

– Ce altceva ar putea fi? Nu vezi ce purtare ciudată au unul faţă de celălalt?

Teddy trase cu ochiul spre cei doi şi dădu din cap.

– Pare cu adevărat că ascund ceva.

– Trebuie să mai strângem puţin şurubul, spuse.

– Să mai strângem şurubul! Doamne, Dumnezeule, Claire. Acum ce mai pui la cale?

– Nu pun nimic la cale, aşa exact, se grăbi să-i dea asigurări. Aş fi vrut doar să nu fi

făcut aşa clar faptu că vrem să aşteptăm. Dă-i drumul, Teddy, este rândul tău!

Reuşi să revină pe terenul de joc dar nimic mai mult. Făcu câţiva paşi până lângă Claire şi-o urmări pe Gertrude lovind stâlpul de întoarcere.

– Ştii, probabil că de asta nu ne-au spus în seara asta, comentă Claire. Dacă ar fi crezut că avem de gând să ne căsătorim repede ne-ar fi spus-o imediat.

– Mai devreme, mai târziu, ce mai contează, spuse Teddy.

– Da'-i o diferenţă de la cer la pământ, spuse Claire. Ei cred c-au timp. Noi n-o să ne căsătorim în curând şi deci cu siguranţă dragostea o să se stingă pe măsură ce trece timpul. Pricepi?

– Pot să văd exact cum o să se-ntâmple.

– Ce vrei să zici cu asta?

Teddy îşi scutură exasperat capul.

– Vreau să spun că n-aveam altceva ce să fac. La naiba, Claire, trebuia să-i spun că nu ne căsătorim imediat.

– Nu ştiu de ce n-ai încercat şi tu să aştepţi un timp înainte să-i cedezi.

– Să cedez? Începuse să povestească de nunţile din Polonia şi că trebuie să vorbim cu taică-tu. Teddy îşi şterse fruntea de parcă gândul la asemenea lucru l-ar fi făcut subit să transpire. Îmi pui cam multe pe cap Claire. Nu-s obişnuit să-l mint pe taică-miu.

– Da' nu-l minţi, nu chiar, îi spuse Claire. Şi n-o să meargă mai departe de ei doi.

– Putea să ajungă mai departe, protestă Teddy. Voia să vorbească cu taică-tu. Nu puteam să fac asta.

Claire dădu din cap încurcată.

– Da asta-i o complicaţie pe care cred c-ar trebui s-o evităm.

– O complicaţie pe care-ar trebui s-o evităm?

– Da, repetă Claire dând din cap. O să-i lăsăm pe George şi Prudence departe de toate astea dacă se poate.

– Ce vrei să spui cu *dacă se poate*? întrebă Teddy pe-un ton extrem de îngrijorat. Să-l întreb pe George Barkley dacă pot să mă căsătoresc cu tine nu-i o complicaţie, ar fi un complet dezastru.

– Nu cred c-ar ieşi prea bine, spuse chicotind uşor.

– Claire, spuse Teddy c-o voce pătrunsă de gravitate în timp ce-i privea zâmbetul. Cred că treaba asta o să ne bage în belea, una mare de tot. Am impresia că lucrurile nu stau exact aşa cum par.

– Oh, Teddy, nu-ţi mai face atâtea griji, îl luă Claire la rost. Promit că mai mult de-atât nu se mai îngroaşă.

– Dar suntem deja băgaţi până-n gât, se văită.

– Trebuie să mai apăsăm doar un pic pe pedală. Doar un pic, n-o să fie cine ştie ce.

– Cu tine totul devine cine ştie ce.

Îl plesni uşor pe braţ.

– Hai, îl împinse. George şi Prudence sunt categoric ultima soluţie. Numai dacă nu putem să-i facem pe ăştia doi să vorbească mergem să rezolvăm povestea în familia Barkley.

– Cred că George Brakley o s-o rezolve mai curând pocnindu-mi mutra, bombăni Teddy.

– Oh, termină cu asta. N-o să se ajungă la asta.

- Miss Claire, strigă Stefanski. V-a venit rândul.

Se-ntoarse pentru a zâmbi celor doi adulţi care stăteau pe partea cealaltă a gazonului. Mătuşa Gertrude şi domnul Stefanski. Părinţii ei. Adevăraţii ei părinţi. Erau chiar un cuplu reuşit aşa cum stăteau unul lângă altul, îşi spuse. Îşi evitau privirile. Zâmbetul i se lărgi. Gesturile lor îi întăreau convingerea. Şi cumva, asta o făcea să se simtă mândră.

- Uită-te la ei, Teddy. Între ei este un secret, asta-i limpede ca lumina zilei. Este doar o problemă de timp până adevărul o să iasă la iveală.

Capitolul 13

Gertrude era aşa de agitată încât credea că va rămâne cu un tic la ochiul stâng. Stomacul şi-l simţea şi pe el strâns. Nu putea fi decât recunoscătoare că se simţise toată ziua incapabilă să înghită ceva. Urcă scările de fier forjat din spatele tutungeriei de pe Main Street cu o grabă lipsită de graţie.

Se temea să nu fie văzută. Mai mult, se temea să nu se piardă cu firea şi s-o ia la fugă spre casă. Îşi ridică mâna ca să ciocăne, dar nu fu nevoie. Mikolai Stefanski, arătând aşa solid, bărbăteşte şi ciudat de străin, îi deschise uşa.

– Vă urmăream sosirea, spuse.

Îl privea fix.

– Intraţi.

O făcu.

Picioarele îi deveniseră parcă deodată de plumb, dar şi le forţă să treacă pragul pe lângă gentlemanul pe care venise să-l vadă înăuntrul camerei închiriate, atât de rece şi impersonală.

Era acolo. Era în sfârşit acolo. Toată noaptea în timp ce zăcuse lungită fără să doarmă se convinsese singură că n-o să vină. Dar o făcuse.

Privi în jurul ei observând cu aceeaşi detaşare cu care ar fi făcut-o cu un vagon de tren.

Pereții camerei, mai curând cămăruță, nu cunoșteau nici zugrăveala, nici tapetul, iar cu excepția oglinzii atârnate de un cui deasupra chiuvetei îi lipsea orice podoabă. Lumina după-amiezii se revărsa înăuntru printr-o singură fereastră mizeră ce dădea spre Second Street, dând la iveală interiorul camerei. O masă mică, zgâriată, cu două scaune desperecheate era așezată de-o parte, iar de cealaltă, un pat de fier care ruginise și o saltea strânsă odihnindu-se pe arcuri.

Inima-i zvâcnea în piept iar genunchii i se loveau unul de altul. Se disprețuia singură pentru atâta lașitate. Dacă era să plece trebuia s-o facă acum.

Cu mișcări încete, studiate, Gertrude își scoase acul de la pălărie. Era un ac lung, subțire, cu o piatră mare la capăt. Un ac periculos. Îl privi un minut întreg înainte de a-și scoate pălăria și a-l băga în garnitura de mătase neagră.

- Unde aș putea să-mi agăț pălăria? întrebă.

Mikolai și-o ținea încă pe-a lui. Privi în jur după un cuier sau vreun raft.

- Nu-i nici un loc, îi spuse.

Gertrude dădu din cap.

- Cred că nu.

Cu bărbia sus, cu un curaj simulat merse până la masa de mici dimensiuni și-și puse pălăria pe ea. Privi spre scaune și se gândi să se-așeze, dar nu era sigură. Pentru prima dată de când intrase pe ușă se uită la Mikolai. Arăta la fel de puțin în largul lui ca și ea.

- Cred c-ar trebui să fac patul, spuse Mikolai.

Gertrude dădu din cap.

– Da, da, bineînţeles. O să vă ajut. Trebuie să facem patul.

Se grăbi, cu câtă graţie şi demnitate putuse aduna, spre capătul celălalt al încăperii. Ajunseră faţă-n faţă despărţiţi de lăţimea patului. Îngăduindu-şi doar o privire întrebătoare, intensă, înainte de-a începe, desfăcură meticulos salteaua de bumbac. Era veche şi plină de petice, dar fusese bătută de curând şi era plină şi pufoasă de parcă ar fi fost nouă. Cearşafurile erau doar o pânză de bumbac tivită şi neapretată. Fuseseră, într-un fel, călcate şi odată întinse şi netezite arătau destul de bine pentru scopul pe care aveau să-l slujească.

– Asta-i, spuse Gertrude în cele din urmă netezind ultimele cute.

Privi spre Stefanski care părea şi el destul de mulţumit de treaba care-o făcuseră cu forţe reunite.

Pe măsură ce momentul se prelungi, zâmbetele li se topiră. Cu un mare efort Gertrude reuşi să-şi stăpânească nevoia copleşitoare de-a se foi.

– Este totul atât de greu de crezut, recunoscu încet.

– Miss Gertrude, dacă v-aţi răzgândit, eu...

– Nu m-am răzgândit, se grăbi să-l asigure. Numai dacă n-aţi făcut-o dumneavoastră.

– Eu? Nu, nu, miss Gertrude, nu m-am răzgândit.

– Atunci e bine.

– Da, o aprobă. Este foarte bine.

Liniştea-i învălui iarăşi. Gertrude îşi coborî privirile spre nasturii rotunzi de onix care-i împodobeau bluza. Îşi alesese costumaţia ştiind că avea s-o dezbrace. Ideea de-a sta în faţa

domnului Stefanski numai în furou şi izmenuţe deveni deodată cât se poate de reală şi de-a dreptul înfricoşătoare. Îşi forţă picioarele care-i tremurau să stea şi spuse pe un ton aspru.

- Acum poate ar trebui să mă dezbrac.

Mikolai o privi amuţit pentru o clipă, ca apoi să răspundă repezit:

- Poate c-ar trebui întâi să stăm de vorbă.

- Oh.

Gertrude nu era prea sigură care erau preliminariile cuvenite, dar acceptă recunoscătoare.

- Vă rog, luaţi loc, miss Gertrude.

Făcu cum fusese rugată, lăsându-se în mijlocul scaunului negru de lemn care se bălăbănea în mod periculos. El se aşeză în faţă la o distanţă plină de respect.

Mâinile începuseră să-i tremure şi şi le apucă strâns una-n alta.

- Domnule Stefanski, chiar nu ştiu..., începu ea.

Ridică o mână pentru a o opri.

- Bineînţeles că nu ştiţi, miss Gertrude, spuse. Este de datoria mea, atât ca gentleman cât şi partener cu mai multă experienţă să fac... ca lucrurile să se petreacă cum trebuie.

Cuvintele lor o făcură să se relaxeze considerabil. Avea să ia frâiele în mâinile lui. Ei nu-i mai rămânea decât să-i asculte îndrumările.

Îşi drese vocea.

- Mă tem, totuşi, că s-ar putea să nu fie uşor.

Gertrude făcu ochii mari îngrijorată.

- Am făcut ceva ce nu trebuia?

- Oh, nu, nu, miss Gertrude, o linişti ime-

diat aplecându-se în scaun pentru a-i lua mâna. Vă rog, nu vă închipuiţi aşa ceva. Nu-i ceva pe care dumneavoastră... Oh, nu, este vorba de mine. Am... Dădu drumul mâinii şi se-ndreptă încă o dată în scaun începând să se tragă de sprânceana stângă. Nu cred c-am fost aşa nervos în prezenţa unei femei în viaţa mea, recunoscu.

– Şi eu sunt la fel, spuse ea.

– Bine, dumneavoastră cu siguranţă ar trebui să fiţi. Asta-i, la urma urmei, prima... prima dumneavoastră... ăă, participare în ceva... în aşa ceva. Dar eu am... vreau să spun, în numeroase ocazii, şi am... ei bine, faţă de dumneavoastră simt altceva.

Stătea tăcută pe scaunul ei.

– Experienţa mea cu... cu femeile care erau... mai experimentate. Niciodată... nu cu o... ei bine... cu o femeie virgină... nu de când... de la nevasta mea.

– Oh, da, bineînţeles.

Gertrude clătina încet din cap, reamintindu-şi mereu să respire.

– Nu sunt sigur că dumneavoastră... că ar trebui cu adevărat s-o faceţi, îi spuse.

Gertrude îşi împinse bărbia înainte zbârlindu-se ca un arici.

– Nu vă atrag, nu? spuse pe un ton neutru.

Cuvintele ei părură să-l prindă pe picior greşit. Se grăbi să-i schimbe impresia.

– Nu-i deloc asta! Sunt foarte atras de dumneavoastră, miss Gertrude.

Nu-l crezu.

– Înţeleg, domnule Stefanski, spuse repede.

Ridicându-se în picioare îşi apucă pălăria. Obrajii îi erau aprinşi de umilinţă.

- Îmi pare rău să vă fi pus într-o situaţie neplăcută.

- Miss Gertrude, m-aţi înţeles greşit, insistă el.

- Nu, am înţeles perfect. Vă rog, s-o lăsăm aşa, fără alte discuţii. Ştiu că nu sunt nici tânără, nici cine ştie ce frumuseţe.

- Asta nu-i... deveni Stefanski din ce în ce mai agitat. Ceea ce... La naiba! Când îmi ies din fire uit engleza pe care-o ştiu. Miss Gertrude, eu...

- Vă rog să uităm de tot ce-a fost, domnule Stefanski. Cu siguranţă nu este vina dumneavoastră că nu mă găsiţi atrăgătoare.

O luase deja din loc. Cu capul sus, cu inima frântă. Poetul spune: „... mai bine să fii iubit şi să fi pierdut". Gertrude era de părere că era mai bine să rămâi mereu întrebându-te decât să afli adevărul. Se oferise unui bărbat, fără nici o obligaţie, fără întrebări sau jurăminte şi fusese refuzată. Voia să plângă. Voia să ţipe. Voia ca pământul să se deschidă şi s-o înghită. Voia să iasă din camera aia.

Ajunse la uşă şi apucă clanţa. Abia dacă reuşise s-o crape de-un deget când se trânti la loc cu zgomot. Mikolai Stefanski se lăsase pe ea.

- Vă rog, nu trebuie să credeţi ceea ce credeţi, îi spuse.

- Nu este vina dumneavoastră, domnule Stefanski, spuse cu curaj.

- M-aţi înţeles greşit, spuse. Şi asta e vina mea.

- N-am păţit nimic. Şi n-aveţi nimic să vă reproşaţi. Nu puteţi fi învinuit pentru că nu... nu m-aţi vrut.

– Dar vă vreau.

– N-are nici un rost să-mi cruţaţi sentimentele, sir.

– Spun adevărul.

– Vă rog, lăsaţi-mă să plec.

– Nu pot, atâta timp cât credeţi această... această minciună.

– Domnule Stefanski, vă rog, eu...

Cuvintele i se întrerupseră brusc când îi apucă mâna înmănuşată în negru şi i-o apăsă de partea din faţă a pantalonilor.

– Oh, strigă.

– Trupul nu-mi minte, miss Gertrude, spuse sec. Vocea îi suna încet şi potolit în liniştea camerei. Vă mai puteţi îndoi că vă doresc când aţi simţit cu mâna dumneavoastră dovada?

Gertrude o simţise. Simţise conturul tare, de-o lungime impresionantă şi care pulsa prin straturile de material care-i despărţeau trupul de mâna ei. Era un bărbat. Un bărbat construit aşa cum trebuia. Era mai mare, mai tare, mai cald şi mai real decât se aşteptase să fie. Acum în sfârşit ştia. Ştia cum era să atingi un bărbat.

Îşi dădu deodată seama că n-o mai obliga la acea atingere forţată. Îi ţinea încheietura doar uşor prinsă şi i-ar fi fost uşor să şi-o elibereze. Şi totuşi mâna nu i se mişca din loc, ci mai curând îşi modela forma palmei după el, îl explora cu reţinere şi totuşi deliberat.

Îngrozită îşi trase mâna şi-i întoarse spatele. Gândurile i se învârteau nebuneşte, abia lăsând-o să mai respire. Tremura de nelinişte, sau era oare nerăbdare?

– Vedeţi, deja s-a şi întâmplat, îi spuse uşor din spate. V-am şi dezgustat.

- Dumneavoastră? Se-ntoarse spre el întrebătoare. Nu dumneavoastră. Era vorba de mine. V-am atins.
- Eu v-am pus mâna pe mine.
- Dar eu am ţinut-o acolo.
- Aţi ţinut-o?
- Ei bine, da, am... Îi mai întoarse o dată spatele şi tăcu. Nu m-aţi dezgustat, domnule Stefanski, spuse încet.
- Eu totuşi mă tem c-aş putea s-o fac, îi spuse. Am aşa puţină experienţă cu doamnele... doamnele aşa ca dumneavoastră.
- Cum este cu... cu celălalt fel de... de femei?
- Ei bine, spuse gândindu-se, este un fel de joc, cred. Se provoacă unul pe altul puţin şi după aia el îi ridică fustele şi ia ce vrea.

Imaginile pe care cuvintele ei i le aduseră în minte o făcură să roşească. Dezorientată se întoarse la masă şi-şi puse iarăşi pălăria pe cap. Nu va pleca. Nu acum. Nu va pleca acum.

- Şi cu nevasta dumneavoastră? întrebă. Cu siguranţă prima dată cu ea trebuie să fi fost ceva mai... mai solemn.

Nu-i răspunse imediat. Gertrude îşi ridică ochii spre el pentru a vedea chipul pierdut în gânduri, îndurerat.

- Iertaţi-mă, domnule Stefanski, se grăbi să spună. Bineînţeles că asta... asta n-are nimic de-a face cu noaptea nunţii pe care aţi avut-o cu fosta dumneavoastră soţie. Nu pot să înţeleg cum am putut fi atât de îngustă la minte să sugerez că această convenţie poate fi asemănătoare cu legătura căsătoriei dintre un bărbat şi nevasta lui.

După expresie, Stefanski revenise din trecut şi-o fixa gânditor cu privirile.

– În noaptea nunţii am fost foarte beat, spuse încet. Eram foarte beat şi foarte tânăr. Nu-mi amintesc prea mult din cele petrecute. Dar îmi vine în minte foarte viu faptul că nevastă-mea a plâns timp de-o oră după ce-am isprăvit ce era de făcut. Şi mi-a zis... Nu sunt sigur cum ar veni în engleză. A spus că sunt „un porc mare care asudă". Şi nu vreau, miss Gertrude, să vă dau motive să-mi spuneţi acelaşi lucru.

Gertrude înghiţi nervos încercând să se elibereze de emoţia ce-o sugruma.

– Sunt sigură că nu-mi veţi da, încercă delicat să-i dea încredere.

Când se uită la ea ochii-i erau întunecaţi şi de nepătruns.

– Înţelegeţi c-o să vă ating, o să vă mângâi în locuri extrem de intime? o întrebă.

Dădu din cap adunându-şi curajul, dar sângele îi zvâcnea în tâmple, iar stomacul îi deveni deodată plin de fluturi care îşi zbăteau aripile.

Făcu un pas spre ea. Îi duse mâna la buze extrem de ceremonios.

– O să fiu delicat, promit.

Dădu din cap.

Încet îi întoarse palma în a lui. O mai privi o dată de parcă i-ar fi dat o ultimă şansă să dispară înainte de-a se apleca să-i sărute încheietura. Era sărutul unui gentleman, uşor şi respectuos. Senzaţia era copleşitoare şi, sub haine, îşi simţi carnea înfiorându-se pe ea.

Palma lui puternică şi bătătorită îi alunecă mângâietor în susul braţului peste nasturii delicaţi ai mănuşilor. Descheindu-i cu uşurinţă

cu două degete începu încet să tragă mănuşa în jos dezgolind pielea albă de dedesupt.

- Aveţi mâini foarte frumoase, miss Gertrude, spuse. Mă gândeam adesea la ele.

- Vă gândeaţi la mâinile mele?

Mikolai dădu din cap.

- Mă gândeam la ele scriind romane şi săpând în grădină.

Îi zâmbi încântată.

Se lăsă spre ea şi-i şopti aproape de ureche.

- Dar de-acum, întotdeauna mă voi gândi la ele atingându-mi partea din faţă a pantalonilor aşa cum aţi făcut cu câteva momente în urmă.

- Oh, Dumnezeule, îngăimă Gertrude.

Respiratul devenise dintr-o dată o problemă dificilă. Parcă mici descărcări electrice îi străbăteau trupul strecurându-se în jos, cuprinzându-i sânii ale căror vârfuri se întăriră simţitor; nu cuvintele ci parcă mâinile lui i le atinseseră.

Îi scoase şi cealaltă mănuşă în aceeaşi manieră în care i-o scosese pe prima şi-o lăsă să cadă pe masa scorojită alături de pălăria cu fireturi de mătase.

- Vă rog, spuneţi-mi atunci când vă inspir teamă, spuse când trecu la nasturele de la gât. Ştiu foarte bine că toate astea sunt noi pentru dumneavoastră.

Braţele Gertrudei îi rămăseseră ca paralizate într-o parte şi alta a corpului în timp ce-l simţea descheindu-i corsajul.

- Este totul foarte nou, îi spuse. Dar nu înseamnă că nu m-am gândit de nenumărate ori la asta.

- Aţi visat s-aveţi un iubit? o întrebă, ochii

lui de un albastru deschis aruncându-i o privire pătrunzătoare.

Visurile fuseseră despre el.

- Da, am visat. Nu totdeauna pentru mine. Eu... arareori mi-am permis să-mi imaginez... să-mi imaginez aşa ceva, îi răspunse timidă. Dar am visat-o adesea pentru eroinele mele; pentru ele a existat întotdeauna un bărbat de iubit.

Odată nasturii corsajului desfăcuţi, Mikolai începu să-l tragă din fusta în care era băgat. Încercă să-i zâmbească.

- Nu cred că s-a întâmplat vreodată ca mâinile gentlemanilor care făceau dragoste cu eroinele dumneavoastră să fi tremurat cum fac ale mele acum, îi spuse.

Gertrude îşi ridică ochii spre el şi fu cuprinsă de compasiune faţă de teama care-l încerca. Îi dădu mâinile la o parte, continuând să-şi ţină ochii ţintă în ai lui, îşi dădu corsajul jos cu uşurinţă şi-l potrivi cu grijă pe spătarul scaunului. Stătea acolo în faţa lui, cu umerii dezgoliţi aproape cu totul în afara panglicilor late de satin albe care-i ţineau furoul.

Stefanski se grăbi să se descotorosească de propria-şi haină apoi de vestă şi le lăsă să zacă acolo unde căzuseră. Se uita spre femeia pe jumătate dezbrăcată care se afla în faţa lui ca un om înfometat care vede o masă încărcată de bunătăţi.

- Oh, Gertrude, spuse făcând un pas spre ea. Ar trebui să poţi să-mi auzi inima cum bate. Este la fel de nebună ca un armăsar scăpat din hăţuri.

- A mea la fel, îi spuse.

Uşor, abia atingându-o îi mângâie umerii dezgoliţi.
- Eşti atât de catifelată!
- Mulţumesc.
- Încă nu te-am sărutat.
- Nu, nu încă.
- Cred c-acum o s-o fac.
- Te rog.
Îi apucă bărbia în mână şi-şi aplecă uşor capul lăsându-se puţin spre ea. Nerăbdătoare îşi ţuguie buzele şi-şi ridică gura spre el. Stéfanski ezită. Îşi trecu degetul mare peste buza de jos frecându-i-o uşor.
- Întredeschide-ţi gura, Gertrude, spuse. Vreau să te sărut ca pe o iubită, nu ca pe-o mătuşă bătrână.
Îşi relaxă ţinuta crispată şi se apropie ceva mai mult de el.
- Deschide puţin gura, doar puţin. Da, aşa e bine.
Îşi puse buzele uşor peste ale ei. Şi totuşi mişcarea lor posesivă care-i luă gura în stăpânire, acoperind-o cu totul, îi trimise valuri de foc din cap până-n picioare.
Îşi abandonă sărutul şi se trase în spate abia o idee pentru a o întreba:
- Îţi place cum te sărut?
- Oh, da.
Vocea îi era întretăiată de emoţie şi-şi simţea pieptul apăsând-o.
- Pot să te iau în braţe când te sărut?
- Dacă asta-ţi face plăcere.
- Mi-ar face o deosebită plăcere.
Îşi strecură braţul în jurul scutului subţire de batist brodat care-o acoperea şi-o trase lângă el strâns. Încă o dată îi căută gura gustându-i-o,

învăţând-o cum să se mişte în timp ce stătea tremurând lipită de el.

Cu părere de rău şi fără grabă îşi întrerupse iarăşi sărutul. Ochii-i erau visători, plini de dorinţă când o privi iarăşi.

– Pot să-ţi simt sânii pe piept, îi spuse.

– Da, aşa cred.

– Ai nişte sâni aşa de moi, Gertrude, îi spuse.

– Bănuiesc c-aşa sunt făcuţi să fie.

– Da, sunt minunat de moi. Dar nu în întregime. Pot să-ţi simt prin cămaşă sfârcurile întărite.

– Şi asta este dat să fie aşa?

– Oh, da, îi răspunse. Este dat să fie exact aşa.

O sărută iarăşi, mai insistent, cu mai multă încredere în sine. Permise mâinilor să hoinărească mai liber de-a lungul spatelui ei, jos, jos, dincolo de betelia fustei, spre rotunjimea feselor. Acolo şi le opri şi apucând-o o trase lipind-o de el fără să-i dea putinţa de-a i se împotrivi.

Buzele i le părăsiră pe ale ei şi-i trasau o dungă arzătoare pe pielea fină a gâtului.

– Ce simţi din mine? îi şopti la ureche.

Gertrude se chinuia să tragă aer în piept nu prea sigură că era în stare să vorbească.

– Simt... pot să simt... îţi simt trupul, îi răspunse.

– Poţi s-o simţi? O simţi moale sau tare?

– E tare, îngăimă. Foarte tare.

– Îţi place s-o simţi atingându-te?

– Da, cred că-mi place.

– Crezi c-o să-ţi placă s-o simţi înăuntrul tău?

- Oh, vă rog, domnule Stefanski, încetaţi să mă provocaţi. Da, cred că aş vrea s-o simt înăuntrul meu.

Atunci se trase de lângă ea şi, de astă dată cu mişcări sigure şi iuţi, îi găsi şi-i desfăcu închizătura fustei. O lăsă să-i cadă la picioare. Nu-i lăsă timp să iasă din ea; îi trecu un braţ pe sub genunchi şi-o ridică în braţe. Gertrude îi înconjură gâtul cu braţele în timp ce-o ducea spre patul de fier.

Rămase un moment nemişcat când ajunse deasupra lui savurând parcă o delicatesă. Apoi o puse uşor jos în cuibul de îndrăgostiţi pe care-l pregătiseră împreună. Se lăsă jos după ea pe salteaua moale, umplută cu bumbac, potrivindu-şi genunchii între coapsele ei.

- Oh, domnule Stefanski, şopti ea.

- Da, miss Gertrude, fu tot ce-i răspunse.

O sărută în sfârşit. Cu pasiune. La nesfârşit. Aprins parcă de febră. Nu era un sărut aşa cum fuseseră celelalte, o gură gustându-se pe alta. Sărutul ăsta îi prinsese în el întregul trup şi i-l stârnea pe al ei. Mâinile erau peste tot mângâind-o, ademenind-o, dominând-o.

Respiraţia îi era atât de repezită, încât doar graba cu care încerca să scape de cămăşuţa de corp o mai depăşea. Când breteaua de satin alb se rupse, sunetul răsună atât de tare în încăpere, încât ai fi zis că se descărcase un tun.

Se opri imediat. Se uită cu insistenţă în ochii ei. Gertrude nu-şi putu da seama ce văzuse acolo, dar îi dădu drumul şi se ridică în capul oaselor pe marginea patului. Privea undeva în gol şi făcea eforturi să-şi controleze respiraţia prea rapidă.

Într-un târziu se întoarse spre ea, mult mai stăpân pe sine şi cerându-şi iertare din priviri. Îşi trecu mângâietor palma peste obrazul ei.

– Îmi cer scuze că ţi-am sfâşiat îmbrăcămintea, îi spuse.

– Nu-i nimic important. Pot s-o cos uşor la loc, îi spuse.

– O să-mi dai voie să-ţi iau una nouă? o întrebă.

Nu-i răspunse. Obrajii îi erau aprinşi ca flacăra din cauza ruşinii. Un burlac cumpărând lenjerie unei femei era unul dintre lucrurile cele mai scandaloase pe care şi le putea imagina.

Aproape că se înecă de râs de propria-i naivitate. În mod sigur să stai întinsă doar pe jumătate îmbrăcată, într-un pat închiriat, cu un amant alături, însemna să sări calul cu mult mai mult. Şi într-un anume fel, asta nu i se părea deloc ruşinos.

Râsul ei îl destinse. O privea fără să priceapă.

– Puteţi cumpăra tot ce vreţi, domnule Stefanski, îi spuse. Aş fi onorată să primesc un dar din partea dumneavoastră.

Îi zâmbi. Era evident că-şi controla mult mai mult pornirile.

– Dacă mi-aţi spune pe numele mic aş considera-o un dar din partea dumneavoastră.

– Mikolai, îi spuse şoptit.

Se întinse spre ea pentru a-i atinge tandru faţa; îi luă una din buclele închise la culoare şi şi-o răsuci pe după deget.

– Haideţi s-o luăm mai încet, îi spuse. Nu vreau să vă fac să vă fie teamă.

– Dar nu mi-era teamă, încercă să-l convingă.

- Poate că mi-a fost mie, îi răspunse.

Se scurseră câteva clipe bune în care el rămase aşa, privind-o cu căldură, cu dragoste. Graba şi impulsul pasiunii o răscoliseră, dar privirile lungi, mângâietoare îi încântau sufletul în aceeaşi măsură.

Mikolai îşi coborî privirile spre pat şi deodată zâmbi.

- Miss Gertrude, sunt de-a dreptul scandalizat! spuse simulând o groază care de obicei se afişa cu prilejul unor întruniri mondene. Cu ghetele în pat! Ce-ar spune doamnele de la Societatea Algonquin de asta?

- Nici nu-mi pot imagina.

- Eu pot foarte bine. Madam Wentworth ar zice că se adevereşte că n-aveţi nici cea mai vagă urmă de bun simţ. Naomi Pruitt ar cădea de acord că ăsta-i exact genul de lucru pe care l-ar face o asemenea femeie. Şi sărmana Claudy Mills ar bolborosi „oh, Doamne, oh, Doamne" până n-ar mai putea.

Gertrude izbucni într-un râs răsunător. Privi uimită spre bărbatul de alături. Mikolai Stefanski, un om de afaceri polonez mai degrabă sobru, pe care-l ştia de-o viaţă-ntreagă, se transformase sub ochii ei într-un gentleman zâmbitor cu un subtil simţ al umorului.

- Cum aţi reuşit să le cunoaşteţi aşa bine pe cucoanele de la Societatea Algolquin? îl întrebă.

Ridică din umeri.

- Doar pentru că un bărbat nu vorbeşte prea mult asta nu-nseamnă că nu ştie să asculte. Unul din lucrurile care ţi se întâmplă atunci când vorbeşti o limbă străină este că ai mai mult timp la dispoziţie să te gândeşti

la un cuvânt înainte de a-l rosti. Având timp să mă gândesc am descoperit că cea mai mare parte din ce voiam să spun rămânea mai bine nerostit.

Îi întoarse zâmbetul încercând să asimileze noua lui imagine. Ochii bărbatului pe care-l ştia atât de bine erau acum înconjuraţi de riduri fine din cauza zâmbetului.

– Acum daţi-mi voie să vă scot eu ghetele astea înainte ca doamnele noastre să se piardă cu totul cu firea.

Gesturile îi aveau încă o nonşalanţă bine jucată în timp ce-i ridică poalele combinezonului până peste genunchi. Cu siguranţă mai sus decât era necesar ca să desfacă şireturile ghetelor. Mâinile lui mari erau îndemânatice şi nu se grăbeau. Îşi ridică ochii spre ea şi încă o dată privirile îi aveau o anumită moleşeală pe măsură ce gândurile îi deveneau iarăşi lascive.

– Poate data viitoare când vă veţi mai pune aceste ghete vă veţi gândi la mine, îi şopti c-o voce ce-i trădă gâtul uscat.

Timbrul lui gros o făcu pe Gertrude să tremure.

– Pentru că le-aţi desfăcut şiretul în locul meu?

– Da, de asta, o aprobă. Şi din cauza gesturilor pe care trebuie să le faci ca s-ajungi acolo. Desfăcu jumătate din lungimea şiretului din ochiurile de metal. Trebuie să intri cu el şi apoi să ieşi... Înăuntru... apoi în afară... înăuntru, apoi... afară.

Gertrude încruntă nedumerită din sprâncene.

– Nu ştiţi despre ce vorbesc?

Era o întrebare.

- Nu, nu ştiu.

Zvârli ghetele la picioarele patului.

- O să ştiţi, îi spuse pe tonul cu care-ar fi făcut o promisiune. Se lăsă să cadă pe genunchi în pat şi-i trase picioarele în poală. Începu să-i maseze scobitura tălpii şi Gertrude se ridică în capul oaselor.

- Prea mult? o întrebă.

- Mă gâdil.

Dădu din cap şi-i eliberă talpa doar pentru a explora întreaga lungime a piciorului acoperit de ciorapul negru de mătase.

- Vă deranjează să-mi vedeţi pieptul gol? o întrebă. Mi-aş da cămaşa jos, dar asta doar dacă nu este jignitor pentru dumneavoastră.

Ideea unui Stefanski fără cămaşă, acolo în pat, alături de ea i se părea mai curând captivantă.

- Vă rog, scoateţi-vă cămaşa, îi spuse.

Îşi dădu jos cravata, făcu bretelele să alunece de-o parte de pe umeri şi-şi isprăvi rapid treaba cu cei vreo şase nasturi de sidef care-o încheiau. Îi trase poalele afară din betelia pantalonilor şi-o azvârli de pe el. Nici nu apucă bine cămaşa să atingă podeaua când maieul de mătase o urmă.

Totul se întâmplase atât de repede, încât Gertrude fu luată cumva prin surprindere de apariţia bruscă a torsului bărbătesc care-i răsări în faţa ochilor. Crezuse totdeauna despre el c-ar fi îndesat dacă nu corpolent. Dar pieptul şi spatele puternic nu aveau un gram de grăsime. Ceea ce exista şi Gertrude descoperea abia acuma era un strat incredibil de des de păr castaniu.

- Oh, Doamne! exclamă.

– V-ar place să mă atingeţi? o întrebă.
Ezita.

– Puteţi să mă atingeţi aşa, spuse, luându-i piciorul acoperit de ciorap şi aşezându-i-l în mijlocul pieptului dezgolit.

Gertrude aşteptă, pe moment nesigură, apoi începu să exploreze centimetru cu centimetru dealurile şi văile ce se conturau sub talpa ei.

– Este o senzaţie nemaipomenită să simt cum m-atinge mătasea, îi spuse.

Îşi trecu o mână în susul şi-n josul gambei până sub pantalonaşii ce-o acopereau. Simţi mai curând decât auzi plesnetul jartierei care se desfăcu. O clipă mai târziu aerul rece din cameră i se strecura pe piele în timp ce el îi rula ciorapii negrii de mătase până la gleznă, dezgolindu-i piciorul.

– Dar aş prefera totuşi să vă simt textura pielii.

Îl lăsă să-i dea ciorapul jos cu totul. Îl aruncă neglijent pe tăblia de la picioarele patului.

– Atinge-mă, Gertrude, te rog, atinge-mă.

Îşi mişcă piciorul explorând părul care-i acoperea pieptul, descoperindu-i sfârcurile tari în timp ce el îi dădea jos şi celălalt ciorap.

– Nişte picioare aşa lungi şi puternice, Gertrude. I le mângâie în timp ce-i spuse: Sunt un mare admirator al picioarelor doamnelor, recunoscu. Şi adesea m-am întrebat cum sunt ale tale. Îşi coborî vocea până îi deveni o şoaptă. În ultimul timp le-am visat înconjurându-mi mijlocul şi ţinându-mă strâns.

Gertrudei cuvintele i se părură la fel de provocatoare şi răscolitoare ca şi atingerea mâinilor lui.

Îi luă piciorul de pe piept și i-l duse la buze pe care și le lipi cu înfocare de pielea delicată din scobitura tălpii. Gertrude își ținu răsuflarea, dar lăsă să-i scape un țipăt de surprindere când limba lui îi trecu cu îndrăzneală peste locul extrem de sensibil.

- Știu, iubito, încercă s-o liniștească. Te gâdili.

Gertrude simți mai mult decât atât când Mikolai îi întinse picioarele de-o parte și de alta a coapselor lui și veni să se-ntindă peste ea cât era de lung.

Sprijinit într-un cot, se ținea deasupra ei cât s-o poată privi în față.

- Sărută-mă, Gertrude, îi șopti. Sărută-mă.

O făcu. Întâi doar din buze, cu gura întredeschisă jucându-se pătimaș cu a lui, așa cum o învățase să facă. Apoi își lăsă mâinile pe umerii lui lați și puternici și dintr-o dată i se păru de neimaginat să nu-l atingă, să nu-l mângâie, să nu-i exploreze trupul atât de diferit de al ei.

Conduși parcă de același gând, Gertrude și Mikolai se lăsară purtați unul în căutarea celuilalt. Mâinile îi alergau cu bucurie peste mușchii tari și fermi ai spatelui. La rândul lui căuta forma moale a sânilor ei plini pentru a o modela după dorință. Ritmul căutării se înteți pe măsură ce nevoia de-a se atinge se debarasă de prudență și răbdare.

Când Mikolai îi eliberă în cele din urmă un sân din strânsoarea furoului de batist dantelat, abia dacă-și lăsă o clipă pentru a-l privi și un scurt răgaz pentru a-l atinge înainte de a-l gusta.

Gertrude scoase un strigăt simțindu-i gura

fierbinte atingând-o şi se arcui pe spate pentru a-i oferi mai mult. Poziţia îi permise lui Mikolai să-şi găsească mai bine locul între coapsele ei făcând-o să se lase supusă de nevoia incredibilă de a-şi lipi părţile cele mai intime ale trupului de sexul lui acum proeminent şi tare.

Îşi rotea limba în jurul sfârcului ei întărit şi de acum dureros. Se agită răsucindu-se sub el; îi lipsea ceva şi voia să caute.

Se trase înapoi şi se propti pe genunchi, luptându-se să-şi recâştige controlul. Ochii-i erau aprinşi de patimă, răsuflarea greoaie şi repezită. Gertrude îşi simţea proprii ochi smălţuiţi de-o umezeală caldă care-i făcea să strălucească şi care-o făcea în acelaşi timp să se simtă copleşită şi aţâţată.

Simţea aerul rece peste pieptul umed acum, dar asta nu era nimic faţă de senzaţia aproape de arsură pe care i-o trezeau privirile lui fixate în acelaşi loc.

- Mikolai!

Numele lui i se desprinse de pe buze ca o rugăminte abia îngăimată, dar el păru s-o înţeleagă prea bine.

- Trebuie să scăpăm de pantalonaşii ăştia ai tăi, spuse cu o convingere fermă în glas, care fusese în mod indiscutabil motivul succesului lui în afaceri de atâta timp.

Îi aruncase poalele combinezonului peste cap şi bâjbâia înfrigurat în jurul taliei după închizătoare. Gertrude îşi dădu satinul dantelat la o parte de pe faţă şi încercă să-l ajute.

Copcile cedară în sfârşit. Îi ridică bazinul de pe pat de parcă n-ar fi cântărit mai mult decât aşternutul şi-i scoase izmenuşele cochete de

muselină brodată care deodată deveniseră atât de inutile.

Mikolai le zvârli peste umăr fără măcar să arunce o privire înapoi. Privirile îi erau concentrate în exclusivitate şi cu intensitate maximă asupra secretelor feminităţii care, dezgolite, stăteau întinse în faţa lui.

- Eşti atât de frumoasă, îi şopti cu o voce aproape reverenţioasă.

Cuvintele îi erau cumva mai pătrunse de intimitate, mai înfricoşătoare decât tot ce se petrecuse până atunci. Pe moment Gertrude se simţi vulnerabilă şi expusă. Încercă să-şi adune picioarele, dar el îi prinse genunchii ţinându-i la distanţă unul de altul.

- Lasă-mă să le iubesc Gertrude, o imploră. Lasă-mă.

Se relaxă. Mikolai o întinse în faţa lui încă puţin mai expusă ca-nainte şi apoi îi dădu drumul. Gertrude nu făcu nici o mişcare să se ascundă în timp ce mâinile lui se ocupau de şliţul pantalonilor. Urmărea nerăbdătoare, vrăjită parcă, cum unul câte unul nasturii care-l ţinuseră ferit de ea se deschideau. Odată descheiaţi îşi trase la un loc pantalonii şi izmenele în jos peste şoldurile înguste, rămânând gol sub privirile ei.

Gertrude înghiţi; sângele îi zvâcnea în urechi.

- Ar trebui să spun şi eu că eşti frumos? îl întrebă.

- Numai dacă asta-i ceea ce crezi, îi răspunse.

Gertrude dădu încet din cap. Curajul părea s-o părăsească.

– Nu chiar frumos, îi spuse. Da'... dar impresionant.

Se aplecă pentru a-i săruta locul delicat din spatele genunchiului.

– Nu în mod neplăcut, sper.

Nu-şi putea ascunde cu totul teama din priviri. Se mai lăsă o dată în întregime peste ea. Picioarele Gertrudei se încolăciră cu naturaleţe în jurul coapselor lui. O sărută.

– O să-ncerc să nu te doară, Gertrude. Asta-i ultimul lucru pe care l-aş dori să se-ntâmple. Dar se spune că prima dată... ei bine, se spune că prima dată nu iese bine.

Îşi trecu o mână peste obrazul lui mângâindu-l.

– Atunci, Mikolai, o să trec de prima oară visând la a doua.

Capitolul 14

Mikolai nu-şi putea aminti vreo dată în care să fi fost atât de intimidat de sarcina plăcută care-l aştepta. Soarele după-amiezii revărsa prin jaluzele şi până pe patul de fier ruginit fascicole aurii de lumină. Până în patul ruginit unde o ţinea în braţe pe Gertrude Barkley.

Era generoasă şi nerăbdătoare în a accepta indiferent ce suferinţă putea fi asociată cu deflorarea ei. Dar nu şi Mikolai. Voia ca ea să se bucure. Voia s-o facă să-i placă. Îşi dorea asta al naibii de mult. Nu-şi amintea să mai fi contat ceva pentru el atât de mult.

Îşi coborî gura până la a ei, unindu-şi buzele cu tandreţe şi pasiune. Nu cu mult mai mult de-o oră în urmă şi le ţuguia ca o şcolăriţă. Acum îi întâmpină sărutul c-o nerăbdare experimentată. Îşi lăsă uşor limba să pătrundă în gura ei imitând actul pe care tocmai îl dorea s-o înveţe.

Păru speriată la început de această intruziune, aşa că se retrase repede. N-avea s-o sperie, n-avea s-o forţeze cu nimic până când ei n-avea să-i placă. Se simţea tare, excitat până la durere, dar mai mult decât propria-şi eliberare o dorea pe-a ei.

Putea să-i mulţumească cerului că ţipase de plăcere când gura i se aflase pe sânul ei. Asta

era ceea ce voia pentru ea, plăcere. Voia să i-o dăruiască. Voia s-o simtă c-o trăieşte. Dar era fecioară şi toate astea erau noi pentru ea.

N-ar fi simţit nici o mândrie s-o facă să sufere în privinţa asta. Voia s-o umple de dorinţă, nu s-o scape de-un semn inutil al inocenţei ei.

Îi împinse deoparte buclele rebele de pe faţă, pentru a-i putea săruta sprâncenele, tâmplele. Se gândi la lacrimile pe care le vărsase în noaptea balului din Parcul Monumentului. Îşi trăise visele prin cărţi şi-şi plânsese viaţa care-i trecuse pe alături. Iubise un bărbat care nu-i întorsese dragostea. Şi pentru asta îi scăpase cea mai mare parte din dulceaţa vieţii. Şi cu siguranţă plăcerea frustă a sexului.

Voia să i-o dăruiască. Nu doar sex, ci plăcerea cuprinsă în el. Voia ca amintirile ei despre momentele petrecute împreună să fie la fel de plăcute şi strălucitoare ca oricare altele pe care imaginaţia ei fertilă le putea născoci. Era un bărbat în carne şi oase, nu un erou de roman, dar îşi dorea să fie la fel de plin de iubire şi atenţie ca orice bărbat pe care ea l-ar fi putut crea în povestirile ei.

Îşi lăsă sărutul să alunece încă o dată în jos, de-a lungul gâtului până întâlni moliciunea dezgolită a sânilor. Furoul îi ascundea încă o bună parte a trupului şi-şi dorea să fi văzut delicatul articol de îmbrăcăminte trimis la naiba. Dacă ar fi putut-o face să se ridice i l-ar fi putut trage peste cap. Îi prinse cu tandreţe aureola închisă la culoare a sfârcului în gură. Avea să-i dea jos furoul într-un minut, unul sau două, nu mai mult.

Las-o mai încet, încercă să se trezească. Dă-i

timp. Este fecioară. Adevărul ăsta îl călca pe nervi.

Știa că sunt anumite șmecherii. Șmecherii pe care un bărbat le putea folosi pentru a-și face mai ușor de străbătut drumul într-o femeie. Dar nu credea că asemenea trucuri ar fi lucrul cel mai nimerit cu miss Gertrude. O cuprinsese stânjeneala când privise spre părțile ei cele mai intime. Nu-și imagina cum avea să-l lase să i le atingă cu gura, cu limba. Cât despre a-ncerca s-o ia *stil armăsar*, o poziție despre care se spunea că-ți ușurează calea prin himenul încă intact i se părea de-un pragmatism vulgar și absolut dezagreabil.

Își frecă mai apăsat limba de sfârcul ei făcând-o să-și strige plăcerea sub el. Zâmbi cu fața lipită de pieptul ei. Cum stătea cu picioarele înconjurându-i coapsele nu și le mai putea mișca pentru a-i întâmpina nevoia. Avea însă s-o facă mai bine de atât. Gertrude a lui era numai dorință și el avea să găsească ceva mai bun pentru a i-o domoli.

Dând la o parte satinul furoului își strecură o mână până la triunghiul acoperit de păr cârlionțat pe care-l văzuse mai devreme atent. Il prinse în palmă și Gertrude se împinse în el. Era în mod atât de minunat umedă.

– Ești dulce, îi șopti. Atât de dulce.

Pentru a-i demonstra cât era de excitat o trase apăsat spre el făcând-o să-i simtă sexul mărit. O auzi icnind scurt, luată prin surprindere. Iubea sunetul ăsta.

Îi frământa mușchii spatelui cu putere, pasional, cu dragoste.

Își lăsă mâna să pătrundă mai adânc în golul acela umed și fierbinte al trupului ei de

femeie. Cu buricul degetului găsi ceea ce cândva, cu mult timp în urmă, îi fusese descris ca „butonul amantei".

– Apasă butonul ăsta, îi spusese văru-su Josef și frații lui într-o după-amiază senină și însorită acolo în Polonia. Apasă butonul ăsta la o femeie și dintr-o nevastă care-și vede de-ale ei devine o iubită zvăpăiată.

Mikolai îl apăsă acum. Răspunsul așteptat veni imediat și plin de intensitate. Țipătul îi veni mai dulce ca orice muzică și zgâriatul unghiilor pe spate mai binevenit ca oricare dintre mângâieri.

Începu să facă loc degetelor înăuntrul ei. Era netedă, umedă și de-o căldură care-l încânta. Trecerea era strâmtă; minunat și răscolitor de strâmtă. Nu voia să mai aștepte. Nu mai voia să facă lucrurile pentru ea așa cum trebuie. Sângele îi pulsa în urechi. Voia doar s-o facă. Voia s-o facă acum.

Ținându-și în ultima clipă în frâu propria nevoie, își aduse pornirile egoiste sub control și se gândi iarăși la ea. Nu la o femeie, un bărbat și la perechea care urmau s-o facă, ci la ea, Gertrude a lui. Draga, dulcea lui Gertrude.

Avea să se controleze. Avea să-și culeagă plăcerea din a i-o oferi ei. Se juca ațâțând-o cu acel „buton al amantei" pe care-l simțea pulsându-i întărit sub deget.

– Ce-mi faci?

Întrebarea-i venea ca prin ceață, înăbușită de pasiune. I se strecură în el înfierbântându-l, făcând jocul degetelor adânc îngropate în ea mai pasionant.

– Ce-mi faci și tu mie, îi răspunse. Lasă-mă

te ating mai mult, Gertrude. Lasă-mă să te ating mai mult.

Din cauza cuvintelor lui sau poate a propriilor impulsuri, o simţi destinzându-se, deschizându-se mai mult pentru el.

Uşor, cu dragoste, atingând-o cu tandreţe şi aţâţând focul din ea, apăsă mai mult făcându-şi loc ceva mai departe. Îşi pusese în gând să dea peste acel zid subţire al lipsei ei de experienţă care-i despărţea şi să-l slăbească. Dar nu dădu peste nici o barieră.

Îşi ridică capul de pe pieptul ei pentru a-i mai găsi o dată buzele. În timp ce sărutul liniştea, căută mai departe. Ceea ce nu găsi îi făcu buzele să devină din amăgitoare pline de bucurie.

- Scumpă, scumpă Gertrude, şopti.

Mikolai îşi lăsă iubitor capul pe sânii ei şi oftatul îi fu înăbuşit de pielea ei catifelată, caldă. Nu exista nici o barieră. Mulţumea cerului şi sorţii că nu era nici un hotar pe care să-l treacă provocându-i durere. Cândva, în cei mai bine de treizeci de ani de viaţă pe care-i număra miss Gertrude, o căzătură pe scări, un accident cu trăsura, poate chiar o simplă excursie pe un ponei îndepărtase orice piedică care ar fi putut sta în calea bucuriilor depline în după-amiaza aia.

- Gertrude, şopti. O să-ţi dăruiesc toată plăcerea pe care sunt în stare s-o dau.

Răspunsul ei era mai curând un oftat întretăiat decât un cuvânt propriu-zis.

- Da, oh, da, te rog, îi răspunse, cuvintele răsunându-i mai mult ca o implorare.

Se simţea tare şi înfierbântat, pulsând de nevoia de a-şi face loc în ea, în spaţiul acela

îngust. Tot trupul Gertrudei se crispă de teamă când îl simţi pătrunzând în ea. N-o lăsă să-şi trăiască mai mult frica.

Îi luă cu delicateţe mâinile care stăteau întinse tremurând pe cearşaf şi i le folosi la ceva cu mult mai bun. Una i-o petrecu pe după gâtul lui pentru a-l putea ţine. Pe cealaltă i-o duse între trupurile lor în locul unde abia dacă erau uniţi.

– Ajută-mă, Gertrude, îi spuse. M-ai îndemnat să intru în tine, acum îndrumă-mă.

Sincer vorbind n-avea nevoie de nici un ajutor. Nevoia de-a se împinge mai adânc în ea îl făcea să tremure. Se reţinea numai printr-un autocontrol de fier. Şi totuşi voia ca ea să-l ajute. Unirea asta nu trebuia sub nici o formă să fie ceva pe care *el* să-l fi facut *ei*. Trebuia să fie ceva pe care să-l facă împreună.

– Ajută-mă, Gertrude, o rugă încă o dată şoptindu-i-o pierdut la ureche.

O simţi înghiţindu-şi teama în timp ce dădea să-l atingă cu, oh, Dumnezeule, cu atâta timiditate.

Trebui să strângă din dinţi pentru a putea face faţă mângâierilor atât de reţinute.

– Oh, da, da, iubit-o, îi şopti răsplătindu-i îndrăzneala cu sărutări. Da, mor să simt mâna ta, atingându-mă.

Săruturile se preschimbară în muşcături uşoare şi atingeri în treacăt cu limba, în timp ce ea-i făcea loc încet, dureros de încet, centimetru după centimetru în adâncul fierbinte şi mătăsos al pântecului ei.

.Când mâna-i deveni mai mult o piedică decât un ajutor i-o trase dintre trupurile lor şi-i sărută degetele. Se apăsă în ea cei câţiva cen-

Umoiri rămaşi făcând-o să-i scape un sunet înăbuşit, puţin speriat. Era îngropat parcă în ea. Mikolai strânse din dinţi încercând cu disperare să-şi păstreze controlul. Transpiraţia de pe frunte nu se datora efortului plăcut de-a intra în ea, ci celui de a-şi reţine pornirile naturale.

Se legăna abia simţit, asigurându-se că n-o rănește în nici un fel, că era total înăuntrul ei, într-un fel care să-i exprime dragostea şi sentimentul victoriei. Îi rosti numele gemând, cu o încântare care se apropia foarte mult de durerea fizică.

Tremura sub el şi-şi deschise ochii pentru a privi în jos, în ai ei. Erau strălucitori şi lăsând să se citească puţină nesiguranţă, dar în acelaşi timp şi multă dorinţă.

- Totdeauna m-am întrebat cum ar fi şi acuma ştiu, Mikolai, spuse pe nerăsuflate. Oh, atât de frumos.

Mikolai îi zâmbi. Ar fi râs dacă controlul disperat pe care şi-l impunea n-ar fi fost o adevărată tortură.

- Nu asta este, Gertrude, îi spuse. Abia dacă am început.

Gertrude făcu surprinsă ochii mari. Începu să se mişte iarăşi ritmic în ea, de data asta cu mai mult efect.

- Nu-ţi place? o întrebă.

Ochii-i deveniră visători.

- Oh, da, da, îmi place.

Se retrase uşor.

- Nu...! îl opri cu îndrăzneală.

Atunci izbucni în sfârşit în râs cu toate că nu-i venea uşor.

- Oh, Gertrude, iubito. N-ai nici un motiv să-ţi faci griji.

O trase încă mai aproape de el. Oftă. Începuse să-şi foiască trupul sub al lui.

- Am senzaţia... am senzaţia... Nu mai ştiu ce senzaţie am, dar îmi place.

- Şi mie îmi place, îi răspunse tremurând în timp ce-i dădea părul deoparte de pe faţă dorind să-i vadă expresia, dorind să vadă cum în ochii ei dorinţa, nevoia, devenea împlinire.

- Atunci nu te opri, îl imploră.

Încet, fără întrerupere şi cu fermitate alunecă într-un ritm care reuşea deopotrivă să-i aline instinctele cele mai nedomolite şi să-i îmboldească dorinţa.

Gertrude nu-i rămăsese în braţe ca o mironosiţă. Prinsese repede ritmul dansului şi i se alăturase în cadenţa pasională şi nerăbdătoare. Pătrundea în ea, mereu mai puţin preocupat, tot mai mult prins de dorinţa trupului.

Era prinsă sub el gemând, tresărind, copleşită. Putu să simtă înăuntrul ei schimbarea în timp ce se agăţa de el şi-l trăgea spre ea. Şi totuşi, când ea ajunse acolo, el nu era încă pregătit pentru o asemenea intensitate a zenitului ei. O ţinu strâns contopindu-se cu ea.

Strigătul pe care-l scoase era ancestral, neîmblânzit, frenetic. Era al ei. Fără să mai fie conştientă unde se sfârşea trupul lui şi unde începea al ei, se mişca ca apucată sub el. Devenise bătaia inimii lui. Ochi-i erau larg deschişi, c-o privire pierdută. Pierdută da, de atâta plăcere.

Când simţi acel foc lichid eliberându-se în ea, când fiinţa lui însăşi deveni una cu a ei, îl auzi rostindu-i numele de parcă cineva i l-ar

a sfâşiat din piept. Luând odată cu el orice alt gând, orice control, orice constrângeri.

- Te iubesc, îi strigă.

Şi aşa era.

Se ţineau în braţe unul pe altul în căldura plăcută care-i învăluia după ce făcuseră dragoste, râzând şi oftând. Lumina piezişă a soarelui le dezvălui trupurile nemailăsând ascunzişuri. Se studiau unul pe celălalt cu setea de cunoaştere a unui explorator.

Gertrude îi smulse firele cărunte de pe piept până când Mikolai se văită c-o să-l lase la fel de lipsit de păr ca pe un băieţel. Reuşi în sfârşit să-i dea furoul jos şi-i spuse convingând-o că pieptul încă ferm ar stârni şi invidia unei femei care avea doar jumătate din vârsta ei.

- Femeile care au jumătate din vârsta mea nici nu prea au încă piept, îi spuse prefăcându-se indignată.

Îi zâmbi cu zâmbetul ăla care-i devenise atât de familiar şi drag.

- Asta nu face decât să-mi întărească spusele, îi răspunse.

Cuibărindu-se unul în altul, mângâindu-se, sărutându-se, se simţeau incapabili să părăsească ascunzătoarea pe care-o descoperiseră şi devenise a lor. Într-un târziu abia, se ridi-

cară, se îmbrăcară şi-o sărută luându-şi rămas bun de la ea.

Hotărâseră să se întâlnească-n fiecare joi. Prudence era întotdeauna plecată la întrunirile Societăţii Algonquin şi n-avea să-i simtă lipsa Gertrudei.

Era un plan bun, unul foarte bun. Dar luni Mikolai era deja prea nerăbdător s-o vadă ca să mai aştepte încă patru zile aşa că se strecură în grădina casei Barkley pentru a-i cere să se-ntâlnească cu el marţi.

Era mai mult decât nerăbdătoare s-o facă. Şi după încă o după-amiază de explorări, dezmierdări şi dragoste, hotărâră c-ar trebui să se-ntâlnească marţea şi joia.

Dar joi nu reuşiră să se sature unul de altul aşa că se mai întâlniră o dată vineri.

Până sâmbătă Gertrude se-nvârtea prin jur buimăcită de-o dorinţă plină de senzualitate. Abia dacă mânca, nu mai lucra deloc şi nu putea pune cap la cap un gând cât de cât coerent. Şi totuşi viaţa celorlalţi din jur se derula în pasul obişnuit.

- Grăbeşte-te, mătuşă Gertrude, îi strigă nepoată-sa din uşa apartamentului. Nu vreau să-ntârziem şi să pierdem lovitura de-ncepere.

Venice juca în după-amiaza aia cu Rolla şi după câteva linguşeli din partea lui Claire, Gertrude acceptase s-asiste la joc. Era pe de-a-ntregul îmbrăcată şi gata de plecare cu excepţia pantofilor. Când se aplecă să-şi lărgească şireturile, degetele îi tremurau. Înăuntru şi în afară. Înăuntru şi în afară. Aşa ceva îi spusese.

- Cred c-o să-mi iau perechea cu capse, spuse pe nepusă masă.

Când Claire o privi curioasă, Gertrude roşi.
- Du-te jos, nu pot să fiu gata dacă tu te uiţi aşa fix la mine.

Ştia că ceea ce-i spusese era tras de păr, dar nu se putuse abţine. Era extrem de dificil să zică sau să facă ceva ca lumea în casa Barkley când toate gândurile i se concentrau undeva, la capătul celălalt al oraşului, în cămăruţa de deasupra tutungeriei din Second Street.

Ieri, în micul lor paradis, fuseseră prinşi amândoi în jocul dulce al dragostei. O învăţase ceea ce el numea „trucuri". Amintirea lor o făcea să-şi simtă capul învârtindu-i-se. Nu-şi putuse închipui că oamenii, amanţii, puteau face asemenea lucruri. Şi cu siguranţă nu-şi imaginase că poate exista atâta imensă plăcere în simţuri. Îi găsea trupul fascinant. Iar capacitatea lui de a o face să-i răspundă, o plăcere greu de exprimat. Oftă răsunător aducându-şi aminte cum o atinseseră buzele lui. Dorinţa pe care o evocau trezi în ea un frison. Cum de reuşeau femeile măritate? Cum de mai terminau ceva de făcut? Erau libere să fie cu soţii lor întreaga noapte, noapte de noapte. Nu trebuiau să se ia la întrecere cu soarele după-amiezii, sau să sară să se-mbrace ca să nu li se simtă lipsa.

Îşi petrecuseră atâta timp dezmierdându-se unul pe altul, şi atât de des, încât Mikolai începuse să se priceapă la capsele, închizătorile şi nasturii ei. Şi descoperise că atunci când exista un stimulent pe măsură, se putea descotorosi de haine într-un sfert din timpul de care avea de obicei nevoie. Şi totuşi adesea se lăsau distraşi de priveliştea unui umăr feminin

rotunjit, sau de muşchii netezi şi puternici, sau de nişte picioare bine clădite.

– Trebuie să fim foarte prudenţi, îi spuse. Ne cunosc prea mulţi. Şi ştiu că n-avem motive să fim prin partea asta a oraşului.

Gertrude zâmbise încercând să-i însenineze dispoziţia.

– Poate-or să creadă că m-am apucat de fumat dacă o să mă vadă des în jurul tutungeriei.

Mikolai nu se amuzase deloc.

– Nu trebuie să lăsăm pe nimeni să facă ceea ce se-ntâmplă aici între noi să pară ceva ieftin. Nu vreau nimic umilitor legat de numele tău.

– Pentru mine, puţin îmi pasă, îi spusese sincer. Dar nu vreau s-arunc ruşinea asupra familiei. Şi n-aş vrea niciodată să te pun într-o situaţie proastă.

– N-o să faci niciodată aşa ceva, îi răspunsese. Dacă n-ar fi vorba de scandal, aş striga-o de pe vârful casei că Gertrude Barkley îmi permite s-o strâng în braţe şi s-o iubesc cu trupul meu. Abia dacă pot să cred în atâta noroc.

Îşi ridicase privirile spre ochii lui şi citise adevărul înscris acolo. Simţi şi ea aripile pe care ţi le dă un noroc orb. Dar în loc de cuvinte îşi exprimă sentimentele printr-un sărut.

– Individul care-i proprietarul tutungeriei mi-era dator un serviciu, îi spusese mai târziu în timp ce supraveghea aleea pentru a fi sigur că nu era nimeni în preajmă. N-o să pomenească niciodată de faptul că eu plătesc chiria pentru locul ăsta. Dar totuşi nu vreau să te vadă nici măcar o dată.

– O să am grijă, îi promisese şi se strecu-

rase pe uşă pe lângă el, grăbindu-se în jos pe scări.

Se oprise la picioarele lor, neputând să nu privească în urmă.

Stătea încă în uşă. O urmărea din priviri. Expresia-i era gravă. Părea dintr-o dată pierdut şi atât de singur. Voia să alerge din nou în sus pe scări şi în braţele lui. N-ar mai fi vrut să plece niciodată de acolo.

Lumina pălea. Trebuia să meargă pe jos cinci străzi mai încolo până la bibliotecă, apoi să prindă tramvaiul interurban când trecea. Nimeni nu trebuia să ştie vreodată că nu-şi petrecuse întreaga după-amiază cu ochii în cărţile prăfuite, visând la ceea ce era viaţa în loc s-o trăiască.

- Marţi? îl întrebase c-o şoaptă stinsă.

- Luni, îi răspunsese şi-i trimise un sărut.

Cum de putea să aştepte?

Gertrude străbătu spaţiul îngust al apartamentului ei retras şi se aşeză undeva lângă fereastră. Privi îndelung spre casa de cărămidă de alături. Era atât de aproape. Dacă arunca o piatră ar fi atins-o. Şi totuşi era mai departe decât fusese vreodată.

Îl iubea pe Mikolai Stefanski. Şi ştia că în felul lui trebuia şi el s-o iubească. Cu siguranţă, o dorea. Zâmbi amintindu-şi mărturiile ce-i sprijineau convingerea. La rândul ei îl dorea. În întregime. Zilele lui. Nopţile. Triumful. Eşecile. Îi dorea până şi copiii. Se toarse de la fereastră. N-avea nici o şansă la aşa ceva. Unele lucruri nu erau pur şi simplu menite să fie.

Timp de şaptesprezece ani tânjise să aibă şi ea un loc în viaţa lui. Acum îşi avea acel loc.

Ascunzătoarea lor secretă, după-amiezele furate, asta era ceea ce avea împreună cu el. Cum le spusese el? Clipele din afara vieţii. Îi dorea trupul. Râdea de glumele ei. Îi plăcea până şi conversaţia pe care o duceau. Trebuia să fie recunoscătoare pentru ce avea.

Avea bucuria după-amiezelor fierbinţi alături de el. De ce râvnea la seri răcoroase, la dimineţi leneşe şi la nopţile lui întunecate şi singure? Avea dragostea lui. Pentru ce-i râvnea acum şi numele?

Privi încă o dată pe fereastră printre crengile alunului spre casa mare de cărămidă de alături. Mikolai Stefanski îi dăruise mai multă bucurie şi plăcere şi fericire decât avusese parte în întreaga ei viaţă. Dar ştia cu siguranţă că povara dragostei faţă de el atâta timp ascunse şi nerăsplătite putea strica totul. Îi spusese odată că n-avea de gând să se căsătorească pentru c-o nevastă ar fi cerut mai mult decât era el pregătit să dea. Trebuia să continue să se prefacă. În toţi anii ăştia nu aşteptase nimic altceva. Efortul de a-şi ascunde decepţia ar fi putut la fel de bine să-i frângă inima.

Capitolul 15

Echipa de fotbal tranșă cu îndemânare situația cu cei de la Rolla. Acum umbla vorba că dacă erau în stare să bată la Springfield acasă atunci liceul din Venice putea câștiga campionatul. Claire Barkley găsea perspectiva nemaipomenită, dar nici vorbă pe măsura con-[illegible]lunii ce trebuia să sosească cu siguranță. Cum că era rodul unei relații ilegitime dintre mătușa Gertrude și tatăl lui Teddy.

Pe măsură ce zilele se scurgeau era tot mai nerăbdătoare să audă adevărul. S-audă spus odată pentru totdeauna că nu era pur și simplu copilul mai mare al lui George și Pru, o creatură umană lipsită de putere și care nu merita cine știe atenție. Faptul că era rezultatul nedeclarat al unei uniri pasionate dintre doi iubiți ale căror stele se întâlniseră în drumul lor, asta o făcea să i se pară că existența îi avea mult mai mult sens, îi era mult mai importantă.

Claire oftă cu dramatism studiat gândindu-se la asta. Abia dacă mai putea aștepta ca totul să fie deconspirat.

În seara asta totuși, nu se aștepta să se petreacă cine știe ce revelație. George Barkley, bărbatul care se numea singur tatăl ei, oferea părinților băieților din echipa de fotbal o pe-

trecere în cinstea victoriei. Şi asta, trase Claire concluzia, nicidecum din dragoste pentru fotbal sau din spirit de echipă. George Barkley vroia să ajungă Calif Suprem al Cavalerilor Cruciaţi ai Cercului Mistic. Deschizându-şi casa celor mai puţin norocoşi – adică barbaţilor şi femeilor din categoria celor ce munceau cu braţele şi ai căror copii constituiau majoritatea celor din echipă – spera să adune cât mai multe voturi pentru alegerile finale pentru postul atât de râvnit.

Era cât se poate de uşor pentru George Barkley să le zvârle o petrecere cu pretenţii, îşi spuse Claire răutăcioasă. Era de mirare că n-o făcea mai des. Tot ce-avea de făcut era să anunţe că urma o petrecere. De tot restul avea să se ocupe nevastă-sa. La urma urmei era de datoria lui Prudence să pună la cale petrecerea şi să facă şi cea mai mare parte din treabă. Nu era cinstit. Dar lui Prudence nu părea să-i pese. Lui Claire însă da.

Era priponită acolo în bucătărie ajutând-o pe maică-sa să decupeze cu precizie aluatul pentru rulouri când se hotărî să spună cu glas tare ce avea pe suflet.

– N-ar trebui să-l laşi să se poarte cu tine aşa, Prudence, spuse pe un ton în mod evident venit de undeva de sus. George le ia pe toate de parcă i s-ar cuveni. Eşti ca o sclavă în casa asta.

– Ce lucru îngrozitor poţi să spui! Asta-i bucuria unei neveste, s-aibă grijă de gospodăria şi copiii bărbatului ei, îi spuse.

Cuvintele răsunară pentru Claire de parcă ar fi fost luate din „Jurnalul Casei".

- Şi-i cu totul lipsit de respect să-i spui lui maică-tu pe numele mic, adăugă.

Claire făcu o mutră cu totul lipsită de politețe înainte de-a comenta cu parşivenie.

- Este lipsit de respect să-i spun lui George dar nu să-ți spun ție Prudence. Văd cum stau lucrurile. Față de tine nu pot fi nerespectuoasă? Aşa stă treaba?

- Oh, Claire, de ce trebuie să-mi răstălmăceşti cuvintele? oftă maică-sa exasperată. Este la fel de lipsit de respect şi față de mine. Da' eu ştiu că ăsta-i felul tău de a arăta că de-acum ai crescut. Mamele pricep asta, spuse c-un zâmbet mult prea vesel. Taică-tu pur şi simplu n-o să fie-n stare să înțeleagă lucrurile în felul ăsta.

- Nu înțelege decât ce vrea el să-nțeleagă, răspunse Claire. Este tot timpul morocănos. Se vaită tot timpul de Lester Pester, dar îți lasă pacostea numai ție pe cap.

- Frate-tu nu-i o pacoste, Claire, şi nu mai vreau s-aud asta, o admonestă Prudence.

Claire zâmbi.

- Ți-aminteşti, „pacoste" înseamnă tot frate în poloneză.

Maică-sa deveni categorică.

- Dar noi nu vorbim poloneza.

Claire nu putea s-o contrazică aici şi nici nu încercă.

- Nu ştiu de ce eşti aşa răbdătoare cu el.

- Cu micu' Lester? Prudence părea realmente şocată. Ei, asta-i, dar este băiatul meu scump! Să fie obraznic; asta-i doar pentru că-i încă un băiețel, dar sub pojghița asta este un adevărat înger.

Claire îşi dădu ochii peste cap dezgustată.

– Nu vorbeam de Lester. Vorbeam de George. Nu ştiu de ce-i rabzi atâtea. Este-atât de egoist.

– Taică-tu nu-i egoist, îi luă Prudence apărarea. Doar că.. Doar c-are atâtea lucruri pe cap.

– Da, şi tot ce-are pe cap se referă la el. La ceea ce-i mai bine pentru el. Ce vrea. Unde ar trebui să fie. Ar trebui să priveşti adevărul în faţă, Prudence. În universul lui George Barkley pământul nu se învârteşte în jurul soarelui. Pământul se învârteşte în jurul lui George Barkley.

– Ce lucru îngrozitor poţi să spui! o luă la rost maică-sa. Claire Barkley, o să m-asculţi şi-o să-ţi speli gura cu săpun.

– Asta n-o să schimbe realitatea, Prudence.

– Nu ştii care-i realitatea, îi răspunse tăios. Începu procesul delicat de transbordare a rulourilor pe tava de argint. Era atât de pornită de trăncăneala fiică-si, încât capul nu-i stătea câtuşi de puţin la creaţia extrem de delicată pe care-o produsese.

– Taică-tu este un om bun, cinstit şi la locul lui, declară pe-un ton grav. A trecut prin anumite lucruri şi-a făcut altele despre care nu vei putea ştii niciodată. Crezi că ştii tot ce-i de ştiut despre el. Dar eşti mult prea tânără ca să înţelegi.

Claire detesta tonul ăsta o-să-pricepi-mai-bine-când-te-oi-face-mare al maică-si. Se grăbi să-i răspundă fără să-şi facă gânduri în privinţa urmărilor cuvintelor ei.

– Cred c-ai fi surprinsă să afli că ştiu şi pricep mult mai multe decât îţi închipui tu, îi spuse.

- Ce Dumnezeu vrei să spui cu asta? întrebă Prudence.

- Vreau să spun că ştiu deja despre scandal, îi aruncă în faţă.

- Ce scandal?

- Prudence, ştii foarte bine ce scandal, spuse coborându-şi glasul până-i deveni o şoaptă prudentă şi-şi privi acuzator mama. Vorbesc de scandalul de când m-am născut.

Prudence făcu ochii mari înspăimântată şi chipul îi căpătă tenta palidă a rulourilor delicate pe care le lăsă să-i scape fără să bage de seamă pe podeaua strălucitoare de arţar.

- Cine ţi-a spus? o întrebă îngrozită.

- Mi-am dat seama singură, îi răspunse Claire mândră de ea.

- Eu... eu... eu... oh...

Prudence rămase o clipă încremenită ca o stană de piatră uitându-se la fiică-sa. Expresia lui Claire continua să fie plină de reproş. N-avea de gând s-o lase pe maică-sa să şteargă cu buretele tot ce spusese.

Spre disperarea lui Claire, Prudence izbucni în lacrimi. Merse împleticindu-se până la masa de bucătărie unde se prăbuşi pe un scaun de parcă picioarele n-ar mai fi ţinut-o.

- Am sperat, şopti abia auzit, că n-o să afli niciodată. Prudence îşi îndreptă şorţul nedorind să şi ridice capul. Îmi pot închipui ce crezi despre mine.

- Ce trebuie să cred despre tine?

Întrebarea lui Claire fusese punctată de-un râs debusolat şi lipsit de veselie. Supărarea atât de vizibil profundă a maică-si o surprinsese. Cu toate că dăduse întotdeauna apă la

şoareci şi se lăsase călcată în picioare. îi fusese ca o mamă o viaţă întreagă.

– Cred c-ai fost bună şi curajoasă şi-ai făcut ce-ai crezut c-a fost mai bine, spuse cu deplină sinceritate.

Prudence se uită-n sus spre ea. Expresia îi era încărcată de vinovăţie. Cuvintele îi erau sugrumate.

– Nu mă consideri vinovată? o întrebă.

Surprinsă pe moment de întrebare, Claire se uită o clipă la ea, buimăcită înainte de-a pufni iritată.

– Oh, pentru numele cerului, Prudence. Nu ţi se poate reproşa nimic, îi spuse.

– Nimic?

– Bineînţeles că nimic! Ştiu că George dă pe tine vina pentru tot ce se-ntâmplă în casa asta. Dar cu siguranţă că nu-i posibil să-ţi închipui în vreun fel că *asta* poate fi vina ta.

La cuvintele fiică-si, Prudence făcu ochii mari.

– Dacă ar fi să dau vina pe cineva, continuă Claire, aş da-o pe George Barkley! Şi pe bunicu! Poartă şi el vina cam în aceeaşi măsură.

– Îl găseşti vinovat pe bunică-tu?

– Tu nu?

Prudence părea confuză.

– Ei bine, cu siguranţă că bunică-tu era o persoană dificilă, recunoscu ea. Dar el, ca şi George de altfel, amândoi s-au străduit să facă ce era mai bine.

Claire îşi dădu ochii peste cap.

– Eu nu sunt sigură că asta-i ce era mai bine.

– D-d-dar, scumpa mea, bălmăji Prudence. Ce altceva puteam face?

- Puteați lăsa lucrurile în pace, răspunse Claire. Sunt sigură că toți cei implicați ar fi fost mult mai fericiți.

Prudence era ca trăznită.

- Crezi c-ai fi fost mai fericită să nu fi crescut aici? Să nu fi trăit în casa asta, să nu fi purtat numele de Barkley?

- Asta ați crezut? Că dac-o să pot numi casa asta a mea și-o să mă numesc Barkley o să merite pentru câte-am suferit?

- Ai suferit?

- Bineînțeles c-am suferit, declară Claire cu dramatism. N-am suferit cu toții? Tu ai suferit. Mătușa Gertrude a suferit.

- Gertrude a suferit?

- Bineînțeles că da. Să trăim în casa asta, să vă vedem pe tine și pe George cum vă prefaceți, asta a fost îngrozitor pentru noi toți.

Prudence își acoperi fața cu mâinile și-ncepu să bohotească. Luată pe neașteptate, Claire rămase câteva clipe încremenită pe loc înainte de a-și trage un scaun alături de ea și a o strânge pe femeia care plângea în brațele ei.

- Mama, nu plânge, nu plânge, îi șopti cu blândețe.

O văzuse pe Prudence smiorcăindu-se de nenumărate ori, dar de data asta era cumva diferit. Era de parcă i s-ar fi frânt sufletul.

- Te rog, mama, nu plânge.

- Am sperat, reuși să îngaime. Toți anii ăștia... Am sperat că George nu se preface doar.

Claire nu înțelesese în întregime sensul cuvintelor, dar o ținea strâns și-o liniștea fără să-și mai bată capul. N-avusese niciodată de gând s-o rănească pe Prudence. Și nici nu-i trecuse prin cap c-ar putea fi rănită. Iar că Prudence

ar fi dorit-o de fiică, c-ar fi putut-o întrista să nu fie aşa, asta era mai presus de înţelegerea ei. Lester era favoritul lui Pru. Ea era doar Claire. Nu-şi imaginase că maică-si îi pasă atât. Dar se părea c-aşa era.

– Te iubesc, mama, îi dădu Claire asigurări, împinbgându-i la o parte părul de pe obrajii uzi. Te iubesc, să ştii. Şi ştiu c-ai încercat.

– Am încercat, recunoscu Pru printre lacrimi. Am sperat, m-am rugat şi am crezut cu adevărat că poate... că poate după toţi anii ăştia, dar...

N-apucă să-şi isprăvească gândul. Uşa se deschise de perete şi George Barkley, pus la punct şi arătând plin de distincţie, îşi făcu apariţia în prag.

– Sosesc musafirii. Cred... Se opri brusc şi se uită la tabloul ce i se desfăşura în faţa ochilor. -Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Prudence, acum pentru ce te mai smiorcăi?

Cuvintele lui stârniră o cascadă de hohote. Claire se uita la el.

– Este numai vina ta, spuse acuzator.

– Nu, nu-i aşa, spuse Pru bătând-o uşor cu palma. Nu-i numai vina lui.

Prudence se trase deoparte din îmbrăţişarea fiică-si şi se ridică-n picioare. Îşi şterse cu hotărâre lacrimile cu batista.

– Du-te cu tinerii, Claire, îi spuse. Teddy pune la punct terenul de croquet în curtea din spate.

– Da', mama...

– Du-te, insistă. Trebuie să vorbesc cu taică-tu.

Tonul, neobişnuit de ferm al lui Pru, nu permitea nici un fel de replică şi Claire nici nu

ncercă să se opună. Cu o ultimă privire acu-
latoare spre bărbatul care stătea în uşă, îşi
făcu drum, afară din bucătărie.
Lăsând uşa abia crăpată coborî zgomotos
scările. Apoi se strecură înapoi în vârful pici-
oarelor pentru a asculta.
- Ştie, spuse Prudence.
- Ştie ce?
- Claire ştie împrejurările naşterii ei.
Pentru o bună bucată de vreme încăperea
se scufundă într-o tăcere deplină. Claire se
lăsă pe genunchi jos pe verandă şi între-
deschise uşor uşa ceva mai mult pentru a pu-
tea trage cu ochiul.
Părinţii ei stăteau nemişcaţi, aşa cum îi lă-
sase. Taică-su, cu mâinile în şolduri, era lângă
uşă. Maică-sa lăsându-se cu toată greutatea de
unghiile spătarului stătea lângă masă.
- Cine i-a spus? întrebă încet George.
Prudence scutură din cap.
- Şi-a dat singură seama.
George dădu din cap pătruns de gravitatea
situaţiei.
- Ei bine, presupun c-ar fi trebuit să ne
aşteptăm ca o fată deşteaptă cum este Claire
a noastră va învăţa cum să numere, spuse.
- Nu lua astea aşa uşor, George Barkley!
- Pru, este-o poveste îngropată de mult,
spuse.
- Nu-i aşa, îl repezi. O trăim zi de zi.
- Poate tu, o luă peste picior. Eu cu sigu-
ranţă nu. Am dat-o uitării.
- Oh, nu? Atunci de ce alegerile astea pros-
teşti pentru o funcţie de doi bani au devenit
aşa importante pentru tine? Calif Suprem. Su-
nă ridicol.

– Asta n-are nici o legătură! răspunse cu prea multă grabă.

– Ba cu siguranţă că are. Continui încă să-ncerci să recapeţi respectul pe care crezi că l-ai pierdut. Îmi pare rău de asta, George. De ani de zile tot spun că-mi pare rău prin tot ce-am fost şi-am făcut. Ei bine, nu eşti singurul c-are a pierdut în toată povestea asta, George. Eu am pierdut mai mult decât tine.

– Pru...

Tonul îi implora îndurare.

– Am pierdut ceva mai important decât reputaţia, George Barkley. Am pierdut şansa de a mă căsători din dragoste.

– Oh, nu fi prostuţă, spuse pufnind încurcat. Ştii ce simt pentru tine.

– Ştiu într-adevăr, îi spuse.

Cu bărbia încă ridicată şi c-un umblet hotărât, Prudence o luă de-a lungul holului până la scări.

– Unde te duci? o întrebă George poruncitor.

– În camera mea! îi răspunse c-o voce ridicată exprimând o furie care nu-i stătea în fire.

Undeva în spate se auzi răsunând ciocănelul de la uşă. Se-ntoarseră amândoi să privească într-acolo, nici unul din ei nemişcându-se din loc să deschidă.

– Cred c-o să mă-ntind să trag un pui de somn, îi spuse soţului cu un calm dinadins păstrat.

– Un pui de somn, rămase George ca trăznit. Pru? Şi cu musafirii?

Se uită la el fără să clipească. Faţa-i era roşie şi răvăşită, lacrimile i se uscaseră pe obraji. Îşi ţinea capul sus, c-o demnitate de regină.

- Sunt musafirii tăi, George Barkley, spuse o voce joasă şi totuşi dură ca oţelul. Şi este casa ta, nu-i aşa? Se pare că nu mă priveşte cu nimic pe mine!

- Pru?

Îi întoarse spatele şi tropăi furioasă pe scări. George rămase uitându-se după ea cu gura căscată, rămas pentru prima dată în viaţă fără grai.

Gertrude zâmbi cu mult mai bună dispoziţie decât simţea în timp ce înmâna doamnei Pugh, care se oferise să servească, tava cu ceaiul. Abia dând atenţie celor ce se petreceau în jur, Gertrude nici nu ştiuse că era o petrecere până nu se-ntorsese acasă de la meciul de fotbal. Şi-acum Prudence se retrăsese în camera ei cu o „durere de cap cumplită", iar George era morocănos ca un urs.

Era forţată de împrejurări să facă pe gazda în casa Barkeley. O sarcină împovărătoare cu orice altă ocazie, cu atât mai mult acum când abia dacă-şi putea aduna minţile ca să ştie pe ce lume este. Cu greutate reuşi să păstreze aparenţa calmului, cu toate că în sine era toată numai emoţie.

La meci, Claire încercase încă o dată s-o împingă până în partea din faţă a mulţimii adunate. Dar astăzi Gertrude fusese de neînduplecat în a se ţine de o parte de privirile ce-

lorlalţi. Mikolai era undeva lângă marginea terenului şi Gertrude nu voia sub nici un motiv să stea lângă el. Inima-i bătea ca o tobă de fiecare dată când îl vedea. Şi se temea în mod sincer că dacă ar fi fost să se trezească faţă-n faţă ar fi putut să-şi piardă şi ultima fărâmă de autocontrol pe care-o mai avea şi să-i sară în braţe.

Nu încercase niciodată în viaţă cu adevărat să-şi controleze impulsurile, dar acum trebuia neapărat s-o facă.

Cu asta bine fixată în minte o ţinu pe Claire lângă ea, undeva în mijlocul mulţimii, privind meciul peste umărul celor din faţa lor. Nu fusese cine ştie ce distracţie, dar reuşise să se ţină deoparte de Mikolai.

Cel puţin pentru scurtă vreme. La sfârşitul meciului, Claire o târâse literalmente spre Packardul familiei Stefanski.

– Trebuie să-i spun lui Teddy ce meci grozav a făcut, nu se lăsase Claire.

N-o deranja să-şi ofere felicitările cu toate că meciul trecuse pe lângă ea ca un vârtej. Ceea ce-o deranja era că stătea acolo lângă Mikolai Stefanski în soarele acelei după-amiezi înţepător de reci făcându-se că sunt doar simple cunoştinţe.

El nu vorbise.

Ea nu vorbise.

Încercaseră să nu se privească unul pe celălalt.

Fusese un efort inutil.

Îi fusese aproape, atât de aproape. Ochii lui se plimbaseră pe deasupra mulţimii din jur, dar se lăsase uşor spre ea şi-i şoptise.

– Trebuie să te văd mâine.

- Imposibil.
- Fă să devină posibil, îi spusese.
- Nu pot să dispar într-o duminică, protestase.
- Aş putea să te duc la o plimbare. O plimbare de duminică. Ochii îi erau aprinşi de speranţă. Au mai făcut-o şi alţii, ştii.
Dăduse din cap aproape imperceptibil.
- Dacă o să mergem la o plimbare împreună, tot oraşul o să creadă că-mi faci curte. O s-nceapă să fie cu ochii pe noi. N-o să mai putem fi niciodată singuri în camera noastră.
Lăsase câteva clipe bune să se scurgă cumpănindu-i vorbele înainte de-a-şi pleca capul.
- Asta n-aş suporta-o.
Cuvintele îi fuseseră simple. Sincere. Exprimaseră onest ceea ce simţea. Şi o făcuseră pe Gertrude să tremure.
Tremuratul o cuprinse iarăşi în timp ce stătea acolo, printre oamenii aceia stângaci din mulţimea adunată, care încercau cu disperare să pară ceea ce nu erau.
Pentru cei ce munceau în Venice, George Barkley aparţinea unui soi diferit. Era bancherul. Bancherul care le păstra banii dacă cumva reuşeau să economisească ceva. Dar mai curând care le împrumuta, asta dacă considera c-o merită, când vremurile se-năspreau. Să bea ceai şi să mănânce prăjiturile alături de el le era la fel de străin acelor fii de mineri şi fermieri ca şi cântatul la pian.
George, care niciodată nu prea se pricepuse s-o albă de-a face cu oamenii, era în seara aia parcă şi mai neîndemânatic ca de obicei. Cei din pătura de jos, îmbrăcaţi în hainele lor de

duminică păreau să se simtă la fel de puţin în largul lor între ei cum se simţea şi faţă de Barkley. Şi fără influenţa calmă şi liniştitoare a lui Pru, Gertrude se temea că întreaga festivitate nu se va sfârşi prea bine. De dragul lui frate-su se strădui să păstreze puţină demnitate în ochii celorlalţi. Dar se poticnea la tot pasul.

Doamna Acres, care părea gata să izbucnească în lacrimi, îi explica cum bărbată-su uitase să-i spună de petrecere până chiar în dimineaţa aia. Şi cum neştiutoare ea-şi spălase rochia cea bună pentru mâine.

– Am băgat-o înăuntru şi am pus fieru' pe ea o juma' de oră întreagă da' tot era prea udă ca s-o pun pe mine, spuse neconsolată.

Şifonul cam decolorat pe care-l purta pe ea mai putea face încă faţă şi Gertrude i-o spuse.

Dar femeia era frustată şi furioasă.

– Aş putea să-l omor pe omu' ăsta al meu, se văicări. Sunt şi eu în sfârşit invitată în casa Barkley şi sunt obligată să viu în zdrenţe.

Gertrude n-avea nici o idee ce i-ar fi putut răspunde. Bălmăji lamentabil cum că doamna Acres putea să se-ntoarcă când dorea şi se simţea îmbrăcată potrivit pentru o ocazie. Dar cuvintele nu părură să o consoleze cine ştie ce pe biata femeie.

Nepotă-su Lester, fără maică-sa şi gardianul lui de căpătâi prin preajmă, se târa pe sub mobile, înşfăcând pumni întregi de dulciuri şi îndesându-şi-le în gură. Din capătul celălalt al camerei Gertrude îl văzu cum îşi ştergea mâinile lipicioase de faţa de masă croşetată de bunică-sa.

Murea să ajungă până la el într-o fugă şi

să-i răsucească puţin urechea, dar ştia că nu era o conduită pe care şi-o putea permite o gazdă.

Primrose Bounty, cea de-a doua şi considerabil mai tânără soţie a lui Tate Bounty, era cât se poate de critică. După cum se părea, cei doi ani petrecuţi ca fată-n casă la familia Campbell din St. Louis o calificaseră ca expert în cum se ţine o gospodărie bine pusă la punct.

– Asta-i cel mai bun porţelan pe care-l aveţi aici la casa Barkley, miss Gertrude? Am văzut ceva mai de soi în magazinul domnului Wentworth.

– Bunica mea l-a adus cu ea din Virginia, îi dădu Gertrude asigurări.

Femeia pufni pe nas.

– Doar alb simplu. Mie mi se pare că nişte persoane cu dare de mână cum sunteţi dumneavoastră îşi pot permite nişte farfurii c-o floare-două pe ele.

Aggie Wilson avea propriile ei nemulţumiri.

– Aşa, ziceţi că doamna Barkley s-a băgat în pat c-o durere de cap?

– Da, aşa este.

– A picat cam prost momentul după părerea mea, spuse doamna Wilson. Da' bineînţeles unele femei se pot lăsa pur şi simplu pradă suferinţei în timp ce altele nu şi-o pot permite.

Impresia Gertrudei, la nivel intelectual, era că cei din clasele care munceau nu erau imuni faţă de meschinării şi bârfe. Nevestele celor ce lucrau făcând cărămizi îşi puteau găsi cu uşurinţă locul la clăcile celor din clasa mijlocie cum erau de exemplu Societatea Algonquin. În practică însă Gertrude ştia că ţinând locul

gazdei era de datoria ei s-aibă grijă ca oaspeţii să se simtă bine şi să plece cu o impresie bună despre familia şi casa Barkley. Cum avea să se descurce să facă asta, pur şi simplu nu ştia.

Ajutorul veni în mod cu totul neaşteptat din direcţia lui Nikolai Stefanski.

Gertrude nici nu-l auzise măcar bătând. Îi observă sosirea când numele îi fu rostit de unul din bărbaţi. Capul îi zvâcni în sus, tras parcă de-o sfoară. Era acolo. Nu-l aşteptase. Nu era unul din obişnuiţii ocaziilor festive. Iar asta cu deosebire fusese dată mai mult pentru angajaţii lui decât pentru el.

Îl urmări făcându-şi loc prin salon, salutând politicos musafirii. Îi cunoştea. Pe toţi. Cei mai mulţi lucrau pentru el, iar cei câţiva care nu erau angajaţi ceruseră cu toţii într-un moment sau altul ceva de muncă.

Adunarea păru să se destindă în prezenţa lui. Pe el erau obişnuiţi să-l vadă purtând costum. Le era familiar şi nu părea o ameninţare.

– 'Seara, şefu.

– Domnule Stefanski.

– Bună Stefanski, pe cinste meciu', nu?

Gertrude îl urmări pe Mikolai dând din cap politicos, răspunzând măsurat şi încet. Deplasarea lui în mijlocul oamenilor nu părea să aibă o direcţie prestabilită, dar fără urmă de îndoială traversa camera spre ea.

Era acolo în faţa ei.

– Doriţi nişte ceai? îi oferi înainte de a-şi aduce aminte că dăduse sarcina asta în primire doamnei Pugh, care se afla în capătul celălalt al camerei.

Mikolai zâmbi.

– Nu. Nu simt nici o nevoie de ceai, spuse.

Stătea alături de ea. Şi ea ştia de ce se afla acolo. De ce stătea politicos lângă ea. Voia pur şi simplu să-i fie aproape. Şi ea şi-o dorea la fel. Acolo în mijlocul atâtor oameni puteau sta aproape fără să stârnească nici o bănuială. Îşi întoarse privirea spre mulţime. Se aruncau priviri în direcţia lui, apoi se şuşotea.

– Ce se întâmplă pe-aici?

Gertrude avea o expresie pe jumătate disperată.

– Pru s-a băgat în pat c-o durere de cap şi eu a trebuit vrând-nevrând să fac pe gazda.

– O sarcină pentru care, sunt sigur, sunteţi extrem de competentă, îi spuse.

Dădu din cap.

– Nu în ultimele zile, îi răspunse.

Ridică întrebător una din sprâncenele lui stufoase.

– Nu... nu prea sunt în stare să mă adun să fac ceva... cu excepţia după-amiezilor, spuse.

Ochii de-un aluniu deschis i se înceţoşară. Dădu din cap de parc-ar fi fost pe cale să facă un compliment monden şi-i răspunse aşa de încet încât ea singură îl putea auzi.

– Aş vrea să te pun iarăşi jos pe saltea chiar în clipa asta.

Gertrude înghiţi nervos, apoi îşi drese glasul. Făcu şi el acelaşi lucru.

– Şi, cum merge serata? întrebă ceva mai tare, încercând să înăbuşe focul pe care-l aprinsese fără ruşine.

– Mă tem că lucrurile nu merg prea bine, îi răspunse.

– Şi de ce asta?

Gertrude scutură din cap.

– Nu sunt sigură. Oamenii care nu-s obişnuiţi cu casa asta par să nu se simtă deloc în largul lor.

Mikolai se-ntoarse pentru a inspecta adunarea. Fiecare persoană fără excepţie la care se uită îi zâmbea. Gertrude nu mai pricepea.

– Crede-mă, spuse surprinsă. Doar cu câteva minute în urmă păreau toţi să se simtă extrem de incomod. Dar acum... Privi în jur nedumerită. Se pare c-au un subiect de discuţie. Nu pot să-mi dau seama...

Se întoarse spre el să-l privească.

Întreruperea bruscă a cuvintelor îl făcu să se uite spre ea.

– Ştiu la ce se tot uită aşa, spuse.

– La ce?

– Dumneavoastră zâmbiţi, domnule Stefanski.

Ridică surprins din sprânceană, apoi spre completa surpriză a tuturor celor din jur izbucni tare în râs.

– Aveţi dreptate, miss Gertrude. Se pare că zâmbesc ca un prost.

Gertrude simţi căldura cuprinzându-i obrajii.

– Este o expresie de care-am ajuns să-mi fie foarte drag, dar care este cu totul nouă pentru cei din Venice.

– Poate ar trebui să-i las să se obişnuiască cu ea. Apoi adăugă mai încet. Şi poate-aş putea da o mână de ajutor unei femei pentru care am căpătat o mare afecţiune.

Îi făcu o scurtă reverenţă şi se-amestecă în mulţime. Spre surpriza tuturor, inclusiv Gertrude, părea să exalte numai bună dispoziţie.

Polonezul rigid şi grav se dovedea în seara asta să fie cald şi generos.

– Avery, strigă spre domnul Parks. Băiatul ăsta al dumitale dă nişte pase aşa de bune că trebuie să-i trimit o telegramă lui Jesse Harper de la Notre-Dame.

– Ai din familia Parks nu sunt catolici, se trezi Tom Acres să-i atragă atenţia fără să fi fost nevoie, înainte ca Pete Wilson să-i trosnească un cot în coaste.

Mikolai râse de parcă omul făcuse o glumă reuşită.

– Nu cred că papei o să-i pese atâta timp cât o să câştige meciurile de fotbal, spuse.

În toată încăperea izbucniră râsete vesele.

Doamna Pugh turnă domnului Stefanski o ceaşcă de ceai şi jumătate din asistenţă decise că mai voia o porţie.

– Am fost atât de mândru de Teodor al meu, spuse celor adunaţi. Când aleargă spre tuşă respir aşa de greu, de-ai crede c-alerg eu însumi.

Urmară alte râsete pline de înţelegere. Avery Parks îi trase lui Mikolai una peste spate, de parcă ar fi fost tovarăşi de când e lumea.

– Ştiu ce vreţi să ziceţi, domnule Stefanski, spuse. De fiecare dată când Paul se-ntoarce să dea o pasă, cred că dacă nu-mi ţin gura la locul ei n-o să nimerească niciodată cu mingea aia de porc pe cineva în culoarea care trebuie.

Părinţii începură să retrăiască meciul după-amiezii, vorbind despre el de parcă ei înşuşi ar fi fost acolo în teren. Chiar şi doctorul Ponder al cărui fiu, Delfane, era şeful galeriei şi nu unul din jucători, se ambalase ca şi cum el în persoană câştigase meciul.

Gertrude privea, plăcut impresionată şi minunându-se. Acest Mikolai era ceva nou, foarte nou pentru Venice, Missouri. Şi *ea* îl adusese aici. Privea scena din fața ei învăluită într-o neaşteptată strălucire. Dacă ar fi putut numai să păstreze momentul ăsta, doar momentul ăsta, când lumea era fericită şi râdea, iar Mikolai se afla în mijlocul tuturor.

– Psst! auzi în spatele ei.

Se întoarse, dar nu văzu nimic. Apoi apăru doar o mână pe care-o cunoştea prea bine făcându-i semn din uşa bucătăriei să vină.

Fără să priceapă nimic, se îndepărtă pe nesimțite de postul ei spre bucătărie. Claire şi Teddy erau amândoi acolo. Amândoi palizi la față şi supărați.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Gertrude.

– Nu ți-a spus tata? o întrebă Claire în loc de răspuns.

– Ce să-mi spună?

Privi spre Teddy cerându-i parcă sfatul. Tânărul ridică nesigur din umeri.

– Prudence şi George s-au certat, spuse Claire.

Părea să aştepte un comentariu din partea Gertrudei.

Se mulțumi să dea din cap. Asta explica indispoziția lui George şi durerea de cap subită a lui Pru.

– Lucruri de-astea se mai întâmplă, draga mea, îi spuse lui Claire. N-ai de ce să te necăjeşti.

Claire ezită aruncându-şi încă o dată privirile spre Teddy.

– Nimeni nu ți-a suflat o vorbă? o întrebă din nou.

– Nu, nimeni, spuse Gertrude păstrându-şi calmul. Şi sunt sigură că neînţelegerile dintre părinţii tăi nu mă privesc. Şi n-ar trebui să te privească nici pe tine.

Claire se mai uită o dată spre Teddy; îşi strânse buzele şi-şi ridică bărbia.

– S-au certat din cauza mea.

Gura Gertrudei se rotunji într-un O, a înţelegere. Se-ntinse spre nepoată-sa şi-o bătu pe umăr încercând s-o linişte ască.

– Sunt sigură că nu-i nimic serios. Te rog, nu te învinovăţi singură.

– Sunt de părere că eu şi Teddy n-ar trebui să ne căsătorim, îi spuse.

Gertrude făcu ochii mari.

– Am crezut c-o să aşteptaţi până termini colegiul ca să-i anunţaţi.

– M-am răzgândit, spuse Claire apoi aruncându-şi o privire spre Teddy, reformulă fraza: Ne-am răzgândit. Nu mai vrem să aşteptăm.

– Dar, dragii mei, bineînţeles că va trebui să aşteptaţi. Îşi adresă cuvintele spre amândoi. Căsătoria este un pas foarte important şi nu trebuie să-l faceţi fără să vă gândiţi bine.

– Ne-am gândit destul şi-o să ne căsătorim. Foarte curând. Asta-i, mătuşă Gertrude, doar dacă nu ne dai un motiv serios să n-o facem.

Cei doi tineri stăteau acolo privind-o, aşteptând parcă ceva de la ea. Iar Gertrude nu putea găsi nici un cuvânt de spus.

Capitolul 16

Ploua. O ploaie deasă, mocănească, care-ncepuse de dimineaţă şi care continuase fără încetare întreaga zi. Înăuntrul micului apartament de la etaj, în Second Street, totuşi, vremea nu constituia una din preocupări. Cu siguranţă că ieşirea lui Gertrude la bibliotecă pe o asemenea vreme nemiloasă ar fi trebuit să provoace ceva ridicări din sprâncene. Dar situaţia din casa Barkley era atât de încordată, încât nimeni nu băgă de seamă.

Pentru Mikolai şi Gertrude, înveliţi în strălucirea caldă a soarelui pe care ei singuri şi-l creaseră, cenuşiul posomorât al după-amiezii nu conta. Stăteau întinşi împreună, unul în braţele celuilalt pe patul îngust de fier, care în fapt nici nu le mai părea ruginit.

Ca o surpriză pentru Gertrude, Mikolai cumpărase o saltea afânată şi aşternuturi noi de muselină albă ca zăpada, pentru a le împodobi adăpostul secret. Curăţase rugina de pe tăbliile de la capul şi picioarele patului şi îmbrăcase marginile cu ghirlande de rozmarin şi panglici de mătase de culoare deschisă.

Este atât de frumos, îi spusese Gertrude când îi văzuse munca făcută de mâna lui.

Mikolai zâmbise mulţumit. Dar nu-i spusese

că împodobise patul aşa cum se făcea în Polonia cu un alcov de nuntă.

Gertrude îşi pusese şi ea amprenta asupra camerei. O faţă de masă de dantelă împodobea acum tăblia zgâriată şi atârnase draperii simple ca să acopere ferestrele.

– Arată foarte bine, îi spusese Mikolai.

Acceptase cu recunoştiinţă complimentul, dar nu recunoscuse că asemenea treburi casnice pe care de obicei le făcea o nevastă era ceea ce voia ea să facă pentru el.

Stăteau întinşi amândoi savurând voluptatea de-a fi împreună. După un weekend în care avuseseră parte de-o apropiere nepusă la cale, dar lipsită de intimitate, se regăsiseră cu o foame nebună de-a se atinge unul pe celălalt. Îmbrăcămintea fu azvârlită cu o grabă ameţitoare. Şi se aruncaseră unul asupra celuilalt mereu nesătui şi uitând de sine.

– Sunt mort după sunetele astea pe care le scoţi. Sunt pe jumătate oftat, pe jumătate un ţipăt venit de undeva din adâncul tău, îi şopti în timp ce intră în ea.

Gemu de plăcere, foindu-se sub el.

– Nu eu scot sunetele astea, tu le faci, îi răspunse.

Mikolai râse amuzat de cuvintele ei.

– Recunosc că sunt şi eu destul de zgomotos, spuse. Dar nu văd cum aş scoate eu nişte sunete care ies din gura ta.

Ochii Gertrudei erau visători, provocatori.

– Când te laşi în mine până la capăt, îi explică, pătrunzi atât de adânc, încât faci diafragma să vibreze parcă.

Zâmbind se mai împinse de câteva ori înăuntrul ei, pentru a-i verifica teoria. Părea să se verifice.

– Îmi place enorm să fiu cu tine, spuse. Mă gândesc la noi doi stând aşa când sunt treaz sau când dorm. Nu-ţi poţi închipui cât aş da să fim una când mă aflu departe de tine.

Expresia ei era destinsă, visătoare.

– Îmi pot închipui, răspunse. Tânjesc la fel de mult după asta, iar când se întâmplă pot să-i apreciez valoarea.

Şi în momentul acela, acolo, asta se întâmpla: o contopire deplină a trupurilor, inimilor şi sufletelor. Gravitatea trăsăturilor lăsă loc unei expresii mult mai duioase, pe măsură ce ritmul mişcărilor ei se accelera.

Îşi petrecu picioarele pe după mijlocul lui şi se răsuci. Mikolai râse lăsând-o să-l rostogolească sub ea.

Când îi fu deasupra, întinse mâinile pentru a-i cuprinde sânii ce se lăsau spre el legănându-se.

– Asta-i „trucul" meu favorit, îi spuse. Pot să-mi închipui că-s prima femeie jocheu într-o cursă de cai. Zâmbetul îi deveni mai larg. Sau poate că semăn mai curând cu milady Godina?

– Nu-mi pasă cine-i în şa, îi spuse, privind-o parcă de departe şi zâmbindu-i. Atâta timp cât o să călărim mult şi bine în după-amiaza asta.

Şi asta şi făcură.

Mikolai nu se mai temea c-ar putea-o jigni pe femeia inimii lui; dorinţele ei păreau să vină în completarea alor lui. Nu era o floare timidă şi leşinată care să se teamă de nevoile lui, şi voia de la el tot ce trebuia să-i dăruiască, nimic mai puţin. Şi-i dădu totul. „Trucurile" pe care le ştia şi chiar cele despre care numai auzise, deveniră delicateţele preferate ale acestui banchet al dragostei. Şi când savurându-l

rămaseră storşi de puteri, stătură întinşi nemişcaţi, într-o lene lascivă, satisfăcuţi şi mulţumiţi.

Mai târziu, la insistenţele lui Mikolai, îşi puse cămaşa lui. Menirea ei ar fi fost să ţină aerul rece al camerei departe de umerii ei. Dar era mai greu să-şi atingă scopul când Gertrude o lăsă descheiată. Iar Mikolai era mulţumit s-o vadă deschisă, oferindu-i priveliştea plăcută a sânilor ei pe care continua să-i mângâie provocator.

El însuşi nu purta absolut nimic. Dar frigul din cameră părea să treacă neobservat pe lângă el. Palmele Gertrudei mângâindu-i alene spatele, fesele, coapsele îi ţineau de cald şi-i produceau o incredibilă plăcere.

Oftară amândoi într-un glas. Era minunat să fie împreună, împreună cu desăvârşire. Şi atât de departe de lume. Lungiră cât putură momentul de intimitate. Dar în cele din urmă lumea din afară veni strecurându-se spre ei ca un hoţ pentru a le fura ceea ce preţuiau mai mult.

– Claire şi Teddy tot mai zic că se căsătoresc curând? îl întrebă în timp ce i se juca cu părul de pe piept răsucindu-i-l între degete.

Mikolai dădu din cap.

– Da, spun că vor să facă nunta imediat. Clătină din cap. Nu-i pricep, recunoscu. O spun de parcă ar vrea ca eu să opresc toate astea.

– Şi o s-o faci?

– Nu, nu prea cred. Rămase pe gânduri în timp ce-i dădea Gertrudei la o parte de pe faţă o buclă rătăcită. Cum aş putea eu să-i spun să n-o facă? Eram mai tânăr ca Teddy când

am luat-o pe maică-sa, spuse. Dar aş dori mult să mai aştepte.

– Asta le doresc şi eu, recunoscu Gertrude cu un oftat adânc ce-i dezvăluia frustrarea. Dar de câte ori încerc să vorbesc cu ei despre asta, Claire devine foarte... Nu sunt prea sigură ce este. Câteodată am senzaţia că mă sfidează să le spun să n-o facă. Şi totuşi nu ascultă ce-i sfătuiesc.

– Ştiu ce vrei să spui. Este de neînţeles, este? Se comportă de parcă n-ar mai putea să rabde să se căsătorească, dar eu încă mai aştept să-l văd pe Teddy furându-i un sărut. Se aplecă spre Gertrude şi-i sărută uşor buzele. Fiu-miu este mai gentleman decât mine.

Gertrude îi zâmbi.

– Nu pot să simtă ce simţim noi, Mikolai, îi spuse. Nu cred că există cineva pe lumea asta care să poată.

Cuvintele îi merseră direct la inimă, încălzindu-l pe dinăuntru şi pe dinafară. O sărută din nou. De data asta cu pasiune. O auzi torcând de plăcere. Când îi eliberă buzele, i se întoarse în braţe presându-şi strâns goliciunea moale a feselor de căldura bărbăţiei lui şi se destinse iarăşi.

Capul lui Mikolai i se odihnea în scobitura umărului, iar mâna puternică şi sigură trecea alene peste trupul ei.

– George şi Prudence nu spun încă nimic? o întrebă.

Gertrude scutură din cap.

– Nu spun nimic. De fapt abia dacă vorbesc în general şi cu siguranţă nu unul cu celălalt; şi n-am auzit să fi pomenit măcar numele lui Teddy.

– Foarte ciudat.

– Da, aşa e. Este ciudat cum Claire nici măcar nu vrea să vorbească cu ei despre asta, spuse Gertrude. Vrea să vorbească cu mine.

– Se pare că ştie deja cam ce gândesc, remarcă Mikolai. Şi nu s-ar zice că sunt prea mult în favoarea ideii.

– Sunt sigură că-şi doresc s-o vadă pe Claire fericită.

– Şi nu cred c-ar fi fericită cu Teddy? o întrebă.

– Cred că pur şi simplu nu ştiu ce să facă, îi răspunse. Toată povestea asta cred că le-a trezit o groază de amintiri neplăcute.

– Amintiri neplăcute?

Gertrude făcu semn din cap şi oftă.

– Bănuiesc că nu prea-i cunoşteai cine ştie ce pe George şi Pru pe vremea când s-au căsătorit.

– Nu, nu-i ştiam prea mult, recunoscu. De fapt, prima dată când am auzit vorbindu-se de Prudence a fost când se vorbea că se mărită cu George.

– Tatăl lui Pru era fermier pe undeva pe lângă Mansfield, spuse Gertrude.

– Adevărat? Mikolai era evident surprins. Doamna Barkley nu dă deloc impresia c-ar fi fiică de fermier, spuse.

– S-a străduit foarte mult să n-o dea, comentă Gertrude.

Se foi împingându-se în el de parcă ar fi încercat să se apropie mai mult de el decât două trupuri omeneşti era posibil s-o facă. Nu erau mişcări menite să-l ademenească. Simţea nevoia să-i fie aproape, să se simtă în siguranţă în braţele lui în timp ce-i va spune un

adevăr despre care nu mai suflase niciodată nimic vreunei ființe omenești.

– Nu știu exact cum s-a ajuns acolo sau cum s-au petrecut lucrurile, începu ușor, cu ochii pierduți în cenușiul camerei închiriate. Dar George a-nceput s-o vadă pe Pru când aveau doar șaptesprezece ani. A început s-o vadă pe furiș.

– Oh?

– Eu n-am știut o boabă despre asta. Și nici tata. Nu și-ar fi dat niciodată consimțământul. Își dorea atâtea pentru George. Sunt sigură că făcuse planuri pentru o căsătorie strălucită pentru el.

– Câteodată lucrurile nu ies cum le pun la cale tații, spuse Mikolai vorbind din experiență.

Gertrude oftă și îl aprobă cu voce stinsă.

– Când George s-a grăbit să se-nsoare c-o fată pe care noi abia o cunoșteam, am fost total nedumerită, recunoscu ea. Iar când Pru și-a petrecut primele luni ale căsătoriei ascunzându-se în casă și plângând mi-am zis că-i lucrul cel mai prostesc pe care l-am văzut.

Gertrude hohoti ușor râzând de propria-și naivitate. Mikolai își lipi buzele cu dragoste de părul ei.

– Nu înțelegeam ce se întâmpla, spuse. Eram mai mare ca ei amândoi, dar dusesem o viață atât de ferită și apărată de ce mă înconjura, încât nu știam cum se-nvârt lucrurile în lume.

– Ești o gânditoare și-o visătoare, Gertrude, îi spuse Mikolai. De ce ar trebui să te preocupe mărunțișurile lumii?

– Poate pentru că lumea în care trăiesc este făcută din mărunțișuri, îi răspunse. Într-o bu-

nă zi am făcut nişte comentarii despre cât de mult s-a îngrăşat Pru de la nuntă. Ea a izbucnit bineînţeles în lacrimi, dar pe atunci plângea cam mereu. Am crezut c-o fi vreo bâzâită. N-aş fi priceput nici atunci, dacă George nu s-ar fi răstit la mine. Mi-a spus că purta un copil. Pe moment, pe cuvânt, cred că şi-o adiere de vară m-ar fi dărâmat.

- Ahh..., fu tot ce comentă Mikolai.

- N-ai ştiut? îl întrebă.

- Sincer vorbind, nu mi-am pus niciodată problema, spuse. Se-ntâmplau atâtea în viaţa mea, că abia dacă aveam timp să mă gândesc la a altora.

Gertrude dădu din cap.

- Ei bine, cred că ai fost singurul din Venice care n-a observat. Luni şi luni de zile n-am putut să mă gândesc la altceva. Atunci am început pentru prima dată să scriu. Cred c-am încercat să evadez prin poveştile mele. Şi totuşi mă trezeam mereu că mă pun în locul ei. Aşa c-am pus totul pe hârtie. Ca şi cum aş fi fost eu şi nu ea. Am încercat să văd cum ar putea fi, ce aş putea simţi, ca să pot pricepe. Voiam să înţeleg.

- Şi bineînţeles că ai făcut-o, spuse cu convingere Mikolai.

- Da, în cele din urmă cred c-am înţeles. Restul lumii n-avea atâta mărinimie.

- Sunt sigur că nu.

- Bârfele despre copilul născut la şapte luni al familiei Barkley erau la ordinea zilei.

Mikolai dădu cu seriozitate din cap.

- Tatăl tău trebuie să fi fost furios. Era atât de preocupat de aparenţe, spuse.

- Da, cred că era supărat, dar trebuie să

recunosc cinstit că n-a scos nicodată vreun cuvânt. De fapt părea s-o placă pe Pru. Asta a fost partea cea mai greu de înghiţit pentru mine. Pe vremea când s-au luat eram foarte geloasă. Tata părea să creadă că Pru era femeia perfectă în tot ce făcea.

– Asta era bine. Ar fi fost trist pentru toţi dacă ar fi învinuit-o pe ea.

– Dar n-a făcut-o. Şi nu cred că i-a învinuit pe vreunul din ei, spuse Gertrude. Cred că noi l-am cam învinuit de toate, iar el n-a fost în situaţia asta decât arareori.

Când reluă firul povestirii, vorbele îi erau domoale şi pătrunse de tristeţe.

– A trebuit să-i amintesc asta lui George la înmormântarea tatei. Era cu adevărat zguduit. Era înspăimântat, se simţea vinovat. Avea senzaţia că ruşinea pe care o suferise el îl băgase cumva pe tata în mormânt mai devreme decât trebuia.

– Sărmanul George.

– Da,, sărmanul George, spuse Gertrude. Vrea să calce pe urmele tatei. Este mai inflexibil şi mai intransigent decât a fost tata vreodată. Cred că încă vrea să se revanşeze pentru greşeala de atunci.

– Şi indiferent ce face, în sufletul lui nu este niciodată împăcat, spuse.

– Pari să ştii exact cum este, spuse Gertrude.

– Da, ştiu exact cum este.

– Vorbeşti de soţia ta?

– Da, îi răspunse. Cum de-ai ştiut?

Gertrude i se întoarse în braţe pentru a-l putea privi în ochi. Se uită aşa la el o bună bucată de vreme în timp ce liniştea încăperii

era ruptă doar de sunetul ploii izbindu-se de fereastră.

- N-am ştiut. Dar mi s-a părut că asta vedeam pe chipul tău. Era o umbră, ceva ce-ţi umbrea fericirea, spuse trecându-şi cu tandreţe degetele peste obrazul lui. Am văzut asta de nenumărate ori în trecut, dar n-o mai văd acum.

- Nu, nu mai este. Mikolai era surprins de propriile-şi cuvinte. S-a dus, spuse.

- Cum ai făcut-o să dispară?

Clătină din cap.

- Am continuat să trăiesc, spuse. Am continuat să-mi văd de viaţă an după an şi s-a topit.

- Şi până la urmă a dispărut?

- Nu, n-a dispărut chiar de tot, spuse gândindu-se mai bine. În cele din urmă m-am îndrăgostit; cu adevărat. Şi vina n-a putut fi mai tare ca asta.

Îşi petrecu braţele pe după gâtul lui. Sărutul veni senin, dulce.

- Şi eu te iubesc, îi şopti.

O bună bucată de vreme rămaseră tăcuţi, uitându-se unul în ochii celuilalt. Aici, în paradisul micii lor camere, orice lucru putea fi spus, orice cuvânt putea fi rostit. Dragostea şi adevărul erau unul şi acelaşi lucru în acest refugiu aproape sacru.

Expresiile grave li se luminară de bucurie şi până la urmă râseră. O ţinea lângă el strâns, protector, de parc-ar fi fost o preţioasă nestemată ce trebuia păzită şi admirată. O sărută iarăşi cu patimă, dar totodată în joacă. Se rostogoliră prin pat ca nişte copii care se hârjoneau

înainte să revină încă o dată la subiectul serios al discuţiei.

– Şi de ce crezi că le trezeşte căsătoria copiilor amintiri aşa neplăcute? o întrebă Mikolai.

Gertrude ridică din umeri nesigură.

– Presupun pentru că odată au fost şi ei la fel de mult îndrăgostiţi, aşa cum trebuie să fie Teddy şi Claire. Dar nunta lor n-a fost cu adevărat una fericită.

– Îmi pare rău de asta.

– Şi mie la fel, spuse oftând. E ca şi cum ar fi incapabili să depăşească sentimentul de vinovăţie legat de împrejurările alea şi să se bucure de norocul pe care l-au avut de-a fi căsătoriţi unul cu celălalt.

– Îi invidiezi? o întrebă strecurându-i şoapta la ureche.

– Să-i invidiez?

– Pentru că-s căsătoriţi. Le invidiezi norocul ăsta?

Gertrude se ridică în capul oaselor şi trase de marginile cămăşii petrecându-le; intimitatea dintre ei era deodată sfâşiată.

– Nu, bineînţeles că nu-i invidiez, Mikolai, spuse. Ţi-am spus că nu am vrut niciodată să mă căsătoresc. Căsătoria nu-i făcută pentru oricine şi nu m-am răzgândit. Te rog să nu crezi că mă simt vinovată pentru că... pentru ceea ce facem după-amiezile aici. Nu mă simt. Nu mă simt deloc vinovată. Cred c-a existat totdeauna în mine o fibră de autentică imoralitate pentru că-mi place exact ceea ce facem noi aici. Te iubesc. Am recunoscut asta, dar să nu crezi c-o să-ncerc într-un fel sau altul să te prind în capcană sau să te leg de mine. N-am nici cea mai mică intenţie să transform

„timpul ăsta petrecut în afara vieţii", care este o legătură romantică, în altceva.

Dăduse drumul vorbelor în grabă şi fără să-i întâlnească ochii.

El nu le percepuse dezamăgirea cu care e-rau totuşi pătrunse, pentru că îşi asculta a-măräciunea propriilor deziluzii.

Naşterea a fost fără probleme, de parcă e-venimentul în sine ar fi fost suficient pentru cei ce locuiau în casa Barkley. Tata măsura podeaua cu paşii. Grija îi înlăturase din suflet orice gânduri legate de dezamăgiri şi acuze.

În dormitorul de la etaj, o nouă generaţie, o fiinţă umană, un copil este adus pe lume cu sudoare, efort şi suferinţă.

N-am mai văzut niciodată un copil năs-când-se. N-aveam nici o idee cât de greu şi cât de mult te expune lucrul ăsta. Este o mi-nune cum de-au reuşit femeile să-l facă de-a lungul secolelor. În jurul focurilor de tabără, în fortăreţele medievale, lângă câmpurile de luptă, la bordul corăbiilor, femeile au avut par-te de această experienţă. O experienţă care a-duce viaţa şi moartea atât de aproape, încât poţi vedea reversul monedei. Poţi simţi gustul eternităţii şi izbucnirea sevei în floare.

Acum am trăit această experienţă. Am vă-zut-o cu ochii mei şi cu sufletul, am simţit-o, deşi mă tem că niciodată nu va fi a mea. A-

tunci aproape a fost. Pentru că mi-am dorit-o, pentru că mi-am visat-o. Pentru c-am scris c-aşa va fi.

Acum această experienţă am văzut-o cu ochii mei. Cu ochii şi cu sufletul; şi-am simţit-o, deşi mă tem că nu-mi va aparţine mie.

Un strigăt de agonie şi o implorare bucuroasă, un copil care ţâşneşte înainte, ieşind din pântecul mamei. O fetiţă. O fetiţă care era pe jumătate maică-sa şi pe jumătate taică-su, dar într-un fel în întregime numai a mea.

– Este perfectă, Prudence, am spus.

A dat din cap printre lacrimi.

– Perfectă, a fost de acord. Perfectă.

Sunt ultimele cuvinte pe care le mai scriu despre asta. Despre... despre acest vis care-a devenit realitate, care-a fost minciuna mea şi este adevărul meu. Realitatea mă cheamă să mă despart de cuvintele mele şi-mi porunceşte să trăiesc, să trăiesc. Dacă discursul ăsta este menit să fie viu, atunci să fie. Dar un amestec de viaţă şi minciună este dezamăgirea cea mai cruntă.

În timp ce ţin copilul ăsta la piept şi mă uit pe chipul lui frumos, îmi promit c-o să mă străduiesc să nu mai fiu invidioasă, îmi jur să pun capăt aceste-i legături ce trăieşte în cuvinte, care este sub demnitatea mea.

Voi lăsa libertatea domnului Stefanski, pe care-l iubesc şi-l voi iubi întotdeauna, de-a se bucura de viaţa lui şi am să mă străduiesc să fiu prietenă omului care este, nu celui care mi-am dorit eu să fie.

Am să-mi iau destinul în propriile-mi mâini şi am să-l modelez după propria-mi pricepere. Şi voi iubi ceea ce voi fi făcut pentru că va fi făcut de mine. Ce trist că a trebuit să aştept

ca nişte fiinţe mai tinere ca mine să mă-nveţe o asemenea lecţie.

Chipul lui Claire avea o expresie confuză. Mai trecu o dată peste conţinutul ultimei pagini a jurnalului.

- Realitatea mă cheamă să mă despart de cuvintele mele şi-mi porunceşte să trăiesc, să trăiesc. Dacă discursul ăsta este menit să fie viu, atunci să fie. Dar un amestec de viaţă şi minciună este dezamăgirea cea mai cruntă, citi cu voce tare. Mamă, Doamne, mătuşă Gertrude. Ce Dumnezeu oi fi vrut să spui cu asta? Reciti iarăşi şi dădu din cap. Nu pot să sufăr când o dai aşa pe poezie.

Claire închise jurnalul şi-l ascunse din nou sub pat. Stinse lampa şi se-ntinse în întunericul camerei. Tocmai citise descrierea nopţii în care se născuse pe care-o făcuse propria ei mamă. Voi să se-mbete în cuvintele alea, să le ţină ca pe o mângâiere plină de căldură. Dar erau cumva eterice. Cuvintele astea din jurnal nu semănau cu celelalte. Parcă fuseseră scrise de-o altă persoană.

- Tocmai avusese un copil, Claire, se luă singură la rost. Probabil că nu era tocmai în stare să scrie.

Dar deşi creierul ei accepta scuza asta, sufletul nu prea voia. În sufletul ei exista ceva straniu care o speria. În sufletul ei existau dubii.

Dădu de-o parte nesiguranţa. La urma urmei îşi auzise proprii părinţi... asta-i, îi auzise pe Prudence şi George recunoscând faptul.

Maică-sa plânsese. Plânsese de parcă i s-ar fi frânt inima. Era greu de înţeles. Claire nu voise niciodată s-o rănească. Îşi voia doar mama cea adevărată. Gândea Prudence despre ea însăşi ca fiind mama cea adevărată a lui Claire! Era clar că da. Când îşi julise un genunchi sau îşi sfâşiase rochia, Prudence fusese cea la care fugise. Şi Prudence fusese cea care îndreptase totdeauna lucrurile. Când i se scoseseră amigdalele, Prudence fusese cea care mersese cu ea la frizeria lui Dooley. Şi Prudence fusese cea care-i dăduse să înghită gheaţă zdrobită până-i dispăruse umflătura. În ziua în care-i venise şi ei sorocul şi crezuse că va muri sângerând, Prudence fusese cea la care se repezise să-i spună. Şi Prudence fusese cea care-i ştersese lacrimile şi-o felicitase pentru că intrase şi ea în rândul femeilor.

– Mama, şopti tristă prin întuneric.

O iubea pe Prudence. Bun, asta putea s-o recunoască. Şi-l iubea şi pe George, aşa ursuz ca un urs cum era. Voia doar adevărul. Voia ca mătuşa Gertrude să recunoască adevărul şi lucrurile urmau să se întoarcă pe vechiul făgaş, aşa cum fuseseră. Asta era ceea ce voia, hotărî Claire. Voia să scoată adevărul la iveală odată pentru totdeauna, şi aşa se vor putea întoarce cu toţii să-şi trăiască vieţile aşa cum o făcuseră şi până atunci.

– Trebuie să-mi spună, şopti Claire. Dacă nu, nu voi putea să trăiesc aşa mai departe. Trebuie s-o aud cum spune că sunt a ei, spuse. Şi după asta o să redevin iarăşi pur şi

simplu Claire. O să fiu iarăşi fiica lui George şi a lui Pru. Jur. Dar mai întâi trebuie să aud adevărul. Trebuie să-l aud. Şi-o voi face, desigur. O să aud cuvintele astea chiar dacă mi-ar trebui să folosesc toate schemele şi planurile posibile ca-s-o fac!

Claire Barkley tocmai îşi făcuse propriul ei jurământ.

Capitolul 17

Pentru Teddy Stefanski fusese după-amiaza cea mai plăcută din cei optsprezece ani de viață ai săi. Parcă se pogorâse asupra lui o stea norocoasă. Jucase cel mai bun fotbal pe care-l jucase vreodată.

Era frig și ploua mărunt. Ploile ce căzuseră fără încetare mai devreme în cursul săptămânii lăsaseră gazonul de pe teren fleșcăit. Tricoul de jerseu bleumarin absorbise umezeala după-amiezii, iar pe față avea dungi de noroi. Dar mizeria asta mocirloasă și rece nu-l atingea pe Teddy. Era fericit. Juca un fotbal de primă clasă și era convins că echipa lui va câștiga. Și dacă o făcea nimic nu-i va mai putea opri. Își vor face loc în campionatul statului.

În timp ce-și luă poziția în primire zâmbi adversarului său. Dinții albi și drepți luminau ca un far. Când fundașul dădu semnalul, Teddy se repezi la blocaj. Luă o lovitură zdravănă, dar reuși să-l țină pe loc pe atacant. Își făcuse treaba și și-o făcuse bine. Mijlocașii străbătuseră câțiva metri buni; nu destul pentru primul jos, dar destul ca să-i mențină în joc.

Erau la mijlocul ultimului sfert. Scorul era strâns. Mulțimea de pe margini vuia strigând

[illegible] sau încurajări. Liceul din Venice își menținea terenul, dar la limită.

Cei de la Springfield erau mai mari și mai duri. Îi depășeau în greutate pe cei de la Venice pe fiecare post. Aveau experiență și viclenie. Aveau o listă de participări lungă cât o [illegible] de post și o ușurință în a comunica între ei care te făcea să crezi c-ar fi cu toții rude. Una peste alta era o echipă care te intimida.

Dar nici Teddy Stefanski nu putea fi intimidat. Nu făcuse pase cruciale și nu înscrisese, dar participase la joc; și-o făcuse bine. Dusese partea grea și dură a trebii, cea care trece neobservată de indivizii exaltați de pe margini. Genul de treabă care face tot jocul ăla care-ți aduce sufletul la gură posibil.

Era al patrulea jos. Mai era mai puțin de un metru de parcurs și echipa avea să fie obligată să cedeze mingea. Străbătuse douăzeci de metri în partea de teren a celor de la Springfield. Pe margine, antrenorul părea agitat, dar îl lăsă pe Parks, fundașul, să dea semnalul de joc.

Teddy se lăsă spre grămadă cu mâinile pe genunchi. Lângă el, Russ Bounty respira pufăind. Russ era zdrahonul echipei. Îl depășea pe Roy Bert cu douăzeci și cinci de kile. Era un apărător dat naibii, toată lumea era de acord cu asta, dar avea o pasiune pentru pâine și cartofi care-l făcea să încetinească ritmul spre sfârșitul partidei. Atunci nu te mai puteai baza pe el să-l protejeze pe cel care făcea pasa. Și o pasă era un lucru periculos în faza asta a jocului. La al patrulea jos era chiar o nebunie. Un șut era lucrul cel mai sigur. Să dai drumul mingei undeva la naiba în praznic și să vezi

cum să-ţi pui adversarii la pământ. Asta ar fi strigat un fundaş prudent al echipei să facă. Dar nu fundaşii prudenţi câştigau campionatul. Distanţa era mică. O fugă cu mingea-n braţe putea să meargă. Dacă prindeau primul jos aveau şansa să înscrie. Dacă înscriau din nou, Springfield-ului nu-i mai rămânea timp decât cel mult pentru a-i egala.

Situaţia impunea o străpungere cu mingea-n mână. Dar pe care s-o aleagă? Un crisscross cu revenire ar fi mers cu o echipă mai puţin sofisticată, iar un presing al fundaşilor cu una mai puţin puternică. Teddy urmărea expresia încordată de pe chipul lui Parks. Era strigarea lui şi echipa avea să-l susţină chiar dacă ar fi fost una greşită.

– Aplecat în „W" şi-un apropiat, zbieră Paul sigur de el.

Teddy aproape că oftă de uşurare. Era o strigare foarte bună. Una pe care spera c-ar fi făcut-o şi el dacă i-ar fi fost dat lui să aleagă. Aveau să-i dea înainte aşa. Şi aveau să-i dea înainte cu greu.

– Echipă! strigară într-un glas rupând grămada şi grăbindu-se spre poziţii.

Jucau în formaţie pană cu fundaşi liberi. Asta mersese pentru Pop Warner de la Carlisle şi pentru Charlie Daly de la Army. Teddy se ruga să meargă şi pentru Paul Parks de la liceul din Venice.

Echipa se alinie în formaţie cu aripile strânse – cu centru, extreme şi vârfuri pe minge. Vor ţâşni toţi înainte ca un tot. „Pana" asta avea să protejeze apărătorii dinăuntru care duceau mingea, flancaţi de doi dintre cei mai zdraveni din echipă.

Când „pana" se va rupe, Parks va avea posibilitatea să-i paseze lui Teddy. Ca fundaş, se va afla în coadă şi, cu puţin noroc, va găsi loc să se strecoare pe aripă.

Teddy se lăsă în poziţia de trei, o aplecare care aducea vârfurile picioarelor şi degetele de la o mână în contact cu solul. Privi în sus şi dădu de ochii unui adversar. Zâmbetul îi veni din tot sufletul cu tot noroiul de pe faţă. Totdeauna considerase că, psihologic, c-un zâmbet îţi pui adversarul în inferioritate. Şi exact aşa, jucătorul care se uita la el păru luat prin surprindere de iniţiativa neaşteptat de prietenească a lui Teddy; ezită pierzând momentul startului şi plecă o clipă mai târziu. În fotbal o secundă era destul.

Teddy nu pierdu ocazia. Se mişca în perfectă armonie cu colegii de echipă. Pornirea de la centru fusese perfectă şi echipa în formaţie ascuţită înaintă ca un singur om, conform planului. Jocul părea să fie al lor când un individ imens de la Springfield se năpusti, mare cât o casă şi extrem de iute, ivindu-se deodată în mijlocul jucătorilor de la Venice. Teddy ştia că Parks se va lăsa-n jos, apoi va ţâşni înainte.

Parks probabil că-l simţise venind. Se întoarse exact la momentul şi locul potrivit. Îi strecură lui Teddy mingea cu tot atâta uşurinţă cu care ar fi pus o farfurie de cartofi pe masă.

Teddy strânse precaut mingea la piept şi se uită în faţa lui. Roy Bert Pugh, centru, lua asupra lui loviturile care veneau una după alta parând măcelul care stătea să se dezlănţuie. Teddy făcu ochii mari. Exact în dreapta lui Roy era o gaură în apărarea adversă, mare cât statul Texas.

Teddy nu stătu pe gânduri întrebându-se dacă nu era doar un miraj. Îi dădu drumul. Străbătu primii cinci metri fără măcar ca adversarii să realizeze că el avea mingea. Putea să finalizeze un jos. Își făcuse datoria. Dar putea să vadă la distanță buturile și focul unei ambiții neostoite izbucni în el. O rupse la fugă într-acolo. Putea auzi mulțimea zbierând de bucurie. Simțea în ceafă răsuflarea celui care-l urmărea.

Zece metri străbătuse, zece metri. Se simțea de parcă ar fi fugit zece kilometri. Apărătorul îi sărise în spate. Cădea. Văzu cum pământul venea spre el, dar zâmbea.

Cumva, cum, Teddy n-avea să-și aducă vreodată aminte cu exactitate, pantoful i se poticni în gazon. Exact în clipa aia cel din spate îi trase trupul mai departe decât piciorul lui era în stare să-l urmeze. Simți ceva pocnindu-i ciudat înăuntrul genunchiului. Aproape că s-ar fi putut auzi. Creierul abia dacă înregistrase ce-ar fi putut fi când valul de durere veni până la greață. Altceva nu mai văzu în fața ochilor.

Teddy își reveni înregistrând ca prin ceață unde se afla în timp ce toți dădeau năvală lângă el. El își amintea să fi fost numai unul, dar se părea că erau vreo zece care se-ngrămădeau deasupra lui. Primul gând i se îndreptă spre mingea de fotbal. Era încă prinsă sub el. Oftă ușurat. Mișcarea îi provocă încă un val de durere. Aproape că leșină din nou.

Genunchiul stâng îl înjunghia atât de cumplit, încât plămânii îi luară foc încercând să inspire și să expire cu un efort torturant.

– Ești O.K.? auzi pe cineva întrebându-l.

Vocea părea depărtată şi înăbuşită. Nici măcar la fel de tare ca ţiuitul din urechi.

- Genunchiul, răspunse.

Îşi auzi vocea răsunând ca pe-a unei soprane, de parcă ar fi fost un copil. Repetă, atent ca de astă dată să vorbească pe un ton normal.

- Mi-am pocnit genunchiul.

Părea să fi trecut o oră întreagă de când zăcea acolo în mijlocul terenului chinuindu-se. În jurul lui soseau oameni alegând, vorbind, privind în jos spre el. Arbitrul îşi etală talentele stând băţos şi suflând în fluier.

- Înapoi! Daţi-vă înapoi! Lăsaţi-i aer! îl auzi pe antrenor urlând în timp ce jucătorii îi făceau loc s-ajungă până la Teddy.

- Mi-am pocnit genunchiul, îi spuse.

Vocea-i răsună din nou ca a unei soprane făcându-l să se simtă prost. Adăugă plin de furie un „la naiba" la ştirea pe care tocmai i-o dăduse, ca să nu pară chiar ca un copil mic.

- Nu-i nici o nevoie să-njuri, Teddy, spuse antrenorul. Doctorul este aici. O să se uite la tine. O să ne spună el dacă poţi să termini jocul.

Doctorul îngenunchie alături şi ridică piciorul lui Teddy. Durerea îi înjunghie trupul ca un pumnal. Îşi dădu capul pe spate şi strânse din dinţi pentru a nu da drumul strigătului ce stătea gata să iasă. Ar fi putut să-i spună antrenorului că nu era în stare să termine meciul. Dar întreaga energie îi era consumată de efortul de-a nu izbucni în hohote de plâns ca un copil.

Un chip foarte familiar îşi făcu apariţia în câmpul său vizual. Îşi recunoscu tatăl înge-

nunchind deasupra lui, cu faţa brăzdată de îngrijorare. Imediat Teddy se simţi mai puternic, în siguranţă.

– Ce faci aici. Taţii n-au voie să intre pe teren, bălmăji vag.

Taică-su îi răspundea ceva. Îngenunchiase alături şi-i ţinea capul, ştergându-i sudoarea de pe frunte cu o batistă. Continua să-i vorbească, cu calm, pe-un ton egal. Dar Teddy n-avea nici cea mai mică idee ce tot spunea acolo. Cuvintele-i erau în poloneză şi singurele pe care el le înţelegea erau „Ja" şi „Teodor".

Cu toată durerea lui, tânărul aproape că zâmbi. Taică-su nu vorbea niciodată poloneza deliberat. Se lăsa prins de ea doar când era furios sau îngrijorat. Teddy ştia că taică-su trebuia să fi fost stăpânit de teamă dacă i-o vorbea acum.

– Sunt O.K., spuse. Sunt O.K., *tatus*.

Faptul că Teddy folosise cuvântul polonez pentru tată, cuvânt pe care nu-l mai folosise de când era mic, păru să-l liniştească. Zâmbi cu iubire fiului său şi se-ntoarse spre doctor spre a-l întreba posac.

– Ce nu-i în regulă cu fiul meu, doctore? îl întrebă.

– Ei bine, băiatul dumneavoastră pare să treacă printr-o suferinţă crâncenă, declară Doc Ponder exprimând în limbaj pompos ceea ce era evident.

– Asta vedem şi noi Doc, spuse nerăbdător antrenorul. Crezi că şi-a rupt genunchiul?

– S-ar putea, recunoscu doctorul.

– Haideţi să-l ducem pe margine, spuse antrenorul. Teddy, te simţi în stare să mergi până acolo?

Teddy nu era sigur nici măcar c-ar fi putut sta în capul oaselor fără să leşine din nou, dar nu i se lăsă ocazia să răspundă.

- O să-l duc eu, spuse taică-su. O să-l duc eu ca să fiu sigur că nu-şi face singur mai rău.

Încet, Mikolai Stefanski, imigrant, om de afaceri şi tată plin de iubire, îşi luă fiul în braţe de parcă ar fi fost încă un copil, nu ditamai fundaşul în echipa liceului.

Teddy i se destinse în braţe, simţindu-se în siguranţă. Durerea era muşcătoare, îl speria. Îi venea greu să rămână conştient. Lupta împotriva negrului care i se lăsa peste ochi şi a greţii. Se lupta împotriva lor pentru că asta ar fi făcut taică-su.

Cum traversau terenul, îl auzi pe taică-su adresându-se doctorului.

- O să-l duc pe Teodor al meu acasă şi-o să-l bag în pat. Veniţi cu mine să vedeţi ce-i cu el.

- Bineînţeles, Stefanski, o să fiu acolo, răspunse Doc. O să vin de cum se termină meciul.

- O să veniţi acum.

Mikolai rostise cuvintele uşor, fără cea mai mică umbră de ameninţare. Dar răzbătea în ele atâta autoritate, încât ochii doctorului aproape că ieşiră din orbite. Teddy aproape că zâmbi. Cunoştea tonul ăsta. Îl auzise el însuşi mai mult de o dată sau de două ori.

- Bineînţeles, domnule Stefanski. O să vin cu dumneavoastră chiar acum.

- O să fii bine, Teodor, îi şopti taică-su.

Mikolai Stefanski se grăbi spre Packard. Doc Ponder aruncă o privire plină de părere de rău

în spate, spre jocul care fusese reluat, după care o luă pe urmele lui.

- Claire, nu vrei, te rog, să te liniştești! îi impuse mătuşi-sa nu pentru prima dată. Suntem îngrijoraţi cu toţii, dar nu poţi să te laşi cuprinsă de o asemenea stare.

Tânăra era aşa de nerăbdătoare şi nemulţumită de viteza tramvaiului interurban, încât Gertrude se temea că va sări din el şi-o va lua la fugă dintr-o clipă în alta. Acum, ajungând în sfârşit acasă, traversă peluza alergând şi urcă, câte două, treptele verandei.

Era de înţeles ca nepoată-sa să fie îngrijorată. Gertrude era şi ea. Când văzuse că Teddy – puternic, frumos şi tânăr cum era – nu se ridică, îi sărise inima din piept. Pe margini, fără puterea de-a face ceva, Gertrude îşi frânsese mâinile şi privise. Când îl văzuse pe Mikolai ridicându-şi fiul în braţe, dragostea şi neliniştea i se contopiseră devenind un dor neostoit.

Doar datorită unui autocontrol exersat reuşise să n-o ia la fugă spre bărbatul pe care-l iubea şi să-l cuprindă în braţe, exprimându-şi în mod public sentimentele, şi să nu-l implore în mod public să-i împărtăşească povara.

Dar nu alergase spre el. Probabil că mintea îi stătea la fiu-su şi cu siguranţă că n-avea nevoie de afecţiunea amantei într-un asemenea moment. Amantă. Repetă cuvântul iarăşi şi ia-

Mai în minte. Termenul era înjositor. Imaginea pe care-o trezea în ea era încă şi mai mult. O amantă putea avea atenţia bărbatului ei. Putea avea trupul unui bărbat. Putea avea dragostea unui bărbat. Dar nu putea împărtăşi ceea ce-l apăsa. Un bărbat nu cere ajutorul amantei sale. Pentru ajutor îl avea pe doctor. De asta avea nevoie azi, nu de o amantă.

Îl urmărise cum îl aşeza pe Teddy pe bancheta din spate a Packardului. Jocul fusese deja reluat, dar Gertrude nu-şi putuse concentra atenţia într-acolo până când galbenul şi maroul strălucitor al maşinii nu dispăruseră din vedere.

Îşi impusese cu hotărâre să privească jocul. Dar nu mai putea să şi-l vadă. Jocul era jucat. Fluierul sunase. Uralele răsunaseră şi ele. Tot ce putea vedea era bărbatul pe care-l iubea, bărbatul care-o iubea, făcând singur faţă crizei.

– Mătuşă Gertrude, ştiu ce fac, spuse Claire neînduplecată în timp ce lua cu asalt uşa din faţă a casei Barkley. Nu sunt „într-o stare", am pur şi simplu o obligaţie de îndeplinit. Teddy este foarte important pentru mine şi am de gând să-mi schimb hainele şi să fiu acolo în secunda următoare. Şi nimeni, nimeni, mătuşă Gertrude, n-o să mă poată opri!

Pe măsură ce vorbea, tonul i se ridică mereu mai mult, sfârşind prin a deveni aproape un zbierăt în momentul în care îşi făcu intrarea în foaier.

– Coboră-ţi vocea!

Strigătul le sperie pe amândouă. Gertrude şi Claire se opriră brusc. Gertrude îşi duse o mână la inimă şi rămase uitându-se acuzator spre George Barkley care stătea ca un gardian neînduplecat în uşa salonului.

– George, ce s-a întâmplat? M-ai făcut să-mi sară inima, se plânse Gertrude.
– Vărsat.
– Ce?
Ambele femei izbucniseră într-un singur glas.
– Vărsat. George dădu din cap de parcă nu i-ar fi venit să-şi creadă propriilor cuvinte. Lester a căzut la pat cu vărsat. Pru l-a dus sus să vadă de el. Ai fi zis că-i dracul pe pământ cu tot tămbălăul care l-a făcut băiatul ăsta. A fost cu fundu'-n sus toată după-amiaza.
George îşi trecu mâna prin păr. Era un gest ce trăda oboseală şi nelinişte pe care Gertrude îl ştia prea bine, dar pe care nu-l mai văzuse de ani de zile. Barkley, bancherul cumpătat, semăna mai mult în după-amiaza asta cu diavolul pe care Gertrude şi-l amintea din tinereţea ei.
– Lester o să se facă bine? întrebă.
George dădu din cap.
– Prudence l-a liniştit până la urmă, spuse. Şi nu voiam să-l treziţi.
– Când s-a întâmplat? întrebă Gertrude. În dimineaţa asta Lester nu părea s-aibă nimic ieşit din comun.
George ridică din umeri.
– Prudence l-a prins scărpinându-se pe la prânz. I-a fost frică să n-aibă păduchi. A încercat să-l ducă să facă o baie, dar era mai insuportabil ca de obicei.
– Ştiu cum poate fi, recunoscu Gertrude.
– Până la urmă a trebuit să mă roage s-o ajut, spuse. Am alergat după puşlamaua asta toată partea asta de oraş. De asta n-am reuşit s-ajung la meciul de fotbal. Când în sfârşit am pus mâna pe el şi i-am scos cămaşa, spatele

și burta erau acoperite de nişte bubuliţe care-l mâncau.

- Sărmanul Lester, spuse Gertrude.

George dădu din cap aprobând-o.

- A încasat-o binişor de data asta. L-am pomădat cu calamină, da' ţi-aduci aminte că nu prea ajută la ceva.

- Nu, nu-mi amintesc, răspunse Gertrude scoţându-şi pălăria şi atârnându-şi-o în cuierul din hol. N-am avut niciodată vărsat, George, tu ai avut.

- Oh, Doamne, ai dreptate, Gertrude, spuse frate-su încreţindu-şi fruntea gânditor. Erai la mătuşa Milly, în Virginia, în vara aia. Sper să nu iei acum.

- Acum? Cu siguranţă că n-o să-l iau acum. Tonul din voce indica absurditatea ideii. Este o boală de copii.

- Şi adulţii fac vărsat, îi spuse frate-su.

- Ei bine, eu nu, răspunse cu atâta siguranţă încât spera ca problema să fie lăsată deoparte.

- Nici eu n-am avut vărsat, îi anunţă Claire îngrozită.

George dădu din cap.

- Atunci Gertrude ar trebui să te ia de aici.

- S-o fau departe de aici?

- Nu vrem să se îmbolnăvească, nu? Oi crede tu că eşti imună, da' cum poţi să fii sigură de asta? spuse cu emfază. Nu ştiu dacă Pru poate să se descurce cu doi pacienţi deodată.

Claire strânse din fălci şi privi răutăcios în susul scărilor.

- Dacă Lester Barkley ăsta o să-mi dea vărsat, jur că-i smulg părul din cap până la ultimul fir şi i-l îndes pe gât.

– Claire! o luă Gertrude la rost. Frate-tu este bolnav. Şi sunt sigură că nu vrea să te vadă în aceeaşi situaţie.

– Oh, ba da, asta vrea. Lester Pester ăsta este pacostea vieţii mele.

– Aşa sunt fraţii mai mici, o asigură Gertrude aruncându-şi o privire spre propriul ei frate mai tânăr care se lăsase greoi de tocul uşii. Aşa cum era acum, epuizat, semăna foarte mult cu George al ei de altă dată.

De parcă i-ar fi citit gândurile îi zâmbi.

– Nu-i momentul să ne plătim vechile datorii, spuse. O să fac tot ce pot s-o ajut pe Pru, iar voi două staţi cât puteţi mai departe posibil ca să nu vă molipsiţi.

– Din partea mea, nici o problemă, îl asigură Claire.

– Nu cred deloc că-i cine ştie ce primejdie, îl potoli Gertrude.

George dădu din cap.

– Şi totuşi nu suport ideea să vă văd la pat din cauza asta. Voi două staţi în altă parte o zi sau două. Doar până pramatiei ăsteia mici îi trece ce-i mai rău.

– Nu prea cred că-i cine ştie ce nevoie de asta, încercă Gertrude să-l convingă. O să ne ferim pur şi simplu de camera lui Lester, şi cu asta basta.

– Nu, eu cred că trebuie să plecaţi, spuse George cu fermitate. Vă luaţi ceva haine şi plecaţi. Sunt sigur că nu va fi nici o problemă să staţi la familia Wentworth.

Gertrude era îngrozită.

– Nu vreau deloc să stau la Wentworth-i, declară categorică.

George ridică din umeri.

- Bun, atunci puteţi sta la Boston Hotel dacă vă face plăcere, dar aici nu rămâneţi.

- Nu cred că-mi convine nici asta, răspunse Gertrude.

- Bun, izbucni Claire amestecându-se. Puteţi să vă certaţi şi fără mine. Acum eu mă duc să văd ce face Teddy.

- Teddy?

- S-a accidentat la meci.

Expresia lui George reflecta îngrijorare.

- Rău?

- Nu ştiu. Nikol... ăă, domnul Stefanski l-a luat de pe teren, spuse.

Doar faptul că rostea asta cu voce tare îi făcea buzele să tremure. Şi le strânse cu hotărâre. Nu era momentul pentru ieşiri emoţionale.

- Asta nu sună bine deloc, spuse George.

- Ceilalţi băieţi din echipă spuneau că şi-a lovit genunchiul, îi spuse. Doctorul a venit odată cu el, aşa că nimeni nu ştie exact.

- Am câştigat meciul? întrebă George.

Gertrude îl privi pierdută câteva clipe. Parcă totul îi era şters din minte. Nu-şi putea aminti cum se sfârşise meciul.

- Oh, da, se băgă Claire cu aprindere. A fost trăznet, nu alta. Cursa pe care-a făcut-o Teddy a pregătit înscrierea.

- Da, aşa-i, o susţinu Gertrude oftând uşurată că memoria n-o părăsise cu totul. Am fost atât de mândră.

Claire deveni nerăbdătoare încă o dată.

- Nu pot să stau aici şi să-mi fac griji despre Lester Barkley, spuse pe un ton sarcastic. Teddy este rănit. Trebuie să mă duc la el.

Cuvintele îi erau pline de înfocare şi rostite cu mare dramatism. Urcă primele trei trepte

spre etaj. Oprindu-se, se întoarse spre cei doi adulţi care rămăseseră în foaier. Expresia îi era oarecum acuzatoare.

– Bineînţeles că înţelegeţi amândoi prea bine asta, spuse. Vă daţi seama de ce trebuie să mă duc.

Expresia aproape furioasă era plină de înţelesuri ce scăpau celor două persoane cărora le era destinată. Îi privi îndelung, cu o privire grea, aşteptând parcă un răspuns, o explicaţie oarecare.

Gertrude şi George îi putură răspunde doar printr-o uitătură năucă. Frustrarea pe care o încerca îi făcu faţa să se strâmbe şi când o luă iarăşi în sus pe scări, tonul vocii îi răsună acuzator.

– Vino să mă ajuţi să mă schimb, mătuşă Gertrude, spuse. Vreau să-l văd pe Teddy.

Gertrude realiză că şi ea dorea să-l vadă. Doar să se asigure că era bine, pretinse în continuare faţă de ea însăşi. Dar chiar mai mult decât asta îşi dorea să-l vadă pe Mikolai. Voia să fie sigură că Mikolai era bine.

– O să trebuie, bineînţeles, să vin cu tine, spuse surprinzându-i deopotrivă pe Claire şi pe George. Nu poţi merge în casa unor domni neînsoţită.

Capitolul 18

Claire ciocăni în uşa din faţă a casei de cărămidă roşie tare şi insistent. Gertrude se ţinea deoparte, cumva nesigură. Îl iubea pe Mikolai Stefanski. Voia să fie acolo. Dar nu era sigură cât era de binevenită. Apăsarea i se mai uşură când în locul lui Mikolai, Doc Ponder fu cel care deschise uşa.

- Bună ziua, Claire, bună ziua, Gertrude, spuse.

Purta geanta de piele părând gata de plecare. Dar stătea acolo în uşă ca la el acasă, privind în jos către cele două femei care aşteptau pe verandă.

- Nu e momentul cel mai potrivit de vizite mondene, doamnele mele. Cine-a câştigat meciul?

- Noi, răspunse Claire. A fost trăznet. Ce face Teddy?

Doctorul ridică din umeri.

- Genunchiul e pocnit zdravăn, nu prea mironse a bine, spuse. Mă îndoiesc că băiatul o să mai joace sezonul ăsta.

- Da, o să meargă din nou? spuse Gertrude păstrându-şi intenţionat tonul egal.

- Să meargă? Ei da, o să meargă din nou. Probabil că o să şi alerge. I-am spus lui Stefanski că o să chem un specialist pe care îl cunosc din St. Louis. Să vedem dacă omu'

poate să ia un tren până aici s-arunce o privire. Este un tânăr zdravăn. Cum este de altfel în general soiul ţăranilor din Europa. I-au crescut aşa puternici ca să muncească pământul, ştiţi. Familiile aristocratice, oamenii importanţi au o constituţie mult mai delicată. L-ai citit pe Darwin, Gertrude? Nu, bineînţeles că nu l-ai citit. Omul ăsta a prins ceva, a prins cu siguranţă ceva. Nu totul, bineînţeles. Viziunea lui este limitată. Doctorul clătină din cap. Băieţii ăştia ai noştri, spuse cu tristeţe. Asta-i, trebuie să-mi folosesc toată priceperea mea ca să-i ţin în viaţă.

Gertrude devenise nerăbdătoare cu toate teoriile astea ale doctorului şi-l întrerupse luându-l din scurt.

– Dar sunteţi de părere că-şi va reveni în curând. N-o să aibă repercursiuni de durată asupra lui, nu?

– Cu siguranţă nu, o asigură Doc. O să fie bine, vă promit. Dar să joace fotbal, asta nu mai ştiu.

– N-o să mai poată juca fotbal?

Claire părea îngrozită de o asemenea sentinţă.

– Anul ăsta cu siguranţă n-o să mai joace, spuse doctorul. Ghinion, un mare ghinion. Echipa avea nevoie de el cu adevărat. Mai ales dacă o să jucăm în campionatul statal. Mi-aş dori ca Delfane al meu să joace. Da nu se potriveşte cu firea lui, bineînţeles. După cum am mai explicat, Ponders-ii vin din clasa de sus. Am fost crescuţi pentru a conduce şi pentru a studia. N-avem tipul solid, de „gladiator printre noi.

– Pot să urc să-l văd? îşi îndreptă Claire

întrebarea spre mătuşi-sa, dar răspunsul îi veni din partea doctorului.

- Ce? Oh... N-aş prea fi de părere. Nu-i de loc un lucru care se face ca o tânără fată să facă vizite la patul unui bărbat, îi spuse doctorul. Du-te frumuşel acasă şi vezi-ţi de treburile tale, şi când Teddy o să fie destul de bine ca să coboare în salon n-ai decât să-l vizitezi.

Expresia lui Claire se înăspri şi Gertrude îşi putea da seama după alura pe care o luase că era gata de atac.

- Acum, domnule Ponder, începu prudent Gertrude, cred că nu aţi înţeles despre ce este vorba. Claire şi Teddy sunt foarte apropiaţi şi este doar...

Doctorul ţâţâi dezaprobator.

- Nu se face, Gertrude, spuse. Nu trebuie s-o întreb pe nevastă-mea ca să ştiu. Mi-am dat seama că ai procedat întotdeauna cum ai găsit singură de cuviinţă. Dar eşti o Barkley şi oamenii ţi-au iertat-o tocmai pentru că voi aveţi o fire impetuoasă de la natură.

- Şi Claire este o Barkley, doctore, spuse Gertrude pe un ton neutru.

- Oh, da, dar este în acelaşi timp şi o Margrine şi cu amestecul acesta cu cei din clasa de jos am văzut deja la câtă lipsă de reţinere în comportament se poate ajunge.

Mâna dreaptă a lui Gertrude se strânse într-un pumn pe care era gata să-l plaseze cu fermitate exact în nasul aristocratic al doctorului. Numai sosirea lui Mikolai în cadrul uşii o opri să o facă.

- Miss Gertrude! Claire! Mă bucur că sunteţi aici!

Mikolai făcu câţiva paşi până pe verandă, împingându-l efectiv pe doctor la o parte din drum.

– Teddy arată mult mai bine.

– Oh, suntem atât de bucuroşi, şopti Gertrude.

– Cele două doamne mi-au spus că am câştigat meciul, anunţă doctorul. Nu realiza câtuşi de puţin nivelul atins de tensiunea ce se crease în spaţiul verandei. Sunt sigur că Teddy o să fie bucuros să o afle.

– Da, căzu Mikolai de acord. Sunt sigur că da. Claire de ce nu dai o fugă până sus să-i spui?

– Dar..., începu doctorul, însă nu-i fu dat să isprăvească.

– Da, vreau să-i spun eu, spuse şi-şi făcu loc grăbită printre cei mari şi intră în casă.

– Camera lui este prima pe stânga cum ajungi în capul scărilor.

Fruntea doctorului se încruntă şi-i aruncă lui Mikolai o privire încărcată de reproş.

– Nu prea se face, Stefanski. Să laşi doi tineri singuri în felul ăsta.

Răspunsul lui Mikolai fu o privire lungă şi grea.

– Fiu-meu tocmai şi-a luxat şi şi-a zdrelit genunchiul Doc, spuse încet. Nu cred că o să încerce să-şi ia anumite libertăţi faţă de miss Claire.

– Ei, bineînţeles că nu, îl aprobă doctorul. Dar am auzit de incidentul discret de la balul victoriei. Luând în considerare povestea şi felul în care par să fie lucrurile...

Sprâncenele groase ale lui Mikolai se adunară într-o expresie de care Gertrude gândea că s-ar potrivi unui Dumnezeu mânios. Deşi

doctorul era cu câţiva centrimetri buni mai înalt. Mikolai păru deodată să-l domine şi o linişte neplăcută se lăsă asupra verandei câteva clipe.

- În familia şi-n casa mea, doctore, începu cu o politeţe rece şi concisă, am fost întotdeauna mai preocupat de cum sunt lucrurile decât cum par să fie.

Doctorul făcu ochii mari. Alura lui Mikolai părea ameninţătoare. Instintiv Gertrude se aşeză între cei doi bărbaţi.

- Sunt aici, bineînţeles, s-o însoţesc pe Claire, le făcu cunoscut cu un zâmbet discret menit să potolească lucrurile.

Doar cu câteva clipe mai devreme ar fi vrut să-i însângereze nasul doctorului. Dar nu voia s-o facă Mikolai. Spera ca tactica ei să facă tensiunea ce plutea în preajma lor să se împrăştie.

- Acum cred că ar fi vremea să mă întorc să-mi văd de treaba pentru care am venit. Îmi pare bine că v-am văzut, doctore, spuse expediindu-l pur şi simplu. O să-l anunţaţi pe domnul Stefanski de-ndată ce o să aveţi veşti de la specialistul de la St. Louis, nu-i aşa?

Mikolai fu pe jumătate condus pe jumătate tărât în propria sa casă, după care Gertrude închise uşa trântindu-i-o doctorului în nas. Încă crispat şi tremurând, Mikolai îl privi prin ochiul rotund de geam din uşă pe doctor cum coboară treptele şi cum se îndreaptă spre staţia de tramvai. Fălcile-i erau încleştate cu putere şi continua să arate gata parcă să desfiinţeze fizic pe cineva.

- Gluma asta care ţine loc de doctor este bărbatul cel mai josnic din oraş, spuse clocotind.

– Lasă-l în plata lui, iubitule, îi şopti Gertrude. Un asemenea specimen nici nu merită osteneala.

Mikolai se întoarse dinspre uşă spre a o privi pe Gertrude în ochi. Expresia dură care te îngheţa se topi sub căldura ochilor ei şi-i petrecu braţele în jur şi-o strânse la piept.

– Oh, Gertrude. Sunt aşa bucuros că eşti aici, îi şopti.

Avea nevoie să-l audă rostind cuvintele astea. Îşi apăsa tare capul de al lui. Simţea c-avea nevoie de ea. Nu numai fizic, ceea ce era de aşteptat. Îi putea simţi inima chemând-o pe a ei. Nevoia lui sufletească de ea depăşea pe moment dorinţa cărnii. Aşa cum o ţinea strâns, îşi trăgea puterea din îmbrăţişarea lor. Şi la fel de repede cum lua de la ea tot aşa îi şi dădea înapoi.

– Am vrut să vin la tine pe teren, îi mărturisi. Eram neliniştită pentru tine.

Îi scoase pălăria de pe cap şi i-o aruncă pe jos. Îşi trecu iubitor mâna peste buclele închise la culoare ce-i încadrau faţa.

– Am fost speriat, spuse încet. Am fost atât de speriat. Aveam nevoie doar să te strâng, Gertrude. Aveam atât de multă nevoie să te strâng.

Era şi nevoia ei. Nevoia de a fi cu el, de-al ajuta, de-al iubi. Îi trecuse prin cap că s-ar putea să nu fie binevenită. Propria naivitate o făcea acum să zâmbească. Braţele lui erau sanctuarul ei. Simţea că aşa trebuia să fie. Braţele lui erau exact locul în care trebuia să fie.

Oftând din greu, Mikolai se sprijini cu braţele de pereţi. Era obosit, cu mintea şi cu trupul, şi părea că n-o să se mai poată ţine pe picioare de unul singur. Nu dădu drumul îmbrăţişării şi-o trase spre el făcând-o să se o-

cuibească la pieptul lui, sprijiniţi amândoi de zidul de cărămidă pe care-l construise atât de solid. Îi simţea căldura îmbrăţişării şi totodată răcoarea vestei de mătase pe care-o purta.

Mikolai se aplecă pentru a-i prinde bărbia între degete şi i-o ridică până la buzele lui.

- Gertrude, scumpa mea Gertrude, murmură înainte să fie amândoi pierduţi în sărutul ce era posesiv şi pasionat în acelaşi timp.

Modul în care gura ei o domina pe a lui îi făcu inima să-i bată sălbatic. În cămăruţa lor secretă săruturile fuseseră poezie, preludiul a ceea ce urma. Contopirea asta a buzelor era altceva. Era parcă o încercare de a o însemna prin atingerea lui, de-a pune pecetea propriei lui voinţe de neînvins, sumbre. Oftă supusă, - aproape complice - în faţa pretenţiilor lui de a o poseda. Era o desfătare s-o facă.

Mâinile lui o mângâiau, o învăluiau, dar nu într-un mod ce era menit să seducă. Explora cu sentimentalismul unui călător care mai traversase câmpiile şi văile alea de numeroase ori. Le cunoştea geografia prea bine şi putea să le revendice ca ale lui.

Era uşor, atât de uşor să i se predea total, să devină o parte din el şi să facă din el o parte a ei. Era atât de uşor. Frica i se strecură în suflet.

- Mikolai, copiii, spuse trăgându-se de lângă el. Dacă Claire ar coborî pe scări, închipuieţi numai cum ar apărea asta în ochii ei.

În ochii lui erau încă stele, dar ea nu le putea vedea. Răspunsul lui veni ca o mângâiere aspră atingându-i gâtul.

- N-am mai spus o dată pe ziua de azi că

în casa mea ne pasă doar de ceea ce este nu ceea ce pare a fi?

Cuvintele veniră ca o alinare, dar teama continua să-i dea ghes. O ţinea trează.

– *Sunt* amanta ta, Mikolai, numai c-aş vrea ca nepoată-mea să n-o afle, îi spuse.

Cuvintele ei veniră ca un jet de apă rece. Se trase la o parte de lângă ea. Privind în jos în ochii ei, expresia îi era tulburată, aproape îndurerată.

– Amanta mea? Detest cuvântul ăsta. Este grosolan. Cuvântul ăsta, cuvântul ăsta nu înseamnă ceea ce eşti tu pentru mine, Gertrude.

Nici ei n-avea cum să-i placă. Conotaţia de păcat săvârşit la rece şi pe ascuns îl despuia de demnitate şi de aproape orice sentiment tandru.

– Nu este alt cuvânt, spuse pe un ton neutru. Ăsta-i adevărul. Eu n-o să-l neg.

Mikolai îi mângâie încet tâmplele netezindu-i cutele ce-i trădau hotărârea.

– Am intrat în asta cu ochii deschişi, continuă ea. N-o să fac acuma caz din cauza unor cuvinte.

Îşi petrecu iarăşi braţele în jurul ei, protector.

– Trebuie să existe un cuvânt mai potrivit pentru ceea ce însemni tu pentru mine, nu se lasă Mikolai. Trebuie să existe un cuvânt mai bun pentru asta.

Dădu din cap.

– Nu, în engleză nu există, spuse.

O ţinea strâns, protector. Tandreţea îmbrăţişării sfărâmă cochilia dură în care se retrăsese înfruntându-şi soarta.

– Poate în poloneză să existe un cuvânt mai blând.

Privi spre ea câteva clipe bune. Încet, cu

căldură izvorâtă din sinceritatéa sentimentelor. Un zâmbet i se întipări pe faţă.

- Da, spuse. În poloneză există un cuvânt, un cuvânt mult mai bun. Îşi lăsă degetul prelung să alunece în jos pe obrazul ei, apoi pe buza de jos. Îmi exprimă sentimentele mai bine decât engleza asta necizelată.

- Care este? îl întrebă.

- *Zona.*

- Zona, încercă Gertrude să pronunţe cuvântul. Îi picura alene în urechi, fără răceala cuvântului englez. Îmi place cum sună. Înseamnă amantă?

Ezita.

- Înseamnă... înseamnă că eşti a mea.

Ochii lui străluceau numai emoţie şi Gertrude începu să-i tremure în braţe.

- Atunci, zi-mi aşa, spuse îngropându-şi faţa în mătasea vestei.

- Da, o să-ţi spun *zona* mea, spuse el.

- Ai mai spus vreodată aşa unei femei? îl întrebă fără să fie în stare să-i întâlnească ochii.

Sprâncenele i se încruntară abia simţit.

- Da, o dată, doar o dată, şi-asta cu foarte mult timp în urmă, am spus unei femei *zona* mea. Îi luă mâna şi i-o duse la buze. Dar, continuă, n-am simţit niciodată pentru ea ceea ce am simţit pentru tine. N-am înţeles niciodată cum se cuvine cuvântul ăsta până să te-ntâlnesc pe tine.

– Teddy!?

Vocea lui Claire răsuna neliniştită în timp ce se strecură în camera de-o austeritate bărbătească de la etaj.

– Claire?

Vocea îi suna obosită, dar nimic care să te îngrijoreze.

– Teddy, eşti bine? îl întrebă.

Patul de mahon într-un stil elansat şi alungit îi venea aproape până la mijloc. Teddy stătea întins pe el şi doar umerii cămăşii de noapte îi ieşeau de sub cearşafurile de muselină albă.

– Da, cred că da, îi răspunse frecându-se la ochi buimac. Doc mi-a dat nişte prafuri pentru durere.

Claire dădu din cap cu gravitate.

– Ţi-au făcut mai bine?

– Nu, nu chiar mai bine. Tonul îi era greoi şi puţin iritat. Doar că sunt prea adormit ca să-mi pese cât de tare mă doare.

– Doare al dracului, bănuiesc, spuse cu înţelegere.

– Bine de tot, recunoscu el.

– Mai rău decât atunci când te-am pocnit eu cu crosa de croquet în fluerul piciorului?

Râse uşor amintindu-şi.

Un zâmbet fusese tot ce nădăjduise Claire.

– Nu ştiu dacă-i mai rău. Atunci n-am luat nici un fel de prafuri.

Îşi dădu ochii peste cap plină de dramatism. Dar se bucura că era destul de bine ca să-i răspundă la înţepături.

– Simţi nevoia să dormi? îl întrebă. Vrei să plec?

– Nu, nu, Claire, spuse. Nu cred că pot să adorm cu genunchiul care-mi zvâcneşte în ha-

lui ăsta. Eşti prietenul meu cel mai bun cred. Mă bucur că eşti aici.

- A trebuit să vin. Sunt mai mult decât prietenul tău cel mai bun. Eşti fratele meu, îţi aminteşti?

- Nu s-ar zice că m-ai lăsat să uit. Trage draperiile deoparte, ce zici? Bătrânul Doc Ponder se pare că-şi închipuie că m-aş odihni mai bine într-o cameră scufundată într-un întuneric de mormânt.

- Chiar că *este* cam întunecos pe aici, fu ea de acord.

- Prea întunecos pentru gustul meu, spuse Teddy. Este şi aşa destul de cenuşiu pe afară, fără să mai fie nevoie să ascundem de tot lumina zilei.

- Uite că trece interurbanul, spuse. Fereastra dădea spre grădina din faţă şi avea o privelişte largă spre Main Street.

- Trebuie să fie şi douăzeci, spuse Teddy. Ştii, nici n-am nevoie de ceas în camera asta; mă scol în fiecare dimineaţă din cauza zăngănitului şi claxonului de la tramvai.

Claire îi zâmbi în treacăt şi prinse draperiile în locul lor cu şnurul auriu. Cu coada ochiului putea să-l vadă pe doctor îndreptându-se spre poarta din faţă.

- Doc pleacă, spuse. Chicoti uşor. Aleargă să prindă tramvaiul. Arată ca un prostănac.

- Asta şi *este*, spuse Teddy, cu convingere. Mi-a smucit piciorul încoace şi încolo de parcă nici n-ar fi fost al meu. Şi mi-a mai spus să nu-mi fac nici o grijă în legătură cu vindecarea. Mi-a zis că oasele unui muncitor agricol se sudează întotdeauna cum trebuie. Teddy pufni cu dezgust. Aş face ceva pe el.

Claire chicoti.

- Tu râzi, spuse el acuzator. Tu râzi şi eu am crezut că idiotul ăla era gata să mă omoare.

Cele spuse o făcură pe Claire să se întoarcă brusc. Expresia-i era belicoasă când se îndrepta spre tânărul din pat.

- Ar face bine să n-o facă şi tu să nu-l laşi. Am investit o grămadă de timp în tine, Teddy Stefanski. Întâi ca prieten şi acum ca frate. N-am de gând să te las să te duci şi să mă laşi baltă când sunt încă atâtea de descurcat.

- Aha, am înţeles. Nu-ţi pasă de mine, vrei doar să fii sigură c-o să-ţi iasă ultima schemă.

Tropăi străbătând camera şi se opri lângă pat cu mâinile în şolduri. Privind la el cu o furie prefăcută pe chip, îl luă la trei păzeşti:

- Ai face bine să-ţi ţii pliscul, sau ce ţi-a făcut buldozerul ăla de la Springfield o să ţi se pară o joacă de copil.

Teddy rânji.

- Totdeauna am putut să mă bazez pe tine, Claire. Tu n-o iei niciodată cu frumosul când poţi să ameninţi.

- Tu ăsta! se răsti zâmbindu-i la rândul ei. Tonul i se îmblânzi. M-ai speriat, măi deşteptule, îi spuse. Ce-ncerci să faci? Să te laşi asasinat pentru un meci prostesc de fotbal?

- Asasinat nu, asta niciodată, îi răspunse cu umor. Doar schilodit. Atât cât să trezesc mila fetelor drăguţe.

Claire ridică întrebător din sprâncene.

- Ce-ai zice de compasiunea unor fete urâte, îl întrebă.

Ridică din umeri.

- Nu zic nu nici la asta.

- Bun atunci, te bucuri de compasiunea mea, dacă asta-ţi spune ceva.
- Păi, înseamnă enorm pentru mine.
Îşi trase un scaun lângă patul lui şi se aşeză alături de el.
- Va să zică am câştigat, spuse el.
- Da, am câştigat. Şi dacă nu te-ai fi dat deja atâta în spectacol până acum, ţi-aş spune că ceea ce-a tranşat scorul a fost cursa pe care ai făcut-o tu.
- Dar m-am făcut de râs, aşa că n-o să mi-o spui.
- Nu, n-o să scot o vorbă despre asta.
- Se pare c-o să mergem până în campionatul statal atunci.
- Da, o să câştigăm pe stat, spuse ea. Da' n-o să fie la fel dacă tu n-o să joci.
Teddy ridică din umeri şi faţa i se umbri căzută pe gânduri.
- Nici pentru mine n-o să fie acelaşi lucru.
Expresia lui Claire deveni sumbră.
- Doc a zis că n-o să mai joci fotbal niciodată.
- Credeam că taică-meu era de aşteptat să-mi dea vestea asta proastă, spuse Teddy ridicând din sprânceană.
- Probabil că aşteaptă să vadă ce zice specialistul, spuse ea. Dar m-am gândit că vrei să ştii ce te-aşteaptă.
Ridicând din umeri în semn de aprobare, Teddy dădu din cap gânditor, cântărind cele spuse.
- Eşti foarte amărât?
Câteva clipe bune nu-i răspunse.
- Da, sunt amărât, recunoscu. Dar sunt şi puţin nerăbdător.

– Nerăbdător?

– Ei bine, ştii că lucrurile erau oarecum aranjate. O să mă duc la Notre Dame, o să joc fotbal pentru antrenorul Harper şi-o să văd lumea.

– Da, aşa-ţi planificasei dintotdeauna.

– Da, dar acum o să trebuiască să-mi schimb planurile.

– Şi ce-i aşa palpitant în asta? Îl privea perplexă.

– Poate fi. Îmi gândisem punct cu punct o întreagă viaţă. Acum trebuie să pun la punct o alta.

– Îţi doreşti alta?

Clătină din cap.

– Da, poate că da. N-am vrut niciodată cu adevărat s-o apuc spre Est. N-am vrut niciodată cu atâta ardoare să văd lumea.

– Da' bineînţeles că ţi-ai dorit, Teddy, îi spuse. Totdeauna ai vorbit despre asta.

– Ştiu c-am vorbit, recunoscu. Da' adevărul este că sunt interesat de afacerea lui taică-meu de-aici, iar Venice este casa mea. N-am vrut niciodată cu adevărat să trăiesc în altă parte.

Claire făcu ochii mari. Tonul îi era şocat.

– Nu vrei să pleci din Venice? Eu abia aştept să scap din oraşul ăsta.

– Ştii că *tu* poţi, Claire. Şi mă bucur enorm pentru tine. Ştiu c-o să ai parte de nişte ani grozavi pe acolo, într-un oraş mare.

– Cu siguranţă c-o să am, spuse ea cu încredere. Este o lume întreagă acolo care mă aşteaptă şi vreau să-i cunosc toate dedesubturile.

Teddy îi zâmbi.

– Ştiu c-o s-o faci. Ai fost totdeauna mai

interesată de chestii de genul ăsta decât am fost eu. La urma urmei tu eşti aia care a venit cu schema cu Notre Dame.

– Eu?

– Bineînţeles că tu, spuse Teddy, râzându-şi de uimirea ei. Tu ai venit cu toate ideile pe care le-am avut vreodată în viaţă.

Dădu din cap preocupată.

– Da, bănuiesc că-i adevărat. Aşa că acum trebuie să vin cu alta.

– Nu, spuse el categoric. De data asta trebuie să pun lucrurile la cale eu însumi.

Strâmbă din nas dezaprobator, apoi izbucni în râs.

– O.K., spuse. Zii, care-i planul?

– Cred c-o să merg la Universitatea Columbia şi-o să studiez arhitectura ca lumea, o să am parte de-o educaţie ca lumea şi n-o să fiu departe de casă. O să pot să mă-ntorc să lucrez la cărămidărie ori de câte ori o să am nevoie. Imediat după ce o să-mi iau diploma o să pot să mă extind. Cărămida este un material a cărui vreme a cam apus. Viitorul aparţine în exclusivitate betonului şi sticlei şi eu vreau să fim gata.

Claire îl privea de parcă nu-l mai văzuse niciodată înainte.

– Asta-ţi doreşti cu adevărat, este? Vrei cu adevărat să iei parte la afacerea lui taică-tu. Asta-i vrut dintotdeauna.

– Da, cred că aşa este.

– Aşa că eşti bucuros că ţi s-a întâmplat chestia asta îngrozitoare.

– Nu, spuse. Nu pot să spun că mă bucur. Sunt mort după fotbal. O să-mi lipsească. Dar trebuie să privesc lucrurile aşa cum sunt. Tre-

buie să-mi privesc destinul în funcţie de oportunităţi. Şi pentru mine este o ocazie să fac ceva nou.

Claire rămăsese tăcută, pe gânduri, uitându-se la el. În cele din urmă dădu din cap.

– Ştii, cred că pricep ce-mi tot zici. Am cam trecut şi eu prin asta într-un fel.

– Ai trecut?

– Când am aflat că eşti frate-miu, ei bine, asta mi-a schimbat toate socotelile pe care mi le făcusem în ce mă priveşte. Dacă tu zici că ţi-am pus *ţie* viaţa în ordine ca pe-un joc de domino, pe-a mea chiar c-am ordonat-o. Şi când am dat de jurnalul mătuşii Gertrude, ei bine, asta a-ntors totul cu fundu-n sus. Oftă din greu şi scutură din cap. Dar ca şi tine încerc să-mi folosesc şansa.

– Deşteaptă fată, o felicită Teddy.

Făcu o pauză reflectând asupra celor pe care i le spusese.

– Şi ce fel de socoteli ţi-a schimbat jurnalul ăsta? o întrebă

– Ei bine, ezită râzând puţin. Cinstind vorbind, Teddy, aveam de gând să mă mărit cu tine.

– Să te măriţi cu mine!

Se ridică în capul oaselor ca împuns şi gemu din cauza durerii pe care mişcarea bruscă i-o provocase.

– Acum nu te necăji şi tu, îi spuse. Bineînţeles că nu mă mai gândesc la asta.

– În numele cerului, Claire. Doar nu-ţi închipuiai cu adevărat c-o să ne căsătorim.

– Ei bine, uite că-mi închipuiam. Şi ne-am fi căsătorit. Hotărâsem c-o să ne căsătorim chiar înainte să mergem la colegiu.

– Hotărâseși c-o să ne căsătorim chiar înainte să mergem la colegiu!

– Exact asta am spus.

Teddy dădea din cap nevenindu-i să creadă.

– Nu *ne-am* fi căsătorit niciodată, o ținu el hotărât pe a lui.

– Da' bineînțeles că ne-am fi căsătorit, spuse Claire. Ne înțelegem atât de bine împreună, suntem perfecți unul pentru celălalt. Ca tusea și cu junghiul de când eram mici, așa zice toată lumea. Și imediat ce-aveai să termini colegiul și erai gata să vezi lumea, eram și eu gata să merg cu tine.

– Și eu n-aveam nici un cuvânt de spus în toate astea? Tu aveai să pui totul la cale și eu să mă mulțumesc s-o iau de bună, nu?

– Oh, Teddy, nu fii cusurgiu.

– Și de ce n-aș fi? Tu-mi pui la cale întreaga viață fără măcar să te gândești ce-aș putea să-mi doresc și eu.

– Teddy, nu fii prostuț, îl luă peste picior. Știi bine că ai vrut totdeauna ceea ce-am vrut și eu.

– Claire, tu chiar îți închipui că știi totul despre toată lumea, nu?

– Nu chiar toată lumea, dar cea mai mare parte din ea, îl corectă Claire. Nu știu ce te-ai ambalat așa. Acum ești fratele meu și nu pot să mă mărit cu tine.

– Am scăpat la mustață, spuse acru.

– Nu fii bădăran, Teddy. Ești fratele meu și te iubesc. Îți doresc ce-i mai bine și acum poți merge la colegiu aici, în Missouri, și să te-nsori cu Olive Widmeyer. Totul s-a rezolvat la perfecție.

– Olive Widmeyer! N-o să mă însor niciodată

cu Olive Widmeyer. Mă face să mă pierd cu firea, spuse. N-ar fi trebuit nici măcar să ies cu ea la dans. Şi n-aş fi făcut-o dacă nu mă puneai tu. N-aş putea niciodată să mă căsătoresc cu ea. N-o să ne simţim niciodată în largul nostru unul cu celălalt.

– Da' bineînţeles c-o să vă simţiţi, îi spuse bătându-l încet pentru a-i da încredere. După ce-o s-o iei de nevastă, toate or să se aranjeze de minune.

– Claire...

– Nu trebuie să vorbim despre asta acum. Avem treburi mai importante despre care trebuie să discutăm.

– Ca de exemplu?

– Ca de exemplu să clarificăm odată pentru totdeauna lucrurile între noi şi părinţi. Am un plan.

– Nu cred c-o să-mi placă ce urmează.

– Ştiu. Da' cu toate astea o să-nghiţi găluşca.

Capitolul 19

- Nu plec de-aici, spuse Claire cu încăpăţânare. N-o să-l părăsesc pe Teddy acum când are nevoie de mine.

Gertrude şi Mikolai se uitau buimăciţi unul la altul fără să le vină să creadă. Stăteau în mijlocul dormitorului lui Teddy, luminat acum de aplice electrice fixate pe fiecare perete. Tânăra domnişoară Barkley stătea pe-un scaun lângă pat părând extrem de adunată şi încrezătoare în sine. Tinerilor li se lăsase o oră întreagă la dispoziţie pentru a fi singuri. Gertrude şi Mikolai n-ar fi permis niciodată o asemenea intimitate prelungită, dar prinşi cum erau de drama lor personală, minutele trecuseră unul după altul fără să-şi dea seama.

- Claire iubito, începu Gertrude cu blândeţe. Înţeleg cât de necăjită trebuie să fii. Ai tras o spaimă bună azi, dar pur şi simplu nu poţi să rămâi aici cu Teddy.

- Are nevoie de mine, mătuşă Gertrude, spuse. Aşa c-o să rămân.

- Nu trebuie să-ţi faci griji despre fiul meu, spuse Mikolai zâmbind îngăduitor în faţa grijii ei posesive. Nu-i în nici un pericol şi eu sunt aici să văd de el. Este o treabă pe care am făcut-o bucuros ani de zile.

- Trebuie să fiu aici în persoană, spuse ea

cu emfază. Teddy a suferit o traumă serioasă astăzi. Nu mă refer doar la faptul că şi-a luxat genunchiul. I-am spus că n-o să mai poată juca fotbal niciodată.

Expresia lui Mikolai deveni preocupată.

– Aveam de gând să ţi-o spun eu însumi fiule, îi spuse stins.

– Ştiu că aveai, răspunse Teddy. Da' Claire mi-a spus deja şi adevărat vorbind, o pricepusem şi eu chiar înainte să părăsesc terenul.

– Îmi pare atât de rău, spuse Mikolai.

– Te rog, tată. Sunt O.K.. Nu-mi prea pasă. Vreau... aruncă o privire spre Claire şi bâlbâi: Vreau, am nevoie ca ea să stea cu mine.

– Da' Teddy...

– Nu *aici*, spuse. Nu vreau să spun că trebuie să stea în camera asta. Dar vreau să-mi fie aşa aproape. Nu poate să stea pur şi simplu în camera de oaspeţi?

– Bineînţeles că pot, Teddy, răspunse Claire în locul lui Mikolai. Asta-i exact ceea ce şi intenţionez să fac.

– Claire, asta nu se face, spuse Gertrude.

Nepoată-sa îi zâmbi în felul ăla straniu şi curios, aşa cum o făcuse în ultima vreme.

– Trebuie să mă iau după tine, mătuşă Gertrude, spuse. Fac ceea ce cred eu că trebuie să fac. Nu mă agăţ de ceea ce ne impune societatea.

– Toate bune şi frumoase, Claire, răspunse Gertrude. Şi cred că tu din noi toţi ar trebui să ţii piept convenţiilor atunci când este necesar. Dar în momentul de faţă, în condiţiile date, Claire iubito, nu este nici o nevoie.

– Dar eu *vreau* să rămân. Şi Teddy mă vrea şi el aici, nu-i aşa?

– Da, cred c-ar trebui într-adevăr să rămână, spuse ridicându-se uşor în pat. Avea o culoare mult mai sănătoasă decât avusese mai devreme în cursul după-amiezii, iar durerea din picior îi dăduse înapoi considerabil ori era estompată de parfuri.

– Claire trebuie să stea cu mine, spuse Teddy categoric. Dar nu trebuie să zvârlim cu totul bunul simţ pe fereastră.

– Ce vrei să spui?

– Trebuie să rămâneţi şi dumneavoastră, miss Gertrude, aici. La urma urmei, dumneavoastră o însoţiţi pe Claire.

– Nu pot rămâne aici. Era de-a dreptul îngrozită. Două femei singure nu pot rămâne sub nici o formă în casa a doi bărbaţi necăsătoriţi.

– Bun, mătuşă Gertrude, fă cum crezi, spuse Claire. Înţeleg că vrei să-ţi păstrezi reputaţia, dar, te rog, nu-ţi face griji pentru a mea.

– Claire, am...

– Te rog, mătuşă Gertrude, domnule Stefanski, cred c-ar trebui să-l lăsăm pe Teddy să se odihnească acum: Toate astea au fost prea mult pentru el.

Se aplecă pentru a bate consolator braţul tânărului. Teddy îi zâmbi de parcă ar fi fost îngerul lui protector.

– De ce nu vă continuaţi voi doi conversaţia pe hol? îi şopti Claire mătuşi-si. Aşa o să puteţi spune ce vreţi fără să îmi deranjaţi pacientul.

– Da, Claire are dreptate, le spuse Teddy. Claire are întotdeauna dreptate. Cred c-ar trebui să faceţi cum a sugerat ea.

Încremeniţi şi rămaşi fără grai, cei doi adulţi urmară indicaţiile domnişoarei şi se mutară în

hol unde se opriră uitându-se lung unul la celălalt.

– Este incredibil, spuse Gertrude în cele din urmă, rupând tăcerea.

Gertrude privi în jur cu stânjeneală. Nu mai fusese niciodată la etajul casei Stefanski. Era impunător, bărbătesc şi aranjat cu gust, într-o manieră neîncărcată şi plină de ordine. Mocheta în care culoarea fildeşului şi bordoul se îmbinau, contrasta plăcut cu podeaua închisă de pin, concepută astfel pentru pereţii care nu erau decoraţi cu nici un fel de tapet. Un candelabru impunător de alamă, care fusese ales mai mult pentru funcţionalitatea decât pentru aspectul lui, revărsa o lumină abundentă asupra coridorului lung şi strâmt. Se hotărî că-i plăcea. Îi plăcea etajul casei Stefanski.

În acelaşi moment în care-şi lămuri gândurile o cuprinse îngrijorarea. N-avea ce căuta acolo sus. Partea asta a casei era strict a familiei. Iar ea nu-i aparţinea.

O durere apăsătoare îi încleşta pieptul. Îşi închise ochii strâns şi-şi derulă gândul încă o dată. Ea nu făcea parte din familie. Asta nu aparţinea acelor momente rupte de mersul normal al lumii pe care şi le creaseră în cămăruţa de pe Second Street. Era viaţa adevărată a lui Mikolai, în lumea reală. Şi ea nu făcea şi n-avea să facă niciodată parte din ea. Îşi repetă litania iarăşi şi iarăşi. Nu era o parte a vieţii lui adevărate. În adevărata lui lume ea era un nimeni.

Fruntea lui Mikolai se încreţi îngândurată, în timp ce privi spre uşa fiului său, apoi spre Gertrude.

– Ai spus că George nu vă vrea acasă pe voi două, acum că Lester s-a îmbolnăvit.

– Ce? Oh, nu, nu ne vrea, spuse Gertrude oarecum cu lehamite. Apoi, dându-şi seama ce voia de fapt să spună Mikolai încercă imediat să-l descurajeze. Dar sunt sigură că George n-ar sugera niciodată să stăm aici.

– Nu, nu cred, c-ar sugera aşa ceva, căzu de acord Mikolai. Dar nu-i chiar aşa o idee îngrozitoare.

– *Este* cu siguranţă o idee îngrozitoare.

Gertrude privi în susul şi-n josul holului, spre uşile care erau acum toate închise. Avea nevoie să le ştie închise. Nu făcea parte din viaţa lui. Nu trebuia să ştie ce era în spatele lor.

– Cred c-ar trebui să rămâneţi amândouă, spuse Mikolai.

Gertrude îl privi îngrozită.

– Oh, nu, eu... eu n-aş putea.

Refuzul atât de pătimaş îl făcu să ridice o sprânceană şi Gertrude se simţi obligată să se explice. Doar că nu era sigură ce explicaţie-i putea da.

Se lăsă mai aproape de el, iar vocea-i coborî devenind o şoaptă.

– O s-ajungă la urechile oamenilor şi dacă cineva o să înceapă să bănuiască... să ne bănuiască...

– De ce ne-ar bănui? Trebuie să dea mult mai mult de bănuit din partea amândurora faptul că ne strecurăm în fiecare după-amiază afară din cursul firesc al vieţii noastre.

– N-aş putea sta aici. Era evident că este îngrozită. Două femei singure nu stau în casă cu doi bărbaţi neînsuraţi.

– Aici, în faţa-ntregului oraş, aici, cu copiii, n-am face nimic aici cu copiii. Nimeni n-ar gândi aşa ceva.

– Bun, nu, cred că n-ar gândi-o.

– Nici până cea mai perfectă bârfă n-ar îndrăzni să insinueze aşa ceva.

– Nu, bineînţeles că nu.

– Şi dacă-ţi faci griji, eu... sper că-ţi dai seama că n-aş încerca niciodată să profit de tine.

– Oh, nu, Mikolai, nu m-am gândit nici o clipă la asta.

– Atunci de ce nu accepţi pur şi simplu să rămâi aici. Ai putea să fii cu ochii pe Claire şi... iar eu cu ochii pe tine, îi spuse.

Făcea ca totul să sune aşa simplu. De parcă s-ar fi rezumat la decizia de-a lua o cameră pentru o noapte. Ştia că este mai mult de atât. Era mult mai mult.

Gertrude reuşi să-i zâmbească, dar abia schiţat. Inima-i era grea. Nu voia să fie acolo, acolo, în casa lui. Nu-i era locul acolo.

Sentimentele, sentimente atât de straniu înduioşătoare o copleşeau până când se temu c-o vor sufoca. Nu dorea să şi le investigheze, dar cu greu ar fi putut-o evita. Fiind acolo, fiind cu Mikolai acolo unde-şi ducea adevărata viaţă, o făcea să-şi dorească să fie şi ea parte la rândul ei.

Nu, nu putea rămâne cu Mikolai aici nici măcar o singură noapte. Era mult prea periculos. Nu putea sta. Dar nu putea nici s-o părăsească aşa pe Claire. Asta era de neimaginat. George şi Prudence nu i-ar fi iertat-o. Şi fata părea hotărâtă să stea.

– Nu ştiu ce să fac, îi spuse.

Îi simţi mâna pe obraz şi-şi ridică ochii spre el. Privirea-i era atât de pătrunzătoare, atât de grăitoare, încât ar fi vrut să se uite în altă parte. Dar n-o făcu.

- Nu este doar sfidarea aparenţelor care te deranjează, îi spuse Mikolai.

- Nu, nu-i doar asta, recunoscu.

- Ştiu că nu ţi-e teamă de mine. Ştiu că nu-ţi faci doar aşa griji în ceea ce-i priveşte pe copii. Continuă s-o privească cântărind-o. Nu pot să ghicesc ce-i. Aşa că va trebui să-mi spui.

- Nu se cuvine să stau aici, spuse ea.

Dădu din cap.

- Şi nu vrei să-mi spui şi de ce?

- Ba da, şopti. Cred c-o s-o fac.

Mikolai îi luă mâna şi i-o lipi de piept. Aştepta.

- Cu mult timp în urmă, începu ea, cu foarte mult timp în urmă, când abia începusem să scriu, am născocit un fel de poveste.

Înghiţi cu greu, nu chiar în stare să-i susţină privirile.

- Am născocit o poveste unde eroina eram eu. Toate lucrurile pe care voiam să le fac le-am făcut în povestea aia. Am făcut din oameni ceea ce voiam eu să fie. În zmângăleala aia a mea mi-am îngăduit să trăiesc un fel de viaţă de care mi-era prea teamă să m-ating în realitate.

Oftă, marcată de oboseală, de parcă povara ce o purta ar fi pus-o la pământ, şi-l privi în ochi înfruntându-i privirea.

- Într-o bună zi, nu sunt prea sigură exact când s-a întâmplat, lumea pe care am creat-o a traversat graniţa celei pe care-o trăiam în

realitate. Erau anumite lucruri acolo, lucruri ce aparţineau vieţii altor oameni şi pe care eu le-am preluat. În cele din urmă le-am făcut triviale.

Îşi clătină capul vinovată, în timp ce inima îl implora să-l înţeleagă.

– Asta-i cel mai urât lucru pe care o fiinţă umană îl poate face alteia, ştii? Să-i trivializeze existenţa.

– Şi asta este de ceea ce te temi, c-o să-mi *trivializezi* existenţa?

– Vremea... vremea pe care ne-o petrecem împreună este un timp furat realităţii. Asta-i ce-am spus amândoi că ne dorim.

Mikolai privi în josul coridorului. Îl văzu uitându-se la ziduri, tavan, covoare. Apoi privirea se-ntoarse spre ea.

– Să te am aici cu mine, asta-i o şansă pe care nu vreau s-o scap, spuse.

– Dar ce se-ntâmplă dacă..., începu ea.

– Ce se va-ntâmpla dacă Teddy n-o să mai joace niciodată foltbal? Dacă Claire n-o să se mărite niciodată? Dacă George n-o să iasă niciodată Calif Suprem? Când o să ne izbim de toate astea o să le facem faţă. Dar nu ne rezolvăm problemele înainte de a se ivi.

Îi apucă mâna cu putere, de parcă ar fi vrut să şi-o ţină alături prin forţa lui fizică.

– Te rog, rămâi cu mine în noaptea asta, te rog.

Cum putea să-l refuze? Îl iubea.

Făcându-şi curaj îi zâmbi.

– Bineînţeles c-o să rămân.

Îi întoarse zâmbetul. Un zâmbet larg, plin de căldură care-i mergea direct la inimă şi-i făcea ochii să i se umple de lacrimi.

– O să fiu bun cu *zona* mea acasă la mine, îi spuse.

În clipa aceea, ca printr-o străfulgerare, ştiu, ştiu. Ştiu că mai presus de orice alt motiv, şi erau multe, ştiu de ce nu trebuia să rămână. Pentru că şi-o dorea prea mult.

Mikolai era agitat. Să se plimbe încoace şi încolo prin salon nu ajuta la nimic. Sus, Teddy se trezise din somn şi juca cărţi cu Claire. Gertrude era acasă la Barkley să împacheteze ceva haine pentru ea şi nepoată-sa. Deşi inima-i tresălta de o nerăbdare tumultoasă, îşi impuse să rămână calm. Rezerva lui tăcută şi de nezdruncinat, de polonez, care-l scosese din atâtea nu mai era de găsit. Gertrude Barkley avea să-şi petreacă noaptea în casa lui, iar el era mişcat cu totul peste măsură.

Dând din cap fără să-i vină să creadă, Mikolai parcurse distanţa scurtă care-l despărţea de bibliotecă. Se lăsă să cadă într-unul din fotoliile de piele bine umplute şi rămase pe gânduri privind în gol. Realiză cu oarecare surpriză că zâmbea. Zâmbea. Singur în încăperea aia sobră şi scump decorată ce-ar fi trebuit să aparţină unui gentleman serios, Mikolai Stefanski zâmbea ca un prost. După ceva ezitări işi analiză gândurile ca să înţeleagă şi de ce.

Cu siguranţă ideea de a o avea pe Gertrude în casa lui în seara aia era una plăcută. Dar

nu urma să fie ca şi cum ar fi fost cu adevărat acolo. De dragul copiilor va trebui să aibă grijă ce face şi ce spune. Nu-i va fi îngăduit să se culce cu ea; deşi numai ideea de a o ţine în braţele lui, aproape, în patul masiv de mahon, cu baldachin, avea asupra lui acelaşi efect cu a şi-o imagina trecându-şi mâna pe partea din faţă a pantalonilor. Dar amândoi vor ţine cont că aventurarea ei în casa familiei Stefanski era doar ceva temporar.

Era un început, continua să şi-o repete în mintea lui. Roma nu fusese ridicată într-o singură zi şi Gertrude Barkley n-avea să fie câştigată într-o singură noapte. Dar trebuia să înceapă de undeva. Şi Mikolai era gata s-o facă. N-avea nici un motiv s-o grăbească sau s-o sperie. Avea tot restul vieţii să şi-o facă a lui.

Încetă să mai fredoneze şi se uită în jur. Ceva se schimbase. Ceva în el se schimbase. Numai cu câteva săptămâni în urmă era un bărbat ale cărui amintiri şi regrete depăşeau ca număr planurile de viitor. Dansase un simplu vals melancolic cu o femeie pe care o ştia de ani de zile, şi se schimbase.

Se gândi la întrebarea pe care i-o pusese într-una din după-amieze despre vinovăţie. N-o minţise. Se părea că dragostea pentru Gertrude o făcuse într-adevăr să se topească cu totul.

Îşi lăsă gândurile cu bună ştiinţă să se abată în trecut, spre Polonia. Îşi alese amintirile cu mare grijă şi şi le examină de parcă ar fi fost puse sub microscop. Câmpurile aurii de toamnă îi erau atât de aproape de suflet de parcă ar fi fost iarăşi acolo în Polonia. Nu de Polonia de care ştia că în 1915 trebuie să fi fost un câmp de luptă şi al al ambelor fidelităţi,

el în Polonia copilăriei lui. Cea care mai exista doar în amintiri.

Cu ochii minţii îl văzu pe *tatus* în lanul de grâu. Trebuie să fi fost un an bun. Spicele veneau aproape până la brâu unui bărbat înalt, erau coapte şi strălucitoare în soarele după-amiezii. Taică-su legăna secera înainte şi-napoi, cu acea cadenţă telurică, adânc înrădăcinată în ţăran. Paşii nu i se poticneau niciodată, ritmul seceriştului nu se oprea. Tată puternic şi de nădejde a cinci copii, îşi călca pământul cu optimismul unui om care avea să trăiască pentru totdeauna şi ştiind foarte bine că anii îi erau totuşi limitaţi.

Mikolai îşi lăsă gândurile să alunece spre maică-sa. Imaginea ei se contură clară. Era în bucătărie făcând pâine, iar cel mic, Rhysio, fiul ei favorit, delicat şi de o frumuseţe palidă, trăgea de sorţul ei. Atârna rufele spălate pe gard cu atâta mândrie pentru curăţenia lor, că era aproape un păcat. Era îngenuncheată pe podeaua tare în mica lor biserică şi strângea în mână mătăniile tocite rugându-se. Rugându-se pentru copiii ei, precum bine ştia Mikolai.

Matka era tăcută şi adesea posomorâtă cum era adesea şi el. Dar *tatus* o făcea să râdă. O împungea pe seama gătitului ei. Se făcea că-i uita numele pretinzând că are atâte neveste că-i era greu să le ţină socoteala. Şi când îşi cobora privirile asupra mesei, spre familia lui, exclama îngrozit că trebuie să i se fi pus pe cap nişte copii orfani, pentru că el nu făcuse atâţia.

Ei râdeau cu toţii; *matka* îi dădea una peste mână cu lingura de lemn de parcă ar fi fost încă unul din copiii ei neastâmpăraţi.

Noaptea, Mikolai îi auzea câteodată din patul lor. Şuşoteau, îşi spuneau de una şi de alta, îşi împărtăşeau secretele. *Tatus* spunea ceva cu vocea lui joasă şi atât de expresivă. *Matka* râdea ca o fată tânără. Şi apoi se lăsa liniştea. O linişte plină de dulceaţă şi blândeţe, sau aproape linişte, în timp ce încercau să fure câteva momente de intimitate, momente numai ale lor, făcând eforturi să nu-şi trezească copiii.

Copiii. Fratele lui. Surorile lui. El. Îşi lăsă mintea să depene în continuare firul gândurilor. Acolo erau încă o dată cu toţii şi laolaltă. El şi Bartos şi David afară, căutând prin zăpadă bradul perfect pentru Crăciun. Respiraţia le ieşea într-o nebuloasă de aer cald. Rupseseră nişte trestie şi făcuseră din ea nişte pipe improvizate şi se făceau că fumează ca bărbaţii.

Şi-o amintea pe soră-sa, Edda, pe vremea unui carnaval de primăvară, când era obiceiul ca băieţii să nu dea pace fetelor. Venise până-n spatele ei şi-i tăiase vârful cozii cu cosorul pentru lână. Cu toată faţa lui acoperită cu funingine şi peruca care nu era decât o mătură de paie, îl recunoscuse şi în loc să-l îmbuneze cu ouă vopsite ca să-o lase în pace, îl pocnise peste nas cu linguroiul de învârtit săpunul. Toată costumaţia de mascat fusese umplută cu sânge iar nasul lui nu-şi mai recăpătase niciodată exact forma dinainte.

Şi-o mai amintea înveşmântată din cap până în picioare în vălul de mireasă. Era plină de curaj şi aşa de frumoasă cu bărbia ţinută sus, stând la masa de nuntă alături de un bărbat care-avea de două ori anii ei.

Ce s-o fi ales de ea până acum? Trebuie că-şi avea proprii ei copii. Şi cu siguranţă avea să devină o mamă bună. Fusese o mamă bună pentru fratele ei mai mic; singurul lucru pe care el fusese în stare să-l facă fusese să-şi salveze pielea. Da, mai mult ca sigur că avea copiii ei. Se putea să aibă şi nepoţi. Sau poate că nu. Era de aceeaşi vârstă cu Lida lui. Poate că murise şi ea tot de atâta vreme.

– Lida.

Îi rostise numele cu voce tare, aşteptând ca durerea vinovăţiei să pună stăpânire pe el. Nu se-ntâmplă nimic. Sprâncenele i se încruntară.

Încercă şi mai mult. Se forţă s-o vadă aşa cum o văzuse adesea. Privindu-l acuzator. Erau în cala mizerabilă şi plină până la refuz de oameni a navei suedeze. Marea era prea agitată ca să fie pe punte. Iar aerul acolo era închis, saturat de mirosurile bolii şi ale unei umanităţi lipsite de posibilitatea de a se îngriji.

– O să fie mai bine în America, îţi promit, îi spusese.

Şi-asta era ceva pe care continuase să-l spună de nenumărate ori în anul care urmase, ultimul an al vieţii ei.

N-o minţise, dar nu-i spusese nici întregul adevăr pe care-ar fi trebuit să-l ştie. Ar fi trebuit să-i spună înainte să se căsătorească c-o s-o ia departe de tot ce ştia ea. Trebuia să-i fi spus că trupul ei îl zgândărise mai mult decât o făcuse sufletul ei. Trebuia să-i fi spus că n-o iubise, că avea doar nevoie de ea alături ca să nu înfrunte de unul singur o ţară străină.

Cu inima strânsă, Mikolai aştepta ca vinovăţia să-l copleşească. Aştepta ca ura binecuvântată

pe care o simţea faţă de sine însuşi să-l ia în stăpânire precum întunericul nopţii.

Nu se întâmplă. Gândurile i se îndreptară spre acele ultime clipe. Acele ultime clipe ale scurtei şi nefericitei ei vieţi, când doctorul dăduse neputincios din cap şi-şi strânsese lucrurile la loc în geantă.

Stătea întinsă, atât de palidă şi de trasă la faţă, pe patul de campanie îngust. Părul ei de-un blond asemenea spicului copt era asudat şi tern, stându-i lipit de frunte după efortul din timpul naşterii.

– Plânge copilul, îi şoptise.

Se uitase neconsolat în ochii ei de-un albastru deschis.

– Nu-ţi face griji cu el, *zona*, îi răspunsese. Micuţu' nostru este un băiat zdravăn.

– Da, l-am auzit, spusese. O să-i spui Teodor? Teodor, ca după tata.

– Dacă tu doreşti aşa, îi răspunsese.

– Da. Doresc aşa. Asta-i tot ce-o să pot să-i dau vreodată.

– I-ai dat viaţă, îi spusese.

Zâmbise. Doar un zâmbet palid, stins, pe care Mikolai abia îl văzu printre lacrimile care-i împăienjeneau ochii.

– Da, cred că i-am dat. Şi tu o să-i dai America.

– Da, o să-i dau America.

Întinsese mâna spre el. Strânsoarea palmei îi era slabă.

– Te-am iubit, îi spusese. Te-am urmat pentru că te-am iubit. Şi regretul meu cel mai adânc pentru că mor este c-o să te las singur.

– Îl am pe Teodor al nostru.

– Plânge pentru mine, spusese privind spre

coşul pus în celălalt capăt al încăperii. Şi tu mă plângi. Privise în sus spre el, profund, intens, de parcă ar fi ştiut că-i ultima imagine pe care avea s-o vadă. Ultima mea dorinţă, şopti, ultima mea dorinţă este ca lacrimile să ţi se poată usca şi să iubeşti aşa cum am iubit eu.

– Te iubesc cu adevărat, Lida, o minţise.

– Nu, nu...

Nu-şi terminase niciodată vorba. Mikolai văzuse lumina, sufletul, dispărând din ochii ei. În micuţa încăpere de undeva de sus, dintr-o clădire aglomerată din Chicago, un copil plângea şi un tată, copleşit de vinovăţie, vărsa lacrimi pentru soţia moartă.

Mikolai inspiră adânc, purificator, în singurătatea biroului său. O lacrimă i se furişă în colţul ochiului şi se grăbi să şi-o şteargă cu mâneca. Acum sentimentul ăsta va veni, sentimentul ăsta atât de familiar, aproape binevenit al vinovăţiei şi dezgustului de sine. Nevastă-sa dorise ca el s-o iubească. El n-o făcuse niciodată. Şi nici n-o va face.

Aşteptă. Aşteptă ca întunericul să-l înghită. Dar nu se întâmplă nimic.

– *Ultima mea dorinţă este ca lacrimile să ţi se poată usca şi să iubeşti aşa cum am iubit eu.*

Auzi cuvintele la fel de clar cum le auzise în ziua aceea, cu atâţia ani în urmă.

– *Te iubesc cu adevărat, Lida*, o minţise.

– *Nu, nu...*

Mikolai continua să privească în gol. Deodată ochii i se măriră şi ţâşni în picioare.

– *Nu, nu...*

El înţelesese greşit şi ea încercase să-l co-

recteze. Ca un trăznet venit din senin, înțelegerea veni brusc. Ea nu dorise s-o iubească *pe ea*. Dorise doar ca el să iubească așa cum îl iubise ea.

– Lida, spuse cu voce tare.

Zâmbi. Ea cunoscuse dragostea. Chiar dacă nu-i adusese cele visate, ea cunoscuse ce este dragostea. Și îi dorea același lucru.

Și acum o găsise. După toți anii ăștia de durere și vinovăție, o găsise. Viața nu-i mai era undeva în urmă, în lucrurile pe care nu le făcuse, ființele pe care le pierduse și regretele trecutului. Viața îi era în întregime înainte. Era îndrăgostit. Pentru prima dată cu adevărat îndrăgostit. Era ceea ce prima lui nevastă, tristă și dulce, îi dorise. Și-acum se-mplinise. Viața lui abia începea. Acum tot ce-i rămânea de făcut era s-o convingă pe femeia pe care o iubea să trăiască alături de el tot ce-avea să vină.

Capitolul 20

- Nu pot să dorm.

Cuvintele rostite încet de Gertrude răsunau tare în camera goală. O lăsase pe Claire ghemuită în patul pe care-l împărţeau şi coborâse pentru a da de Mikolai. Ştia c-avea să fie acolo. Voia să-l vadă. Şi cu toate astea ezita nesigură în pragul uşii.

Arăta puternic, sigur şi de nădejde, aşa cum stătea acolo în fotoliul masiv. Era îmbrăcat fără pretenţii, în pantaloni dungaţi de culoare cenuşie şi o cămaşă albă. Nu purta vestă sau cravată, iar bretelele îi scoteau în evidenţă lăţimea umerilor şi forţa spatelui. Era un bărbat care impresiona. Şi în ochii plini de adoraţie ai Gertrudei şi unul foarte atrăgător.

Era târziu, foarte târziu. Ceasul masiv aşezat în holul de la intrare bătuse doar cu câteva clipe mai devreme orele două din noapte. Casa era tăcută şi scufundată în întuneric, cu excepţia unei lămpi din salonul unde stăteau amândoi.

- Nici eu n-am putut să dorm, spuse încet Mikolai, ridicându-se în picioare. O prostie, nu? Am adormit de atâtea ori unul în braţele celuilalt. Ne-am blestemat oboseala pentru că ştiam că era un timp pe care-l pierdeam. Şi acum când suntem în aceeaşi casă şi când ui-

tarea somnului este exact ceea ce avem nevoie, nu putem adormi deloc.

Gertrude păşi înaintând în încăpere, acceptându-i mâna întinsă spre ea.

– Pur şi simplu nu-mi pot împiedica gândurile să existe. Este ca şi cum mintea n-ar vrea să se odihnească. Şi când mă surprind că nu mă gândesc la nimic îmi dau seama că mă gândesc la faptul că nu mă gândesc la nimic.

Îi zâmbi.

– Ştiu. Am stat întins mai bine de o oră şi până la urmă am hotărât c-aş fi mai mulţumit dacă m-aş scula şi m-aş îmbrăca.

– Exact asta am simţit şi eu.

Stăteau unul în faţa celuilalt. Voia să-l sărute, să se simtă încă o dată strânsă în braţe de el. Dar nu era nici timpul, nici locul pentru asta, îşi aminti încă o dată. Dacă-şi vor începe mângâierile le va veni greu să se oprească şi pur şi simplu nu-şi permiteau să se întâmple ceva între ei, nu aici în casa lui, sub acelaşi acoperiş cu copiii.

– Bănuiesc că până la urmă Claire a reuşit să adoarmă, spuse Mikolai.

– Mulţumesc cerului, spuse Gertrude cu un oftat, dând din cap preocupată. Am crezut c-o să insiste să rămână la Teddy în cameră. Nu ştiu ce-am fi putut face dacă se încăpăţâna.

Mikolai ridică din umeri.

– Bănuiesc că ne-am fi petrecut cu toţii noaptea acolo. Deşi mă îndoiesc c-ar fi fost lucrul cel mai indicat pentru un băiat care tocmai şi-a luxat genunchiul.

– Cum se mai simte Teddy? îl întrebă. A adormit?

- Da, agitat. Genunchiul îi zvâcneşte al naibii. Doctorul i-a lăsat să înghită puţină morfină, dar a spus că poate să se descurce şi fără.

Gertrude dădu din cap.

- Nu pot să-l condamn. După mine ceea ce-ţi dă morfina sunt cu siguranţă nişte vise urâte.

Mikolai era de acord.

- Aproape că-i mai bine să rămâi treaz. Şi-s destui dintre noi care deja nu pot să doarmă.

Îi zâmbi pentru umorul puţin amar, dar nu făcu nici un comentariu.

- Vino şi stai lângă mine pe canapea, spuse luându-i braţul. O să fim destul de în siguranţă acolo, nu crezi?

Se grăbi să fie de acord, dar în inima ei nu era aşa de sigură. Fusese o seară lungă. Doar faptul de-a fi lângă Mikolai o făcea să-l dorească. Şi era aproape convinsă că şi el simţea acelaşi lucru.

Luaseră cina singuri, în doi. Lui Teddy, incapabil încă să coboare scările, îi dusese o tavă. Cum Claire refuzase să părăsească camera, îi dusese şi ei una.

Împreună cu el în sufragerie, Gertrude încercase să se angajeze într-o conversaţie banală, fără importanţă. Tipul de nimicuri pe care le-ar fi servit şi celei mai îndepărtate cunoştinţe. Din nefericire Mikolai nu intrase în joc.

- Trebuia s-o vezi pe Oleander Wentworth la meci, îi spuse cu exuberanţă în glas. Sărea şi zbiera şi încuraja echipa de parcă ar fi avut şaisprezece ani nu şaizeci. Şi după ce s-a isprăvit totul şi câştigasem meciul, era roşie la

faţă ca o sfeclă şi-a trebuit să s-aşeze jos chiar acolo pe iarbă.

Veselia expresivă a Gertrudei era forţată.

– Cucoanele din Societatea Algonquin au dat fuga să aducă sărurile. Şi Claudy Mitts continua să spună întruna: „Oh, Doamne, oh, Doamne".

Mikolai dădu din cap. Îi aprecia umorul, dar vedea şi ceva mai departe de atât.

– Bun, poţi să le înţelegi că s-au repezit s-o ajute, spuse. Doamna Wentworth şi Societatea Algonquin sunt foarte legate.

– Da, asta cam aşa-i, recunoscu Gertrude.

– Aşa c-au alergat când avea nevoie de ele. Exact cum ai vrut tu să fugi spre mine când aveam nevoie de tine.

Gertrude îşi coborî privirile spre crema de porumb din faţă fără să răspundă.

– Şi noi doi suntem legaţi unul de altul, continuă Mikolai.

Dregându-şi glasul, Gertrude schimbă cu îndemânare subiectul, făcând complimente la adresa mesei.

– Nu cred c-am mâncat ceva mai gustos, spuse.

– Doamna Thomas face o treabă bună, recunoscu el. Este-o angajată extrem de devotată. Cu greu aş putea găsi pe cineva mai bun.

Gertrude zâmbi spunându-şi că reuşise să descopere un domeniu de discuţie neprimejdios.

Apoi Mikolai adăugă.

– Numai o masă pregătită cu dragoste ar putea fi mai bună.

Îl privi îndeaproape, cântărindu-l. Apoi se grăbi să-i dea mai departe.

– Ciudat c-ai spus tocmai asta, mai încercă

încă o dată. Unul din personajele din cartea mea, Weston Carlisle, şi-a dat seama că primul lucru pe care-l apreciază la Alexandria, mama lui vitregă, era felul cum gătea.

– Şi s-a îndrăgostit de ea? Nu asta mi-ai zis?

Gertrude făcu ochii mari.

– Ei da, da, s-a îndrăgostit. Am uitat că ţi-am pomenit de carte.

– Îmi aduc aminte că s-a îndrăgostit de ea, spuse Mikolai.

– Bineînţeles, asta n-avea nimic de-a face cu gătitul, vreau să spun până la sfârşit, explică Gertrude. Pur şi simplu s-a îndrăgostit de ea.

– S-a îndrăgostit de mama lui vitregă, spuse Mikolai cumpănind ideea. Trebuie să fi fost o pereche fără speranţă.

– Oh, da, aşa s-ar spune. Adică, ea este acum văduvă, şi el n-a fost niciodată apropiat de tatăl lui, copil ilegitim cum era. Iar Alexandria se măritase cu taică-su când era încă extrem de tânără şi este mai curând de vârsta fiului decât a tatălui. Da, cu toate astea, se crează o situaţie dificilă când se îndrăgostesc doi oameni care nu se aşteaptă să poată fi vreodată împreună. Gertrude se putea auzi şi ceea ce-i ajungea la urechi părea mai curând o bâlbâială.

– Dar o să găseşti tu un mod să rezolvi lucrurile pentru ei, nu?

– Cu siguranţă că da, îi dădu ea asigurări. Asta-i literatura. Există greutăţi uriaşe ce trebuiesc urnite din cale, dar în cele din urmă personajele triumfă într-un fel sau altul asupra situaţiei în care se află.

Mikolai dădu uşor din cap.

– Triumfă asupra situaţiilor în care se află, repetă. S-ar zice că toţi ar trebui să ne străduim s-o facem.

– Ei bine, în felul nostru, eu sunt de părere că o facem. Da' totuşi viaţa nu-i o ficţiune unde şi greutăţile şi triumfurile sunt croite pe măsura fiecăruia.

– Asta-i adevărat. Dar mie mi se pare că dacă Weston şi Alexandria îşi pot găsi fericirea împreună, atunci alţii, care n-au nici pe departe problemele lor, ar trebui să iasă la capăt mult mai uşor.

Privea spre el, neavând nici un răspuns la o asemenea ipoteză.

Iarăşi şi iarăşi Gertrude schimbă subiectul şi totuşi se trezea că Mikolai continua s-o aducă printr-un fel sau altul spre cuvintele care o făceau să nu se simtă în apele ei. Se căznea din răsputeri să nu şi-l dorească, să nu-şi dorească casa lui, viaţa lui. Dar Mikolai se pare că făcea tot ce se putea împotrivă-i. Parcă şi-ar fi dorit s-o audă cu câtă disperare îl voia. Şi se temea că dintr-o clipă în alta s-ar putea să-i dea ceea ce-i cerea şi îngrozitorul adevăr va ţâşni la lumină.

Acum, stând pe canapea lângă el, se temea încă o dată să se angajeze în orice fel de discuţii, oricât de nevinovate.

– Ţi-aduci aminte seara de la balul victoriei? o întrebă.

– Bineînţeles că mi-o amintesc. Fusese prima dată când o ţinuse în braţe. Prima dată când fusese învăluită de căldura trupului lui. Cum aş putea s-o uit?

– M-am simţit aşa de bătrân în seara aia.

spuse el încet. Mă simţeam de parcă viaţa mi se încheiase. Clătină din cap şi-şi întoarse privirile spre ea. Am crezut că tot ce-mi mai rămăsese erau doar amintirile şi regretele.

– Ei bine, bănuiesc că nu mai trebuie să-ţi spun cum mă simţeam eu, spuse pe un ton pe jumătate autoironic. Plângeam ca un copil mic pe care-l certase cineva spunându-i cuvinte grele.

– Dar ai simţit şi tu acelaşi lucru. Ai simţit şi tu că tot ce era bun rămăsese undeva în urmă şi tot drumul care se aşternea în faţă ne era doar un şir de zile fără sens.

Îşi amintea prea bine. Putea să mai simtă şi acum regretul care-i înjunghiase sufletul.

– Da, ştii că am simţit acelaşi lucru.

– Dar nu-l mai simţi şi acum, nu?

Îşi ridică privirile spre el. Pentru o clipă Gertrude rămase doar uitându-se aşa, lung. Încercă să recheme starea aceea, acea nesiguranţă faţă de ceea ce eşti, care te face să tremuri, acel sentiment că ai pierdut totul. Apoi încet, încet, zâmbi.

– Nu, nu-l mai simt, mărturisi.

Privirea îi era caldă şi primitoare, concentrată asupra chipului ei.

– Parcă am avea o viaţă nouă. Am crezut că viaţa mi s-a încheiat, dar nu era aşa. Am început iarăşi încă o viaţă de la capăt.

Dădu din cap nevenindu-i să creadă.

– Este adevărat, spuse. Nu... nu mă mai simt tristă. Ce proastă am fost! Şi tu la fel. O pufni râsul. Era starea cea mai bună pe care o încercase în ziua aia.

Mikolai râse şi el cu bucurie.

– Viaţa mea este viitorul. Cu câteva săptă-

mâni în urmă nu-mi dădeam seama că viitorul ăsta încă mai există.

Gertrude continua să se poticnească în râs, uimită de ceea ce i se întâmpla.

– Ce este ciudat, este că împărtăşim aceleaşi închipuiri trecătoare.

– Nu, nu-i aşa ciudat, îi răspunse. Mai ales de când urmăm amândoi aceeaşi cură.

– Oh, vrei să spui...

Îşi simţi obrajii înfierbântându-i-se la gândul intimităţilor pe care le împărtăşiseră.

Mikolai îşi trecu degetul prelung peste obrazul îmbujorat, atât de atrăgător şi ridică din sprânceană.

– Nu asta, spuse c-o voce care-o punea la punct şi-o zgândărea totodată. Am auzit de lucruri pe care asta le-ar putea vindeca, dar melancolia vârstei adulte nu este printre ele.

Îşi lăsă degetul să-i urmeze conturul obrazului, apoi îi ridică privirea ca s-o poată privi.

– Vreau să spun că îndrăgostindu-ne unul de altul am dat peste un nou început în viaţă.

Gura Gertrudei desena un mic O. Surpriza o făcea să nu mai poată răspunde.

– Dansează cu mine, Gertrude, spuse Mikolai. Vreau să dansezi cu mine.

Gertrude fu luată prin surprindere de asemenea rugăminte.

– Nu ştiu dac-ar trebui.

Protestul îi rămase nebăgat în seamă în timp ce Mikolai străbătu camera spre Victrola de concert. După numai o clipă frunzărea deja prin colecţia de discuri, puse unul din ele pe platan şi aşeză acul pe el.

Sunetele micii orchestre umplură camera şi Mikolai se întoarse spre canapea pentru a-i oferi braţul.

- Este singurul mod politicos şi prudent în care te pot ţine în braţe. Şi mă tem că dacă voi fi obligat să mai aştept fie şi-o clipă până să te strâng la piept, n-o să mai fiu în stare să rămân nici politicos, nici circumspect.

Gertrude nu-i puse la îndoială cele mărturisite. Din multe puncte de vedere simţea acelaşi lucru. Avea nevoie de atingerea lui. Avea nevoie de ea ca de aer. Dar îi era teamă că odată ce-o va avea îi va fi greu să se mai lipsească de ea.

Se ridică în picioare şi i se strecură în braţe. Căldura, apropierea lui: atât de familiare, de plăcute... de ispititoare. Dansară fără vreo reţinere, aşa cum o făcuseră şi în seara aia, plutind pe deasupra podelei. Nici unul dintre ei nu avea reputaţia unui dansator experimentat, dar împreună fiind mişcările le erau graţioase şi sincronizate de parcă ar fi fost părţile aceluiaşi mecanism.

Gertrude se simţea acaparată de atingerea lui, apărată de privirea lui. Îşi întoarse privirea dinspre el. Dar nu putea face să amuţească acordurile din Emerson Sisters, cântec de-o armonie perfect întreţesută, dulce melodie din zilele tinereţii ei.

După ce balul a luat sfârşit
La revărsat de ziuă,
După ce dansatorii au plecat
Şi stelele s-au stins,
În multe inimi durerea rădăc ii a prins
De le-ai putea numai pe toate auzi;
Atâtea speranţe-s destrămate
După ce balul a luat sfârşit.

Lacrimi înduioşate i se scurgeau din colţul ochilor; încercă să şi le steargă cu dosul palmei, pe furiş.

– Plângi, o întrebă?

– Iarăşi mă prostesc. Este doar din cauza cântecului, încercă să-l convingă. Este-aşa de trist, trist.

Dădu din cap.

– Ori de câte ori mândria şi neîncrederea, sau pur şi simplu o neînţelegere prostească stau în calea dragostei este de-ajuns să plângi.

Nu-i comentă cuvintele şi el nu dădu mai multe amănunte. Era de-ajuns să se învârtească cu o uşurinţă plină de graţie în jurul spaţiului îngust al salonului din faţă.

Când înregistrarea luă sfârşit, discul continua să se învârtă iar acul sălta înainte şi-napoi pe acelaşi făgaş. Mikolai abia dacă ezită o idee. O conduse până la Victrola şi în mijlocul unei piruete ample, apucă acul de la capătul zgâriat şi-l puse iarăşi de la început. Încă o dată orchestra începu să cânte. Încă o dată reîncepură să danseze.

Gertrude îşi ridică spre el faţa zâmbindu-i.

– Credeam că ai să spui că-i un înlocuitor pentru o îmbrăţiare mai riscantă.

– Aşa am crezut, mărturisi. Am crezut c-o să înăbuş plăcerea. Dar am descoperit că să te ţin aşa, să te ţin aşa de aproape, cu dragoste şi respectuos, fără ca fierbinţeala pasiunii sau vreo privire sălbatică să-mi întunece judecata, este o plăcere în sine.

– Pur şi simplu vă place să dansaţi, domnule Stefanski, îl înţepă.

Răspunsul lui fu însă serios.

– N-am dansat niciodată, niciodată cu adevărat, înainte să dansez cu tine.

- Teddy? Teddy, te-ai trezit?

Întrebarea venea de undeva dinspre uşă şi tânărul din pat oftă sonor. Se foi încercând fără rezultat să se ridice în capul oaselor fără să-şi mişte piciorul accidentat.

- Cum aş putea altfel? *Concertul* ăsta ţine de ore-n şir.

Claire dădu din cap în timp ce intra în cameră, presupunând că simplul fapt că era treaz era o invitaţie pentru ea.

Era înfăşurată în halat fără cine ştie ce preocupare pentru aparenţe şi bună cuviinţă. Merse până la fereastră şi trase jaluzelele. Jos, muzica continua să cânte de ore în şir. La orizont se crăpa de ziuă şi nu fusese încă nici o pauză în repetiţia fără sfârşit a valsului demodat, dar atât de plăcut.

- Cel puţin aici nu-i aşa tare cum este în hol, îi spuse Claire.

- Nu-mi pasă cât de tare este, se văita Teddy. Oricum, de-abia aştept să se oprească.

- Nu prea pare c-o să se întâmple asta, îi spuse în timp ce ea traversa camera pentru a se trânti în scaunul de alături. Da' cel puţin nu m-a ţinut trează toată noaptea. Am dormit somnul celor fără de vină, spuse.

Teddy pufni.

- Aş zice mai mult somnul celor fără de conştiinţă. Ce-ncerci să le faci ăstora doi? Să-i aduci împreună sfărâmându-le inimile?

– Dacă ăsta-i preţul, răspunse ea.

Zâmbi. Era un zâmbet mai curând senin decât mulţumit de sine. Pe Teddy îl făcu să-şi simtă părul zbârlindu-i-se.

– Iar ai ceva în minte, spuse acuzator.

– Nimic despre care să nu fi aflat deja, răspunse ea. Vreau ca mătuşa Gertrude şi taică-tu... tatăl nostru să mărturisească totul.

– Nu-i tocmai ceea ce s-ar numi o noutate.

Claire nu-i răspunse.

– Da' acum ai găsit calea pe care să-i faci să vorbească?

– Dansează, nu? Nu era chiar răspunsul la întrebarea lui. Din câte am putut să văd de pe scări, dansează în mijlocul salonului într-un cerc mic şi atât.

Teddy dădu din cap.

– Să dansezi în salonul din faţă cât ţine noaptea. Cine-ar fi crezut asta despre o pereche de vârsta lor?

Îşi clătină iarăşi capul nevenindu-i să creadă.

– Şi taică-miu care pare că nu mai este în stare să găsească alt disc. „După bal". „După bal". „După bal". Cine Dumnezeu este în stare să asculte siropul ăsta sentimental ore în şir?

Claire dădu din mână încercând să-l facă să-i treacă proasta dispoziţie.

– Ăştia mai în vârstă se dau în vânt după muzica asta, îi explică. N-au practic nici o idee despre ce-i ca lumea şi ce nu. Acum că m-am gândit, am un plan.

Teddy bombăni ceva cuprins de disperare.

– Sunt schilod, mort de oboseală şi uscat de durere. Şi tu ai un plan.

– Pe tine nu te implică cine ştie ce. Deşi cred c-ar fi mai bine dacă ai putea să mergi până jos.

– Să merg până jos?

– Da, asta-am spus. Pot să te-ajut. N-o să fie aşa rău acum că ţi-a pus atela asta la picior. Poţi să te ţii de balustradă de o parte şi de cealaltă de mine.

– Şi pentru ce ar trebui să mergem jos? Nu putem face, orice-ar fi ce vrei tu să facem, şi-aici?

– Păi, spuse ea cu un oftat resemnat, putem dacă trebuie neapărat. Dar aş prefera să nu.

– Şi eu aş prefera să nu încerc să mă târăsc până jos.

– Cred că trebuie să-i înfruntăm, spuse Claire. A venit vremea să-i înfruntăm. Să-i obligăm să ne spună adevărul. Şi nu cred c-o să avem o ocazie mai bună ca asta.

Teddy mormăi.

– Acum?

– Nu-ţi dai seama? Au fost în picioare toată noaptea. Şi au dansat cea mai mare parte din timp. N-au stat întinşi în pat ca noi.

– Şi n-au un genunchi stâlcit, comentă Teddy.

– Nu, căzu ea de acord. Dar tot sunt obosiţi, şi atunci sunt foarte vulnerabili.

– Sună de parcă ai pune la cale un atac frontal, spuse el.

– Exact, îi răspunse. Chiar mai mult de atât. O să ne facem apariţia acolo în dimineaţa asta când sunt obosiţi şi le este somn şi-o să dăm lovitura fatală. O să ne roage în genunchi să îi lăsăm să ne spună adevărul.

Teddy se uita la ea căzut pe gânduri.

– Vrei să spui că dacă pândim acum, când sunt cu garda jos şi-i izbim ca lumea, se-ncheie toată povestea?

– Da, exact asta vreau să spun.

– Claire, tu chiar ar fi trebuit să joci fotbal. Cred că-i sportul făcut pentru tine.

Îi zâmbi şi apoi îi trase prieteneşte una peste braţ.

– Aha, dacă eram în trupă, acum eram în şa pentru campionatul pe stat, îi spuse.

– Da' tot n-am înţeles de ce trebuie să merg jos.

– Pentru că o parte din strategia unei bune echipe de fotbal este să ocupe cea mai bună poziţie pe câmpul de joc.

– Şi cea mai bună poziţie pe câmpul de joc este jos, nu?

– Exact. Şi asta înseamnă că trebuie să cobori până acolo.

Teddy oftă.

– Claire, nu pot să sufăr când ai dreptate.

– Teddy, crede-mă. Eu am *întotdeauna* dreptate.

Îşi băgă bărbia în faţă, prefăcându-se că-şi face curaj.

– Îmi imaginez c-o să-mi fie mai uşor la coborâre decât o să-mi fie înapoi la urcat.

– Aşa te vreau. Acum, pe unde-ţi sunt pantalonii ăia?

Capitolul 21

Vocea lui Claire rupse vraja dulce ce plutea în salon.

Gertrude sări vinovată din braţele lui Mikolai. Amândoi rămaseră nemişcaţi în picioare, uitîndu-se fără să le vină să creadă spre cei doi tineri din pragul uşii.

– Teddy? Cum ai coborât scările? îl întrebă Mikolai văzîndu-l pe fiu-su palid, îmbrăcat şi sprijinindu-se cu toată greutatea pe Claire.

– Ea m-a ajutat, îi răspunse simplu.

– Nu v-am auzit, recunoscu Mikolai.

– Cum a-ţi fi putut cu muzica asta care cântă? veni răspunsul tînărului.

Imediat Mikolai se repezi spre Victrola, dădu acul deoparte şi o închise.

– Stai jos, stai jos, Teddy, înainte să cazi, îi porunci taică-su. Pari gata să leşini.

– Asta e probabil ceva pentru care ar trebui să mă ridic, spuse cu fermitate.

Dar cu toate acestea se lăsă uşor în primul scaun. Îşi ridică privirile spre Claire. Dădu uşor din cap dîndu-i frâul liber pentru orice credea ea că-i mai bine.

– Poate ar fi bine să ne aşezăm cu toţii, spuse ea.

Tonul îi lua oarecum de sus, dar Gertrude

şi Mikolai care îşi dădură deodată seama cât de obosiţi erau îi urmară sugestia.

Când toată lumea fu aşezată, Claire luă cu siguranţă de sine iniţiativa.

- În timp ce voi doi aţi dansat toată noaptea, eu şi cu Teddy am stat de vorbă.

Gertrude căscă ochii. Arăta de-a dreptul îngrozită.

- V-am ţinut trezi?

Îşi mută vinovată privirile spre Mikolai.

Şi el la rîndul lui părea surprins şi luat pe nepregătite. Nici unul din ei nu-şi făcuse probleme în legătură cu tinerii care se aflau la etaj.

- Nu ne-a deranjat să sărim puţin peste dormit, îi linişti Claire. Asta ne-a dat ceva timp să punem la punct lucrurile între noi.

- Asta-i bine, spuse Gertrude. Foarte bine.

Claire n-o luă în seamă.

- Şi acum, credem c-a venit vremea să lămurim lucrurile între noi patru.

Mikolai şi Gertrude îşi aruncară unul altuia priviri năuce, în timp ce Claire îi făcea semn din cap lui Teddy dându-i mână liberă.

- Claire şi cu mine v-am spus de mai multe ori că..., că vrem să ne căsătorim, spuse poticnindu-se doar puţin. Chiar dacă nu ne-aţi interzis-o, amândoi am simţit că nu vă place ideea. Acum am vrea să ştim de ce.

Cei doi tineri aveau chipurile împietrite şi-i fixau pe cei mari cu priviri pline de intensitate, care pe moment îi deconcertară.

- Ei bine, eu... începu Gertrude nu prea sigură cum să-şi exprime sentimentele în vorbe.

Se uită neajutorată spre Mikolai.

- Nu suntem împotriva căsătoriei, spuse Mikolai reținut. Suntem doar îngrijorați.

- Pentru ce sunteți îngrijorați? întrebă Claire la obiect.

- Pentru ce? Pentru ce-și fac în general griji părinții, îi răspunse. O să fiți fericiți? Sunteți perechea potrivită unul pentru celălalt? Dacă sunteți cu adevărat îndrăgostiți unul de celălalt. Sunteți amândoi atât de tineri.

- Asta-i tot? întrebă Claire cu scepticism.

Gertrude încercă să-i explice mai departe.

- Domnul Stefanski și cu mine... am văzut în viața noastră destule și ...ei bine, știm că nu-i imposibil să greșești. Toți facem greșeli, dar când ești tânăr, le faci cu mai mare ușurință. Și o greșeală în care te căsătorești este cea mai mare din toate.

- Adică singurul lucru pentru care vă faceți griji este tinerețea noastră și faptul c-am putea face o greșeală? se miră Claire.

- Da, răspunse Gertrude.

Se uită în direcția lui Mikolai care făcu și el semn din cap. Răspunsul lor părea să nu-i pice deloc bine lui Claire care se întoarse spre Teddy c-o expresie lipsită de speranță.

- Adică nu aveți nici o obiecție față de căsătoria noastră? vru Teddy să facă lucrurile clare. Nimic care să conteze cu adevărat, care să cântărească greu?

Mikolai ridică din umeri.

- Nu, nu, nu cred c-avem.

- Așa c-o să ne lăsați să ne căsătorim? întrebă Teddy.

Taică-su nu se grăbi cu răspunsul, dar în cele din urmă dădu din cap.

- Dacă asta este ceea ce vă doriți amândoi,

atunci cred c-o să fie un lucru bun. Dacă-mi cereţi acordul, spuse, atunci îl aveţi. Şi binecuvântarea mea.

– Da, şi pe-a mea, adăugă Gertrude cu un zâmbet cald spre cei doi tineri pe care-i iubea atât.

Claire şi Teddy se întoarseră să-i privească pe rând năuciţi, ca să explodeze apoi amândoi:

– Ce?!

Exclamaţia fusese strigată într-un glas c-o asemenea furie, încât şi Gertrude şi Mikolai fură luaţi pe neaşteptate.

– O să ne lăsaţi să ne căsătorim? întrebă Claire. O să ne lăsaţi aşa, s-o facem cu adevărat?

– Dacă asta vă doriţi, răspunse Gertrude. Noi vrem ce vreţi voi.

– Dumnezeule mare!

Claire îşi freca braţele cuprinsă de fiori reci, care-i făceau pielea de găină. Nici unul din voi nu mai are morală?

– Morală?

– Ce tot spui acolo?

– Ştim totul despre voi, le aduse Claire la cunoştiinţă furioasă. Ştim totul despre scandalul vostru mărunt şi-ar trebui să vă fie ruşine.

Mikolai şi Gertrude rămaseră uitându-se ca proştiţi la cei doi tineri, în timp ce minţile lor pătrundeau sensul cuvintelor.

– Oh! izbucni Gertrude cu groază şi-şi acoperi gura când realiză în sfârşit ceea ce fusese spus.

– Ştim totul, totul, continuă Claire. Totul. Şi v-am dat o şansă după alta să mărturisiţi adevărul. Dar... acordul ăsta al vostru... asta-i mai presus de orice înţelegere.

– Cum aţi aflat?

Vocea lui Mikolai era tăioasă, iar întrebarea fusese îndreptată spre Teddy.

– Pur şi simplu am aflat-o, îi răspunse.

Nu se simţea la fel de sigur de sine cum era Claire şi era nefericit să vadă expresia de mânie nestăvilită de pe chipul lui taică-su.

– N-aţi spus la nimeni? întrebă.

– Bineînţeles că nu, răspunse Claire. Vă închipuiţi că eu aş spune-o?

– N-am suflat o vorbă nimănui îl asigură Teddy. Nici măcar pe departe.

– Deci nu ştie nimeni, spuse Mikolai. Şi nimeni nu ştie că voi ştiţi.

– Ei bine, spuse Claire pe tonul cel mai normal, Prudence şi George ştiu.

– Ce?!

– Păi, n-aveau cum să nu ştie deja, se apără Claire. Le-am dat doar de înţeles că ştiu şi eu.

– Oh, cerule!

Gertrude simţea lacrimi de ruşine începând să-i curgă pe obraji. Nu voise niciodată să facă rău cuiva. Nu voise să scandalizeze pe nimeni. Şi acum întreaga ei familie era la curent cu ceea ce făcea. Probabil că erau la fel de furioşi cum era şi Claire. Şi-l putea închipui pe George: neajutorat, îngrozit. Hotărît să facă faţă cu curaj ultimului scandal din familia Barkley. Şi Prudence, cu ochii plini de lacrimi, presupunând că şi asta era într-un fel sau altul tot din vina ei. O iubeau şi i-ar fi fost alături în această ultimă şi cea mai gravă dintre nesăbuinţele ei. În tot timpul ăsta murind de ruşine. Deodată simţi că numai poate îndura.

– Îmi pare rău, eu...

Toată în lacrimi şi strângându-şi batista, ieşi

în fugă din cameră. N-avea nici cea mai mică idee încotro avea să se îndrepte. Când ieşi pe verandă, unde soarele dimineţii şi-arunca razele pe zidul de cărămidă, realiză că n-avea unde să se ducă. Îşi jucase viaţa şi reputaţia pe o miză foarte mare. Şi pierduse. Şi acum nu numai c-avea să plătească pentru asta, dar o va face şi familia ei. Asta n-o anticipase. Nu anticipase nici faptul că va fi descoperită. Se gândise doar la dragostea ei pentru bărbatul pe care nu-l putuse niciodată avea cu adevărat. Un bărbat pe care-l dorise de-atâta, de-atâta vreme.

– *Zona.*

Cuvântul acesta mângâietor îi răsărise în minte fără să ştie cum. Mikolai îşi petrecu braţele în jurul ei şi-o trase spre spate, ţinând-o strâns lipită de pieptul lui.

Îşi închise ochii şi-l lăsă s-o ţină aşa câteva clipe bune înainte de-a încerca să vorbească. Ruşinea ar fi trebuit s-o facă să se ferească de el, să pună capăt aventurii lor ilicite. Dar nu putea. Era atât de minunat în braţele lui. Chiar şi acum când fusese prinsă nu suferea ideea de-a renunţa.

– Mi-e atât de ruşine, bolborosi printre lacrimi.

Îi sărută delicat părul.

– Ţi-e ruşine pentru că mă iubeşti? o întrebă.

Mângâie braţul care-o adăpostea şi dădu din cap.

– Ştii că nu-i vorba de asta, îi răspunse. Mi-e ruşine pentru că mi-am dezonorat familia. Pentru că i-am rănit din egoism.

– Am făcut-o împreună. Din egoismul *nostru*, o corectă el încet.

Nu se deranjă să-l contrazică.

– Sărmanul George, s-a luptat atât să-şi limpezească iarăşi reputaţia, spuse. Şi eu nu i-am fost de nici un ajutor vreodată. Niciodată. Am făcut totdeauna ce m-a tăiat capul. Cu egoism. Fără să-mi pese de alţii. Totdeauna m-am lăsat purtată de ceea ce-mi plăcea mie. Şi acum poţi să vezi cât de rău s-au sfârşit toate astea.

– Tu nu poţi să fi vreodată egoistă sau nepăsătoare faţă de ceilalţi, *zona* mea, îi spuse încet. Ai căutat doar ceva fericire în viaţă. Asta nu-i ceva rău. Este ceea ce ţi se cuvine.

O îmbrăţişă strâns. Putea să-i simtă inima bătând. Părea să fie în armonie cu a ei. Aşa cum era atunci când dansau. Se mişcau natural, în aceeaşi cadenţă.

– Şi dragostea asta a noastră, Gertrude. Nu trebuie să se termine rău, îi şopti.

– Ce? îl întrebă. Dar cum ar putea să nu fie aşa.

Mikolai o întoarse în braţele lui. Îi ridică uşor bărbia cu un deget cât s-o poată privi direct în ochi. Expresia îi era caldă, familiară şi atât de dragă.

– Nu trebuie să se sfârşească rău, îi repetă. Pentru că ne putem căsători.

Gertrude făcu ochii mari. Îl fixa nevenindu-i să creadă.

– Tu te-ai căsători cu mine? întrebă într-o şoaptă lipsită de convingere.

– Putem să luăm Packardul până peste frontiera cu Arkansas şi să ne căsătorim chiar în dimineaţa asta, spuse. Dacă ştie doar familia, ei n-o să sufle un cuvânt. Vom fi împreună şi ne vom revanşa faţă de ei.

Continua să se uite lung la el, fără grai.

Mikolai îi dădu la o parte de pe faţă o şuviţă rătăcită.

– Dar ai jurat că n-o să te recăsătoreşti niciodată, îi spuse. Ai spus că o nevastă ar aştepta mai mult decât eşti pregătit să oferi.

– Asta pentru că n-am fost niciodată dispus să-mi ofer inima, mărturisi el. Dar tu mi-ai şi furat-o deja.

– De furat nu, asta cu siguranţă.

– Ştiu că n-ai vrut să te căsătoreşti. Ştiu că munca ta este mai importantă pentru tine decât a aparţine unui bărbat. Dar eu îţi aparţin, Gertrude. Şi nu pot să continui fără tine.

– Mikolai, dragostea mea.

I se lăsă în genunchi la picioarele ei. Îi prinse mâinile strâns între ale lui şi privi în sus spre ea.

– Nu mai sunt un bărbat tânăr, Gertrude. Dar tu mă faci să mă simt iarăşi tânăr. Mă simt destul de tânăr ca să-mi iau o nevastă.

– Bineînţeles că eşti destul de tânăr ca să-ţi iei o nevastă, spuse. Dar te rog ridică-te. Eu... sunt *amanta* ta. Intonă cuvântul dându-i nesfârşite înţelesuri. Bărbaţii nu se însoară cu amantele lor.

Mikolai îşi lăsă buzele să-i mângâie pielea catifelată a degetelor.

– Ba da, dacă le iubesc, zona, îi răspunse.

Atingerea îi era aproape la fel de răscolitoare, cum îi erau cuvintele. Se bâlbâi încercând să găsească răspunsul potrivit.

– D-d-dar niciodată nu... n-aş fi făcut-o... n-am avut intenţia să te prind în nici un fel de capcană, îi spuse.

– Să mă prinzi pe mine? Râse uşor de parcă ar fi făcut o glumă bună. Un iepure pe câmp

care se adăposteşte în ascunzişul lui nu se gândeşte niciodată c-ar fi prins în capcană, îi spuse. Deşi spaţiul nu-i mai mare ca într-o cuşcă, se simte acasă şi în siguranţă şi mulţumit, şi-aşa o să fiu şi eu.

– Dar, Mikolai, mi se pare atât de nedrept. Tot ce-ai vrut a fost puţină plăcere.

– Şi cu tine am găsit ceva mai mult decât puţină, îi spuse. De fapt, atât de multă, încât nu pot suporta gândul de a renunţa. Sincer să fiu, ştiu că nu aveai de gând să te măriţi, dar ideea mă atrage mai mult cu fiecare clipă care trece. Spune-mi că nu eşti cu totul ostilă unei asemenea perspective.

– Nu, nu, eu...

– N-o să-ţi împiedic niciodată munca, *zona* mea, niciodată. Ai scris două romane, spuse. Şi sper pentru tine să urmeze multe altele. N-am să te opresc niciodată de la asta. Vreau să-ţi continui scrisul. N-am să-ţi pun niciodată piedici.

Erau asigurări pe care le ştia adevărate şi totuşi avusese nevoia să le audă. Continua însă să aibă reţineri. Mikolai merita mult mai mult.

– Mikolai, ştiu atât de puţin despre ce înseamnă să fii gospodina casei, îi mărturisi. Am lăsat-o pe Pru să vadă de bucătărie. Abia dacă mă pricep să-mi fac un ceai.

Mikolai nu putu decât să zâmbească în faţa unui asemenea necaz.

– Dacă aş fi vrut o nevastă legată de cratiţă, m-aş fi căsătorit de vreo zece ori până acum, îi spuse. Dar nu vreau pur şi simplu o nevastă. Eu o vreau pe Gertrude Barkley.

Îşi puse o mână în dreptul inimii încercând parcă să-i potolească bătăile nebune.

– N-am îndrăznit niciodată să visez la aşa ceva, recunoscu. Mi-era teamă s-o fac.

– Suntem o pereche potrivită, Gertrude, o potrivire fericită, insistă Mikolai. Suntem doi oameni care se iubesc unul pe celălalt şi suntem un pic prea copţi pentru ca să mai facem greşeli prosteşti.

– Dacă suntem prea copţi pentru aşa ceva, îl întrebă, cum de-am ajuns atunci în situaţia asta?

Făcu un gest spre uşa dincolo de care ştiau amândoi că tinerii îi aşteaptă.

Mikolai ridică din umeri.

– N-am spus că n-a fost o greşeală, îi spuse pe un ton relaxat şi puţin ironic, privind în ochii ei încă umezi de lacrimi dar acum deodată strălucind de neastâmpăr. Am spus doar că nu este una prostească.

Îi zâmbi şi dădu din cap.

– Mărită-te cu mine, Gertrude, *zona* mea, îi ceru. Vrei să te măriţi cu mine astăzi?

– Da, îi răspunse stins, deşi cu toată fiinţa ei ar fi vrut să strige cuvântul. Am să mă mărit cu tine, Mikolai Stefanski.

Se ridică în picioare şi o sărută. Un sărut scurt şi plin de tandreţe. Nu era o atingere care să stârnească focul pasiunii, ci un gest de afecţiune. Genul de sărut pe care un soţ îl dă soţiei lui.

– Te iubesc, Gertrude, spuse zâmbindu-i. Am să te sărut mai ca lumea ceva mai târziu. Când o să fim soţ şi soţie.

Emoţia copleşitoare la auzul cuvintelor lui o

făcu să tremure şi începu iarăşi să plângă. C-o batistă curată îi şterse ochii.

– Am auzit adesea că miresele plâng în noaptea nunţii, spuse înţepând-o. Da' n-am auzit încă de vreuna care să plângă când i se cere mâna.

Printre lacrimi, ironia lui îi readuse zâmbetul pe faţă. Se aplecă şi-i sărută uşor vârful nasului.

– Haide, scumpa mea *zona*. Cred că trebuie să dăm nişte asigurări unor tineri extrem de morali şi integri.

Teddy şi Claire şuşoteau împreună, agitaţi când îţi făcură apariţia în salonul din faţă. Bărbia lui Claire îi trăda în continuare mânia şi îndârjirea. Teddy părea mai curând nesigur.

– Vă rog să ne daţi voie să luăm iarăşi loc, spuse Mikolai.

O aşeză pe Gertrude pe divan şi se lăsă alături de ea. Nu-i lăsă nici o clipă mâna din a lui; i-o ţinea posesiv pe genunchi, ca pe o mărturisire pentru tinerii care stăteau acolo în faţa lor.

– Ne pare rău dacă v-am făcu să suferiţi într-un fel sau altul prin ceea ce eu şi Gertrude am făcut. Nu mi-a stat niciodată în intenţie să rănesc pe cineva şi ne pare extrem de rău că a trebuit să fiţi chiar voi doi aceia.

Tinerii continuau să-l privească nemişcaţi ca două stane de piatră şi Mikolai se-ntoarse spre Gertrude pentru a-şi face curaj.

– Vrem ca voi să ştiţi că nu luăm uşor sfânta legătură-a căsătoriei. Şi nu vrem nici ca voi s-o faceţi. Recunoaştem că ceea ce am făcut este greşit, dar acum am hotărât să îndreptăm lucrurile.

– Să le îndreptaţi? întrebă Claire. Şi cum aveţi de gând s-o faceţi?

– Gertrude a fost de acord să-mi devină soţie, spuse. O să mergem în dimineaţa asta cu maşina până în Eureka Springs şi-o să ne căsătorim.

În salonul din faţă se lăsă liniştea. Lumina dimineţii căpătă unghiul potrivit pentru a se revărsa înăuntru pe ferestrele dinspre răsărit, iluminând tabloul celor două cupluri, unul foarte tânăr, celălalt nu tocmai aşa, stând faţă-n faţă, confruntaţi de o dilemă de ordin moral.

– Şi cum ar putea asta rezolva ceva? întrebă Claire în cele din urmă.

Mikolai privi interzis spre Gertrude; ea ridică din umeri şi privi înapoi spre Claire.

– Păi, ar trebui să rezolve totul, îi spuse.

Claire strânse din fălci apoi vocea îi izbucni mânioasă.

– Şi cu copilul vostru cum rămâne? La el nu v-aţi gândit deloc?

– Copil?

Cuvântul fu rostit de amândoi deodată, cu stupefacţie.

Mikolai se uită spre Gertrude aşteptând şocat un semn de la ea. Îi făcu semn din cap cu absolută siguranţă.

– Nu există nici un copil, îi răspunse ea. Apoi repetă pentru Claire şi Teddy: Nu există nici un copil.

– Şi cu mine cum rămâne? se plânse Claire ţipând.

– Cu tine?

Mikolai o privea zăpăcit.

Claire îşi privi acuzator mătuşa.

– Nu i-ai spus de mine, nu-i aşa, mătuşă Gertrude.

– Ce să-i spun despre tine?

– Că sunt fiica lui.

– Fiica!

Mikolai îşi ridică mâinile apărându-şi nevinovăţia; tonul îi era al unui om total dezorientat.

– Jur pe Dumnezeu, abia dac-o cunosc pe Prudence Barkley.

– Ce vrea să-nsemne asta? întrebă Gertrude.

– N-ar fi trebuit să ne minţi, tată, spuse Teddy.

– Mi se datorează o explicaţie, nu se lăsă Claire.

Începură să vorbească cu toţii de-a valma.

Turnul Babel probabil nu fusese mai zgomotos decât era salonul casei Stefanski în dimineaţa aia. Hărmălaia deveni mereu mai zgomotoasă pe măsură ce fiecare dintre vorbitori dorea să se facă auzit. În cele din urmă Mikolai se ridică în picioare.

– Şşt! porunci cu o voce autoritară atât de bine cunoscută de angajaţii, asociaţii în afaceri şi cunoscuţii pe care-i avea.

Se lăsă linişte.

Îşi plecă recunoscător capul spre fiecare dintre persoanele acum tăcute care se aflau în încăpere.

– Acum, Claire, spuse luându-şi iarăşi locul în primire. Te rog să ne spui rar şi răspicat de ce crezi că eşti fiica mea.

Tânăra îşi ridică băţoasă bărbia. Se simţea extrem de nefericită şi era clar că-i considera vinovaţi de asta pe cei doi adulţi din faţa ei.

– Am găsit jurnalul mătuşii Gertrude spuse tăios. Şi este scris totul acolo.

Mikolai se-ntoarse spre Gertrude şi sprâncenele îi erau ridicate a surpriză.

– Ai scris tu că eu eram tatăl copilului lui Pru?

– Nu copilul lui Pru! îl întrerupse furioasă Claire. Copilul mătuşii Gertrude.

Cu gura căscată Mikolai se uită întâi spre Claire, apoi înapoi spre Gertrude.

– N-am avut niciodată nici un copil, spuse Gertrude, şocată de spusele nepoată-si şi sincer încurcată de asemenea învinuiri. Şi nici un jurnal.

– Ce? exclamă Claire încremenită de uimire.

– Oau-oau, bolborosi încet Teddy.

Gertrude şi Claire intrară în linişte în casa Barkley. Sprâncenele Gertrudei erau încruntate şi expresia-i era îngrijorată. Claire era neobişnuit de tăcută.

– Pur şi simplu nu ştiu ce-o să le spun, îi şopti mătuşi-si în cele din urmă.

– Nu ştiu cum doar cu câteva ore în urmă ai putut avea atâta curaj şi acuma să nu mai ai deloc, îi răspunse Gertrude.

Claire oftă.

– Asta a fost înainte să-mi dau seama ce proastă pot să fiu.

Privi în susul scărilor, apoi cu o. expresie nenorocită spre mătuşi-sa.

– Chiar trebuie să fac asta?

– Cred c-ar trebui, spuse Gertrude. Părinţii tăi au nevoie să audă că-i iubeşti. Şi tu, Claire, s-ar putea să ai şi tu nevoie s-o auzi.

Dădu din cap.

– Bun, bun, mătuşă Gertrude, spuse. Da' asta chiar că-i trăznet, şi ce vreau să spun este în sensul adevărat al cuvântului. Oftă. Adu-i aici şi-o să le vorbesc.

Gertrude fu de acord.

În timp ce-şi privea mătuşa îndepărtându-se, confuzia îi apăsa în continuare inima tânără. Claire crezuse că jurnalul era o realitate. Îşi schimbase întregul mod de-a gândi, bazându-se pe el. Maică-sa îi spusese dintotdeauna că se grăbea prea mult să tragă concluziile. De data aceasta părerea ei se dovedise adevărată.

Ascultase tot mai umilită în amorul ei propriu explicaţiile pe care mătuşi-sa le dăduse în legătură cu jurnalul.

Era prima mea încercare de a scrie literatură, îi spusese Gertrude. Am folosit numele şi caracterele celor pe care-i ştiam, pentru că nu mă pricepeam încă să-mi creez propriile personaje.

– Atunci, tu şi domnul Stefanski... niciodată...

Mătuşa Gertrude se făcuse stacojie de ruşine.

– Domnul Stefanski şi cu mine abia dacă ne cunoşteam pe vremea aia, mărturisi ea. Eu... Păru să ezite. Îl găseam foarte atrăgător şi din când în când îmi imaginam poveşti în care era şi el. Şi era destul de simplu ca de la a visa despre el să-ncep să scriu despre el, crede-mă.

Claire urmărise ce faţă făcuse domnul Stefanski ascultând-o şi privind-o pe mătuşa Gertrude. Ce umilitor trebuie să fi fost să recunoşti că erai moartă după un bărbat!

Bineînţeles, nu era singura umilită în toată chestia asta. Acum că Teddy nu mai era frate-su, ştia că ea-şi pusese în gând să-l ia de bărbat. Cu siguranţă că nu va mai crede c-o interesa persoana lui.

Sprâncenele i se strânseră una lângă alta. Asta era totuşi singurul premiu de consolare pentru faptul că nu era sora lui. Va fi cât se poate de normal să se căsătorească într-o bună zi.

N-avu mai mult timp să rumege lucrurile, pentru că taică-su intrase deja în cameră. Era mare şi încruntat, arătând la fel de morocănos ca un urs bătrân.

– Gertrude mi-a spus că vrei să vorbeşti cu mine, spuse mormăit.

– Stai jos, tată, îi spuse.

– Ar fi bine să fie ceva important, o bruftui. Sunt un om ocupat şi n-am timp de pierdut.

– N-ar trebui să gândeşti niciodată că-nseamnă să pierzi timp dacă vorbeşti cu fiica ta.

Cuvintele rostite din pragul uşii de Prudence Barkley erau tăioase şi bine ţintite. Părură să facă oarecare impresie asupra soţului ei. Le puse suficient de mult la suflet ca să se aşeze fără alte proteste.

– Aşează-te şi tu, mamă, spuse Claire. Trebuie să vorbesc cu voi amândoi.

Când Prudence se instală ca lumea pe braţul unui fotoliu, cu spatele drept ca o scândură, Claire se aşeză la rândul ei.

– Vreau să vă vorbesc despre scandalul ăla, spuse.

Prudence Barkley trase scurt aer în piept, de parcă-ar fi fost înjunghiată de un pumnal. George se ridică în picioare cu o expresie cruntă.

– N-o să stau să-nghit asemenea prostii şi mai ales din partea ta, domnişoară!

Claire inspiră profund şi-şi adună curajul.

– Mama, nu mai plânge, spuse poruncitor. Şi, tată, te rog, nu-ţi ieşi din fire. Trebuie să punem lucrurile la punct.

– Este-o poveste veche, trânti taică-su.

– Nu şi pentru mine, răspunse ea. Şi voiam doar să vă spun că... Ezită încercând să-ţi găsească cuvintele potrivite. Voiam doar să vă spun că vă iubesc pe amândoi şi sunt bucuroasă că sunt fiica voastră.

Cuvintele părură să-l dezumfle pe George. Se lăsă jos epuizat şi uitându-se în gol.

Prudence îşi ascunse faţa în palme.

– Ştiu, spuse Claire, că n-aţi vrut niciodată ca eu să aflu. Dar unele lucruri le-am înţeles greşit şi ar fi trebuit să mi se spună.

Liniştea plutea apăsătoare în încăpere. Claire nu era prea sigură ce altceva ar mai fi putut spune. Se uită plină de speranţă în direcţia uşii, dar mătuşi-sa Gertrude nu era acolo. Şi ştia şi ea că nu va fi. Era ceva între ea şi părinţii ei. Mătuşi-sa Gertrude, scumpa ei mătuşă Gertrude, n-avea nimic de-a face cu asta.

– N-am nevoie să ştiu amănuntele, continuă Claire., Nu cred că-i treaba mea. Şi am promis că după ziua de azi n-o să mai vorbesc despre asta nici cu voi şi nici cu altcineva, spuse.

Pru era extrem de tăcută, dar Claire ştia după tremurul umerilor că plângea.

Cu mâinile tremurându-i când îşi netezi materialul fustei, Claire îşi privi cu curaj părinţii în ochi. Nu era o sarcină uşoară.

Era destul de rău doar că ştia că părinţii ei făcuseră asta. Să-şi închipuie c-o făcuseră cu tot dinadinsul când nu erau nici măcar căsătoriţi, asta era peste puterea de înţelegere a unei adolescente. Ea cu siguranţă nu voia să discute despre asta. Nu voia nici măcar să se gândească.

– Voiam doar să ştiţi că vă iubesc şi că înţeleg că asemenea lucruri se pot întâmpla, le spuse.

– Nu înţelegi nimic! mugi George Barkley cu înverşunare.

Claire fu luată pentru o clipă prin surprindere de vehemenţa lui taică-su.

– George, nu ţipa la copil! îl luă la rost Pru.

– Nu ţip! zbieră el.

Apoi întâlnind privirea reprobatoare a nevestei-si, George îşi mai moderă tonul.

– Tinerii din ziua de azi, spuse, cred că le ştiu pe toate. Dar sunt lucruri pe care nu le ştiţi. Lucruri pe care nu le puteţi şti până nu vă daţi cu capul de ele.

Claire dădu vag din cap.

– Crezi că m-am însurat cu maică-ta pentru că aştepta un copil şi că era singurul lucru onorabil care-mi rămânea de făcut. Asta crezi, nu?

Expresia lui Claire devenea tot mai îngrijorată. După toate prin câte trecuse în ziua respectivă, încă o dezvăluire n-o mai impresiona atât.

– Asta s-a întâmplat, nu? întrebă nesigură.

– Nu, nu s-a întâmplat deloc aşa, îi răspunse.

Claire se uită spre maică-sa care-şi ridicase capul scoţându-şi-l din ascunzişul batistei. Ochi-i erau roşii de plâns, dar acum se oprise şi se uita spre bărbată-su.

– George, să nu mai minţim copilul, spuse plină de dramatism.

– N-am de gând s-o mint. Am de gând să-i spun adevărul. Tot adevărul, odată pentru totdeauna, spuse ridicându-se în picioare. Străbătu salonul până la fereastră şi privi spre atmosfera însorită a dimineţii. Când vorbi iarăşi, vocea îi era strânsă abia auzită. Claire, am iubit-o pe maică-ta din clipa în care am văzut-o, spuse.

Linştea din încăpere era grea, apăsătoare.

– Am ştiut că vreau să rămână cu mine pentru totdeauna. Am ştiu-o chiar din prima zi. Scoase un sunet înfundat ce putea fi luat drept un oftat trist şi nostalgic. Privi peste drum prin fereastra salonului şi continuă ceea ce începuse.

– Am mers la ferma lui taică-su pentru strânsul fânului împreună cu alţi băieţi. Nu eram buni la nimic. Râdeam, spuneam bancuri, cheltuiam banii daţi de taţii noştri de parcă n-ar mai fi existat şi un mâine.

Ezită îndelung, pierdut parcă în amintiri. Apoi se-ntoarse s-o înfrunte pe Claire. N-aruncă nici măcar o privire în direcţia neveste-si.

– Ea lucra la câmp, spuse. Abia dacă sosisem şi-am văzut-o lucrând pe câmp. Culegea bumbacul, Claire, spuse. Nu este muncă mai grea pe lumea asta decât să lucrezi bumbacul.

Oftă din greu şi clătină din cap. Era o după-amiază fierbinte, de-a dreptul toridă. Bănuiesc că maică-ta îi simţea dogoarea acolo, pe câmp. Şi-a scos pălăria şi şi-a şters fruntea cu mâna. Dădu din cap şi zâmbi. Asta-i tot ce a făcut, Claire. Şi-a scos pălăria. Şi părul i s-a revărsat tot pe spate. Strălucea acolo în soarele fierbinte al după-amiezii şi mi-am zis, Dumnezeule din ceruri, n-am văzut în viaţa mea un păr mai frumos.

Claire îţi strecură la repezeală o privire spre maică-sa care se holba la bărba-su cu o expresie la fel de încurcată ca a ei.

– A trebuit s-o întâlnesc, continuă George. Trebuia să mă ţin de ea. Am aflat cine era şi unde locuia şi am mers s-o văd.

George îşi propti braţele la ceafă şi continuă să bată aşa podeaua într-o parte şi în alta în timp ce vorbea.

– Taică-su n-avea cine ştie ce părere bună despre mine. După câte putea vedea eram un leneş care tăia frunză la câini. Aveam optsprezece ani şi nu muncisem o zi în viaţa mea. Dar ştia că familia mea avea bani şi ştia că Pru mă dăduse gata, aşa că ne-a lăsat să stăm împreună. Ne lăsa singuri oricând ne-o doream.

Apoi izbucni în râs. Taică-su, George Barkley, râdea pur şi simplu. Nu un râs puternic, exploziv, ci mai curând cu hohote poticnite.

– Ne plimbam pe uliţă împreună. Adunam flori de câmp. O ajutam să strângă fructe de pădure şi-i ţineam firul în timp ce croşeta. Dar mai mult decât orice, Claire, stăteam de vorbă cu ea. Pe-atunci îi plăcea să stea de vorbă cu

mine; credea că le știu pe toate pe lumea asta și era convinsă c-o iubesc.

Se opri din mărșăluit cât să ofteze zdravăn.

– Doar una din astea era adevărată.

– I-am promis c-o s-o iau de nevastă. Am promis eu multe, spuse. Am tot vorbit despre cum o să fie în casa asta și cât de mult voiam să fie cu mine.

Se întoarse atunci doar pentru o clipă s-o privească pe Pru.

– Nimic din toate astea n-a fost minciună. Am iubit-o cu adevărat. Am vrut s-o iau de nevastă. Am vrut s-o aduc în casa asta. Da' era o problemă. Problema, Claire, a fost că taică-tu era un laș.

George se opri și strânse din dinți de parcă îl rănea doar simplul fapt de a rosti cuvântul.

– Sunt un laș, Claire, spuse. Deși nu unul obișnuit. Am făcut față la rândul meu pericolelor și dezastrelor și situațiilor înfricoșătoare de tot felul de care avem parte cu toții. Dar când a venit vorba să-l înfrunt pe taică-miu și să-i spun că vreau să mă însor cu o nimeni – fiica unui fermier oarecare – doar pentru simplul fapt c-o iubesc, ei bine, asta era prea mult pentru un laș ca mine.

George se așeză pe un scaun și se lăsă în față cu mâinile pe genunchi, uitându-se la fiică-sa.

– Taică-miu, Grover Barkley, mi-a dirijat viața din clipa în care m-am născut până-n clipa în care a murit. N-am făcut, zis, vrut sau gândit vreodată ceva pe care să nu mi-l fi sugerat el. Asta până-n ziua de pe câmpul de bumbac când am zărit părul maică-ti. Te rog, Claire, încearcă să înțelegi. O iubeam pe maică-ta și

voiam să-mi fie alături. Dar nu-l puteam înfrunta pe taică-miu. Mi-era teamă să-i spun ce-mi doream, ceea ce noi ne doream. Eram prea laş s-o fac.

Claire văzu ochii lui taică-su împăienjeniţi de lacrimi. Apoi propria-i imagine păru să fie deformată de o umezeală nedorită.

– N-am fost nici trist, nici speriat, nici măcar surprins când maică-ta m-a anunţat că-i însărcinată cu tine. Era ceea ce-mi dorisem. Atunci am ştiu că taică-miu va trebui să ne lase să ne căsătorim. Era singurul lucru onorabil pe care-l putea face un bărbat. Şi ştiam că oricâte cusururi ar fi avut bunică-tu era un bărbat cu bun simţ.

George dădu din cap izbucnind singur în râs.

– Lucrul cel mai jalnic a fost că de fapt nu l-am înţeles pe taică-miu. Ca şi mine, a iubit-o pe Pru de când a văzut-o. Cred că m-ar fi lăsat oricum să mă însor cu ea.

Taică-su îşi scotoci prin buzunar după batistă şi-şi mască ieşirea emoţională prefăcându-se că tuşeşte.

– Maică-ta m-a iubit şi mi-a dat tot ce avea. Eu nu i-am dat decât ruşine şi o situaţie stânjenitoare.

– Mi-ai dat doi copii frumoşi, rupse Pru tăcerea.

Nu era nici un fel de tristeţe în vocea ei.

Claire se-ntoarse spre ea ca s-o vadă radiind de bucurie.

– Mi-ai dat doi copii frumoşi şi-o viaţă tihnită şi fericită, spuse. Tot ce am simţit vreodată că-mi lipseşte a fost dragostea ta.

– Dragostea mea! George îşi privea nevasta

încremenit de cuvintele ei. Dumnezeule, Pru, ai ştiu dintotdeauna că te iubesc.

– Nu, spuse. N-am ştiut-o niciodată. Am crezut că m-ai luat de nevastă pentru că aşa a trebuit şi apoi ai regretat-o toată viaţa.

George se-ntinse să-i apuce mâna. Ea şi-o puse într-a lui.

– Singurul regret pe care-l am este că te-am adus în casa asta în nişte circumstanţe cam întunecate. Am fost sigur că nu mi-ai iertat niciodată faptul că ţi-am răpit singurul lucru pe care puteai să-l oferi, onoarea ta.

Ochii lui Pru erau senini. Îl privea plină de dragoste.

– Onoarea mea mi-a aparţinut întotdeauna şi încă îmi aparţine. Inima însă a fost întotdeauna a ta.

– Prudence Barkley, te iubesc, spuse sigur de el. Te-am iubit şi te voi iubi pentru totdeauna. Şi ăsta-i singurul lucru care contează pentru mine în oraşul ăsta şi-n tot restul lumii.

Claire îşi privi părinţii îmbrăţişându-se. Lacrimile i se revărsau pe obraji în timp ce ei se ţineau strâns unul pe celălalt.

Taică-su se trase puţin înapoi pentru a-i face şi ei loc în îmbrăţişare.

– Este Claire a noastră, Pru, îi spuse. Iubita noastră Claire; este deşteaptă fata asta a noastră şi ea ne-a adus împreună.

– De amândouă dăţile, răspunse maică-sa.

Capitolul 22

Mikolai stătea la fereastra biroului său uitându-se lung spre casa Barkley, un lucru pe care îl tot făcuse în ultimele zile, când îl văzu pe fiu-su, Teddy, şontâcăind în josul scărilor ce coborau de pe verandă şi luând-o spre casa lor. Îşi părăsi postul şi se grăbi să-i iasă în întîmpinare.

– Îţi soliciţi prea mult piciorul ăsta, îl luă la rost. Specialistul a zis că trebuie s-o iei uşurel.

– Da' tot el a zis că nu trebuie să-mi las muşchii să se lenevească. Pe lângă asta, nu pot să stau în casă toată ziua.

– Da, bănuiesc că nu, căzu de acord taică-su. Ce se mai petrece pe la vecinii noştri?

Mikolai era neobişnuit de vorbăreţ şi curiozitatea nu-i fu însoţită de nici un fel de scuză.

Teddy privi-n sus apoi ridică din umeri.

– Părinţii lui Claire par să se înţeleagă mult mai bine acum. Şi se pare că doamna Barkley în sfârşit s-a cam săturat de Lester Pester ăsta. Nu-i mai înghite multe mizerabilului în ultima vreme.

Teddy trecu pe lângă taică-su şi intră în casă. Mikolai şi fiu-su ar fi putut foarte bine să nu-şi mai spună nimic.

– Ce se aude cu miss Gertrude? îl întrebă.

– N-am văzut-o, spuse Teddy.

O luă spre spatele casei unde era bucătăria, fără să-şi facă griji.

– Ce vrei să spui, că n-ai văzut-o?

– N-am văzut-o, repetă.

– Era plecată undeva? Mikolai îşi scutură capul. Nu putea s-o facă. Aş fi văzut-o.

Teddy îşi făcu de lucru prin coşul cu mere stând pe masă. Îşi îndreptă privirile spre taică-su şi ridică din sprâncene asemănător felului în care obişnuia Mikolai s-o facă faţă de el.

– Ai fi observat? Da' cu siguranţă că nu supraveghezi casa Barkley şapte zile pe săptămână.

Gura lui Mikolai descria un contur ce trăda înverşunare tăcută şi nefericire.

Teddy îşi alese un măr şi muşcă sănătos din el.

– Ştii, este un singur lucru în toată povestea asta cu scandalul şi neînţelegerile legate de el pe care nu pot să-l pricep ca lumea, spuse.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că atunci când miss Gertrude a izbucnit în lacrimi şi când v-aţi întors amândoi de pe verandă, aţi hotărât să îndreptaţi lucrurile şi să vă căsătoriţi.

Fiul îşi privi cercetător tatăl. Tatăl nu putu găsi nici un răspuns cât de cât mulţumitor.

– Sunt unele lucruri Teddy Stefanski care sunt treaba mea, şi numai a mea, spuse Mikolai cu asprime.

Teddy înclină din cap.

– Asta i-am spus şi eu lui Claire care a vrut totuşi, oricum, să te întreb.

– Claire?

– Da, ştii tu cum e! Acum i-a intrat în cap că tu şi miss Gertrude sunteţi îndrăgostiţi. Şi

acum e gata să vină c-o schemă de-a ei ca să vă aducă împreună.

- Oh, cerule!

- Oh, cerule, asta-i, *tatus*, spuse Teddy. Când lui Claire îi intră în cap să facă ceva...ei bine, este mai bine să renunți și s-o lași s-obțină ce vrea. Oricum o să-și atingă scopul.

Mikolai arăta gânditor și preocupat.

Fiu-su îl bătu cu milă pe spate.

- Pentru azi nu-ți face prea multe griji din cauza asta. Cel puțin pentru o săptămână Claire n-o să scoată la iveală nici un plan, spuse.

- O săptămână?

- Da, a zis că atât o să fie miss Gertrude contagioasă. Sunt sigur că nu vrea deloc să iei și tu vărsatul.

- Vărsat!

- Da, de asta n-ai văzut-o pe miss Gertrude. Mi-e teamă că stă închisă în camera ei și suferă de pe urma vărsatului.

Mikolai îi întoarse spatele lui fiu-su și o luă spre biroul lui. Se opri încă o dată lângă fereastră și aruncă o privire spre clădirea impunătoare și veche de alături. Era albă, strălucitor de albă. O imensă pată albă. Exact aceeași culoare pe care o avusese când venise el în oraș. Continuă să se uite vreme îndelungată. Apoi cuvântul îi scăpă de pe buze.

- Vărsat.

Zâmbi.

– Trebuie s-o văd. Pur şi simplu trebuie s-o văd.

Gertrude auzi vocea lui Mikolai dincolo de uşă, aproape strigând. Ar fi vrut să intre în pământ. Se ascundea în camera ei, literalmente se ascundea, de zile întregi. Din creştet şi până-n tălpi era toată numai o mâncărime, trupul îi era acoperit cu cojiţe care-o chinuiau. Şi peste cojiţele astea care-o mâncau era un strat de calamină albă. Nu avea o faţă prea prezentabilă.

– Nu se poate, nu se poate, o auzi pe Prudence încercând să păzească uşa.

– Pur şi simplu trebuie, îi auzi răspunsul şi-o clipă mai târziu uşa se deschise.

Gertrude n-avea altceva cu care să se acopere decât paginile manuscrisului ei. Reuşi să tragă una în dreptul feţei şi şi-o strânse în jurul ochilor. De parcă dacă ea nu-l putea vedea n-o putea face nici el.

– Gertrude?

Cel puţin ezitase oprindu-se în pragul uşii.

– Te rog, Mikolai, îi spuse. Arăt îngrozitor, pe cuvânt.

Spera ca vorbele ei să-l îndepărteze, dar fură imediat date deoparte după cum îşi dădu seama auzindu-i paşii prin cameră şi uşa închizându-se în urma lui.

Liniştea din încăperea unde se aflau doar ei doi îi făcu să se simtă la început stânjeniţi.

– Teddy mi-a spus că eşti bolnavă.

– Nu chiar bolnavă, îl linişti ea. Doar că mă mănâncă şi mă simt îngrozitor şi... arăt oribil.

Când el nu catadicsi să zică nimic, se simţi obligată să continue pentru a se face bine înţeleasă.

– Soiul ăsta de vărsat nu-i periculos. Aşa că nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine. Doar

că... doar c-am iritaţia asta din cap până-n picioare.

– Da, ştiu, spuse. De-asta am şi venit.

Mărturisirea lui o surprinse şi Gertrude lăsă hârtia să-i cadă de pe faţă şi se uită la el nevenindu-i să creadă.

Fiind prima dată când fusese în stare să se uite ca lumea la ea, Mikolai făcu ochii mari.

– Mamă, Doamne. Vărsatu' asta n-arată de loc prea bine, este?

Smulse altă foaie de hârtie ţinându-şi-o în dreptul feţei, umilită.

Spre surprinderea ei, Mikolai făcu câţiva paşi până lângă ea şi i-o dădu la o parte. Se lăsă pe-un ghenunchi în faţa ei şi-i luă mâna într-a lui. Fâstâcită, dădu să-şi dreagă glasul.

– După toată încurcătura asta cu Claire, ei bine, lucrurile au rămas neclarificate între noi. Dacă-mi aduc aminte bine, ţi-am cerut să te căsătoreşti cu mine şi tu ai zis c-o s-o faci.

Gertrude roşi, dar din fericire nu se putea vedea sub stratul de calamină.

– Ai crezut... vreau să spun noi am crezut că ne descoperiseră copiii. Dar acum... bine, acum numai este nevoie cu adevărat.

– Oh, dar s-ar putea să fie nevoie, o avertiză Mikolai. Teddy îmi pune deja întrebări despre ce-am vrut să spunem. Şi azi mi-a spus că în capul răutăţilor este Claire. Stai, cum a zis el, că şi-a pus în cap să ne-aducă împreună?

– Oh, Dumnezeule, bâigui Gertrude. S-ar putea să fie aşa. Şi cu copiii care-şi bagă nasul s-ar putea să fie greu să ne mai întâlnim în secret.

Gertrude avea o expresie nenorocită, dar făcu semn din cap că este de acord.

– Sunt convinsă c-ai dreptate. A...a fost o idee proastă de la început.
– O regreți?
– Nu, nu este chiar regret. Eu... Știi prea bine adevărul, Mikolai. Știi că m-am bucurat de fiecare clipă.
Dădu din cap.
– Pentru că mă iubești, spuse.
– Da.
– Și pentru că te iubesc.
– Da.
– Mi se pare un motiv destul de bun să ne căsătorim. Mai ales de când copiii pot stârni un scandal dacă n-o facem.
– Mikolai, m-aș detesta dacă te-aș obliga să te căsătorești cu mine, spuse.
– Da' ce te roade atât? Eu vreau să mă căsătoresc cu tine. Te-am cerut acum aproape o săptămână din proprie inițiativă. Și azi ți-o cer din nou. Știu că mi-ai zis c-ai vrea să rămâi nemăritată. Mi-ai spus că asta a fost hotărârea pe care ai luat-o. Ai iubit un bărbat care nu ți-a întors dragostea. Dar acum mă iubești pe mine. Așa că indiferent ce hotărâre ai luat când erai foarte tânără, ei bine, tu spuneai copiilor că tinerii pot greși.
– Ești sigur că vrei să te căsătorești cu mine?
– Oh; de asta sunt foarte sigur. Vreau doar să fiu sigur că și tu ți-o dorești.
– Mi-o doresc, spuse.
Erau cuvintele cele mai potrivite.
Rămaseră în liniște pentru câteva clipe.
Gertrude își ridică ochii pentru a-și privi viitorul soț. Uitase cât de îngrozitor arăta și se uită la bărbatul din fața ei. Se părea că și el

uitase cum arăta după modul cum îi susţinea privirile.

– Şi eu mi-o doresc, îi răspunse.

Îşi zâmbiră. Se aplecă s-o sărute.

– Fii atent, zgaiba asta de pe buza de sus este foarte dureroasă.

Abia dacă-şi atinse gura de-a ei.

– Bun, cel puţin nu mai avem nevoie să dăm o fugă până în Arkansas, spuse. O s-avem o nuntă ca la carte şi cu tot dichisul.

– Vrei o nuntă ca la carte? Cu toată bătaia de cap?

– În America o nuntă nu-i nici o bătaie de cap. În Polonia pot să ţină săptămâni în şir.

– Săptămâni?

Dădu din cap.

– Şi în timpul ăsta duce toată familia la sapă de lemn.

Râse.

– Bun, bănuiesc că nu prea există şanse să vă sărăcească pe tine şi pe George la un loc.

– Dar bineînţeles că tu şi celelalte doamne puteţi să-ncercaţi.

Pufni iarăşi în râs.

– Ai căpătat un simţ al umorului cât se poate de american, îi spuse.

– *Zona*, pronunţă ea cuvântul uşor, ca pe-o şoaptă. O să-mi lipsească să-mi spui aşa.

– Aşa o să-ţi spun şi-n continuare.

– O să-mi spui *zona* şi după ce-o să ne căsătorim? întrebă uimită.

Îşi plecă capul.

– Da, cred c-aşa o să-ţi spun.

– Şi dacă-o să dăm peste cineva care înţelege poloneza? Ce-o să creadă?

– O să creadă că eşti nevasta mea.

Privi câteva clipe nedumerită către el, apoi zâmbi.

– Zona înseamnă nevastă.

Nu-şi bătu capul să facă nici un comentariu.

– Ţi-aminteşti când mi-ai explicat ce era cu jurnalul? o întrebă. Ai spus că te atrăgeam foarte mult atunci când abia sosisem în oraş.

Fu luată prin surprindere de schimbarea neaşteptată a subiectului şi roşi încurcată.

– Da, mă atrăgeai, recunoscu. Eram foarte puternic atrasă de tine. Credeam că eşti cel mai frumos şi eroic bărbat pe care l-am văzut vreodată.

– Ba bine că nu.

– Da, da, asta era. Toate personajele mele, cele masculine, te reprezintă pe tine într-un fel sau altul.

– Adevărat?

– Adevărat.

Dădu din cap nevenindu-i să creadă şi apoi observă tenta îmbujorată care răzbătea de sub stratul de pudră de pe faţă.

– Te face să te simţi prost? îi zise.

– Da, n-ar fi trebuit s-o ştii niciodată. Nu-mi era în intenţie... Ştii, când ţi-am spus că mi-am petrecut întreaga viaţă visând un bărbat care nu m-a iubit la rândul lui? Tu eşti bărbatul ăla, Mikolai.

– M-ai iubit în tot timpul ăsta?

Vocea îi trăda stupefacţia.

– Da, răspunse stins. Te iubesc de şaptesprezece ani, Mikolai.

Dădu din cap şi izbucni în hohote de râs.

– Crezi că-i amuzant? spuse aproape cu îndârjire.

O strânse-n braţe şi-i dădu un sărut plin de dragoste şi bucurie.

– Ei bine, miss Gertrude, mi se pare...

Se făcu că-i revoltată.

– Mie nu. Eu îmi descarc inima în faţa lui şi el nu găseşte altceva decât să râdă.

Zâmbetul lui Mikolai era de o vitalitate tinerească.

– Poate că o să râzi şi tu când o să-ţi spun că şi eu m-am simţit foarte atras de tine atunci când abia venisem în oraş.

– Ce? Clătină din cap nevrând să creadă. Mikolai, nu trebuie să mi-o spui.

– Dar ăsta-i adevărul. Mi-ai părut foarte interesantă. Erai aşa de diferită de orice altă femeie pe care-o cunoscusem vreodată. Voiam să ajung să te cunosc mai bine. Chiar m-am gândit să-ţi fac curte în toată regula.

– Te-ai gândit să-mi faci curte?

– Da. Am şi pomenit-o în treacăt tatălui tău.

– L-ai întrebat pe tata?

– N-aveam pe nimeni care să-mi susţină cauza, îi explică. A trebuit să vorbesc chiar eu însumi. Deşi, recunosc, n-am fost prea direct.

– Ce-ai făcut? îl întrebă.

– Am mers într-o zi la bancă şi mi-am prezentat situaţia financiară de parcă aş fi fost acolo să fac un împrumut. Bineînţeles că nu aveam nevoie să o fac. El o ştia, sunt sigur de asta. Am încercat să încheg o conversaţie, să-i arăt că eram un vecin bine intenţionat. În cele din urmă, când mi-am zis că începuse să mă placă, am făcut nişte apropouri în legătură cu căsătoria.

– I-ai dat de înţeles lui taică-miu că vrei să te căsătoreşti cu mine? rămase Gertrude înlemnită.

– Nu direct, bineînţeles, îi răspunse. Asta nu stă deloc în firea unui polonez. L-am întrebat dacă la voi acasă nu-i prea mare înghe-

suială. I-am spus că în casa mea era o grămadă de spaţiu.

Mikolai îţi scutură capul.

– Taică-tu s-a simţit de-a dreptul insultat şi-a zis ceva despre casa lui, cum c-ar fi cea mai bună din Missouri. Mi-e teamă că taică-tu n-a înţeles nimic din felul nostru al polonezilor de-a cere în căsătorie.

Gertrude începu să râdă înfundat.

– Ai încercat să vezi dacă era interesat să-şi mărite fata?

Mikolai ridică din umeri dezarmat.

– Nu pricepeam felul vostru de a fi, al americanilor. N-aveam cum să-l ştiu. Şi din felul în care s-a purtat, mi-am zis că nu-i prea încântat deloc să mă aibă de ginere.

Gertrude dădu din cap încă râzând.

Mikolai îi zâmbea.

– Bineînţeles, acum lucrurile stau altfel. Acuma ştiu.

– Acuma ştii ce?

– Acuma ştiu că pe taică-tu l-ar fi interesat să-i devin ginere.

– Ce tot spui.

– Taică-tu e-n rai acum, nu?

– Păi, da.

– Un om care se află în rai nu poate să vopsească casa.

– Nu poate să vopsească casa?

– Tarantowate, spuse el. Să umple pe afară casa de puncte de vopsea ca toţi peţitorii să ştie că înăuntru este o fată bună de măritat. Din rai taică-tu nu putea să facă asta cu casa. Aşa că te-a umplut pe tine cu puncte cu vărsatul.

Istoria familiei mele

o compunere
de Roberta G. Edwards

Anul doi la Literatură Engleză
Liceul din Venice
12 Martie 1965.

Istoria familiei mele este importantă, pentru că cine suntem depinde adesea de cine sunt persoanele din familia noastră. Eu sunt foarte mândră de familia mea. Nu sunt bogaţi sau celebri, dar pentru mine sunt importanţi şi într-un anume fel au fost importanţi şi pentru acest oraş.

Eu sunt cea mai mică dintre cei trei fraţi ai lui Robert Donald Edwards şi Lila Claire Stefanski Edwards. Tatăl meu este de origine din Indiana. Părinţii i-au murit pe când era numai un băieţel. În timpul Crizei, familia i s-a împrăştiat peste tot şi nu mai ştie pe unde se află. El a venit în Missouri în timpul celui de al doilea război mondial când a fost instalat la Fort Leonard Wood. I-a plăcut Missouri aşa că după război s-a stabilit aici.

Mama a fost născută în Venice şi a trăit aici toată viaţa. A lucrat la compania de telefoane până s-a măritat, iar acum vede de mine şi de fraţii mei. Este foarte interesată de istoria locală şi ştie o groază de lucruri care s-au întâmplat şi oameni care au trăit aici cu mult timp în urmă.

Bunicii mei sunt Teodor Stefanski şi Claire Barkley Stefanski. Mama este singurul lor copil. Dar bunicu' Teddy a mai fost căsătorit o dată înainte de asta. Prima lui soţie, căreia îi zic bunica Olive, a murit în 1931. Se spune despre ea că a fost o femeie robustă până-n ziua în care a murit. Trebuie să fi fost aşa,

pentru că a avut nouă copii, inclusiv două perechi de gemeni şi o dată şi nişte tripleţi. Mama a zis că a fost vina bunicii Olive că sunt mai mulţi Stefanski în cartea de telefon din Venice decât Smith şi Jones.

Bunicu' Teddy şi bunica Claire au fost în prima clasă care a absolvit liceul din Venice. Bunicu' Teddy a mers la universitatea din Missouri doi ani înainte să se reîntoarcă în oraşul nostru unde s-a căsătorit şi a preluat afacerile familiei. Bunicu' n-a fost mobilizat în primul război mondial pentru că avea un genunchi accidentat de când juca fotbal în echipa liceului. Atunci a fost singurul an când echipa a câştigat în campionatul statal.

Bunica Claire a mers la colegiul Simmons şi a căpătat o diplomă în ziaristică. A lucrat pentru mai multe ziare pe coasta de est, inclusiv *Boston globe*. În 1931 a fost dată afară (în cadrul reducerilor de personal din perioada Crizei) şi s-a reîntors în Venice.

I-am spus mamei că trebuie să fi fost mâna destinului în faptul că soţia bunicului murise doar cu şase luni în urmă, iar bunica a trebuit să-şi piardă slujba şi să revină în Venice.

Mama a râs şi mi-a spus că bunica Claire nu s-a lăsat niciodată la îndemâna sorţii. Dar nu mi-a explicat ce a vrut să spună cu asta.

Părinţii bunicii Claire, străbunicii mei, erau George şi Prudence Barkley. George Barkley era bancher. A murit înainte să mă nasc eu, dar este o poză de-a lui pe care am văzut-o, unde este îmbrăcat într-un costum ciudat, ceva de genul unui şeic. Mama mi-a spus c-a fost făcută când a fost ales Calif Suprem al Cavalerilor Cruciaţi ai Cercului Mistic. Asta era un fel de organizaţie mondenă de pe vremea aia. Cred că era ceva de genul cum este tata membru la Rotary.

Străbunica Prudence a trăit foarte mult. Destul ca să-şi vadă fiul, pe Lester Margrove Barkley, depunând jurământul ca guvernator al Statului Missouri. Unchiul Lester este acum judecător la Curtea Supremă a Statelor Unite.

Părinţii bunicului Teddy au fost Mikolai Stefanski, un imigrant polonez, şi Gertrude Barkley. De fapt mama lui adevărată era din Polonia şi se numea Lida, dar nu şi-o aminteşte. Gertrude era şi mătuşa bunicii Claire totodată, dar mama mi-a spus că mai de mult familiile se amestecau în felul ăsta, o grămadă de oameni căsătorindu-se cu alţii cu care erau înrudiţi prin căsătorii sau altfel.

Gertrude Barkley era scriitoare şi a publicat cinci romane şi o culegere de poezii scurte despre imigranţi, cu care a câştigat un important premiu literar.

Mama îmi spune că talentul la scris îmi vine de la străbunica Gertrude. Port şi numele ei, ca al doilea nume de botez, dar mie nu-mi place. Şi cred că dacă a reuşit să scrie cărţi, să se mărite, să câştige premii, a trebuit s-o facă în ciuda numelui ăstuia.

Despre străbunicii mei Gertrude şi Mikolai Stefanski n-am decât nişte amintiri foarte vagi. Trebuie să fi fost foarte mică, pentru că mama mi-a spus c-au murit înainte să am eu vârsta de şcoală.

Îmi amintesc că stăteam pe verandă. Era foarte curată şi luminoasă, făcută toată din cărămidă roşie. Nu sunt prea sigură, dar cred că era la casa lor de pe East Main Street, lângă centru, unde locuiesc acum Arlene şi unchiul Pete.

Mi-o pot aminti pe străbunica Stefanski râzând şi întinzându-mi o prăjitură. Mi-a spus că era cu alune pe care bunicul le culesese din copac special pentru *„Bobbie a lui"*. Am

ridicat privirile spre el. Stătea pe-un scaun pe verandă şi-avea două bastoane, unul de fiecare parte a scaunului. Mi-a vorbit. Vorbea caraghios de parcă-ar fi avut un accent sau ceva, dar puteam să înţeleg ce spunea. Părea un bărbat solid, dar cred că nu-mi era teamă, pentru că mă târam până în braţe la el şi-l trăgeam de sprâncenele stufoase. Erau cele mai mari şi mai bogate sprâncene pe care le-am văzut vreodată.

Atunci ea mi-a vorbit de prăjituri .

– Străbunicul tău şi cu mine am sădit copacul ăsta, mi-a spus. L-am sădit şi am crezut că n-o s-avem niciodată alune de la el. Dar uite c-am avut. Şi nici o fetiţă n-am crezut c-o s-avem şi uite că te-avem pe tine.

Bătrânul a zâmbit şi mi-a făcut cu ochiul. După asta mi-a spus povestea despre alunul de demult şi cum a dat el adăpost Maicii Domnului şi copilului Iisus în faţa soldaţilor lui Irod. Era o poveste frumoasă şi caldă. Mi-a plăcut. Când a isprăvit l-am îmbrăţişat de gât. Mi-a mângâiat părul şi mi-a spus *dziecka*. A privit dincolo de verandă, spre copacul mare care creştea într-o parte a casei. Străbunica s-a uitat şi ea într-acolo. Atunci m-am uitat şi eu.

Este tot ce-mi amintesc de ei. Dar acum, privind în urmă, cred că de fapt nu se uitau doar la copac. Poate că vedeau lucruri din trecutul lor. Lucruri pe care le-au făcut. Oameni pe care i-au cunoscut. Vremuri de care-şi aduceau aminte. Nu ştiu prea bine. Poate că era doar un simbol, cine ştie. Tot ce-am văzut eu era un copac.